

ရင်ဖို့က်သည်းဖို့

ရသ ဝတ္ထုတိုများ

စုစည်းမှု (၁)

BURMESE
CLASSIC

နတ်နွယ်
မောင်သိန်းဆိုင်
မြေနှီသစ္စာ
ဇင်ယော်နီ
မောင်ယဉ်ကျော်
ဥတ္တာဂျေမာ
နေစိုးသော်
မောင်မောင်စိန်ဌေး
ချစ်သန်းမြင့်
ဘသက်ဆွေ
စောသန္တာထွန်း
ရွှေလှမေသိန်း
ဟိန်းထက်နေဇော်
ဆုထက်သျှင်
ရဲရင့်ကျော်စွာ
ဆုနက်
ဇော်သုလ်ဘုန်းမောင်

ဒို့တစ်ဆယ့်နှစ်

- ပြည်ထောင်စု မြို့ကွဲများ ဒို့တစ်ဆယ့်
- တိုင်းရင်းသားစုပေါင်းသို့မဟုတ် မြို့ကွဲများ ဒို့တစ်ဆယ့်
- အစုအပြုံအတူ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့တစ်ဆယ့်

ပြည်သူ့သဘာဝ

- ပြည်ပအားကိုးမရှိဘဲ အသိမြင်ပညာအား အမှီပြုကြ
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်မှုကို နောင်ယုတ်ဖျက်ဆီးသူများအား အမှီပြုကြ
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို စင်စစ်တုံ့ပြန်ဆောင်ရွက်သူများအား ပြည်ပနိုင်ငံများအသိပြုကြ
- ပြည်တွင်း ပြည်ပအရေးအရာများ အား ဘုံအနာဂတ် ယုတ်ဖျက်မှုနှင့်

နိုင်ငံရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ဝန်ဆောင်မှုအားသာယာမှုနှင့် တရားဥပဒေအရန်အရေး
- အမျိုးသမီးများလည်းကောင်း၊ ကလေးများလည်းကောင်း
- နိုင်ငံသားတို့ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံရေးတော် အခြေခံအားဖြင့် ကဏ္ဍများတို့လည်း အားလုံးဖြင့် တိုးတက်သော တည်ဆောက်ရေး
- ဓနတရပ်စီမျှတအောင် ဖြည့်စွက်ပေးရေး
- ပြည်တွင်း ပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ချစွာ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး တစ်ရပ်ရပ်ကို မန်တီဗိုလ်ကိုင်စောင့်ရှောက် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးသားတို့တို့ကိုယ်တိုင်နှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားများ လက္ခဏာများ ဓနတရပ်စီမျှတအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအသိပညာမြှင့်တင်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် လူမှုရေးတည်ငြိမ်ရေး

BURMESE CLASSIC

တက္ကသိုလ်ဘုန်းမောင် စီစဉ်သည်

ရင်စွဲကြသည်းစို့

ရသ ဝတ္ထုတိုများ

စုစည်းမှု(၁)

၄၂/၇၊ သီရိဂုဏ်ရည်ခြံ၊ ဆရာစံ(မြောက်/အနောက်)ရပ်ကွက်၊
ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း- 557565

ပုံနှိပ်ပစ္စည်းများ

၁ အုပ်စာတမ်းစာမူပွင့်မြို့ချက်အမှတ်
၁ အုပ်စာတမ်းမျက်နှာဖုံးခွင့်မြို့ချက်အမှတ်

၅၀၀၅၁၅၀၄၀၉
၅၀၀၉၈၇၀၇၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ကွန်ပျူတာစာပီ
မျက်နှာဖုံး ဖလင်
စာတွင်း ဖလင်
ဆုတ်ဝေသူ

- ➡ ပထမအကြိမ် (၂၀၀၉၊ စက်တင်ဘာလ)
- ➡ ကိုရဲ
- ➡ လှိုင်ယဉ်လဲ့
- ➡ စိန်နဝါး
- ➡ A7 Group
- ➡ ခေါ်မိုးတေခိုင်

မျက်နှာဖုံး ပုံနှိပ်သူ
စာတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ချိုတေးသံစာပေတိုက်(၁၁၆၉၂)
- ရွှေခုံသာကော့ရွာပုလဲ(၃)
- မင်္ဂလာပုံမြို့နယ် ၊ ရန်ကုန်မြို့၊
- ➡ စန်းသိက္ခိ
- ➡ ဦးကျင်ရင်
- ရွှေမြေမယ်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၅၄၁၇)
- ၂၂၅၊ အင်း(၂)၊ ၁၁-ရပ်ကွက်၊
- ပန်းဘဲတန်း၊ ၁၁၂/သရဖီလမ်း
- စောရန်ပိုင်/အနောက်၊ အလုံမြို့နယ်။
- ➡ The Light Arts Media
- ၄၂/၇ ၊ သီရိဂုဏ်ရည်ခြံ ၊ ဆရာဝန်(မ/န)
- (ရွှေဂုံတိုင်စာတိုက်)၊ ဗဟန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ➡ ၅၀၀၊

မြန်မာ့

အုပ်စု
တန်ဖိုး

‘စာအုပ် ကတ်ကဒ်လက်ကညွှန်း’ (CIP)

ကလောင်စုံ

ရင်လှိုက်သည်းဖို ရသဝတ္ထုတိုများစုစည်းမှု (၁)/ကလောင်စုံ
- ရန်ကုန်

အိုးဟေးသံစာပေ၊ ၂၀၀၉ ၊

၂၅၄-စာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀- ၅ စင်တီ။

(၁) ရင်လှိုက်သည်းဖို ရသဝတ္ထုတိုများစုစည်းမှု (၁)

မာတိကာ

စဉ် စာအုပ်အမည် အကြောင်းအရာ စာမျက်နှာ

၁။	ရွှေလှပေသိန်း	လှသတ်လိပ်ပြာ	၇
၂။	နတ်နွယ်	သောတရင်နှင့်သော့ရှင်	၃၇
၃။	မောင်သိန်းဆိုင်	နှစ်အချိုးစာပေ	၄၇
၄။	မြေနီသစ္စာ	ပန်းသီးစာပေကိုက်	၇၁
၅။	ရင်ယောက်နီ	ဂုဏ်ကြီးညီညီကောင်နှင့် ဝရမ်းမြေရင်ခါး	၈၅
၆။	ဥတ္တရာစေမာ	လက်ထဲပြင်မှတယ်တင်မှတ်	၉၇
၇။	စောသန္တာထွန်း	မုဂ္ဂလိပ်တံတော်အသိပ်အသုတ်	၁၀၇
၈။	နေပိုးသော်	ပုဂ္ဂလိကသားကောင်းလား	၁၁၉
၉။	မောင်ယဉ်ကျော်	တစ်ခါတစ်ရံရသေတိုင်းပုဒ်သေ ပူးစာရေးနတ်ခြစ်တတ်၏။	၁၃၃
၁၀။	ချစ်သန်းမြင့်	ဥပါဒါန်	၁၄၃

စဉ် စာရေးသူ

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၁၀။ မောင်မောင်မိမိနှင့်	အစ်မအစ်မအစ်မ	၁၅၅
၁၂။ ဆူးထက်သွင်း	ခွင့်လွှတ်ခြင်း	၁၇၇
၁၃။ ဘသက်ရွေ့	အဆိပ်သင့်သွားသောအချက်	၁၈၉
၁၄။ ရဲရင့်ကျော်စွာ	ပြည့်သောအချက်ဦးသူ	၂၀၁
၁၅။ ဆူးနက်	အသွားအပြန်	၂၀၁
၁၆။ ဟိန်းထက်နေဇော်	ကျွေးစိုက်သောအခါ	၂၁၇
၁၇။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းမောင်	မိမိကြွတ်လျက်	၂၃၇

BURMESE
CLASSIC
COM

လူသတ်လိပ်ပြာ

ရွှေလှမေသိန်း

စိစိနှင့် ပတ်သက်၍အမေ့ကို ကျွန်တော်ဘာမျှမပြောလိုတော့ပါ။ အမေ့စိတ်သဘောကျ မညွှန်ခင်ကို လက်ထပ်ရန်သဘောတူ ခေါင်းညိတ် လိုက်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ် အမေ့

အမေ့ခေါင်းအုံးပေါ်တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်၊ ဝမ်းလျားမှောက် နေရာမှ မျက်လွှာလွန်ကြည့်သည်။

အမေ့အကြည့်၊ အမေ့၏ ရည်ရွယ်ချက်အသက်ဝင်သော ညှိငင် မျက်ဝန်းကြီးများသည် ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးနေကြသည်။

ကျွန်တော်ပြောလိုပြောတာမဟုတ်ပါ။ မိန်းမသားတစ်ယောက် တွင် ရှိအပ်သည့် အမေ့အလှကို ငယ်ရွယ်စဉ်က မဆိုထားနှင့်ယခုလို ဒုတိယအရွယ်သို့ ရောက်နေသည့်တိုင် တော်တော်တန်တန် မိန်းကလေး မပီ။ အသားဝါညက်ခြင်း၊ ဆံပင်ကောင်းခြင်း၊ ပြီးတော့ လုံးဝန်းသော မျက်နှာကျနှင့် ချွန်ထက်ထက်နှာခေါင်း။ သည်အထဲတွင် မျက်တောင် ကော့ကြီးများအောက်မှ မျက်ဝန်းအစုံသည် အထူးခြားဆုံး ဖြစ်ပါ၏။ အမေ့၏ပင်ကို သဘာဝအလှကို ကျွန်တော်ချစ်သူစိစိလည်း မမီ။

အခုအမေ့လက်ထပ်ပေးစားမည်ဆိုသော မညွှန်ခင်ဆို သာ၍ မလိုက်နိုင် သေး။

ကျွန်တော်စဉ်းစားမရသည်မှာ အမေ့စိတ်ဓာတ်။ အမေ့သည် သူက ဤမျှလှနေပါလျက် ကျွန်တော့်အတွက် ရွေးချယ်သောမိန်းမကို ဘာအတွက် အကျဉ်းတန် အရုပ်ဆိုးစေရပါသနည်း။

ခန့်ညားထည်ဝါယောက်ျားပီသပြီး အသားအရေလှပသော အဖေဦးရေချမ်းနှင့် မိန်းမသား တိုင်းတွင်ရှားပါးသော အလှရှိသူအမေ ဒေါ်အေးမြက မွေးသောကျွန်တော် မောင်ဘဦးသည်လည်း အမေ့အလှနှင့် အမေ့အလှကိုယူပြီး မည်မျှချောမောခန့်ညားလေမည် နည်း။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်လို ဟိုစကားကျောင်းသားဆယ်တန်း သာ အောင်သော သင်္ဘောစာရေးကလေး မောင်ဘဦးကို စက်ရှင်တရား သူကြီး သမီး ဘီအေမယူနီတာစိတိကျောင်းသူ မခင်စိက မြတ်နိုးစွဲလမ်း စွာ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

စိစိအကြောင်းတွေးမိပြန်တော့ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကြင်စဦးဘဝလေး များသည် ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည်လွှမ်းမိုးလာစေပါ၏။

ကိုခိုင်ကို စိစိသိပ်ချစ်ရပါတယ်မောင်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ကိုယ်၌ကို က

အင်မတန်မာန်မာန်တရားတို့ ကြီးမားလွန်းသော မခင်စိ၏ မျက်ဝန်း အကြည့်လေးများဖြင့် အကြိတ်ထားပုံက ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းထဲ မှ မပျောက်။

‘ဒီမှာ မောင်’

‘အင်း’

‘မောင်နဲ့စိတို့ဘဝ တစ်စုံတစ်ရာအောင် မုန်တိုင်းမွေ့ခဲ့တဲ့မောင် အမေ့ကိုလေ’

‘တော်ကွာ စိ’

အမေ့ထိလာတော့ မခင်စိအောင် ခံစားရသောကျွန်တော်။ အချစ်ဆုံးဇနီးလေးကို ရန်သူပမာအော်ငေါက်လိုက်မိသည့် အဖြစ်က ယခုပင် အသံထွက်သွားသည်။

‘ဘာ... ဘာ သား’

အထိတ်တလန့်အသံကို ကြားရသည်။ လတ်တလော အမေ့ရှေ့မှာ ရောက်နေကြောင်း သတိရမိသည်။ ခံစားမျက်နှာကို

ချက်ချင်းပြင်ပြီးပြလိုက်သည်။

‘သား၊ မခင်စိကို နေ့ပစ်လို့ မရသေးဘူးလား၊ ဟင်’

‘ဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်၊ ဒါတွေထားပါ၊ ကျွန်တော်က ဧရာဝတီ သဘောရဲ့စားစေ့နေ အမေ အိမ်မှာ အမြဲရှိနေမှာ မဟုတ်ဘူး’

အမေနားမလည် ဖြစ်နေပုံရသည်။

‘ဪ... အခုကျွန်တော်မိန်းမလူရမှာက အမေအတွက် ဆေးပေးမီးယူလေ၊ ဒီတော့ အမေသနဲ့ အစဉ်အမြဲ နေလို့ဖြစ်ပါမလားလို့ ကျွန်တော်စိတ်ပူနေတာ’

ဝမ်းလျားမှ အမေထိုင်သည်။ ခေါင်းအုံးကို ပေါင်ပေါ်ဆွဲတင်သည်။ ကျွန်တော်ငဲ့ပေးသော ရေနှေးပန်းကန်ကို လှမ်းယူသည်။

‘အမယ်လေး၊ ဒါများ သားရယ်’

သဘောကျစွာ အမေရယ်သည်။

‘စိတ်ချ၊ မညွန့်ခင်ဟာ စိစိနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူးသား၊ အမေတို့ သားအမိထားရာနေ စေရာသွားပါကွယ်၊ အစကတည်းက ဒီကောင်မလေးက ကျွန်းနဲ့ပြီးသားကွယ်’

မညွန့်ခင်သည် ဦးလေးနှင့် ဦးလေးမိန်းမအိမ်တွင် ခိုကပ်နေရသူ။ မညွန့်ခင်ဦးလေးမိန်းမမှာ အမေညီမအရင်း။ ချွေးမရွေးလွန်းသော ဇီဝကြောင်သော အမေသည် ညီမအိမ်သို့သွားလည်ရင်း မညွန့်ခင်ကို သဘောကျလာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်စိတ်ပါပါမပါ နောက်သုံးရက် မြောက်သောအခါ မညွန့်ခင်နှင့်ကျွန်တော်သည် မလွဲမသွေအကြင်လင် မယား ဖြစ်ရပေတော့မည်။

xxxxxxxx

သတို့သမီးနှင့် သတိုးသားတို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးကြ။ မညွန့်ခင်ရုပ်မလှဘူးဟု အမေပြောစဉ်က သည်လောက်ဆိုးမည်မထင်။ ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသောအခါ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့ရပါသည်။

‘အမေရယ် ရက်စက်လိုက်တာ’ ဟုပင် ကျွန်တော်ရင်မှာ ညည်းမိသည်။

ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ အသားဖြူတာတလွဲရင် ကိုယ်လုံးက

ခါးပျောက်နေသည့် စဉ်အိုး။ ပုဝဝ ဂင်တိုတို။ မျက်နှာကဝိုင်းဝိုင်း၊ ပါးနှစ်ဖက်ဝက်ခြံထူလှပျစ်နှင့်။ ဒါထက်ဆိုးတာက ကိုယ်သင်းနဲ့ ထိုလက်ပတ်နဲ့ကို ကျွန်တော်အော်ဂလီအဆန်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နောက်သို့ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် လိုက်ပါလာသူ။ ကျွန်တော်အလှ ကျွန်တော်ပညာ ကျွန်တော့ဂုဏ်နှင့်ဆိုတော့ ယှဉ်တွဲရမှာ စိတ်ထဲမှာ အတော်ကြီးရှက်သွားသည်။

သားအမေအတွက် ကြိုးစားပေးပါ သားရယ်

ကျွန်တော့်အလိုကို သိသောအမေ။ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် တောင်းပန်ရှာသည်။

‘ဟာ... အမေရယ် အမေစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဒါထက်မက ကိစ္စတွေတောင် အပန်းမကြီးပါဘူး’

အမေစိတ်ချမ်းသာအောင်ပြောရသည်။ ရင်ထဲကတော့ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆုံစကားပြောရမည်ကို စဉ်းစားမရ၊ မင်္ဂလာဦးည ဖြစ်ပါသည်။ စောစော အခန်းမဝင်ချင်သော ကျွန်တော်တစ်နေရာသို့ ရှောင်ထွက်သွားသည်။

xxxxxxxx

‘အမေမှာ အစီအစဉ်တစ်ခုရှိတယ်သား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပြောပါအမေ’

ညသည် လရောင်ဖြင့် ရွန်းမြနေသည်။ အဒေါ်တို့အိမ်အောက်မှာ အမေနှင့် အဒေါ်အိမ်ရှိမိသားစုတို့ ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ အပြင်မှ ပြန်လာသော ကျွန်တော်မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်သည်။ မညွန့်ခင်ကို ထိုဝိုင်းတွင်မမြင်ရ။ ကျွန်တော်အိမ်အပေါ်အတက် လက်ဖက်အုပ်နှင့် ရေနှေးကြမ်းအိုးကို ဆွဲပြီး မီးဖိုမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရွှေရင်ဆို့ကို မျက်နှာအမြန်လွှဲပြီး လှေကားထစ်များကို ပြေးတက်ခဲ့သည်။ မှန်ရှေ့အရပ်၊ ကိုယ်မျက်နှာနှင့် ပြောစဉ်သောကိုယ်ဟန်ကို ပြန်မြင် နေရသည်။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်တွေးပြီး နှမြောလာသည်။

ဒုက္ခပဲ၊ ဒီအတ္တဘောမကြီးနဲ့ ငါဘယ်လိုရွှေလက်တွဲရပါ။

ထိုအချိန်တွင် လှေကားမှ တက်လာသော ခြေသံကို ကြားရသည်။ မှန်ရှေ့မှ ကပွာကသိခွာသည်။ ခါးပေါ်မှတိုက်ပုံကို ချွတ်ရန်ပြင်သည်။

လက်တစ်ဖက်နောက်မှ တိုက်ပုံကိုညင်သာစွာ လာရောက်ကိုင်လိုက်သည်
ဟု ထင်ရသည်။ လှည့်မကြည့်ဘဲ အောက်ခံအဖြူအင်္ကျီ ရင်ဘတ်ကြယ်
သီးများကို ဆက်လက်ဖြုတ်နေသည်။ ရိပ်ခနဲရှေ့ရောက်လာသည်။

မျက်တောင်တို့ကို အထိတ်တလန့် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

သို့တိုင်...။

ကြယ်သီးကို ဆက်ဖြုတ်လျက် ရှုပ်ဖြူအင်္ကျီကို အသာအယာချွတ်
ပေးနေသူသည် မညွန့်ခင်ဟု သိရသည်။ သူ့ကိုယ်မှ အနံ့ဆိုးကြောင့်
နှာခေါင်းထဲမှန်တက်သွားသည်။

‘ကိုခိုင်ကို အောက်ထပ်မှာ အမေတို့စောင့်နေကြပါတယ်’

တိုးညှင်းပျော့ပျောင်းသော အသံကို ကြားရသည်။

ဟာ အသံလေးက တကယ့်သာယာ နွဲ့ပျောင်းလှချည့်လား။

စောစောမှသူတို့တွင် ရှိ မကောင်းသောအရည်အချင်းတို့ကို
ဖုံးအုပ်သွားသည်။

ဒါပေမယ့်...။

ကျွန်တော်သူ့ကို ချက်ချင်းကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

‘အိပ်ရာ အသင့်ခင်းထားလိုက်မယ်နော်၊ ကိုခိုင်အိပ်ချင်တဲ့အချိန်
အိပ်ပါ’

သူ့စကားသည် ကျွန်တော်၏လွတ်လပ်မှု။ မညွန့်ခင်တည်းဟူ
သော အချုပ်အနှောင် အိမ်ထောင်သံခြေချင်းခတ်မှုတို့ကို ညွှန်ပြနေသည်
သို့ ရှိ၏။ ကျောတွန့်သွားမိသည်။

လူကို မမြင်ရဘဲ အသံလေးကိုပဲ ကြားနေရလျှင်လဲ
အကောင်းသား။

ကျွန်တော်ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်သည် မညွန့်ခင်
ရှိသော ဤအခန်းတွင်းသို့မလွဲမသွေ ရောက်ရှိလာရပါသည်။ ညဉ့်နက်
သန်းခေါင်အထိ မအိပ်ပဲနေသော ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော့်အမေနှင့်
အဒေါ်တို့က အိပ်ခန်းဝအထိ လိုက်ပို့သည်။

‘သားကို အမေပြောချင်တာ ပန်းတနော်အိမ်ကြီးကို မင်္ဂလာခရီး
ထွက်ကြမယ်ဆိုတာပဲ’

ဟာ အမေရယ်’

‘ဘာဖြစ်လဲသား၊ အဲဒီအိမ်ကြီးဟာ သား အဖေနဲ့ အမေတို့ရဲ့
မင်္ဂလာဦးအိမ်ကြီးပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်သားပဲမောင်ခိုင်၊ မမလေးလဲပြန်ချင်မှာပေါ့၊ သူ့ယောက်ျား
ခေါင်းချခဲ့တဲ့နေရာပဲ’

အဒေါ်နဲ့အမေကို ကျွန်တော်ဘာမျှပြန်၍ စောဒကမတက်နိုင်
တော့ပါ။ ငယ်ဘဝတွန်းကလိပ်ပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး
အမေကို ဦးခိုက်လိုက်သည်။

‘ကဲ သား အိပ်တော့’

အမေ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့တစ်ချက်ကြည့်သည်။
အခန်းတံခါးကိုအသာ စေ့ပိတ်ပေးပြီး နှုတ်မှဆုတောင်းများစွာဖြင့်
လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဟင်

ခုံတင်သစ်၏ အိပ်ရာခြေရင်းတွင် ကန်လန်ဖြတ် ခွေခွေလေးမှူး
အိပ်နေသော မညွန့်ခင်။ သည်လိုကျတော့လည်းသနားစရာပင်။
ကျွန်တော်ပိုးပျော့အနက် ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီကို တိုင်မှဖြုတ်ဝတ်ပြီး ပြတင်းမှာ
သွားရပ်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကုန်သောအခါ မလွဲမသွေရင်ဆိုင်
ရမည့် အဖြစ်အတွက် အားမာန်တွေအပြည့်တင်ထားခိုက်သည်။

‘ဟေ့... ဟေ့’

သူ့အနီးရပ်ပြီး ခြေမထိလက်မထိ နှိုးလိုက်သည်။

‘ရှင်... ဟင်’

သူ့ပျာပျာသလဲထထိုင်သည်။

သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ခေါင်းအောက်ငုံ့ချထားရာမှ

‘မင်းနေရာ မင်းဝင်အိပ်လေ’

စကားတစ်လုံးမှမပြော။ တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် သွားခွေနေလိုက်သည်။
ခြေရင်းမှ ခြေတင်ခေါင်းအုံးကြီးကို ကျွန်တော်ယူပြီးနှစ်ယောက်
ကြား ဖြတ်ကာသည်။ ပြီးမှ တစ်ဖက်တွင် ခပ်ကျုံ့ကျုံ့ဝင်လဲလိုက်သည်။
သတိရ၍ ပြန်ထ၊ ခြင်ထောင်ချ၊ အိပ်ရာထဲရောက်၊ နဖူးပေါ်လက်တင်
လိုက်တော့...။

စိစိကျွန်တော့်ထဲရောက်လာသည်။

‘မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ စိစိ’

ဒါပေမယ့် စိစိ မျက်ဝန်းက ခွင့်လွှတ်ပုံမရ။ အမေကိုအခဲမကျေ
မျက်ဝန်းတို့ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

‘မင်းကို ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ’

၁၄ ၀ ရွှေလှပေသီချင်း

အို... မရဘူး၊ မရဘူး၊ လှသလောက် မစာနာတတ်တဲ့
 မောင်အမေကို စိတ်ကယ်ဘဝမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး သိလား၊
 အမေအပေါ် မနာလိုစိတ် ကြီးလွန်းသောစီ။
 မင်းငါ့အမေကို
 ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သင်းအလှကို ဖျက်ကိုဖျက်ဆီးပစ်
 ရမယ်
 စိစိဒေါသသည် မီးလျှံလိုဖြစ်သွားသည်။ အမေဝန်းကျင်ကို
 တောက်လောင်အရှိန် ပြင်းလာစေသည်။
 'ဟေ့... စီ၊ မင်း... မင်း'
 အမေကို မီးမဝါးမျှခင်ထ၍စိကို ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။
 'အာ... အံ့မယ်လေး'
 'ဝန်း' ခနဲအသံကြားရသည်။ နာနာကျင်ကျင် ညည်းသံပါ
 နားထဲဝင်လာသည်။ အောက်ထပ်မှ ပြေးတက်လာသောခြေသံများ၊
 တံခါးကို ခိုင်းခိုင်း ထုနှက်သံများကို ကြားရသည်။
 'သား... သား... မောင်ခိုင်'
 အမေအသံ စူးစူးကြောင့် ကျွန်တော့မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။
 ညဉ့်ဦးက မပိတ်မိဘဲ ဖွင့်လျက်သားလေးဆယ်အား မီးရောင်အောက်မှ
 'ဟင်'
 ကျွန်တော်အံ့ဩလွန်းရသည်။ အိပ်ရာခေါင်းအုံးတွေ ဖရိုဖရဲ
 ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ခုတင်ပေါ်မှာ ရပ်လျက်ကြီး...။
 'အား.. ကျွတ်ကျွတ်'
 အမေကို တံခါးဖွင့်ပေးရန် ခုတင်ပေါ်မှ လွှားဆင်းသည်။
 အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့
 'အာ... မင်း'
 ခုတင်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းအခန်းထောင့်မှာဖြစ်သည်။ မညွန့်ခင်
 ပြေလျော့သော ဆံပင်များဖြင့် ကစဉ့်ကလျားလဲကျနေသည်။ အမေကို
 ပြေး၍ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။
 'မညွန့်ခင်ကော မောင်ခိုင်၊ မညွန့်ခင်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ'
 ကဲသောကဲမျောအမေနောက်မှ ဒေါ်လေးမေးသည်။
 အခန်းထောင့်သို့ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်လိုက်သည်။
 'ဟင်... ဟင်... ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲကွယ်'

အမေ ညွန့်ခင်ကို ပြေးထူသည်။
 'ကျွန်တော်လဲဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး အမေ'
 စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သော
 ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်ခုတင်တိုင်းကို ဖက်လျက်ကပီကရီ မျက်ရည်စက်
 လက်ဖြင့် ကြောက်လန့်နေသော မညွန့်ခင်ကို တစ်လှည့်ကြည့်သည်။
 'မင်း စိစိကို မမေဘူးလား သား'
 ကျွန်တော်အဖြေကြပ်သွားသည်။ ခေါင်းမှဆံပင်များကြားသို့
 လက်ဆယ်ချောင်းကို ထိုးသွင်းကုတ်ဖွလိုက်သည်။
 'အမေ မကြည်ဖြူဘူးဆိုကတည်းက ကျွန်တော်ဘဝထဲက သူ့ကို
 နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်တာကြာပါပြီ အမေ'
 ကျွန်တော်ပြောပြီး မညွန့်ခင်ကို မလုံမလဲလှမ်းကြည့်သည်။
 'ဒါပေမယ့် သူက မသွားမှ မသွားဘဲ'
 သည်စကားကို ရင်ထဲကသာပြောမိသည်။
 'မင်္ဂလာဦးညမှာ ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဘယ်ကောင်းမလဲ'
 'ကျွန်တော်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒေါ်လေး'
 'မညွန့်ခင် ဘယ်နာသွားလဲ'
 'ဘယ်... ဘယ်မှ မနာပါဘူး'
 မနာပါဘူးသာဆိုသည် ကဲ့သို့သော သွေးစက်စက်ဖြင့်
 သူတံတောင်ဆစ်ကို ခုံကြည့်မိပိတ်ထားသည်။
 'သားစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ'
 'ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်နေတယ်
 ထင်တာပဲ'
 ကျွန်တော့်ကို အမေအကြည့်သည် စိုးရိမ်ခြင်းကို နှောင့်ဖွဲနေ၏။
 'သားဒီအတိုင်းဆို ပန်းတနော်အိမ်ကြီးကို ပြန်လို့မှဖြစ်ပါမလား'
 အမေကျွန်တော်အနီးမှ ခွာသည်။စိုးထင်မျက်နှာဖြင့် နံရံကို
 ငေးစိုက်နေသည်။
 'သား'
 ကျွန်တော်ကြမ်းပြင်မှထသည်။ လေးကန်စွာအမေအနီး
 သွားရပ်သည်။
 'သားနေကောင်းရဲ့လား ကွယ်'
 ကျွန်တော့်နဖူးပေါ်တင်လာသော အမေလက်သည် နွေးသွေးလှ

www.burmeseclassic.com

အမေ့လက်ကိုယူပြီး ပါးမှာတပ်ထား

ဘာမှမဖြစ်ရပါလားအမေ
ပြောသည်။လူကောင်းပကတိကျွန်တော့်ကိုအမေ
ပြန်တော်မြင်နေသည်။

စိစိရယ် မင်းဟာ မင်းရဲ့ ဘီအေအတတ်ပညာတွေတင်မကဘဲ
အမေ့ကို လက်စားချေဖို့ ခိုပြင်စုန်းကဝေအတတ်ပညာတွေများ သင်ယူ
တတ်မြောက်နေလေသလား

အမေနှင့်အဒေါ်လေးကို ကျွန်တော်တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။
'အရာရာကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဖြစ်ပါစေနဲ့သား'

အမေကျွန်တော့်ကိုသာဆုံးမသွားသည်။ သူသဘောတူမျှသော
ချွေးမအသစ်စက်စက်လေးကို တကြင်နာအမေး၊ အကြည့်လေးများ
တစ်ချက်ပင် မပြခဲ့။

'သားကို သူ့အဖေလိုဖြစ်မှာ စိုးတယ် လှလှရယ်'
ကျွန်တော်တံခါးပြန်အစေ့အမေ့၏စိတ်မချမ်းမြေ့သံ တစ်စွန်း
တစ်စက် ကြားရသည်။

'အမေ့လို့... အဖေဦးရေချမ်း ဘာဖြစ်လို့လဲ'
အတွေးတွင် အဖြေမရှိ။ ကျွန်တော်ငါးနှစ်သားလောက်တွင်
ကွယ်လွန်သွားသော အမေ့ကို ကျွန်တော်မမှတ်မိနိုင်။

မညွန့်ခင်ကို မျက်နှာပူစွာအိပ်ရာပေါ်ပြန်လှဲ တစ်ဖက်စောင်းနေ
လိုက်သည်။

xxxxxxxx

ပန်းတနော်အိမ်ကြီးသည် ချောင်းတမ်းပါးမှာဖြစ်သည်။
ရေချိုးဆိပ် ရေစင်မှတစ်ဆင့် အိမ်ခြေတစ်ခုကြီးပေါ်သို့ အထစ်ပေါင်း
များစွာသော လှေကားမှ တက်ရသည်။ အိမ်၏ဧည့်ခန်းတွင် အဖေ
ဓာတ်ပုံကြီးကို ခန့်ညားစွာချိတ်ဆွဲထားသည်။ အရှေ့မှာသွားရပ်၊

ကြာမြင့်စွာ ကြည့်ပြီးရင်ထဲမှ ဦးခိုက်မိသည်။

သည်အိမ်ကြီးပေါ်ရောက်မှ စိတ်တွေလေးလံလာသလို
ခံစားရသည်။ မကြည်မြဲသော မင်္ဂလာခရီးအတွက်ပေးလား။ ချစ်ဆုံးစိနဲ့
အတိတ်ခြေရာလေးတွေဆီ၊ သင်းဆိတ်တဲ့ မညွန့်ခင်နဲ့ ပြန်ရောက်လာရတာ
ကိုပဲ ရင်ထဲမှာ နှမြောထိခိုက်ရသလိုလို့...။

ဝရန်တာဘက်ထွက်ရပ်သည်။ ရုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးစိတ်ကို ဖြေလျှော့
ကြည့်ရန် ပန်းတနော်ချောင်းနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ငဲ့စီးကြည့်မိသည်။ တစ်နေရာ
တွင် ကျောက်ဂူစွန်းတွေ၊ ကျောက်ထပ်ကြီးတွေကို မြင်ရတာ...။

'ဪ... စိရယ်'
ဒီရေကျချိန်၊ ကျွန်တော်နှင့်စိတို့ ပုန်းရှောင်ကြည့်နူးခဲ့ကြပုံကို
ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

ထိုညဉ့်က
အမေနှင့်စိတို့က အကြီးအကျယ်စကားများခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်
ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သော ကျွန်တော်ရေမကူးတတ်ခြင်း
ကြောင့် အမေစိုးရိမ်စိတ်သည် စိစိအပေါ်ပုံချလာခြင်း ဖြစ်သည်။

လှေလှော်ကြစဉ်က စီကလှေခံရုံနှစ်ဖက်ကို လှုပ်၍ကျိစယ်သည်။
ကျွန်တော်လိမ့်ကျမလို ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်တွင် ရှိအပ်
ရှိသင့်သော သတ္တိတို့ပျောက်ကုန်၏။ သတိလက်လွတ်ငယ်သံပါအောင်
အော်မိသည်။ ဒါကိုအမေသည် ပန်းတနော်အိမ်ပြတင်းမှ လှမ်းမြင်မိခြင်း
ဖြစ်သည်။ အော်သံပါကြားရတော့ပို၍ စိတ်ဆိုးသွားသည်။

'သား... သား... သွေးဆေးလေး သောက်လိုက်'
စိတ်စက် အမြဲပြုအကွဲကွဲနှင့် ကျွန်တော်မျက်နှာ ဖြူရော်ရော်သည်
အမေဒေသကို ဝုန်းခနဲပေါက်ကွဲစေသည်။

'ဟင်း... ဒီမိန်းမဟာငါ့သားကို သတ်မယ် လူသတ်ကောင်မပဲ'
'အို... မောင့်ကိုတော့ မသတ်ဘူး၊ ရှင်ကိုစိသတ်မယ်'
အမေဒေါသနှင့် စီမာန်မာန်တို့ ထိတိုက်မီးပွင့်ကုန်ကြသည်။

'ငါ့သားကို နင်ငါ့ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲထုတ်သွားပြီး'
'တွေလား မောင်စိကိုမောင့်အမေ စော်ကားနေတာ၊ ကြာရင်
စိဒေါသမထိန်းနိုင်ဘဲ ဖြစ်ကုန်မယ်နော်'

'စီကလဲကွာ'
'သား မင်းမိန်းမကိုမင်းသိပ်နှစ်သက်နေသလား၊ ဒါဆိုမင်းမိန်းမနဲ့

၁၀၀ လူသတ်လိမ္မော်

... လိုက်နေ၊ ဒီမိန်းမဟာ ဝမ်းတွင်းစုန်းမ သားရဲ၊ တစ်နေ့အမေ့သား အချစ်ကို ရတနာနည်းနဲ့ခွဲမယ့်မိန်းမ

စိုးရိမ်စိတ်မဲ့နဲ့နေသောအမေ။ ပြောပြီးကျွန်တော့်ကိုဖက်ပြီး ငိုသည်။ ဒေါသနှင့်ကျွန်တော်စိတ်ကို လှမ်းကြည့်တော့ မီးကွဲခဲလို့ရနေသည့် မျက်လုံးအစုံ...။

‘တော်ပါအမေရယ်၊ လာလာ၊ ကျွန်တော်အိပ်ရာထဲသွားလို့နေ ချင်ပြီ’

အမေ့ကို ပခုံးဖက်ခေါ်လာသော ကျွန်တော့်နောက်တွင် စိစိက တဝန်းဝန်းခုန်ပေါက်ကျန်ခဲ့သည်။ နှုတ်မှလည်း...

‘တော်တော်အတ္တကြီးတဲ့ မိန်းမကြီး၊ မိစိအကြောင်းတစ်နေ့ သိမယ်’

သည်အခါတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိစိထားကိုစိုးရွံ့လာသည်။ အမေပြောသော ဝမ်းတွင်းစုန်း။ အမေ့အလှကိုမနာလိုမှု။ အမေနှင့် ကျွန်တော့်တို့ ချစ်သည်ကို မရှုဆိတ်သောစိစိ။ ဒါတွေဒါတွေသည် ငုပ်ကွယ်နေသော ကျွန်တော်၏ခိုင်မာသော စိတ်ဓာတ်တို့ကို ပို၍ ချိုးဖဲ့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေပြီလားမသိ။

အိပ်ချိန်ရောက်တိုင်း အစဉ်သဖြင့် အနှောင့်အယှက်ပါလာသည်။ စိစိကို ကျွန်တော်သိပ်ချစ်သည်။ ဒါပေမယ့် အတူမနေကြတော့ရန် အမေ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ကျွန်တော်လက်ခံခဲ့သည်။

သို့တိုင်...

စိစိညာဉ်သည်

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါဘာတွေလေးနေမိပါလိမ့်၊ အမေ... အမေ သိရင်တော့...’

ကျွန်တော်၏ ထိုထိုသောအတွေးတို့ကို ဦးတည်မိရာအမေ့ကို ပြန်ပြောပြတိုင်း အမေ့မျက်နှာ အထိတ်တလန့်တွင် ချက်ချင်းဖြူရောင် သွေးဆုတ်သွားတတ်သည်။ မကြာခဏအိပ်ရာမှာ လွဲနေတတ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကယောင်ချောက်ချား အမေ့ကိုကျွန်တော်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် မနည်းထိန်းမတ်ပေးရသည်။

‘အမေ့စိတ်တို့ကို ပုံမှန်ဟုတ်ပါရဲ့လား’

ကျွန်တော့်အပေါ် အစိုးရိမ်တွေ လွန်ကဲသောအမေ့အတွက် ရင်ပူကို ပန်းတနော်ချောင်းမှ ဖြတ်တိုက်လာသော ရေငွေ့ပါသည်

လေအေးလည်း မဖြေပေးနိုင်ရှာ။

စိတ်တွေ သိပ်ရွံ့လာသည်။ အပြောင်းအလဲပြုရန် မျက်ဝန်းကို ရွေ့လျားလိုက်တော့

‘အာ...’

နောက်ဝါသော ပန်းတနော်ချောင်းရေ၊ လှိုင်းတွန့်တို့ကြားမှ လေလေးတစ်စီး...။

‘စိ စိ’

ရင်တွေခုန်လာသည်။ အမေ့မြင်မှာ သိပ်စိုးရိမ်သွားသည်။

‘သန်းဦး သန်းဦး’

အသံမြင့်ခေါ်လိုက်သည်။ အိမ်စောင့်ကောင်လေးပြေးထွက် လာသည်။

‘အစ်ကို’

ကျွန်တော့်အလန်မျက်နှာကို အံ့သြနေသလိုကြည့်သည်။

‘ဟို... ဟို... လှေပေါ်က အမျိုးသမီး’

မကြည့်ရဲသလိုမျက်လုံး လွှဲရင်းမေးသည်။

‘ဪသုက မငြိမ်းမလေ အစ်ကို’

‘ဘယ်က မငြိမ်းမလေ’

‘အစ်ကိုကလဲ အစ်ကိုအမေ ဦးရေချမ်းရဲ့တူမလေ’

ကျွန်တော်စိတ်ယှက်စွာ ခေါင်းယမ်းမိသည်။

‘အစ်ကိုဘာဖြစ်လဲ၊ နှုတ်ခမ်းတွေလဲ ဖြူလို့ ရေသောက်မလား’

သတ္တိအတွက်ရှက်သွားသည်။ ယောက်ျားမပီသမှုကို ခံပြင်းသလို ဖြစ်မိသည်။

‘ငါဘာဖြစ်လို့လဲ’

ပြောပြီးနွမ်းဖတ်စွာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသည်။ ပက်လက်ကုလား ထိုင်ပေါ်ကျောခင်းလိုက်တော့ မတွေ့ဘဲမောင်းထုတ်ထားသည့် အကြောင်းတွေက အလိုလိုရောက်ရှိလာပြန်သည်။

xxxxx

‘လွန်လွန်းပြီ သား၊ မင်းမိန်းမလဲမင်းကြည့်ဆုံးမဦးမပေါ့’

ရန်ကုန်တွင် နေကြစဉ်က ဖြစ်သည်။

‘စိဟာ အနုပညာဂီတဝါသနာပါတယ် အမေ’

အမေ့ကို ကျွန်တော်ချော့မော့၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ စိဘက်မှ ဖေးဖေးမမ ပြောခဲ့၏။

‘မင်းမိန်းမအောက်ခြေ လွတ်တာပါကွယ်’

‘ဒီလိုလဲမထင်ပါနဲ့အမေရယ်၊ သားတို့မျှမျှတတ တွေးကြရအောင် ပေါ့’

‘အောင်မာ မင်းကပါ၊ ဟွန့် ဒီမှာဟေ့သား၊ မင်းသဘောထွက် နေတဲ့အချိန်တွေမှာ အိမ်မှာ စနုရားတစ်လုံးနဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက ဥဒဟို၊ ပြီးတော့ပစ်ကန်စ်ဆိုလာ ဘာလား ပျော်ပွဲစား ထွက်ရတာလဲ ခဏခဏ၊ ဝါမိန်းကလေးအလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူကခေတ်ပညာတတ် ဆိုပြီး’

ငြိသိသျှလက်ထက်ခေတ်အမေတို့ အယူအဆနှင့် ဆိုတော့ စိလုပ်ရှားမှုက ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းသည်။ စိကလဲစိ၊ လေဒီရှူးနှင့် ဘီအေမတ်ထုံး ခေါင်းပေါ်မှမချ၊ ဘီအေနားထဘီကို ခါးမှမချွတ်။

‘စိရယ် တစ်ချိန်ကမိဘလက်ထဲနေရတာတွေကို မေ့ထားပြီး ခုမောင်နဲ့စိနေရတဲ့ဘဝမှာ သဘောစာရေးလေး မောင်ဘခိုင်ရဲ့ဇနီးအဖြစ် ခံယူပါတော့လားကွယ်’

‘အိုမောင်ကလဲ၊ စိငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီလိုပဲနေခဲ့တာပါ၊ ပြီးတော့ မောင်ရှာစာဖွေတာကို စိမိုခိုနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒက်ဒီတို့က အားလုံးထောက်ပံ့ထားတာပဲဟာ’

ကျွန်တော်အမေ့ထံမှ အယူခံနဲ့ခဲသလို စိုကိုလည်းလက်မြှောက် ခဲ့ရပါသည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ ဒါမောင်အမေလေတွေ မဟုတ်လားဟင်၊ သိပါတယ် ဟင်း လှသလောက်’

‘အမေ့အလှကို ဘာလို့ထိခိုက်တာလဲ’

‘လှသလောက် စိတ်ထားယုတ်နိမ့်လို့သိလား’

‘ယောက္ခမမိဘတုံး အမေ့ကို မင်းဒီလိုမပြောသင့်ဘူး’

‘ပြောမယ် ပြောမယ်၊ ဒီလောက်ဖြစ်လှတဲ့ သားအမိ၊ ဒုက္ခပေးပစ် လိုက်ဦးမယ်’

အမေနှင့်စိတို့ နှစ်ဖက်မီးပွားကြား ကျွန်တော်မှာ လောင်ကျွမ်းခံ ရသည်။ အချစ်ဆုံးဇနီးအပေါ် အမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကွက်ရသည်။

သည်လိုအခါတွေ များလာတော့ ကသိကအောက်ဖြစ်လာမိသည်။

‘အမေ့နဲ့စိကြား မလွယ်တဲ့ဘဝပါလားကွာ’

သဘောလိုက်ရသည့်တိုင် စတ်မဖြောင့်တော့။ အိမ်ရောက်၍ အမေ့မျက်နှာမြင်ရမှ ဟင်းချရသည်။

ခက်ထန်မာန်မာန်ကြီးသော စိုဒေါသကို ကျွန်တော်ကြောက် မိသည်။ သည်မိန်းမသည် ပြောသလိုလုပ်တတ်လွန်းသောသတ္တိ အပြည့် ခိုသည်ဟု ကျွန်တော် သိထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကြာလာတော့ စည်းကမ်းစနစ်ကြီးသော၊ ရှေးဆန်ရိုးသားလွန်း သော၊ ငွေးကြေးကိုခုံမင်သော အမေနှင့် အသုံးအဖြုန်းကြီးသော၊ ဝညာတတ်တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် မာန်မာနတို့ ခေါင်ခိုက်နေသော၊ ဂုဏ်ပကာသနအရှိန်အဝါကို အထင်ကြီးပြီးအပျော်အပါးမက်သောစိတ်တို့ ကျွန်တော့်ကွယ်ရာတွင် တစောင်းစေးနှင့်မျက်ချေး ဖြစ်လာသည်။ သည်မှာတင် ကြားမှ ကျွန်တော်က ပုဏ္ဏတိုင်။ နောက်ဆုံးပုဏ္ဏတိုင်ကြီး ထိုင်လဲသွားသည်။

အမေတစ်ခုသားတစ်ခုဘဝမို့ အမေစိတ်ချမ်းသာစေရန် စိကို ဇွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ ဇွန့်လွှတ်ခြင်းဆိုသည်မှာ ဘဝအတွက်ကိုယ်တလွန် တရာတန်ဖိုးထားသောပစ္စည်းကြောင့် မည်မျှခံစားကြရသည်ကို ကြိုးပမ်း သိကြပေမည်။

ကျွန်တော့်မသိစိတ်များသည် အစဉ်သဖြင့် စိုကိုစွဲလမ်းတပ်မက် ဆဲပင် ရှိနေပြီလား။

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းမိသည်။

‘မောင်ကို စိ ဟောဒီပန်းတနော်ချောင်းရေကို သစ္စာပြုပြောမယ်’

‘စိ လက်ညှိုးညွှန်ရာတွင် ချောင်းဒီရေတို့ တဟ်တက်လာနေကြပြီ။

‘စိ ဒီက ပြန်သွားပေမယ့် မောင်အမေကို စိခံစားရသလိုစိတို့

အချစ်ကို ခွဲသလိုသူကိုယ်တိုင်လဲ သူ့အချစ်ဆုံးသားနဲ့’

‘ဟေ့ မင်းတော် စိ’

ကျွန်တော် ဟိုစဉ်က စိုပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်သည်။

ယခုမူ

‘ဝုန်း ဝုန်း’

အိမ်စောင့်ကောင်လေးပြေးလာတော့ ကုလားထိုင်က ကျွန်တော့်

ပေါ်ပီနေပြီ။

'ကုလားထိုင်ကို မြန်မြန်ဖယ်ပေးလိုက်ပါ မောင်သန်းဦး'
 မညွန့်ခင်ပါ ပြေးထွက်လာသည်။ ကုလားထိုင်အောက်မှ
 ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထူသည်။ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့ မကောင်းလှ။
 အမေမရှိလို့ တော်သေးသည်။
 'အမေ ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ မညွန့်ခင်'
 'ဆရာဝန်သွားပင့်တာပဲ ကိုခိုင်'
 'ဟင် ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ'
 ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် မညွန့်ခင်မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ
 'အမေအတွက်ပဲ နေမှာပေါ့'
 'အမေ ဟုတ်လား၊ အမေဘာဖြစ်လို့လဲ'
 လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် 'သိပ်မဟုတ်ပါဘူး
 နည်းနည်းပါးပါးပါ' ဟုဖြေသည်။ မျက်နှာကဖြင့် မလုံမလဲ။

xxxxxx

'သားရေ သားလဲခွင့်ကုန်ပြီ ကျန်းမာရေးလေး ဘာလေး
 ဒေါက်တာနဲ့စမ်းသပ်ကြည့်ပါဦးလားကွယ်'
 'ဟာ အမေကလဲ'
 ကျွန်တော် အကျောက်အကန်ငြင်းသည်။
 'ကိုဘိုခိုင်ရယ်... မမှားပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ'
 ဒေါက်တာကို အားနာစွာ ငြိမ်သက်နေလိုက်ရသည်။
 'ခင်ဗျားစိတ်တွေ ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိပါတယ်နော်'
 နားကြပ်ကို နားနှစ်ဖက်မှ ဖြုတ်သည်။ မျက်နှာတည်တည်ဖြင့်
 မေးသည်။
 'ကျွန်တော်ဘာဆိုတာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ'
 ဒေါက်တာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော့်ထက်အမေနှင့်စကား
 ပြောလိုပုံရသည်။
 'ဟုတ်တယ်၊ အဆုတ်၊ အသည်းနှလုံး၊ ခင်ဗျားအားလုံး
 ကောင်းပါတယ် ကိုဘိုခိုင်'
 သည်တော့မှ အမေမျက်နှာပြုံးရောင်လက်ကို မြင်ရသည်။
 ကျွန်တော် သဘောလိုက်ခါနီးတွင်

'အမေကိုတော့မင်း အထူးဂရုစိုက်ပါ မညွန့်ခင်'
 မညွန့်ခင်သည် လင်အားတစ်ယောက်ဆီမှ သူ့မျှော်လင့်သော
 စကားမျိုး၊ အချောအမြူ၊ အယုအယ နှစ်သိမ့်ခြင်းမျိုးကို မကြားရ
 သော်လည်း ကြိုးစားပြုံးပြရာ၏။
 ကျွန်တော် သဘောသာလိုက်သွားရသည်။ အမေကို စိတ်မချ။
 ဒါပေမယ့်...။
 ကျွန်တော့်ဇနီး မညွန့်ခင်။ သူ့ကို ကျွန်တော်နည်းနည်းမျှမချစ်ပါ။
 ကျွန်တော်ချစ်သော အလှအပတွေလည်း သူ့တွင်ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါ။
 ဒါပေမယ့် မညွန့်ခင်သည် အလှအပတွင် စိန်နှင့် ဆန်ကျင်နေသလို
 လှုပ်ရှားမှု၊ အိမ်မှု၊ တာဝန်ကျေမှုတို့မှာလည်း စိန်လုံးဝမတူ။ အရာရာတွင်
 တျိုးနွံသည်။ အလိုက်သိသည်။ အပင်ပန်းအနစ်နာခံသည်။
 အမေအတွက်ဆိုလည်း သည်းခံခြင်းနှင့် စိတ်ကြိုက်ကို ကြိုးစားလိုက်
 လျော့သူ။ သူ၏ထိုမိန်းမကောင်း ဝိသမူလေးများအတွက် ကျွန်တော်
 အလျင်ကလောက် ပစ်ပစ်ခါခါမလုပ်မိ။ လေးစားလာသည်။
 ပြောလို ပြောသည်မဟုတ်။ ကျွန်တော့်အမေသည် ကမ္ဘာပေါ်မှာ
 မြိုင်ဘက်မရှိသလောက် သားကိုချစ်တတ် သဝန့်ကြောင်တတ်သူ။
 ကျွန်တော်ရှိနေချိန်ထက် မရှိနေချိန်များတွင် အမေသည် မညွန့်ခင်ပေါ်
 ဝိုင်၍ ယောက္ခဆန်စွာ ပြုကျင့်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။
 'ကိုခိုင် ပြန်လာပြီ'
 အားရဝမ်းသာ ကျွန်တော်ရှိရာ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာသော
 မညွန့်ခင် အမေမျက်စောင့်ကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့ရသည်။ ခေါင်းလေးငုံ
 လျှိုးပြီး နောက်ဖေးဘက်ပြန်ဝင်သွား၏။
 'နေကောင်းရဲ့လား အမေ' ဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကို
 အမေသည် ရွန်းရွန်းဝေတုံ့ပြန်မှုတွေနှင့် အနီးကမခွာရှိနေသော်လည်း
 မညွန့်ခင်သည် မလာမရောက်ခဲ့ပါ။
 'မညွန့်ခင် ဒီဓမ္မရာတွေ ဘာလို့ခေါက်သိမ်းထားရတာလဲ'
 ကျွန်တော်ရေချိုးရန်အနားတွင် ပြင်ဆင်ပေးနေသောမညွန့်ခင်ကို
 မေးမိသည်။
 'ဆိုသူက တစ်ယောက်တည်း အိပ်တာပဲကွယ်၊ မင်းမရှိတော့
 ခေါက်သိမ်းထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့'
 အနီးရောက်လာပြီး အမေပျာပျာသလဲ ရှင်းသည်။ ကျွန်တော်

တစ်ဖက်လှည့် ပြုမိသည်။ သည်လို မဟုတ်မှန်းကျွန်တော်သိသည်။ ကျွန်တော်သဘောဆီဆင်းသည်နှင့် အမေကိုယ်တိုင်မွေရာများကို ခေါက်သိမ်းခိုင်းပြီး မညွန့်ခင်ကို ဖျာပေါ်တွင် အိပ်စေသည်။ မီးဖိုချောင် အလုပ်ကအစ၊ ယောက်မကိုင်ပုံဘယ်လို၊ မွေဝံ့က မသေသပ်ဘူးဟုသော အမေ တဖျစ်တောက်တောက် စည်းကြပ်မှုအောက်တွင် မညွန့်ခင် အနေကျပ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ပြန်လည်းမတိုင်ကြားပါ။

မညွန့်ခင်ဟာ စိတ်ကံအရပ်ဆိုးတယ်။ သူလဲ မတော်လှန်နိုင်လို့သာ နာလိုမယ်ထင်ဘူး။

ပြီးတော့...။

အမေ၏ တစ်ဖက်သတ်ဆက်ဆံမှု၊ မတရားမှုတွေကိုလဲ ကျေနပ် ကြည်ဖြူမှု မဟုတ်ဘူး။

အတွေးသည် အမေအတွက် မညွန့်ခင်နှင့် ပတ်သက်ရသော အပူစိတ်တို့ ရောက်ရှိလာသည်။

‘မညွန့်ခင်၊ မင်းအမေနဲ့နေရတာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား’ ‘ပြေပါတယ်ကိုခိုင်’ ဟုသာဆိုသည်။ ညှိုးနွမ်းသောမျက်နှာကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထိတ်မိသည်။ နေရာတကာတိုင်း အပြစ်မလွတ်အောင် လိုက်၍ပြောတတ်သော အမေအပေါ် မညွန့်ခင် စိစစ်လိုပင် စိတ်ကွက်မှုဖြင့်၊ ကျွန်တော်ပုပန်စိတ်မှာ မညွန့်ခင်နှင့်မဆိုင်။ အမေအတွက် သာဖြစ်ပါသည်။ သားနားရွေးမအကပ်မခံသော အမေသည် ကျွန်တော့်အတွက် အစစ သူ့အပင်ပန်းခံသည်။

‘အမေရယ် နေလဲမကောင်းဘဲနဲ့’

‘ရတယ်သား၊ အမေသားကို အမေကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးရမ ဖိတ်တိုင်းကျတာ’

ဟင်းကို အရိုးကအစ နှင်ပေးသော အမေမျက်နှာကို ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့်မိသည်။ ခုတစ်ခေါက်မျက်နှာ အတော်ကျဆင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘အမေ ဒေါက်တာငွေမိုး ခေါ်မပြဘူးလား’

‘ပြတယ်သား၊ ဘာမှပြေပလောက်အောင် မဖြစ်ပါဘူးကွယ်’ အမေစကား အားမပါလှပါ။ ကျွန်တော်ပန်းတနော်အိမ်ကြီးမှာ အမေ့ကို မထားချင်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် သည်အိမ်ကိုပြန်ရောက်

တာတိုင်း သဘောပေါ်နေရတာနှင့်မတူ၊ စိတ်တွေလေးလံ၍ တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။

အမေ့ကို စိုးရိမ်၍လားမသိ၊ စိစစ်ကြမ်းဝါးသံများကို ပို၍ ကြားယောင်လာသည်။

တစ်နေ့တွင် ဖြစ်၏။

လဲလျောင်းနေသော အမေအနီး ကျွန်တော်ထိုင်သည်။ အမေလက်ဖျားလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ‘စိစိသံတင်း ဘာကြားသေးလဲ အမေ’ ဟု ကောက်ကာငင်ကား မေးလိုက်မိသည်။

‘ဘာ... ဟင်... သား’

အံ့ သြသလို အမေအမေးတွင် မျက်လုံးများကပါ အရောင်တောက်လာသည်။

‘ညော် စိစိနဲ့ ပတ်သက်ပြီး’

‘ဟင်အင်း၊ ဟင်အင်း၊ ဘာမှမကြားဘူးသား၊ ဘာလို့လဲဟင်’

အမေ၏အမေးမှာ မလုံမလဲဖူးကွယ်နေသလို ကျွန်တော်သံသယ ဝင်မိ၏။

‘အမေလဲ ငါ့လိုပဲ စိစိ နောင်ယက်မှုကို ရင်ဆိုင်နေရပြီထင်တယ်၊ အမေ့စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်ပြီး တစ်နေ့တခြား ပိန်လာတာ’

စိုးရိမ်စိတ်သည် တစ်ကိုယ်လုံးထူပူသွားစေသည်။

‘မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ငါနဲ့မညွန့်ခင် အမေအနီးပြောင်းအိပ်မှ၊

အမေ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားလို့စိတ်မချရတော့ဘူး’

ရင်ထဲမှ အစီအစဉ်ကို ချက်ချင်းအကောင်အထည်ဖော်သည်။

သူ့အနီးမှာ ကျွန်တော်ဆောင်အိပ်မည်ဆို၍ အမေကျေနပ်ကြည်နူးနေပုံ ရသည်။

‘ဒီမှာ မညွန့်ခင်၊ မင်းရောစိစိနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာကြားလဲဟင်’ အမေ့ကို မေးမရတော့ မညွန့်ခင်ထံကပ်ရသည်။ ကျွန်တော်

မျက်နှာကို နားမလည်သလိုကြည့်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုခိုင်’

သူက ပြန်မေးနေသဖြင့် စိတ်တိုသွားသည်။

‘မင်း သိပ်အသုံမကျတာပါ၊ ငါ့အမေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရာရာကို

အောင်ကြိုးစားရမယ်ကွ’

‘ရှင်’

ရှင်မနေနဲ့ ဆိုလိုတာက အမေအန္တရာယ်ကို မင်းကာကွယ်ရမယ် မင်းကို အဲဒီအတွက်ငါလှူထားတာ'

ကျွန်တော့်သူအနီးမှ ဒေါ်နှင့်မောနှင့် ထွက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းမှ အမေ့ဓာတ်ပုံရှေ့တုလားထိုင်မှာ သွားထိုင်နေလိုက်သည်။

မောင့် အမေက သိပ်လှတယ်၊ လှသလောက်ကိုယ်ချင်းမစာနာ တတ်ဘူး၊ သူတစ်ပါးချစ်ခြင်းကို ခွဲတဲ့ ရှင့်အမေဟာ သူလဲ သူ့ချစ်သူကို စောစောစီးစီး ခွဲခဲ့ရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် အချစ်ရူးပြီး သားအပေါ် အတ္တ လွန်ကဲနေတာ'

မင်းဘာပြောတယ် စိစိ'

နားဆီရောက်လာသော စကားသံတို့ကို ကျွန်တော်ပြန်လည်ကြား လာရပြန်သည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိ ထအော်ပစ်လိုက်သည်။

ဘာရမလဲ၊ ရှင့်အမေလေ၊ အရူးကို လင်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ သူ့ဘဝ အတွက် သူ့စိတ်တစ်ပိုင်းကပါ ရူးပြီး တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေတာရှင့် 'တောက်၊ ငါ...ဟင်း'

သားကို သူ့ရင်ခွင်ထဲက ချွေးမတွေ ဆွဲထုတ်သွားမှာ စိုးလွန်းလို့ အဟင်း သားကမိန်းမတွေကို သူ့ထက်ပိုချစ်သွားမှာစိုးလို့၊ ရှင့်အမေဟာ အချစ်ဝတ် အချစ်ရူးမကြီး သိလား'

ဟေး စိ'

ကျွန်တော်၏ ရင်ခေါင်းမှလာသော အော်သံနှင့်အတူ ကိုယ်ကြီးဝို ဝန်းခနဲကုလားထိုင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားသည်။ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်သည် သို့တိုင်

ကျွန်တော်ရှေ့တွင် တဟားဟားရယ်နေသော စုံမျက်နှာကြီးထ မပျောက်။

ကိုခိုင်... ကိုခိုင်'

သား... မောင်ဘခိုင်'

မညွန့်ခင်ပြေးလာထူသည်။ အနီးရောက်လာသောအမေမျက်နှာ သွေးဆုတ်နေသည်။

သားလေး သတိထားပါကွယ်'

အမေ့ကို ကျွန်တော်နားမလည်သလို ငေးသွားရသည်။

သား အိပ်ပျော်သွားတယ်လား'

ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့'

မျက်လုံးတော့ မှိတ်ထားမိသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တကယ် မအိပ်ကြောင်းကျွန်တော်ကိုယ်ကို ကျွန်တော်သိသည်။အမေသည် ကတုန်ကယင် ကျွန်တော့်ကို သူ့လက်ကိုင်သွေးဆေးတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်သည်။ အိပ်ရာဆီသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

အမေ နားနေပါ အမေ'

ကျွန်တော်က အမေ့ကို အိပ်ရာမှာနေရန်ပြောသည်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အမေ့မျက်လုံးပန်းသက်ပြင်းလေး ချလိုက်သည် ကို ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

xxxxx

သားက သူမိန်းမကို မပြတ်ဘူးထင်တယ်'

သူယောက်ျားပဲဟာ၊ ဒီလောက်မထိခိုက်နိုင်မိဘူး၊ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ပဲရှိနေပြီပဲ'

သူ့စကားတိုင်းမှာ စိစိနာမည်အဖြစ်နေတယ် ဝေါက်တာရယ်'

ကျွန်တော်လဲ သူ့ကိုလေ့လာ အကဲခတ်နေတာပဲ ဒေါ်ဒေါ်'

သား၊ သားဟာသူ့အဖေလိုဖြစ်သွားမှာ ဒေါ်ဒေါ်သိပ်စိုးရိမ်တယ် ကွယ်'

ဒီထိလဲ မပူပါနဲ့လေ၊ ကိုဘခိုင်ဟာ ခေတ်ပညာတတ်လူငယ်ပါ၊ အရာရာကို ချင့်ချိန်နိုင်ယှဉ်နိုင်ပါတယ်'

ဒေါက်တာ ပြောတုန်းက အဆုတ်အသည်းနုလုံးပဲပြောတာ၊ သည်းခြေကို စမ်းသပ်လို့မရဘူးလားဟင်'

အဲဒီသည်းခြေအားတွေ ဒေါ်ဒေါ်မှာ နည်းနေတာတော့အမှန်ပဲ'

ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းနောက်မှာရပ်မိသည်။

သည်မှာတင် အမေနှင့် ဒေါက်တာငွေမိုးတို့ စကားကိုကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နားမလည်။ နောက်ကျောဆီမှရေစက်များကို မျက်နှာသတ်ပခါဖြင့် တို့သုတ်ပေးနေသော မညွန့်ခင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မိသည်။

အမေဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေသလဲ မသိဘူး'

ကိုဘခိုင်တို့သားအမိက တစ်ယောက်တစ်ယောက် စိတ်မချ ဖြစ်နေကြတာ'

အမေအဖေကို ကျွန်တော်လေးစားသွားသည်။ ဒါပေမယ့်အမေ သည်းခြေအတွက် ကျွန်တော်ထိတ်လန့်ရသည်။

‘အမေငါ့ကိုချစ်တာ ပုံမှန်မဟုတ်ရဲ့လား’

အမေကိုမြန်မာတိုင်းရင်းသမားတော် ကောင်းကောင်းဖြင့် ပြသရန် ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အမေခုလိုဖြစ်ရတာ စိစစ်နှင့် ပတ်သက်၍ဖြစ်ရမည်။ ငါ့အမေ သွက်သွက်ခါစောင့် နှုသွားမှဖြင့်...။

‘ငါနဲ့ ငါ့အမေချစ်တာကို စိစစ်တဲ့ မိန်းမဟာမနာလိုဘူး။ သင်းဟာ ငါတို့သားအမိကြားမှာ ခုထိ’

ကျွန်တော် စိတ်လွတ်သွားသည်။ တက်ခေါက်မိသည်။

‘ကိုခိုင်’ နောက်မှပခုံးကို မညွှန်ခင်လှုပ်ခေါ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့သားအမိဟာ သိပ်ချစ်တယ်၊ အမေမရှိကတည်း က အမေအတွက် ဒီလောကမှာ ချစ်စရာဆိုလို့ ငါပဲ ရှိတာ၊ မင်းလဲ မြဲမြဲမှတ်ထား၊ အမေကို ဘယ်တော့မှ မဆန်ကျင်နဲ့၊ အမေကိုစိတ်ဒုက္ခ ပေးသူဟာ ငါရန်သူပဲ’

ပြောပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ မညွှန်ခင်အတွက် မဟုတ်ပါ။ အချစ်ဆုံးစိစစ်။ ယခုတော့ အမေနှင့်ပတ်သက်လျက် ဘဝမှာ အကြီးဆုံးရန်သူကြီး ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ စိစစ်ရုံလိုက်သွားပြီး ဖြေရှင်းလိုက်ရ ကောင်းမလား ဟူ၍တွေးမိလာသည်။

xxxxx

‘ဟင် အမေ၊ အိပ်လေ’

အိပ်ရာတွင် ငှက်တုတ်လေးအမေ။ သူ့ဘေးမှကျွန်တော့် မျက်နှာကို စူးစူးစိန်းစိန်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ မျက်ခနဲထလိုက်သည်။ အမေကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်မိသည်။

‘အမေ အမေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

အမေပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ တွေ့ရှိရသည်က အသားမရှိသော အရိုးခန္ဓာ။

‘အမေ အိပ်မပျော်ရင် အိပ်ဆေးသောက်လိုက်ပါလားဟင်’

အမေ ခေါင်းယမ်းသည်။ မျက်နှာမှာ ညှိုးရောင်လှသည်။ အမေ ဘာဖြစ်နေသနည်း။ အတွေးတွင်းသို့ ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာသူက စိစစ်။

အမေညာ့ဘက်ခြမ်းတွင် အိပ်ပျော်နေသော မညွှန်ခင်ကို ကြည့်မိသည်။

‘ဟာ’

လန့်သွားသည်။ ရှည်လျားသောဆံနွယ်ပင်တို့ မျက်နှာမှာစူး နေသည်။ ပက်လက်အနေအထားနှင့်ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်ပါဟောင်းလောင် ပွင့်နေသည်။ အိပ်သောမျက်စိသည် မမှိတ်၊ ခပ်ပြောင်ပြောင် ပွင့်နေသည်။ အစဉ်သဖြင့် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့မျက်နှာလွှဲ ဆက်ဆံခဲ့ရာမှ ယခုအခါသာ သေသေချာချာကြည့်ဖြစ်သည်။

‘ကြောက်စရာကြီးပါလား’

အကြည့်ကို ချက်ချင်းလှုပ်စစ်ရသည်။

သို့တိုင်...။

ဆိုးရွားသော ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သည် ရင်ထဲအထိရောက်နေသည်။ သည် နောက်ပိုင်းတွင်တော့ စိစစ်နေရာတွင် မညွှန်ခင် ရောက်ရောက်လာသဖြင့်...။

ကျွန်တော့်မှာ ပို၍အကြည့်ကို လွှဲရင်းကြီးစားဖျောက်နေရသည် တာဝန်တစ်ခု ပိုလာသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ပျက်မိသည်။

အမေ ကျန်းမာရေးမှာ ပို၍ယုတ်လျော့လာသည်။ ကျွန်တော် မညွှန်ခင်နှင့်လည်း အမေကိုစိတ်မချတော့။ ခွင့်ယူလိုက်သည်။ အမေအနီးတွင် နေ့ညမပြတ် ကျွန်တော်ရှိနေသည်။

‘သား အိပ်တော့လေ’

ကျွန်တော့်ကို အမေက ပြန်သတိပေးရသည်။ ခေါင်းသာ ညိတ်သည်။ ညဉ့်ယံများသည် ကျွန်တော့်အတွက် ရှည်လျားစွာကုန်ဆုံး နေသည်ချည်းပင် ဖြစ်၏။ အအိပ်ပျက်လွန်းတော့ စိတ်တွေ တွေဝေထိုင်း နှိုးလာသည်။

‘အမေအတွက် ကြိုးစားပေးပါဦး ဒေါက်တာရယ်’

ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စိတ်ကြည့်နေသော ဒေါက်တာ။

‘ခင်ဗျား အမေထက် ခင်ဗျားအတွက်လဲ စဉ်းစားဦးနော်ကိုတုခိုင်း အိုင်ဆေးခင်ဗျား သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ’ ဟုဆိုသည်။

‘ကျွန်တော်က အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ’

‘ဟာ ဘာလို့နယ်အရေးမကြီးရမှာလဲ၊ အစားထက်အအိပ်မှာ ခင်ဗျားအတွက် သိပ် လိုအပ်နေပြီ’

ထိုနေ့က ဒေါက်တာကျွန်တော့်ကို ဆေးတစ်လုံးထိုးပေးသည်။ အမေကျေနပ်စေရန်သာ ငြိမ်းနေလိုက်ရသည်။ ဘာမှမဖြစ်သော ကျွန်တော့်ဘတွက် မလိုအပ်ဟု ထင်နေသည်။

xxxxxx

ဆေးကြောင့်လား၊ ညဉ့်ပေါင်းများစွာ အိပ်ပျက်မှုများကြောင့်လား မသိ။ ကျွန်တော့်မျက်ခွံတို့ လေးလံနေသည်မှာ ပင့်မရွှံ့ပင်မရ။ မျက်လုံးသာမဖွင့်သည် စိတ်ကအားလုံးကို သိနေသည်။

ညဉ့်ဘက်ကျပြီ။ အမေအိပ်ပျော်နေပြီလား။ မညွန့်ခင်ဘာလုပ် နေလဲ။ ထိုအချိန်တွင် အဝေးဆီမှ ကားစက်သံခပ်ကြမ်းကြမ်းကို ကြားရသည်။ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပြန်ပြီ။

စိစိ... စိစိ... သူ စိတ်ဆိုးလာလျှင် ကားကို သည်လိုပင် အကြမ်းပတမ်း မောင်းတတ်သည်။

‘အမေဆီများ သူလာတာလား’

အတွေးသည် ခန္ဓာရုပ်ကြီးပါ လှုပ်သွားစေသည်။

‘မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ ငါက ဦးအောင်ကာကွယ်နိုင်မှ’

ထိုအချိန်တွင် ခြံဝန်းကျင်မှ တစီစီသော အသံတွေဆူညံ လာသည်။

‘ဘာသံတွေလဲ’

ပိုးမွှား အကောင်ပလောင်တွေ အော်နေကြမှန်းသိသည်။ စိတ်တွေ အလိုလိုချောက်ချားလာသည်။ သည်ထဲ အိမ်နှင့်နီးလာသော ကားစက်သံက ပို၍ ဆူညံလာသည်။

‘ဟော ဟော’

ကျွန်တော် အတင်းပင် ရုန်းကန်ထထိုင်လိုက်သည်။

‘ဟာ မိုးတွေရွာလာပြီ’

တဝန်းဝန်း တပြုန်းပြုန်းမိုးသံသည် လေကြမ်းနှင့်ရောလျက် အိမ်ကြီးကို သိမ်သိမ်ခါသွားစေသည်။ ထိုမိုးသံလေသံကြားမှ

‘ဟေ့ ဒီမှာ ရှင်ခုဘာတတ်နိုင်သေးလဲဟင်၊ ကိုခိုင် ရှင့်အမေ စိစိ လက်ထဲရောက်နေပြီ’

ကားစက်သံတွေနှင့်ပါရောပြီးစိစိ၏အောင်နိုင်သံကိုကြား ရသည်။

‘အမယ်လေး ခုကွပ်’

ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်လာသည်။ ခေါင်းထဲမှခနဲမှိုက်ခနဲ ခံစားရသည်။ ကြိုးစားထပြီး အမေအိပ်ရာကို ကြည့်လိုက်တော့...။

‘ဟာ’

စိစိ။ သူမသည် ပက်လက်ကလေးအိပ်နေသော အမေအနီးတွင် ရောက်နေပြီ။

‘ဟေ့ စိစိ’

ကျွန်တော် အသံကုန် ဟစ်လိုက်သည်။ လည်ချောင်းတွေကွဲသွား ပြီထင်ရသည်။ အသံကထွက်မလာ။

‘ဟင် ကြည့်စမ်း၊ အမေအပေါ်စီးကြည့်နေတဲ့ စိစိမျက်လုံးမျက်နှာ ကြီးဟာ’

မညွန့်ခင်၏ ပက်လက်အိပ်နေသော မျက်နှာကြီးပေါ်လာသည်။

‘အိုမဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး’

ခေါင်းခါထုတ်ပစ်သည့်ကြားမှ မီးမှန်တိမ်မှိန်မှိန်အောက်မှ စိစိနှင့် မညွန့်ခင်မျက်နှာကြီးများ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဝေဝါးပူးကပ်သွားသည်။ စိစိ မျက်နှာသာ ကျန်ခဲ့၏။

ခေါင်းရင်းမှန်ပြတင်းဆီမှ ဝုန်းခနဲကြားရသည်။ အထိတ်တလန့် ဖွင့်ကြည့်သည်။ သစ်ကိုင်းများ ပြတင်းပေါင်ကို လာရိုက်နေပုံရသည်။ စိစိ ဖုန်ဆင်းထားသော အရိုးလယ်ချောင်းကြီးများ လာရောက်ကုတ်ခြစ် နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

‘ဒီမိန်းမ အကြီးအကျယ် နှောင့်ယှက်နေပါလား’

ထူထူပူပူနှင့် အမေကို ပြန်ကြည့်သည်။ စိစိ၏သရဲသဘက် မျက်နှာကြီးက ရံဆဲ။ စိစိ လက်ကြီးများ အမေလည်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

‘ဟာ သူလက်ထဲမှာလဲ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး’

သည်မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးနှင့် အမေလည်ကို သူညှစ်သတ် တော့မည်။

သည်အသိသည် အဝေးလုံးကို မေ့ပျောက်သွားစေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကြီး ဖက်ရွက်လေးလို ပေါ့ပါးသွားသည်။ တစ်လွှားတည်း နှင့် စိစိထံ အရောက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စိစိကို မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင် လိုက်သည်။

‘မင်း မင်း မိန်းမယုတ်’

ကျွန် အိ

စိစိ တစ်ချက်မျှမအော်နိုင်။ အအိအိဖြင့် ကျွန်တော်လက်တွင်း ပျော့ခွေကျသွားမှ ကျွန်တော်လွတ်ချလိုက်သည်။ ဒုန်းခနဲ သူ့ကိုယ်ကြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျသွား၏။

သား ဘာဖြစ်တာလဲ

ကတုန်းကယင် အမေထိုင်သည်ကို မြင်ရသည်။

အမေ ဘာမှမပူနဲ့တော့၊ နောက်ကို အမေနဲ့ကျွန်တော်ကြား စိစိ နှောင့်ယှက်နိုင်မှာ၊ မဟုတ်တော့ဘူး

ပြောပြီး ကျွန်တော်ဝမ်းသာအားရ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

ဟာ အမေ၊ အမေ

ရယ်နေရင်း ကျွန်တော်မျက်လုံးထဲတွင် အမေတစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဆွတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ တစောင်းလေးလဲကျသွားတော့၏။ အမေကို ပြေးပွေ့သော ကျွန်တော်လည်း စိတ်တွေဝေဝေ...။

ဟင် ငါ ငါ ဘာဖြစ်လဲ

ဟင် ဒေါက်တာ၊ အမေရော အမေ

အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်းအမေကို ကျွန်တော် အပြေးအလွှားရှိမိသည်။

အမယ်လေး အမေရယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ

ရဲတွေကြားတွင် မျက်နှာဖြူပုပ်ဖြူရောဖြင့် တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေသော အမေ့ကို တွေ့ရသည်။

အမေရေ အမေ

ကျွန်တော် ဓာခန့်ပြေးသည်။

သတိထားပါကိုဘခိုင်

ဒေါက်တာငွေမိုးက ကျွန်တော်လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ကျွန်တော်ရုန်းပစ်လိုက်သည်။

သား သား လေးရယ်

အမေ ကျွန်တော်အနီးပြေးကပ်လာသည်။ ပြီးတော့ကျွန်တော်ကို ဖက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုသည်။ လဲအာကျ ကျွန်တော်ဆီးပွေ့ထား လိုက်သည်။

အမေ ဘာမှမဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား

အမေခေါင်းယမ်းသည်။ တစ်နေရာသို့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်

လိုက်ကြည့်မိသည်။ စောင်ကြီးတစ်ထည် ဖုံးအုပ်ထားသည့် အရာဝတ္ထု တစ်ခု။

စိစိလား မသိဘူး

ကျွန်တော်ကိုယ်ကြီး တွန့်လွှားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်

ရဲအဖွဲ့ဝင်များ ကျွန်တော်အနီး ရောက်လာသည်။

ဒီမှာ ကိုဘခိုင်၊ ခင်ဗျားအားလုံးကို သတိရနေပါတယ်နော်

ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗျာ

ဒါဆို ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါဦး

ရဲအရာရှိက ဖုံးအုပ်ထားသော အရာဝတ္ထုပေါ်မှ စောင်ကြီးကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။

အမယ်လေး

ကျွန်တော်ကိုယ်ကြီး သွက်သွက်ခါသွားသည်။

မညွန့်ခင်။ မညွန့်ခင်မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး ကြောက်မက်ဖွယ် မြင်ကွင်း။

ဟာ ဟာ မိစိစိ၊ သင်းဇာမေ့ကို မလုပ်ရတော့ မညွန့်ခင်ကို

ကျွန်တော်စကားမဆုံး။ လက်သို့ လက်ထိတ်တစ်စုံထိရောက် လာသည်။

ဗျာ... ဒါ

အမေသည် မယ်ပဏ္ဍာလို ကြမ်းပေါ်မှာလူးနေသည်။ ရဲအဖွဲ့ဝင်များ က ကျွန်တော်ကို တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

ဒေါ်ဒေါ်၊ စိုးရိမ်ရနဲ့ခဲတာတွေ ဖြစ်လာရပြီ ဒေါက်တာရယ်၊ သားလေးကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလားကွယ်

ကျွန်တော်ဘာမျှနားမလည်၊ စိစိကို အမေအတွက်ဖယ်ရွား ခဲ့သည်။

အခဲမကြေသော စိစိသည်မညွန့်ခင်ကို ရန်ပြုခဲ့လေပြီ။

ယခုဇားစာခံမှာ မညွန့်ခင်။ မညွန့်ခင်တစ်ယောက် စိစိ လက်ချက်ဖြင့် ဘယ်အချိန်က အသက်ထွက်သွားလေပြီမသိ။

ဒါကိုရဲများက ကျွန်တော်ကို လက်ထိတ်ခတ်လာသည်။ တရားသလား

ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဗျာ

တအားကြိုးအော်ပစ်လိုက်သော ကျွန်တော်မျက်နှာပေါ်တွင်

မျက်ရည်တို့ လူးနေကြသည်။

ဟင် စိစိ

သံတိုင်များကြားမှ မြင်နေရသော ရုပ်လုံး။ ကျွန်တော်မျက်လုံး
ကိုပင် ကျွန်တော်မယုံ။

မင်း ဘာမှ မမြင်ဘူး

မမြင်ပါဘူးမောင်ရယ်၊ မောင်အတွက် စိ

ဟာ တော်တော် အသက်ပြင်းတဲ့မိန်းမပါလား

မညွန့်ခင်ကို မောင်သတ်ပစ်တဲ့အထိ စိုကိုချစ်ပြလိုက်တာတော့
စိ မဖြေနိုင်ဘူးမောင်ရယ်၊ စိဘယ်လိုဖြေရမလဲဟင်

စိသည်လည်း အမေ့လိုပင် အချစ်ခန်းစာပြင်မှ အလူးအလင့်
နေသည်။

ဟာ ချစ်ကုန်ပြီ။ ရဲတွေကငါ့ကို မသင်္ကာရတဲ့အထိ မညွန့်ခင်ကို
ငါသတ်တယ်လို့ သူက လာ စွပ်စွဲ နေပြန်ပြီ။

မညွန့်ခင်ကို ငါသတ်တာမဟုတ်ဘူး

သံတိုင်တွေကို ဆွဲလှုပ်မိသည်အထိ ဝေါသထွက်သွားသည်။

ဟင် ဘာ... မောင်

မင်းသတ်ပြီး ငါ့ကို ဘာတွေလာစွပ်စွဲနေတာလဲ၊ မညွန့်ခင်ဟာ
အမေ့အတွက် အစားထိုးခံ ရတဲ့ တန်ဆာခံကွ၊ မညွန့်ခင်ကို မင်းသတ်ခဲ့
တာမဟုတ်လား

စိစိအင်္ဂါရပ်သွားသည်။ ဘာမှနားမလည်သလို ကျွန်တော်ကို
ကြောင်ကြောင်လေးကြည့်နေသည်။

မင်းသတ်ပြီးမင်းဘာမှန်လာဥ လုပ်နေတာလဲ၊ အဲဒီညကမင်းပဲ
ကားနဲ့လာပြီး အမေ့ကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားတာလေ၊ ငါလက်မြန်လို့
မနက်တော့ မညွန့်ခင်သေနေပြီ၊ မင်းဟာတော်တော်လှည့်စားနိုင်တဲ့
မိန်းမ

တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် ကျွန်တော်စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့။
သံတိုင်များကို ဆွဲကိုင်ပြီး တဝန်းဝန်းဒေါသထွက်ပစ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်း
ရဲများ ပြေးလာပြီး စိစိကို ဒေါသွားသည်။

မကြာပါ။ ကျွန်တော့်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

သုအဖေဟာ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ စိတ်ဖောက်ပြန်လာ

ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီဝေဒနာနဲ့ပဲ သူဆုံးပါးသွားရှာတယ်၊ အဲဒီစိတ်ရောဂါ
သားလေးအထိ ကူးစက်လာမှာ ဒေါ်ဒေါ်ဆိပ်စို့ရမိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ
ဖိုးလိုမှူးခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် စိစိနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်သတ်တစ်ချက်လွှတ်သွား
တဲ့အတွက်...

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်လဲ ဒီအထိမတွေးခဲ့ပါဘူးကွယ်၊
သားလေးအတွက်ပဲ မညွန့်ခင်ကို ရွေးခဲ့တာပါ

ဒါပေမယ့် မညွန့်ခင်ကို သူမနှစ်သက်ဘူး၊ စိစိအပေါ်မှာလဲ
သံယောဇဉ် မကုန်ခန်းတဲ့စိတ်၊ ပြီးတော့ အမေ့ကို ချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ စိုးရိမ်
စိတ်နဲ့ရောပြီး

ဟုတ်ပါတယ်၊ သားလေးဟာ ခုတော့သူမသိတဲ့ လူသတ်မှုကို
ကျူးလွန်လိုက်တဲ့အထိ

ဟုတ်ပါတယ်၊ စကီရိုဖရီးနီးယား ဘိုတဲ့ စိတ်ကစဉ်ကလျား
ဝေဒနာဟာ မျိုးရိုးအလိုက် တိုက်ဆိုင်မှုရှိလာတဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
ပေါ်ပေါက် လာတတ်ပါတယ်

အမေ့နှင့်ရဲအဖွဲ့ဝင်များ သက်ဆိုင်ရာစိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်များ
၏ စကားများကို ကျွန်တော်အိပ်စင်ပေါ်ပက်လက် အနေအထားမှာ
ကြားနေရသည်။

ခက်တော့ခက်ပြီ၊ မညွန့်ခင်သည် ကျွန်တော်မသတ်ဘဲ
သေနေသည်။ အမေ့ကို ရန်ပြုရန်တဲကယ်ပင် ရောက်လာသော စိစိ။
ကျွန်တော့်လက်ချက်ဖြင့် ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့။ ယခုတစ်ခါ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်
တွင်းဝယ် စကီရိုဖရီးနီးယားပိုးတွေ ရောက်နေပြီတဲ့။

အင်း သူတို့တွေအားလုံးရှုနေကြပြီလား၊ ကျွန်တော်မသိတော့ပါ။

စိစိမင်းဟာ တတ်လဲတတ်နိုင်ပါပေ၊ အမေ့ကို သတ်လို့မအောင်
မြင်တော့ ငါ့ကို အချစ်ခန်းသဲသွင်းပြီး အရူးလုပ်ပစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့
လာဉ်ပြလိုက်သေး၊ဒါကို အမေ့ကိုယ်နှိုက်ကယုံတယ်။ ဆရာဝန်တွေကပါ
ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေသံသယဝင်အောင် ငါ့ကိုအားလုံးရှုလို့ ဝိုင်းလက်ညှိုး
ထိုးနေကြပြီ၊ ရှိပါစေတော့လေ။

ကျွန်တော်စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ပါပြီတည်း။

စိတ်ဝေဒနာတို့ ကိန်းအောင်းနေပြီဖြစ်သော ကိုဘိုင်နှင့်

၃၆ ၈ ရွှေလှမေသိန်း

လူသတ်ညွှန်မှ အမြစ်။

မိခင်၏မျက်နှာပေါ် စီးဝိုးနေသည့် မညွန့်ခင်မျက်နှာ၊ အိပ်ပျော်စွာ
ပွားနှင့်ပို့ ဆံပင်တွေ ဖုံးရိုးဖားဖား၊ အလှမရှိ၊ ဒါကို သူမြင်သည်။

ပြီးတော့ ရွှေဖျားတစ်ကိုယ်လုံး ရှိနေသောလူမဟုတ်၊ ရွှေလူတ်
ပေးရန် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို အမှေ့လည်မင်းဆီအရောက်။

ကိုတခိုင်၏ မသိစိတ်များနှင့် အမြင်တွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါများဖြင့်
ဝီရိယမရှိလှသည့်ညွန့်သတ်တော့မည်ဟု စောစိတ်ဖြင့် မညွန့်ခင်
လည်တိုင်ကို သူကဦးအောင် ညွန့်သတ်ခွဲခြင်းပါတည်း။

ရွှေလှမေသိန်း

နတ်နွယ် သော့ဘုရင်နှင့်သော့ပြင်

သောတုရင်နှင့် သောပြင်

နတ်နွယ်

သည်ညမမှီးကအေးလှသည်။ နှစ်ရက်သုံးရက်ဆက်ပြီး မိုးရွာထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ နေကလည်း တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။ လမ်းထိပ်ရှိ တိုက်နံရံတစ်ခုဘေးတွင် ပုန်းကွယ်ပြီးနေသူသည် အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့် ဂျာကင်အင်္ကျီကို ကိုယ်တွင် တင်းကျပ်အောင်ရစ်ပတ်ထားလိုက် ရသည်။ စီးကရက်သောက်လိုက်ရလျှင် အအေးအတော်သက်သာသွားမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်ပါ။ စီးကရက်မီးကိုလူတွေ တွေ့မြင်သွားမည်။

ခေါင်းကိုအံ့နည်းငယ် ထောင်လိုက်ပြီး လမ်းတစ်ဖက်ထိပ်ရှိ 'ဘလံကလေဘယ်' စားသောက်ဆိုင်သို့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားနှစ်စီး ရှိနေဆဲပင်။ တစ်စီးက စားသုံးသူများ၏ ကား ဖြစ်ပြီး တစ်စီးက ဆိုင်ရှင်ဦးဉာဏ်ကြီး အုပ်ချုပ်မှုကိုစောင့်ဆိုင်း နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်တံခါးတွေပိတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားအချို့ပင်ပြန်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော်ဦးဉာဏ်ကြီး မပြန်နိုင်သေး။ ဆိုင်ထဲတွင် သူလွန်မသား တစ်ဝိုင်းကျန်နေသေး သည်။ လက်ကျန်ရှင်းနေကြခြင်း

ဖြစ်သည်။ ဦးဉာဏ်ကြီးနှင့် အလုပ်သမားနှစ်ယောက်သည် ဆိုင်သိမ်းရန် စောင့်ဆိုင်း နေကြရသည်။ ဖောက်သည်များအပေါ်တွင် သည်မျှတော့ စိတ်ရှည်ရမည် ဖြစ်သည်။ စိတ်မရှည်နိုင်သည်က ဘထွန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘထွန်းသည် အချိန်ဖြုန်းသည့်အနေဖြင့် သူ၏စိမ့်ချက်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်သည်။ ဦးဉာဏ်ထွန်းနှင့် အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ဆိုင် တံခါးများသော့ခတ်ပြီး ထွက်သွားကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လုပ်ငန်းစတင်သည်။ ဘာမျှစောင့်ဆိုင်းနေစရာမလို။ သုံးညလုံးလုံး သူစောင့်ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

ဦးဉာဏ်ထွန်းသည် ဘယ်တော့မှ တစ်ကြော့ပြန်လာရိုးမရှိပါ။ နောက်ဖေးလမ်းကြားမှ ဝင်ရောက်ပြီး အိမ်သာပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ် ရမည်။ ပြတင်းပေါက်မင်းတုပ် မထိုးထားပါ။ ညဉ့်ဝိုင်းကသူအိမ်သာဝင်ပြီး သေသေချာချာစစ်ဆေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သောသုံးရက်ကတည်းက သည်မင်းတုပ်ကိုလူဖြုတ်ထား ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအထိမည်သူမျှ ပြန်မတပ်သေးပါ။ အိမ်သာ ပြတင်းပေါက်ကို မည်သူမျှမဖွင့်ပါ။ မပိတ်ပါ။

ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်ရောက်ရန် ဤမျှလွယ်ကူလိမ့်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့ပါ။ ဦးဉာဏ်ကြီးသည် အိမ်သာပြတင်းပေါက်ကို စစ်ဆေးခြင်းအလျဉ်း မရှိခဲ့ပါ။ ယင်းသို့တိုင် သူ့ဆိုင်ကိုဖောက်ထွင်းရန်မလွယ်ဟု သူတို့နယ်မှာ သတင်းကြီးနေသည်။

ဘထွန်းအသံထွက်ပြီး ရယ်လိုက်မိသည်။ သည်ဆိုင်ကိုလက် ရှောင်ရန် သူတို့ လောကမှ သူ့ကို သတိပေးခဲ့ကြသည်။ သည်ဆိုင်ကို အလျင်က နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဖောက်ထွင်းခဲ့ရာ နှစ်ကြိမ်စလုံးပင် ကိုခနဲ မိသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ယင်းသတ္တဝါများသည် တတိယတန်းစားများသာ ဖြစ်ကြောင်း ဘထွန်းသိရှိသည်။

သို့သော် ဘထွန်းကိုလည်း သူတို့နယ်က ဒုတိယတန်းစားတွင်သာ စာရင်းသွင်းထားကြသည်။ အကြောင်းမှာ သူသည်နောက်လိုက်ကောင်း တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်ပင်။ သူ့ကိုယ်တိုင်အဖွဲ့တစ်ခု ခေါင်းဆောင်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိ။ သူတစ်ယောက်တည်းတစ်ကိုယ်တော်ပွဲနဲ့ နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိ။

'ဒီမှာ ဘထွန်း၊ မင်းအဆင့်ကတို့နယ်မှာ ဒုတိယတန်းစားပဲရှိဘယ် သူများက ခိုင်းလို့ဒီသော့ကို ဖွင့်စမ်းဆိုလို့ ဖွင့်တတ်တာကသော့ပြင်

အဆင့်ပဲ ရှိတယ်။ သော့ဘုရင်ဘွဲ့ကိုခံနိုင်ဖို့က ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင် နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိရတယ်။ ဇာတ်ကောင်မင်းက သော့မြင်ဘထွန်းပဲ။ သော့ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ လိုပါသေးတယ်ကွာ။

ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ကနေ့ညပြီးသွားလျှင် သူ့ကိုသူတို့ အထင်သေးနိုင်ကြတော့မည်မဟုတ်။ သူ့ကိုသော့ဘုရင်ဘထွန်းဟု အသိအမှတ်ပြုကြရမည်။

ကနေ့ညကိစ္စကို အစမှအဆုံးတိုင် သူသေသေချာချာတွက်ချက် ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ သည်ကနေ့ညကို ရွေးချယ်ရခြင်းပင်လျှင် 'အပိုင်' ကြိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးဉာဏ်ကြီးသည် အခြားစီးပွားရေးသမားများ နည်းတူပင် တနင်္ဂနွေနေ့မှ စပြီး နေ့စဉ်ရောင်းရငွေများကို ကြာသပတေး နေ့အထိ ဆိုင်ရှိအာမခံသေတ္တာထဲတွင် သိမ်းထားမြဲဖြစ်သည်။ သော့ကြာ နေ့တွင်မှ ထိုငွေများကို ဘဏ်တွင်သွားအပ်သည်။ လိုအပ်သောငွေကို တနင်္လာနေ့တွင်မှ ပြန်ထုတ်သည်။

ယနေ့ကြာသပတေးနေ့ဖြစ်သည်။ အာမခံသေတ္တာထဲတွင် တစ်ပတ်တွက်ရောင်းရသောငွေများရှိနေသည်။ သည်အပတ်က ယဆန်းပတ်ဖြစ်သဖြင့် အခြားရက်သတ္တပတ်များထက် ရောင်းရငွေ ပိုများနိုင်သည်။

လမ်းတစ်ဖက်ဆီမှ ဘာဂျာတံခါးဖွင့်သံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သူလမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်တွင်းမှလူတစ်စုရယ်မောကာ ထွက်လာကြ သည်။ လေးယောက်ငါးယောက်ခြောက်ယောက်။ အကုန်လုံးယိမ်းထိုး နေကြပြီဖြစ်သည်။ ရပ်ထားသောကားပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ မကြာမီ ကားထွက်သွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကားသံပျောက်သွားပြီး ညသည်ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဘထွန်းသိပ်မစောင့်ရပါ။ ဆိုင်တွင်းမှ အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ထို့နောက်ဦးဉာဏ်ထွန်း။ တံခါးသော့များကို ဦးဉာဏ်ထွန်း ကိုယ်တိုင် သေသေချာချာခတ်ပိတ်သည်။ ဘထွန်းပြီးမိသည်။ အိမ်သာတံခါးမင်းတုပ်ပွင့်နေသည်ကို အတိုးကြီး မသိ။

ဦးဉာဏ်ထွန်း၏ကားအဝေးတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘထွန်းစတင်လုပ်ရသေးသည်။ အလုပ်လုပ်ရာတွင် အသုံးပြုသော နိုင်ငံလက်အိတ်နှစ်ဖက်ကို ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြီး

လက်တွင်စွပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်လမ်းဟိုဘက်သည်ဘက်ကို လျင်မြန်စွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကူးဖြတ်သွားသည်။

နောက်ဖေးလမ်းကြားအတိုင်း ဝင်ရောက်သွားပြီး အိမ်သာပြတင်း ပေါက်အောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ အိမ်သာပြတင်းပေါက်၏ဘေး တစ်ဖက်တွင် နောက်ဖေးတံခါးပေါက်ရှိသည်။ ဘထွန်းပြန်ထွက်လျှင် ထိုတံခါးပေါက်မှ ထွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

အိမ်သာပြတင်းပေါက် အလွယ်တကူပင် အသံမမြည်ဘဲ ပွင့်သွား သည်။ ကောင်းမွန်သည့်နိမိတ် လက္ခဏာပင်ဖြစ်သည်။ ဂျာကင်အိတ်ထဲမှ နိုင်ငံလက်ကြိုးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး သူပုခုံးတွင် လွယ်ယူလာသော လက်နက်တန်ဆာပလာအိတ်တွင် ချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပခုံးသိုင်းအိတ်ကို ပြစာင်းပေါက်အတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းကြိုးကို လျှော့ကာလျှော့ကာ လျှော့ချသည်။ ပခုံးသိုင်းအိတ်သစ်တလင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြောင်းသေချာသောအခါ လက်ထဲမှ ကြိုးစကို အတွင်းဘက် သို့မဟုတ်ချလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက် ဘောင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာသူ့ကိုယ်ကိုအဖျော်သို့ မြှင့်တင် လိုက်သည်။ ဧကွန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အိမ်သာအတွင်းသို့ သူရောက်ရှိ သွားသည်။ အနည်းငယ်မောနေသည်။ သည်လိုက်စွဲမျိုးအတွက် သူ အသက်နည်းနည်းကြီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော်ကနေ့ညကိစ္စပြီးသွား လျှင် တစ်နေရာတွင် တစ်လလောက်သူအေးအေးဆေးဆေး သွားပြီး အနားယူနိုင်သည်။

အိမ်သာတံခါးမှာ နှစ်ဖက်လှည့်ဖွင့်၍ ရသော သော့တံတပ်ထား သော တံခါးဖြစ်သည်။ အိမ်သာအတွင်းဘက်မှာသာလျှင် သော့ထိန်း ခလုတ် ရှိသည်။ အိမ်သာအတွင်းဘက်မှာသာလျှင် သော့ထိန်းခလုတ်ကို ချထားလျှင် အပြင်မှ လှည့်ဖွင့်၍ မရနိုင်။

ပခုံးသိုင်းအိတ်ကို ကောက်ယူပြီးအိမ်သာတံခါးကို ဖွင့်မည်အပြု တွင်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရပြီး သူ့ကိုယ်သူ့ကိုနစ်လိုက်မိသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်မပိတ်ရသေးပါ။ သည်လိုအလုပ်မျိုးတွင် သည်လိုမျိုး နမောနစ်မျိုး အထူးသဖြင့် မဖြစ်သင့်ဟုသူတွေးလိုက်သည်။

သူသတိကြီးစွာထားပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက် သည်။ ထို့နောက်အိမ်သာတံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်ပြီးဖွင့်လိုက်သည်။

၄၂ ၀ နတ်ရွယ်

တံခါးပွင့်သွားသည်။ မီးဖိုချောင်အတွင်းသို့သူရောက်ရှိသွားသည်။
မီးအားလုံးပိတ်ထားသည်။ သို့သော် အခန်း၏အနေအထားကို
သူကောင်းစွာ မှတ်မိနေသည်။ ထိုအပြင်ဦးဉာဏ်ကြီး၏မီးဖိုဆောင်က
ပေပေရေရေမဟုတ်ပါ။ လျှပ်စစ်သုံးမီးဖိုများ ဖြစ်သဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ရှိသည်။ ရေခဲသေတ္တာမှ မော်တာသံကြားနေရသည်။ ထိုမှတစ်ပါးကား
တစ်ဆိုင်လုံးတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်အိမ်သာတံခါးကိုသူ
ပြန်ပိတ်လိုက်သည့်အသံက ကျယ်လောင်သွားသဖြင့် သူထိတ်လန့်သွား
ရသည်။ သူ၏ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်သွားရသည်။

မီးဖိုတံခါးဆီသို့ သူမှန်းဆပြီးလျှောက်သွားသည်။ ခြေလှမ်းအရေ
အတွက်ကို သူမှတ်ထားသည်။ ခုနစ်လှမ်း။

မီးဖိုတံခါးမှာလည်း နှစ်ဖက်လှည့်ဖွင့်နိုင်သော တံခါးပင်ဖြစ်သည်။
လက်ကိုင်ကိုအသာလှည့်ပြီး တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ သည်တစ်ခါ
တော့ တံခါးကို အသံမမြည်အောင် သတိထားပြီးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

စကြိုလမ်းအတိုင်းသူ လျှောက်သွားသည်။ စကြိုလမ်း၏တစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင် သီးသန့်ခန်းကလေးများ ရှိသည်။ တစ်ဖက်လျှင်သုံးခန်း
ဖြစ်သည်။ စကြိုမလမ်းအဆုံးတွင် ကန့်ပန့်ကာရှိသည်။ ကန့်လန့်ကာဖွင့်
လိုက်သောအခါ ပင်မခန်းမဆောင်ကြီးကို တွေ့ရသည်။

ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းရှိ စားပွဲကြီးများ၊ စားပွဲငယ်များ၏
အနေအထားကို သူကောင်းစွာကျက်မှတ်မိသည်။ ထိုအပြင် မျက်လုံး
ကျင့်သားရသွားပြီးဖြစ်သဖြင့် စားပွဲများနှင့်ကုလားထိုင်များကို မည်းမည်း
ရိပ်ရိပ်များ အဖြစ်တွေ့မြင်နေရသည်။

တစ်ဖက်နံရံပေါ်ရှိ လျှပ်စစ်နာရီသည် ညကြည့်ဖြစ်သဖြင့် အစိမ်း
ရောင်များ တောက်ပြာနေသည်။ နာရီကိုယူကြည့်လိုက်သည်။ ၁၂:၃၅။

ဦးဉာဏ်ကြီး၏ စားပွဲကခန်းမဆောင်ကြီး တစ်ဖက်ထိပ်တွင်
ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ဆိုင်အဝင်ဝညာဘက်တွင် ဖြစ်သည်။

အထွန်းအသက်ဝဝ တစ်ချက်ရှုလိုက်ပြီးနောက် ငွေသိမ်း
ကောင်တာဆီသို့ မှန်းဆပြီး တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်သွားသည်။
တစ်စုံတစ်ရာနှင့်မတိုက်မိစေရန် သူ၏လက်များကို ရှေ့ဘက်သို့ဆန့်တန်း
ထားသည်။

ငွေသိမ်းကောင်တာသို့ရောက်ရှိရန် ဆယ်ပေခန့်အလိုတွင်
ဆိုင်ရှေ့လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကားတစ်စီးရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာပြီး

ကားမီးရောင်ကတစ်ဆိုင်လုံးကို လင်းထိန်သွားစေသည်။ သူ၏မျက်လုံး
များ ကျိန်းစပ်သွားပြီး ဘာကိုမှမမြင်ရတော့ပါ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
လျှင်မြန်စွာ သူလိုချင်လိုက်သည်။ ယင်းသို့လှည့်စားချလိုက်တွင်
စားပွဲတစ်လုံးနှင့် တိုက်မိပြီး ကုလားထိုင်များ ရွေ့လျပ်သွားသံများ
ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကားမီးရောင်သည် ခန်းမဆောင်ကြီးကို ဝေဝိုက်ကာ
ဖြတ်သန်းပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တစ်ဖက်သို့ မောင်းထွက်သွား
သောကားသံကြီးရသည်။ ကားသည်ဆိုင်ရှေ့တွင် ဂဝယ်ကွေ့ကွေ့ကာ
ပြန်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အတန်ကြာအောင်ပင် အသက်မရှူဘဲအောင်ထားမိသည့်
အဖြစ်ကို သူ သတိရပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကိုအားရပေါ်ရ
မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ သူ၏ရင် တထိတ်ထိတ် ခုန်နေသည်။ သူအတော်
ပင်ကြောက်လန့်သွားခဲ့သည်။ သည့်တော့မှ တစ်ယောက်တည်း
လုပ်ရသည့် လုပ်ငန်းသဘာဝကို သဘောပေါက်မိသည်။ အဖော်နှင့်လုပ်
ရသည့်အခါများတွင် မိမိကြောက်လန့်သည်ကို အခြားသူမသိရှိရအောင်
နှစ်ယောက်စလုံးပင် သတိထားဖုံးဖိခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်တည်းဆို
တော့ မိမိကြောက်လန့်သည်ကို ဘယ်သူသိမှာကိုမှ စိုးရိမ်စရာရာမလို။

သူလူးလဲကာ ထလိုက်သည်။ အသက်ရှူမမှန်သေးဘဲ ရှိနေသည်။
ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ကိုင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ငြိမ်အောင် ထိန်းရသည်။
ထို့နောက် ငွေသိမ်းကောင်တာဆီသို့ လျှင်မြန်စွာ လျှောက်သွားသည်။
ကောင်တာ၏နောက်ဘက်သို့ လျှင်မြန်စွာ ဝင်လိုက်သည်။ ပန်းတွင်
လွယ်ထားသောအိတ်က ကောင်တာပေါ်ရှိ ဖန်ခွက်တစ်လုံးကို
တိုက်မိပြီးကွဲကျသံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သူထိတ်လန့် သွားရပြန်သည်။

မီးခဲသေတ္တာသည် ပစောက်သဏ္ဌာန် ကောင်တာ၏အလယ်
တည့်တည့်လောက်မှာပင် ရှိသည်။ ဦးဉာဏ်ကြီးထိုင်သော ကုလားထိုင်
မြင့်မြင့်ကြီး၏နောက်မှာပင်ဖြစ်သည်။ ကုလားထိုင်ကြီးတစ်ဖက်သို့
တိုးရွှေ့လိုက်ပြီး အာမခံသေတ္တာအနီးတွင် သူဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချ
လိုက်သည်။ အလင်းရောင်ဝိုးတဝါးမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း မျက်စိကျင့်
သားရနေပြီဖြစ်သဖြင့် အာမခံသေတ္တာကို ကောင်းစွာမြင်တွေ့ရသည်။

အာမခံသေတ္တာမှာ အလတ်စားတစ်လုံးဖြစ်ပြီး အသုံးများသော
အမျိုးအစားဖြစ်သဖြင့် သူအနေနှင့် အလွယ်တကူပင်ဖွင့်နိုင်ပါသည်။
လိုရမည်ရဆိုပြီးသူယူဆောင်လာသော ကိရိယာတန်ဆာပလာများ

www.burmeseclassic.com

အားလုံးကိုပင် နှစ်ရသည့် မဟုတ်ပါ။

ချောမွတ်သော တံခါးမြင်ပေါ်တွင် သူ့လက်များ စတင်လှုပ်ရှားသည်။ သူ့မျက်နှာပြုံးနေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူ့မျက်မှောင်ကွတ်သွားသည်။ တံခါးလက်ကိုင်၏အထက်ဘက်တွင် သေးမျှင်သောအရာတစ်ခုခုနှင့် ထိမိဟန်ဖြစ်သည်။ ပင့်ကူမျှင်တန်းတစ်ခု ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ အတော်နောက်တွဲ ပင့်ကူပဲ။ သူ့ပြန်ပြီးပြန်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့နားထဲတွင် အသံသံသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ထိုအသံမှာလည်း ချက်ချင်းပင်ပျောက်သွားသည်။ အတန်ကြာအောင်ပင် သူ့နားစွင့်နေမိသည်။ သို့သော်ဘာသံမျှမကြားရတော့ပါ။ သူ့စိတ်ထဲက ထင်နေ၍ပင်ဖြစ်နိုင်သည်။ အစိုးရိမ်လွန်၍ပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ဖြင့် သူ့၏လုပ်ငန်းကိုစတင်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် အာမခံသေတ္တာတံခါးပွင့်သွားသည်။ စိတ်သက်သာရသွားဟန်ဖြင့် သူ့ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်မှာ ချွေးအနည်းငယ်စို့နေသည်။ တံခါး၏နောက်ဘက်တွင်ငွေတွေ အများကြီး ရှိနေသည် ဟူသောအချက်က သူ့ကိုပီတိသောမနဿဖြစ်စေပါသည်။ ဤလုပ်ငန်းကိုအပ်ယောက်တည်း အောင်မြင်စွာလုပ်ဆောင်နိုင်သည့် အတွက်လည်း သူ့ကိုယ်သူချီးကျူးလိုက်သည်။

တံခါးကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အိတ်ဆော့နှင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကလေးဖြင့် အတွင်းသို့ထိုးကြည့်သည်။ ငွေစက္ကူပုံကြီးကို တွေ့မြင်ရသောအခါ သူ့၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။ သူသည် တုန်ယင်နေသော လက်များဖြင့် ငွေစက္ကူထုပ်များကို လောဘတကြီး ဆွဲထုတ်သည်။

ငွေစက္ကူထုပ်များ ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ကျလာသည်ကို တွေ့သောအခါ သူသည်ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အသံထွက်အောင်ပင်ရယ်မောလိုက်မိသည်။ သူသည် 'ချက်ချင်းပင်ငွေစက္ကူထုပ်များကို အကြမ်းဖျင်းရေတွက်ကာ ပခုံးသိုင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ သုံးသောင်းငါးထောင်ကျော်သည်။ မန္တလေးမှာ တစ်မိုးခိုနိုင်သည်။

အာမခံသေတ္တာတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ပခုံးသိုင်းအိတ်ကို လက်တစ်ဖက်မှတွဲကိုင်ပြီး မတ်တတ်ထလိုက်သည်။ လုံခြုံစိတ်ချ ရအောင် ဤဆိုင်ထဲမှ မြန်မြန်ပြန်ထွက်ရမည်။ နောက်ဖေးတံခါးပေါက် ဆီသို့ သူဦးတည်သည်။

သူသည် ဤပြုတွင် ပိုက်ဆံကိုသာရသည်မဟုတ်။ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ရရှိသည်။ သူက ရှေ့တွင်သူ့ကိုဘယ်သူမှ သောမြင်ဘာထွန်းဟု ခေါ်ကြတော့မည်မဟုတ်။ သူတို့လောကမှ သူ့ကို သောဘုရင်ဘာထွန်းဟု အသိအမှတ်ပြုကြရမည် ဖြစ်သည်။

စကြိုလမ်းထိပ်သို့အရောက်တွင် နံရံပေါ်မှ ညကြည့်နာရီကို သုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ၁၂.၄၅။ အလုပ်ချိန်ခုနစ်မိနစ်ပဲ ကြာသည်။ ဝံချိန်ကောင်းသည် ဟုဆိုရမည်။

စကြိုလမ်းအတိုင်း ခပ်မြန်မြန်လျှောက်သွားပြီး မီးဖိုချောင်အတွင်း သို့ရောက်ရှိသွားသည်။ နောက်ဖေးတံခါးပေါက်အနီးတွင် ခေတ္တမျှရပ်ပြီး နားစွင့်သည်။ ဘာသံမျှမကြားရသောအခါ တံခါးကို ဖွင့်ပြီးအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကိုလေအေးတိုးဝေ့ သောအခါသူ့လန်းဆန်းသွားသည်။

နောက်ဖေးလမ်းကြားအတိုင်း သူ့သွက်လက်စွာ လျှောက်သွားသည်။ လမ်းမကြီးထိပ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါသူတံခါးခနဲဖြစ်သွားသည်။ လူတစ်ယောက်သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေသည်။

'ဘယ်လိုလဲသောမြင်ဘာထွန်း။ မမျှော်လင့်ဘဲတို့တွေ့ကြရပြန်ပြီ' အောင်မြင်သောအသံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်သူမှာ ရဲတပ်ဖွဲ့မှရဲဘုပ် မောင်မောင်ကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဘာထွန်းတော့က ရုပ်ကြီးဖြစ် သွားသည်။ အရိပ် အခြည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အများကြီးနောက်ကျသွားချေပြီ။ ပြေးပေါက်မရှိပါ။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ရဲကားတစ်စီး အသင့်ရှိနေသည်။

'ကဲသွားကြစို့၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲမဟုတ်လား၊ ရဲစခန်းကျမှ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့။ အဲ... အဲ... မင်းအိတ်က လေးကို မင်းပဲသူခဲပါ'

ရဲစခန်းအတွင်းရှိ အခန်းကလေးတစ်ခန်းထဲတွင် လူနှစ်ယောက် စားပွဲ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လျက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်ကစခန်းမှူး ဦးသိန်းကျော်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်က 'ဘလက်လေဘယ်စားသောက်ဆိုင်' ပိုင်ရှင် ဦးဉာဏ်ကြီးပင် ဖြစ်တော့သည်။

'သူ့ကိုသူတို့ ဖမ်းမိပါပြီ၊ ဦးဉာဏ်ကြီး၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့၊ အခုလိုပူးပေါင်းကူညီတဲ့အတွက် ဦးဉာဏ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့

www.burmeseclassic.com

၄၆ ၀ နတ်နွယ်

က အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်

စခန်းမှူးက ပြောလိုက်သည်။

'ကျုပ်က ကျုပ်ပစ္စည်းကို ကာကွယ်တာပဲ၊ တကယ်တော့ စခန်းမှူးကြီးတို့အနေနဲ့ အခုလိုမြန်မြန်ဆန်ဆန် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်ဆောင်ပေးတဲ့အတွက် ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ'

'ကျွန်တော်တို့ကလဲ တာဝန်အရပြည်သူတွေကို အကာအကွယ်ပေးနေကြတာပါပဲ ဦးဉာဏ်ကြီး၊ ဘာမှအထူးကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဦးဉာဏ်ကြီးကို ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ မေးပါရစေ၊ ဦးဉာဏ်ကြီးရဲ့ ဆိုင်ထဲမှာလူတစ်ယောက် ရောက်နေတာကို ဦးဉာဏ်ကြီးဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိပါသလဲ'

ထိုအခါ ဦးဉာဏ်ကြီးသည် လက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကြိုကို တစ်ချက်ဖွာလိုက်ပြီးနောက်

'ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ် စခန်းမှူးကြီး၊ ညတိုင်းညတိုင်းဆိုင်သိမ်းပြီး အိပ်ပြန်ခါနီးမှာ တစ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ဘေးမှာချထားပြီး ကျုပ်အိမ်ကဖုန်းနံပါတ်ကိုလှည့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးကဏန်းကိုလှည့်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ဖိုင်ခွက်ကို ပြန်မလွှတ်ဘဲ အပ်ချည်ကြိုးတစ်ကြိုးနဲ့ချည်ထားပါတယ်၊ တစ်ဖက်ကြိုးစကိုတော့ မီးခံသေတ္တာလက်ကိုင်မှာ သွားချည်ထားပါတယ်၊ မီးခံသေတ္တာလက်ကိုင်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လှည့်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အပ်ချည်ကြိုးပြတ်သွားပြီး ဖုန်းဆက်မိသွားပါတယ်၊ ကနေ့ညကျုပ်အိမ်ကို ပြန်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ တယ်လီဖုန်းမြည်နေသံကိုကြားရပါတယ်'

နတ်နွယ်

လင်္ကာသီးသီး

နှစ်အချိုးတစ်

နန်းအချိုးတစ်

မောင်သိန်းဆိုင်

(၁)

နန်းမြင့်တည်းခိုရိပ်သာ။

အဝါခံတွင်အနီရောင်စာလုံးများဖြင့် ရေးသားထားသောခန့်ညားလှသည့် ဆိုင်းဘုတ်သည်ပင်ကိုအချို့ကို လှောင်ပြောင်သရော်နေသည်သို့ ဖြစ်သည်။

စင်စစ်တည်းခိုရိပ်သာမှာ ဖြူစွန်းကျသောနေရာမှာရှိသည်။အဝေးပြေးကုန်တင်လော်ရိကားကြီးများ ရပ်နားရာအရပ်ဖြစ်သည်။

အဆောက်အအုံမှာ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်မော်တင်းတစ်လုံးကို ပြုပြင်ထားခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။ သုံးထပ်သားနှင့်သင်္ဘောဆေးကို လှိုင်လှိုင်အသုံးပြုထားသည့်အတွက် သစ်လွင်ဟန်ကိုဆောင်နေသော်လည်းခမ်းနားခြင်းကားစာလျှင်းမရှိချေ။

တိပ်ခန်းများမှာကျဉ်းကျပ်ပြီး ပိတ်လှောင်နေတတ်သည်။ လေဝင်လေထွက်မကောင်းလှချေ။ ကွပ်ပျစ်သာသာခွက်ငါးအုန်းဆံမွေရာ၊ ဝါညစ်ညစ်နိုင်လွန်ခြင်းထောင့်၊ မည်းညစ်သောခေါင်းအုံးနှင့် အညာစောင်ပါးပါး

တစ်လွှာမှာ အခန်းငါးအဆင်းတန်ဆာဖြစ်သည်။

အညံ့စားသင်္ဘောဆေးကိုသုံးထားသဖြင့် တာပင်တိုင်နှင့်အင်တွန့်နဲ့နေတတ်သည်။

အများအားဖြင့်တော့ သည်အိပ်ရာမျိုးကိုဆွေးမများနိုင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနှမ်းနယ်လာကြသူများ၊ အချိန်လွန်မှရောက်လာပြီးနောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်းစောစော ခရီးဆက်ကြမည်သူများ၊ လူမှန်းသူမှန်းမသိနိုင်လောက်အောင် မူးယစ်သောက်စားလာကြသူများသာ အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ကုန်တင်ကားဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာလိုလူများသာတည်းခိုလေ့ရှိသော တည်းခိုခန်းများဖြစ်သည်။

မည်သူမျှအကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ နှစ်ရက်ထက်ပိုမို၍တည်းလေ့ရှိသည်လည်းမဟုတ်ချေ။

သို့စင်လွက်စားမာသည် သူ့ကိုသည်မှာခုနစ်ရက်တာမျှတွေ့နေရသည်။အရှည်ကြာဆုံးတည်းခိုသူအဖြစ်မြင်နေရသည်။

သူကားအခန်းနံပါတ်၄၄လူဖြစ်လေသည်။

သူသည်တစ်နေ့ကုန်တင်နေခန်းဆိုသလို သူ့အခန်း၏တစ်ခုတည်းသော ပြတင်းပေါက်မှနေကာ ရောက်လာသမျှမော်တော်ကားနှင့်တည်းခိုခန်းသို့ဝင်လာသမျှလူတို့ကို စောင့်ကြည့်နေတတ်ပြီ။

အချိန်မှာ မှောင်လာခဲ့ပြီ။ကားများရှင်းလင်းစပြုပြီ။ ဧည့်သည်များအလာကြပြီဆိုသည်အထိစောင့်ကြည့်နေပြီး ဆယ်နာရီခွဲ၌ တည်းခိုခန်းတံခါးပိတ်ပြီဆိုမှ သူသက်ပြင်းတစ်ချက်နှိက်ကာ ပြတင်းတံခါးကိုပိတ်ကာ အိပ်တတ်ပြီဖြစ်သည်။

စားမာသည် 'နန်းမြင့်တည်းခိုခန်း' ပိုင်ရှင်၏သမီးဖြစ်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ရှိပါပြီ။

ပိုင်ရှင်၏သမီးဟုဆိုရသော်လည်း စင်စစ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူဦးအတွန်းမှာ ဖခင်အရင်းကားမဟုတ်ချေ။ ပထွေးသာဖြစ်သည်။

သူရစ်တန်းနှစ်နှစ်ကျပြီးနောက် ပထွေးဖြစ်သူက တည်းခိုခန်းတွင်ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။ ယခုလုပ်သက်ပင်သုံးနှစ်ရှိလာခဲ့ပေပြီ။

သည်သုံးနှစ်အတွင်းသည်လိုလူမျိုးကို ယခုတစ်ကြိမ်သာတွေ့မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

သွန့်ပတ်သက်၍ အံ့သြနေမိသည်။ ဆန်းကြယ်သည်ဟူ၍လည်း
ထင်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် သူ့ရောက်လာစဉ်ကအဖြစ်။

ကောင်တာမှနေ၍ ဧည့်သည်စာရင်းကို အေးမာလက်ခံနေချိန်
ဖြစ်သည်။

သူ့ရောက်လာသည်။ အခန်းလိုချင်ကြောင်းပြောသည်။ အေးမာ
ကအခန်းနံပါတ် ၄ မှာအားလပ်နေကြောင်းပြောလိုက်သည်။ သူကတည်း
ခိုခန်းခကိုမေးပြီး နည်းဆုံးငါးရက်မှဆယ်ရက်အထိ တည်းခိုမည်ဖြစ်
ကြောင်းပြောသည်။

‘နာမည်ပြောပါ’

‘သက်ခိုင်’

‘မှတ်ပုံတင်ပါတယ်နော်’

‘ပါပါတယ်’

‘ခဏကြည့်ပါရစေရှင်’

ထိုအခါသူကွန်ဆုတ်နေကြောင်းတွေ့ရသည်။

အေးမာထပ်ပြောရသည်။

‘မှတ်ပုံတင်ပါမှ ကျွန်မတို့တည်းခိုခန်းက လက်ခံရတဲ့ထုံးစံရှိ
ပါတယ်ရှင်’

သူသည် အစဉ်အလာကိုမပယ်နိုင်၍သာ မှတ်ပုံတင်ကိုထုတ်ပြရ
သည့်ဟန်ဖြင့် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားထုတ်ပေးသည်။

‘မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ နာမည်တစ်မျိုးဖြစ်နေပါလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ စောစောကနာမည်ကို မေ့ပစ်လိုက်လေ၊ မှတ်ပုံတင်
ထဲကအတိုင်းရေးမှရမယ်ဆိုရင် အဲဒီနာမည်ကိုပဲရေးလိုက်ပေါ့’

အေးမာသူ့ကိုဆန်းကြယ်သလို ကြည့်ပြီးနောက်အမည်နှင့်မှတ်ပုံ
တင်နံပါတ်များကို စာရင်းစာအုပ်၌ရေးသွင်းသည်။ နေရပ်လိပ်စာကိုရေး
ချရသောအခါ ရန်ကုန်မှဖြစ်ကြောင်း သတိပြုလိုက်မိသည်။

သူသည်ငါးရက်စာအတွက် ငွေပေးချေပြီးနောက်အေးမာကမ်း
ပေးသောအခန်းသော့ကို ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက်သူ၏ကြီးမားသော
လက်ဆွဲအိတ်ကိုကောက်ယူကာ အေးမာအားကျောခိုင်းလျက်

လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကိုသတိရမိသလို ‘နောက်သို့သမင်လည်ပြန်
လှည့်ကြည့်ပြီး’

‘တစ်ခုတော့တောင်းဝန်ပြုရစေ၊ တကယ်လို့တစ်စုံတစ်ယောက်က
ကိုယ့်နာမည်နဲ့ဒီမှာတည်းခိုနေတဲ့လူရှိမရှိမေးလာရင်တော့ မရှိဘူးလို့
ပြောပေးစေချင်တယ်’

‘ကျွန်မကညာပေးရမယ်ပေါ့’

‘ကျေးဇူးပြုပြီး..’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မပြောပေးပါမယ် ကိုထွန်းကျော်’

အေးမာကမှတ်ပုံတင်ထဲမှနာမည်ကို စမ်းခေါ်ကြည့်ရာတုန်လှုပ်
သွားကြောင်းတွေ့ရသည်။

‘အဲ... ပြီးတော့ကိုယ်ဒီမှာ တည်းခိုနေသရွေ့ကိုယ့်ကိုသက်ခိုင်
အဖြစ်နဲ့ပဲဆက်ဆံစေချင်တယ်မိန်းကလေး’

ပြောပြီးလျှင် သူ့လှေကားအတိုင်းတက်သွားသည်ကိုအေးမာ
မမေ့နိုင်သေးပေ။

သူတစ်နေရာရာမှရှောင်ပြေးလာခြင်းလေလား၊ သို့မဟုတ်တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကိုစောင့်မျှော်နေလေသလား၊ သည်နေရာမှာအချိန်အချက်
တစ်စုံတစ်ခုရှိနေလေသလားလည်း မပြောတတ်ချေ။

သူသည်အလွန်ငြိမ်သက်ပြီး အလွန်တိတ်ဆိတ်ကြောင်းကိုကား
အေးမာသတိပြုမိနေသည်။

တည်းခိုခန်းမှမခွာသလို တည်းခိုခန်းသို့ရောက်လာသောသူများ
နှင့် ရောနှောရန်လည်းမကြိုးစား။ တစ်နေကုန်နေ၍ စကားတစ်ခွန်း
မျှလည်း ပြောဖော်မရချေ။

အထူးသဖြင့် အေးမာအပေါ်တွင်လည်း စိတ်ဝင်စားပုံမပြချေ။

အများအားဖြင့်တော့ သည်တည်းခိုခန်းသို့ရောက်လာသူတိုင်း
ရုပ်မချောသော်လည်း တောင့်တင်းသည့်အေးမာကို စိတ်ဝင်တစား
မကြည့်ဘဲမနေနိုင်ကြသည်အမှန် ဖြစ်သည်။ ထိကပါးရိကပါးမစဘဲ
နေကြသည်မဟုတ်။ လက်ပွန်းတတီးရင်းနှီးသူအချို့ဆိုလျှင်လက်တည်
ခမ်းရန် ကြိုးစားတတ်ကြစမြဲ။

သည်အတွက်အေးမာကိုယ်တိုင်ကျေနပ်သည်တော့ မဟုတ်ချေ။ သို့သော်လည်း စီးပွားရေးကိစ္စဖြစ်၍ အေးမာအထိုက်အသင့်လိုက်လျော ဆက်ဆံရသည်။ ပထွေးဖြစ်သူကသည်ယုန်မြင့်၍ သည်ချဲ့ထွင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဝေးပြေးကားသမားအချို့ နန်းမြင့် တွင်မြဲနေသည်မှာ သည်အချက်ကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။

သူသည်အေးမာကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြသလို ဒုက္ခလည်းမပေးခဲ့ ချေ။ နံနက်စာကိုကောညစာကိုပါ သူသည်မှာပင်စားသည်။ အစားအ သောက်နှင့်ပတ်သက်၍ ချေးမများချေ။ ထိုနည်းတူ ပေါသည်ငန်သည်၊ ချဉ်သည်၊ စပ်သည် ဟူ၍ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောချေ။

သည်လိုနှင့်ပထမငါးရက်ကုန်သွားသည်။ ဒုတိယငါးရက်အတွက် သူ့အခန်းခပေးချေထားသည်။ နောက်ထပ်ငါးရက်ကုန်လျှင်လည်း ဆက်၍နေလေဦးမည်လားမသိ။

အေးမာသည် သူတစ်ယောက်အပေါ်မှာတော့ အတော်ပင်စိတ် ဝင်စားနေမိသည်။ လိုလိုလားလားရှိနေမိသည်။ သူကသာရင်းနှီးကျွမ်း ဝင်လိုဟန်ပြခဲ့ပါက သူ့မဘက်ကလိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံရန် အသင့်ရှိနေမိသည်။

ဤသည်မှာ သူသည်သူမဆက်ဆံနေကျသူများနှင့် ကွာခြားသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကားသမားတစ်ယောက်မဟုတ်သလို ကုန်သည်ပွဲစား တစ်ယောက်လည်းမဖြစ်နိုင်။ အပျော်တမ်းခရီးသည်တစ်ယောက် မဟုတ် သလို လမ်းကြိုလိုက်လာသူတစ်ယောက် ဟူ၍လည်းမထင်သာခဲ့။

သူ၏လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သောအသွင် သဏ္ဌာန်ကအေးမာအား စိတ်ဝင်စားစေရန် ဆွဲဆောင်နေသည်လားလည်းမပြောတတ်ချေ။

သူ့အစဉ်လိုနှုတ်ဆိတ်နေခြင်းကမူ စိတ်မရှည်ချင်စရာကောင်း သည်။ အနည်းဆုံးစားရေးသောက်ရေးနှင့်ပတ်သက်ကာ ညည်းညူပြီး အေးမာ၏ခင်မင်မှု၊ မျက်နှာသာပေးမှုကို ရယူဖို့ကောင်းသည်ဟု အောက်မေ့သည်။

အေးမာတို့ဆိုင်မှ ထမင်းဟင်းများမှာအစဉ်ညလေ့ရှိသည်။ နံနင်း နံ့ကဲကာ အစပ်လွန်ပြီးဆီဟူ၍ ပါလေဟန်သာဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်များ ညည်းညူတတ်မြဲ။

ထို့ကြောင့်အေးမာက...

‘ညီမတို့ဆိုင်က ထမင်းကတော့အမြဲတမ်းညှပ်တယ်အစ်ကို၊ အများ စာမဟုတ်လား၊ တကယ်လို့အစ်ကိုခါတွေမစားချင်ရင် ညီမသီးသန့်လုပ် ပေးပါ့မယ်’

ထိုသောအခါသူက ခေါင်းကိုယမ်းခါပြီးဆိုခဲ့သည်။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်စားနိုင်ပါတယ်’

သည်လိုနှင့် စကားစပြတ်ခဲ့ရသည်။

မှတ်မှတ်ရရသူဘက်ကစ၍ ‘စကားပြောသည်ကိုတစ်ကြိမ်သာ ကြံရသည်။

ခြောက်ရက်မြောက်နေ့မှာ ဖြစ်သည်။

ကောင်တာစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော အေးမာဆီသို့သူ့ဖောက်လာ သည်။

‘ဒီမှာ ညီမ’

ခေါ်သံကြောင့် အေးမာသူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ညီမ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘တယ်လီဖုန်း တယ်နားမှာရှိသလဲသိချင်လို့ပါ’

‘အစ်ကိုမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ညီမတို့ဆိုင်မှာ တယ်လီဖုန်းမလို့’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီနေရာနဲ့တန်းဆုံး ဘယ်နေရာလောက်မှာတယ်လီဖုန်း ခွံနိုင်မလဲလို့ပါ’

‘ခါတ်ဆီဆိုင်မှာတော့ရှိနိုင်မှာပေါ့’

‘ခါတ်ဆီဆိုင်က’

‘ဒီနေရာကနေ တခေါ်လောက်ပဲဝေးတယ်၊ ပေတစ်ရာလမ်း အတိုင်း ရှေ့ကိုလျှောက်သွားရင် တွေ့နိုင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျေးဇူး’

သည်မျှသာဖြစ်သည်။

ပြောပြီးလျှင် လေ့ကားအတိုင်းသူပြန်လည်တက်ရောက် သွားသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူကတကယ်တော့မိယ။

ဟင်း... အားမရစရာကောင်းလိုက်တဲ့လူ။

(၂)

ရုတ်ရက်မြောက်သောနေ့မှာတော့ 'နန်းမြင့်'သို့ အခြားသောဧည့်သည်တစ်ဦးထပ်မံရောက်ရှိလာသည်။

အဝေးပြေးကားတစ်စီးနှင့်ခရီးကြုံလိုက်လာသူ တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

သူသည်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးနောက်တည်းခိုခန်းအတွင်းရုတ်တရက်မဝင်သေးဘဲ ဆိုင်းဘုတ်ကိုသေချာအောင်ဖတ်နေသည်။ ထို့နောက် ဆိုင်းဘုတ်နှင့်ဆိုင်အနေအထားကို သဘောကျသလိုကွမ်းတံတွေးပျစ်ခနဲထွေးလိုက်သည်။

ဤသည်ကိုကောင်တာမုနေ၍ အေးမာတွေ့နေရာခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည်အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသည်။ တုတ်ခိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အရပ်အမောင်းကားမမြင့်မားလှ။ ဂင်တိုပုကွသူဖြစ်လေသည်။ ပခုံး၊ရင်အုပ်၊လက်မောင်းတို့မှာ လူတစ်ယောက်ထက် မျောက်ဝံတစ်ကောင်လို ထွားကျိုင်းတင်းရင်းလှသည်။ သူ၏လက်များမှာ လက်သီးဆုပ်လိုက်လျှင် အုန်းသီးကဲ့သို့ကြီးမားမည်ဟု အေးမာထင်သည်။

စစ်မီးရောင်ဂျာကင်ဖားဖားကြီး ဝတ်ထားသည်။ အနားပြားကြီးသော သတ္တလတ်ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းသည်။ လက်ထဲမှာပေါ့ပါးသောလက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးသာ ပါပေသည်။

သူရောက်လာချိန်မှာ ညနေပိုင်းဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကိုမသိတသိဆိုသောအချိန်မျိုးဖြစ်သည်။ အဝေးပြေးကားများဝင်မလာသေးသောကြောင့် တည်းခိုခန်းမှာလူရှင်းနေပြီး အေးမာတစ်ယောက်တည်းသာ ကောင်တာမှာရှိသည်။ ပထွေးဖြစ်သူကအရက်ဆိုင်သို့ရောက်နေလောက်ပြီ။ အမေကမူမီးဖိုခန်း၌ နောက်တစ်နေ့အတွက်ချက်ပြုတ်စရာများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေချေသည်။

သူသည်ကောင်တာသို့လျှောက်လာပြီးလက်ဆွဲအိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

'အခန်းလိုချင်လို့ပါလား'

အေးမာမေးသည်။

'အင်း'

သူကခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေကာ ဧည့်ခန်းကိုလှည့်ပတ်အကဲခတ်နေသည်။

'တစ်ယောက်ခန်းလား'

'ဟုတ်တယ်၊ဖြစ်နိုင်ရင် အခန်းငါးကိုယူချင်တယ်'

အေးမာလေးကွက်၍ကြည့်သည်။ ကြည့်သည်မှာဆိုရသော်လည်း စင်စစ်အခန်းအတော်များများ အားနေသည်။ အပေါ်ထပ်မှာဖြစ်သည်။ အခန်းနံပါတ်လေးမှာသာ လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို သူမသိပြီးဖြစ်သည်။

'ရနိုင်ပါတယ်၊ ဘယ်နှစ်ရက်လောက် တည်းခိုမည်စိတ်ကူးပါသလဲ'

'တင်၊ဪ... တစ်ရက်ပါပဲ၊ အဆင်ပြေရင်ပေါ့လေ'

'နာမည်ပြောပါ'

'အံ့မောင်'

'မှတ်ပုံတင်ပါတယ်နော်'

'ပါပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်'

'ရှင်'

'တစ်ရက်တည်း တည်းမှာမှတ်ပုံတင်လိုသလား'

'ထုံးစံမို့ပါရှင်'

သူကအောင့်အောင့်ညှစ်ညှစ်ပုံစံဖြင့် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို ထုတ်ပေးသည်။

အေးမာသူ့ကိုအကဲခတ်သလို မသိမသာကြည့်မိသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ပွရောင်းသည်။ အစ်အစ်မို့မို့ဖြစ်သည်။ မျက်ဝန်းမှာသွေးနီကြောများ သက်သန်းနေသည်။

အရက်နံ့ကိုနှာခေါင်းကခံစားနေရသည်။ သူကားအချိန်ပြည့်အရက်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရလေသည်။

ကျောနောက်မှာချိတ်ထားသောသော့များ အနက်မှအခန်းနံပါတ်ငါးသော့ကို ဖြုတ်ယူပြီးကမ်းပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါစာရင်းစာအုပ်မှ အမည်များကို ဂရုတစိုက်ကြည့်နေသောသူ့မျက်ဝန်းကို အေးမာသတိထားလိုက်မိသည်။ သို့သော်အသက်အရွယ်အရ အလွတ်မျက်စိဖြင့် အေးမာ၏သေးကွေးသောစာလုံးများကို မြင်နိုင်ပုံမရဖြစ်ဟန်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

အေးမာစာရင်းစာအုပ်ကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။
 သော့ကိုကမ်းပေးသောအခါ လှမ်းယူပြီးထွက်သွားမည်ပြုသည်။
 'တည်းခိုခန်းခကိုတစ်ခါတည်း ပေးခဲ့ရပါတယ်ရှင်'
 'ဪ ဪ ဘယ်လောက်ကျသလဲ'
 'တစ်ရက်အတွက် တစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ပါ'
 အစိတ်တန်စာရွက်ထုတ်ပေးသည်။ အေးမာတစ်ဆယ်တန်
 တစ်ရွက် ပြန်အမ်းသည်။
 'ဪ... ဒါထက်ဒီမှာ ထွန်းကျော်နာမည်နဲ့တည်းနေတဲ့
 ဧည့်သည် တစ်ယောက်ရှိနေတယ်မဟုတ်လား'
 'ရှိ... ဪ... မရှိပါဘူး...'
 'အခန်းလေးမှာများ တည်းနေသလားလို့ပါ'
 'အဲဒီမှာ တည်းနေတာက ကိုသက်ခိုင်တဲ့'
 'အေး အေး ဟုတ်ပြီ'
 သူ့အေးမာကို ကျောခိုင်းသွားသည်။ အေးမာသူ့ကျောပြင်ကို စိုက်
 ကြည့်နေမိသည်။
 ထူးဆန်းသည်ဟုတော့ ထင်သည်။ သူလိုချင်သောအခန်းနံပါတ်
 ကို တောင်းပုံ၊ အခန်းနံပါတ်လေးနှင့် ကပ်လျက်သားကျအောင်နေရာ
 ယူပုံ စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။
 သူ၏အသွင်လှေကားအတိုင်း တက်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား
 သောအခါမှ အေးမာဧည့်သည်မှတ်တမ်းစာရင်းစာအုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်မိ
 သည်။
 သူ့အမည်ကို 'ဘသန်းတင်' ဟုသိမှတ်လိုက်ရလေသည်။

(၃)

ဦးဘသန်းတင် အခန်းနံပါတ် ၅ အတွင်းဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်
 သွားသောအခါ အခန်းနံပါတ် ၄ မှလူသည် လှုပ်ရှားလာသည်။ ပြတင်း
 ပေါက်တံခါးအနီးမှ ထလိုက်သည်။ သူသည်အောက်မှမြင်ကွင်းအားလုံး
 ကို အပေါ်စီးအမြင်ဖြင့် မြင်ခဲ့ရပုံပေါ်လေသည်။

သူသည်နံရံတွင်ချိတ်ထားသော ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဖြုတ်ယူ
 လိုက်သည်။
 သူ၏မျက်နှာမှာ သိသိသာသာပင်ပန်းစွမ်းနယ်တန်ပေါ်နေသည်။
 တုန်လှုပ်ချောက်ချားဟန်ပေါ်နေသည်။ သူ၏လှုပ်ရှားမှုများမှာ နှေးကွေး
 နေလေသည်။
 သူသည်အခန်းတံခါးကိုသေချာစွာ သော့ခတ်ပိတ်ထားကျောခိုင်း
 ခဲ့ပြီးလှေကားအတိုင်းဆင်းလာသည်။ ကောင်တာစားပွဲရှေ့မှာ ရပ်လိုက်
 သည်။
 အေးမာငွေများကို ရေတွက်နေရာမှ မော့ကြည့်သည်။ သူကသော့
 ကိုကမ်းပေးသည်။
 'အပြင်သွားမလို့လား'
 'အင်း'
 'ဆယ်နှစ်နာရီမထိုးခင် ပြန်လာပေါ့၊ ဆယ်နှစ်နာရီကျော်ရင်
 တံခါးဖွင့်မပေးဘူး'
 'ကောင်းပါပြီ'
 'အစ်ကိုမြို့ထဲသွားမှာလား'
 'မဟုတ်ဘူး။ ညီမပြောတဲ့ခါတ်ဆီဆိုင်တင်ပါ၊ ဖုန်းဆက်မလို့ပါ၊
 ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ'
 'မြို့ထဲအထိရောက်မယ်ဆိုရင် စီးကရက်တစ်တောင်လောက်မှာ
 လိုက်ချင်လို့ပါ။ ကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ မနက်မှပဲဝယ်ပါတော့မယ်၊ ဒါထက်
 အစ်ကို'
 'ဘာလဲညီမ'
 'စောစောကဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ အစ်ကိုကို
 မေးတယ်'

'ကိုယ်သိပါတယ်'
 သူကသည်အကြောင်းကို ဆက်မပြောလိုဟန်ဖြင့် သူမကို
 ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ တံခါးပေါက်ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။
 သည်အချိန်တွင် အခန်းနံပါတ်ငါးမှလူသည် ခုတ်တွင်ထိုင်ရင်း
 အခန်း၏အဆင်အပြင်နှင့် အနံ့အသက်ကို သဘောမကျနိုင်ဘဲလို
 ခိုနေသည်။ အထူးသဖြင့်တော့ တာပင်တိုင်နှင့် အင်တွန့်ကိုသဘော

မကျနိုင်ချေ။ သူကားပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါရှိသူဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် စီးကရက်ကိုကားမဖြတ်နိုင်။

ယခုလည်းအနံ့အသက်များကို သဘောမကျသည်အကြား ငါးကရက်တစ်လိပ်ကို သူသောက်နေမိသည်။ မီးခိုးငွေ့များကို စောင့်ကြည့် နေမိသည်။ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသည်နှင့်အမျှ စူးရှသောသူ၏မျက်ဝန်း များတွင် အကြံဉာဏ်ထုတ်နေကြောင်းပေါ်လွင်သည်။

တည်းခိုခန်းတွင် လူရှင်းနေသည်ကိုကား သိသာသည်။ သူလိုချင်သော အနေအထားပင်ဖြစ်သည်။

စောစောကပင် တစ်ဖက်ခန်းမှလူ အပြင်ထွက်သွားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ တံခါးပိတ်သံဖွင့်သံများကြားရသည်။ လှေကားမှဆင်းသွားသော ခြေသံကိုသတိပြုမိသည်။

သူစီးကရက်ကို ထိုးခြေကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ လှေကားထိပ်မှ လှမ်းကြည့်သည်။ ကောင်တာတွင် မိန်းကလေးထိုင်နေသည်မှအပ တည်းခိုခန်း၏ဧည့်ခန်းတွင် မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ရချေ။

သူလှေကားအတိုင်းဆင်းလာခဲ့သည်။

မိမိရှေ့မှာ အရိပ်ကြီးတစ်ခုလိုလာရပ်သော သူ့ကိုအေးမာမော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘အန်ကယ်ရဲ့ မီးခြစ်ဂက်စ်ကုန်သွားလို့ မီးခြစ်ကလေးများ ရနိုင်မလား’

သူပြောလိုက်သည်၌ အေးမာခေါင်းညိတ်ကာ

‘ခဏနော်၊ ကျွန်မမီးဖိုခန်းထဲမှာသွားယူပေးမယ်’

အေးမာထွက်သွားသည်။

သူသည်ကျေနပ်သလိုတစ်ချက်ပြုလိုက်ပြီး သော့များစီချိတ်ထားသောနေရာမှ အခန်းနံပါတ်လေးသော့ကို ဖြုတ်ယူကာ ဂျာကင်အကျီအိတ်အတွင်း ထည့်လိုက်သည်။

အေးမာပြန်ရောက်လာသည်။ ‘မီးခြစ်ပါလာသည်။ သူသည် အေးမာထံမှ မီးခြစ်ဖြင့် စီးကရက်ကိုမီးညှိသည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောကာလှေကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထွန်းကျော်ပြန်ရောက်လာသည်။

အေးမာသည် ‘အမေအားကူညီနေရာမှ ကောင်တာသို့ပြန်လာခဲ့သည်။

‘ပြန်လာပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ခုပဲတံခါးတွေ ပိတ်တော့မလို့’

‘ဪ’

သော့များချိတ်ထားရာ နေရာသို့လမ်းလှမ်းလိုက်သောအခါ အခန်းနံပါတ်လေးသော့မှာ နေရာတွင်ရှိမနေတော့ပေ။

‘အစ်ကိုညီမကိုသော့ပေးထားခဲ့သေးသလား’

‘ဟင် ပေးထားခဲ့တယ်ထင်တာပဲ’

‘ပေးမထားခဲ့ပါဘူး၊ သော့မခတ်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့တယ်ထင်တယ်’

ဒါကြောင့်မို့ ဒီမှာရှိမနေတော့တာပေါ့’

‘ဟုတ်မလား မသိဘူး’

အေးမာ၏စိတ်ထဲတွင်လည်း ဇဝေဇဝါပင်ဖြစ်သည်။

‘ဖုန်းဆက်လို့ရသလားအစ်ကို’

‘အင်း... ရပါတယ်’

သူလှေကားဆီသို့ လာခဲ့သည်။ လှေကားထစ်များကို နင်းတက်ရင်း သော့ကိစ္စကိုစဉ်းစားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်မိမိအခန်းကို သော့ခတ်မိမခတ် မိမိ မတွေးတတ်တော့ပေ။ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူသည် စကြိုလမ်းအတိုင်းလျှောက်လာခဲ့ရာ အခန်းနံပါတ် ၄ ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ အခန်းမှာသော့ခတ်ထားမိခဲ့ပုံမရပေ။ အလွယ်တကူတွန်းဖွင့်၍ ရလာသည်။

အခန်းအတွင်းဝင်ပြီးနံရံမှ မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

အလင်းရောင်သည် အခန်းထဲမှအမှောင်ကို တွန်းဖယ်ကာ ထွန်းလင်းလိုက်သည်။

သည်ခဏ၌ပင် ထွန်းကျော်သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင်အခန်းသားထိုင်လျက် သူ့ကိုစောင့်မျှော်နေသောသူပင်ဖြစ်သည်။

ယုံမှားဖွယ်မရှိပါ။

သူမှသူဖြစ်သည်

အို... ခင်ဗျား

ညည်းညူသလို ဆိုလိုက်မိသည်။ အံ့သြသလိုဆိုလိုက်မိသည်။

တံခါးကိုပြန်ပိတ်ထားလိုက်ပါ ထွန်းကျော်

သူ၏အသံမှာ ဩဇာပြည့်သည်။

တံခါးကိုပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။

မင်းတုပ်ပါထိုးလိုက်ပါလား ထွန်းကျော်

အမိန့်အတိုင်း နာခံဆောင်ရွက်သည်။ တံခါးကိုမင်းတုပ်ထိုးပြီး ကျောဖြင့်မိမိရပ်ကာ သူ့ကိုစိန်းစိန်းကြီးကြည့်လိုက်သည်။

စင်စစ်သူတို့ကား သူ၏မီးများတော့မဟုတ်ကြပေ။

မင်းငါ့ကိုမိမိမှာ တွေ့လိုက်ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီးသားပါ။

တစ်နေ့ခင်ဗျားရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပြီးသားပါ။ ကျုပ်ကိုမိမိမှာ အဝေးပြေးကားစပယ်ယာလိုက်နေတဲ့ ဖိုးတေမြင်သွားတယ်။ သူခင်ဗျား ကို သံတော်ဦးတင်မှာပဲလို့ တွေးပြီးသားပါ။

အေး၊ သူလက်ထောက်ချချက်အရ ငါရောက်လာတာပဲ။ မင်းသိထားဖို့က ငါ့မှာမျက်စိပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတာပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့လူတွေက တစ်နေရာမဟုတ်တစ်နေရာမှာ တချိန်မဟုတ် တချိန်မှာ မြင်သွားကြမှာပဲလို့ ကျုပ်တွေ့မိပြီး ဘယ်မှထွက်မပြေးဘဲ ဒီကနေခင်ဗျားကို စောင့်နေခဲ့တာပဲဦးဘသန်းတင်။

အဲဒီလိုအမြင်မှန်ရမှပေါ့ကွ။ ကဲလေ ဒါကိုထား။ တို့များထားခဲ့ကြတဲ့ ကတိနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောကြရအောင်။ အစကတည်းကတို့များကတိထားခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်ကိစ္စမဆို အကျိုးအမြတ်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲယူကြမိခဲ့တာလေ။ မရှုပ်ပါဘူး။ ရှင်းပါတယ်။ ဒီကတိကိုမင်းမေ့ပစ်ခဲ့တာပဲဆိုတာ။ အားလုံးကိုမင်းတစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးချင်တာကတော့ လောဘကြီးလွန်းရာမကျဘူးလား။ ကတိဖောက်ဖျက်ရာမကျပေဘူးလား။

နေပါဦး။ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကတိအတိုင်း ရငွေထဲကတစ်ဝက်ပေးပြီးပြီပဲ။ နှစ်သောင်းငါးထောင်ကိုပို့ပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ။

ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ပါသွားတဲ့ရတနာတွေကော။

အင်း။ ဒါကြောင့်ခင်းဗျား ကျုပ်နောက်ကိုသွားမကြီးမိုက်နေတာကိုး။ ကျုပ်အမှန်ပြောမယ် ဦးဘသန်းတင်။ ကျုပ်အဘွားကြီးဆီက

ငွေပဲယူခဲ့တယ်။ ဟိုစဉ်းဆိုလို့ဘာတစ်ခုမှ မယူခဲ့ဘူး။

ယုံရမှာလား ထွန်းကျော်၊ ငါ့ကြော်မကြိုက်တဲ့ကြောင်မိုက်ဆိုတာ လောကမှာရှိရဲ့လား။

မယုံရင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူးဗျား။ ကျုပ်ဘာမှမရခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ထွန်းကျော်သည် ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒေါသဖြစ်ဟန်ထက်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန် ပိုမိုပေါက်နေသည်။

အမှန်တွင်လည်း သူတွင်အင်အားများ ကုန်ခန်းနေသလိုဖြစ်နေသည်။ အပြစ်ရှာနေသောဝံ့မလွေရှေ့တွင် ဆင်ခြေမတက်လိုဟန် ပေါ်ပေါက်နေသည်။

သူသည် မိမိအား မယုံသင်္ကာဟန်ဖြင့် ကြည့်နေသော ဦးဘသန်းတင်၏ မျက်စိများကိုရှောင်လွှဲကာ အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ဇုန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

အတွေးကားအဝေးသို့ လွင့်ပါးနေဟန်ရှိပေသည်။

မိဘမဲ့၊ အဆွေအမျိုးမဲ့ ထွန်းကျော်သည် အိပ်ရာတစ်နေရာ အတွက်လည်းကောင်း၊ ထူမင်းတစ်လုတ်တစ်ဆုပ်အတွက်လည်းကောင်း အသေးစားရာဇဝတ်မှုကလေးများကို ကျူးလွန်ခဲ့မိသည်။ ခါးပိုက်နှိုက်မှု၊ ခိုးမှု၊ လုယက်မှု။

သည်တွင်ဇာပေါင်းအသင်းတစ်ယောက်၏ ခေါ်ဆောင်ချက်အရ ဆရာကြီးဆိုသူထံရောက်ရသည်။ ဦးဘသန်းတင်ပင်ဖြစ်သည်။ လူကြီးလူကောင်းအရေခြံထားသောသူဖြစ်သည်။ ထွန်းကျော်လိုလူဆိုးလူသွမ်းကလေးများကို လက်သပ်မွေးကာရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်ရန်အားပေးအားမြှောက်ပြုသည်။ ရလာသည်ပစ္စည်းများကို ထူခဲ့ပေးသည်။ အလုပ်မဖြစ်သော ကာလများတွင်ထောက်ပံ့ထားသည်။

သည်စဉ်ကသူ့ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာသောထွန်းကျော်အား ဦးဘသန်းတင်က ပြောခဲ့သည်။

ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ် ထွန်းကျော်၊ ဘယ်လိုအကျိုးအမြတ်ကိုမဆို တစ်ယောက်တစ်ဝက်ဝေမျှစားပါ။ မယ်ဆိုတဲ့ ကတိပါ။ ဥပမာငွေတစ်ရာရတယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်ငါးဆယ်စီ၊ ငွေတင်ကျပ်ရရင်လဲ တစ်ယောက် ပြားငါးဆယ်စီ၊ ဒီအချိုးကို သဘောကျရင်

မင်းငါ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နိုင်တယ်၊ သဘောမကျရင်ထွက်သွားနိုင်တယ်၊
ဒါပဲ'

ထွန်းကျော်ကတိပေးခဲ့ရသည်။ ပစ္စည်းကိုရအောင် ခိုးနိုင်ခါးပိုက်
နှိုက်နိုင်သော်လည်း ထွန်းရာ၌ဦးဘသန်းတင်လို လူမျိုးမပါဘဲမဖြစ်နိုင်
သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် နှစ်အတန်ကြာကျင်လည်လာခဲ့သည်။ ဝေမျှစားလာခဲ့
သည်။ ထွန်းကျော်တို့က စွန့်စားရသည်။ အလုပ်လုပ်ရသည်။ ရသောအခါ
ရှိသလိုတစ်ခါတစ်ရံခံရပြီဆိုလျှင်လည်း 'နင့်' နေအောင်ခံရသည်။

ဦးဘသန်းတင်အဖို့ကတော့ စားစရာရှိလျှင် 'နင့်' နေအောင်စား
ရပြီး ခံရသည်ဟူ၍ မရှိချေ။ ထွန်းကျော်တို့က နှုတ်လက်စောင့်စည်း
သောကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လည်ပတ်လွန်း
သောကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။

ယခုကိစ္စတွင်ထွန်းကျော်မိမိရရှိသည့် အထဲမှဝေစုကိုမျှ၍ ပေးခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည်။ သို့သော်ဦးဘသန်းတင်က ထိုမျှမကရရန်ရှိသေးသည်ဆိုပြီး
လိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

'ဒီမှာ ကျေးဇူးပြုပြီး'

'ကျေးဇူးပြုပြီး ဘာဖြစ်သလဲထွန်းကျော်'

'ကျွန်တော့်ဘာသာအေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေလားဗျာ၊
ကျွန်တော်ဒီအလုပ်ကို စိတ်ကုန်နေတာကြာပြီ၊ ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးဆိုပြီး
လုပ်ခဲ့တာ၊ ရလာတာကလဲ ကျွန်တော့်အတွက်တော့မနည်းပါဘူး။
ကျွန်တော်ဒီငွေကိုအရင်းတည်ပြီး ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားဖို့
စိတ်ကူးထားတယ်၊ တစ်နေရာမှာအခြေကျပြီးအေးအေးဆေးဆေး
လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်တော့တယ်၊ လူသားပီသစွာဆိုပါတော့ဗျာ'

'ခွေးပါးစပ်က နတ်စကားမပြောချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ'

'တကယ်ပြောတာပါဦးဘသန်းတင်၊ ကျီးလန့်စာစားသလို
အရာရာကိုကြောက်လန့်နေရတဲ့ဘဝကို ကျွန်တော်ငြီးငွေ့နေပါပြီ၊
ကျွန်တော်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ပြစ်မှုတွေအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို
လည်း ခံပြီးပြီပဲ'

'မင်းခံရတဲ့ပြစ်ဒဏ်ဆိုတာက ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးလေ၊
ဥပမာမင်းအဘွားကြီးကို သတ်လိုက်တဲ့ကိစ္စ'

သည်စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ထွန်းကျော်တုန်လှုပ်လာသည်။
ချောက်ချောက်ချားချားဖြစ်လာသည်။

'ဟင့်အင်း ကျွန်တော်သူကိုမသတ်ဘူး၊ သေစေချင်တဲ့ဆန္ဒလဲမရှိ
ဘူး၊ ဒါကိုခင်ဗျားသိပါတယ်ဦးဘသန်းတင်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား
အခုလိုပြောဖို့တော့ မကောင်းဘူး'

'ပြောရမယ်ထွန်းကျော်၊ အခုလဲပြောရမယ်၊ နောင်လဲပြောရမယ်၊
မင်းပယောဂကြောင့် ဒေါ်ခင်သစ်သေဆုံးခဲ့ရတာပဲ'

ထွန်းကျော်၏ မျက်ဝန်းတွင်အရောက်လက်လာသည်။ စင်စစ်
မျက်ရည် ဝဲလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည်ဦးဘသန်းတင်ကို စူးစိုက်စွာ
ကြည့်သည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းအကြားမှ ဒေါသရိပ်ရောင်သည်သိသိသာသာ
ကြီးပေါ်လွင်လာသည်။

သူသည်မျက်ခနဲ ဒေါ်ခင်သစ်ကိုသတိရသည်။

ဒေါ်ခင်သစ်၊ သို့သော်အများကပင်သူမကို သစ်သစ်ဟုခေါ်သည်။
အသက်ငါးဆယ်နီးပါး၊ မုဆိုးမတစ်ဦး၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတစ်ဦးပင်
ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ်ဦးဘသန်းတင်၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုအရ ထွန်းကျော်
ဒေါ်ခင်သစ်နှင့်ရင်းနှီးလာရခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာကြီးဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွင်
ဒေါ်ခင်သစ်နှင့်ထွန်းကျော်တို့ ဆုံမိကြသည်။ ထွန်းကျော်ကသူကိုယ်သူ
မှိုက်ကုတ်မှ ကျောက်သူဌေးကလေးတစ်ဖြစ်ခံယူထားပြီး ဦးဘသန်းတင်က
ဒေါ်ခင်သစ်ယုံကြည်ရန်'ပို့' ပေးသည်။ သို့နယ်ဖြင့် အဘွားကြီး၏
အတွင်းသိအပြင်သိဖြစ်လာသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့သောအခါတွင်ကား အလုပ်စသည်။

ထွန်းကျော်ညအချိန် ဒေါ်ခင်သစ်အိမ်သို့ဝင်သည်။ အိမ်၏အနေ
အထားကို နောကြေနေ၍ မီးခံသေတ္တာသော့ကိုရယူနိုင်ခဲ့သည်။

ကံဆိုးချင်တော့ အဘွားကြီးနီးလာသည်။ ထွန်းကျော်သည်
မလုပ်ချင်သောအလုပ်ကို လုပ်ရသည်။ သူ့ကိုမေ့မြောသွားအောင်ရှိက်ရ
သည်။ သူ့အနေနှင့် ဝေးဝေးသို့ပြေးနိုင်အောင် အဘွားကြီးကို ကြီးပြင်း
တုပ်ရသည်။ ပါးစပ်ထဲသို့လက်ကိုင်ပဝါကို ထိုးထည့်ထားခဲ့ရသည်။
အော်ဟစ်အကူအညီမတောင်းနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်သူကညာတာခဲ့ပါသေးသည်။ ဦးဘသန်းတင်အား

ဖုန်းဆက်ပြီး အဘွားကြီး၏အခြေအနေကိုပြောပြကာ သူရန်ကုန်မှထွက်
ခွာနိုင်ချိန်လောက်တွင် ရဲစခန်းသို့ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပြီး
သူမအိမ်တွင်မသင်္ကာဖွယ်တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောပေးရန်
ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ရဲများကသူမအားအချိန်မီ ကယ်တင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သူမအဝေးသို့လွတ်အောင်ပြေးနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း
ဒေါ်ခင်သစ်သေဆုံးသွားကြောင်း ရက်အတန်ကြာ၌သတင်းစာမှတစ်ဆင့်
သိခဲ့ရသည်။ သူမကြီးတုပ်လျက် ပါးစပ်တွင်လက်ကိုင်ပုစွန်ထည့်ခြင်း
ကို ခံရလျက်အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေရသည့်အတွက် အသက်ရှူဖွန်းကာ
သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလိုလုပ်ခဲ့ဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်
ဦးဘသန်းတင်’

ထွန်းကျော်မကျေမချမ်းနိုင်သလို ဆိုလိုက်သည်။

‘အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ရင်မင်းအခဲလို ဘယ်မှာလွတ်မြောက်နေနိုင်ပါ့မလဲ
ထွန်းကျော်၊ အဘွားကြီးက ရဲတွေကိုသူ့ကိုအနကြမ်းစီးခဲ့တာမင်းပါလို့
မပြောဘဲနေမတဲ့လား၊ မင်းနောက်ကိုရဲတွေ တန်းစီပြီးလိုက်မလာဘဲ
နေမလား’

‘ဘာပဲပြောပြောခိုးမှု၊ လူယက်မှုဆိုတာ လူသတ်မှုထက်တော့
တော်သေးတာပေါ့ဗျ’

ဦးဘသန်းတင်သည် ထွန်းကျော်၏စကားကို မနှစ်ခြိုက်သလို
မျက်နှာရှုံ့မဲပြီး ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်သည်။

‘ကဲပါကွာ၊ ဖြစ်ပြီးတာတွေပြန်ပြောနေလို့လဲ အပိုပါပဲ၊ သေတဲ့လူ
ကလဲ ပြန်ရှင်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါဖြစ်စေချင်တာကတော့ ငါတို့အချိန်
ကကတိထားခဲ့ကြတဲ့အတိုင်း ဝေစုတစ်ဝက်ကိုသာ ငါ့ကိုပေးဖို့ပဲ’

‘ခင်ဗျားကိုမျိုးလွင်က တစ်ဆင့်ပေးခဲ့တဲ့ငွေဟာ ဝေစုပါပဲ၊
အဘွားကြီးက လူအထင်ကြီးအောင်သာ ဟန်ဆောင်နေတာဗျ၊ တကယ်
တော့ ငွေသိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါပေမယ့် လက်ဝတ်ရတနာတော့’

ထွန်းကျော်သည် ဦးဘသန်းတင်၏စကားမဆုံးမီမှာပင်
ဒေါသတကြီး ထိုင်ရာမှထရပ်ပစ်လိုက်သည်။

‘အဲဒါကို ပြောနေတာဗျ လက်ဝတ်လက်စားစတဲ့ရတနာပစ္စည်း

တွေက မီးခံသေတ္တာထဲမှာ မရှိနေဘူး၊ တကယ်မရှိတာလား၊ တခြားနေရာ
မှာထားသလားဆိုတာ မသိရတာ’

‘ငါမယုံဘူးထွန်းကျော်၊ ရတနာတွေဟာ အနည်းဆုံးတစ်သိန်းတန်
ကြေးပေါက်တယ်လို့ အတွင်းစကားအရ ငါသိပြီးသားကွ၊ ဒီတော့ငါ
အတွက် မင်းပေးရမယ့်ဝေစုငါးသောင်းကျန်နေသေးတယ်၊ သိပ်အချိန်
ဖြုန်းမနေကြစို့ကွာ၊ ဒီနေရာမှာမင်းကောငါပါ မှတ်ပုံတင်ထဲကနာမည်နဲ့
တည်းနေရတယ်ဆိုတာ သတိထား၊ ပြီးတော့ခုဆိုရင်မင်းသဘောပေါက်
နိုင်လောက်ပြီ၊ ငါ့ရဲ့ဆိတ်ကွယ်ရာဆိုတာမရှိနိုင်ဘူး၊ ငါ့ရဲ့တပည့်တပန်း
တွေက နေရာအနှံ့မှာ ပြည့်နေတာပဲ၊ အဲဒုက်လိုမိုးပေါ်မယ့်နိုင်မချင်း
မင်းကိုငါမျက်ခြည်မပြတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်’

ဦးဘသန်းတင်၏စကားကို ထွန်းကျော်ပခုံးတွန့်ရင်း
တန့်ကွက်လိုက်သည်။

‘သိပ်တော့မထူးပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားမျက်ခြည်ပြတ်သွားရင်လဲ ရဲက
မျက်ခြည်ပြတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုသူတို့လူယက်မှု၊ မောက်ထွင်းမှု၊
လူသတ်မှုနဲ့ အလိုရှိနေကြတာပါပဲ’

‘မင်းသိပ်အချိန်ဖြုန်းတယ်’

ဦးဘသန်းတင်က အံ့ကြိတ်ပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
အသံသည်သွားကြားမှ ထွက်လာသည်။ ဒေါသဖြစ်လာလျှင်ဖြစ်လေရုံ
သည်အတိုင်း သူ၏မျက်နှာရဲတက်လာသည်။ သူ၏သေးငယ်သော
မျက်ဝန်းကလေးများပိုမို ကျဉ်းမြောင်းလာသည်။

‘ဘယ်မှာလဲငါ့အတွက်ငွေ၊ ငါ့အတွက်ဝေစု’

ထွန်းကျော်မခန့်လေးစားပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ပြောပြီပြီပဲ၊ ခင်ဗျားကိုခွဲပေးတဲ့ နှစ်သောင်းငါးထောင်အပြင်
အေးရာမရှိဘူး’

ဦးဘသန်းတင်သည် ထွန်းကျော်ရှေ့မှာရပ်လိုက်သည်။
အကယ်တမ်းရက်စက်တော့မည့်ဟန် ပေါ်လာသည်။

ထွန်းကျော်တခါးဆီသို့ ပြေးကာမင်းတုပ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ဦးဘသန်းတင်ခန္ဓာကိုယ်တုတ်ခိုင်သလောက် အံ့ဖွယ်ကောင်း
အောင် လျှင်မြန်လှသည်။ ထွန်းကျော်၏ကျောဘက်မှာရပ်သည်။
သူတင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သေနတ်ကို ထုတ်ယူကာပြောင်းဘက်မှကိုင်ပြီး

၆၆ ၈ မောင်သိန်းဆို

သေနတ်ဒင်ဖြင့် နောက်စေ့ကိုခိုက်ချလိုက်သည်။

အုန်းသီးတစ်လုံးကိုခွဲလိုက်သလိုပါပဲ။ ခွပ်ခနဲအသံမြည်သွားသည်။ ထွန်းကျော်သည် ညည်းညူပြီးခွေခနဲလဲကျသွားရာ ဦးဘသန်းတင်ဖွေယူပြီးကုတင်ပေါ်တင်လိုက်သည်။

မကြာမီ ဖြူသောခေါင်းအုံးစွပ်မှာ သွေးများစွန်းထေးလာသည်။

ဦးဘသန်းတင်သည် ခုတင်အောက်မှ ထွန်းကျော်၏ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်ကို ထုတ်ယူသည်။ အလျင်စလိုပင်ပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အဝတ်အစားအချို့။

ခါးမြှောင်တစ်လက်။

ပြီးတော့ . . . မငွေစက္ကူဘစ်ထပ်။

တစ်ထောင်ထပ်နှစ်ဆယ့်ငါးထပ်ဖြစ်၍ နှစ်သောင်းငါးထောင်ဖြစ်ကြောင်းသဘောပေါက်ရသည်။

ဤသည်ကလွဲ၍ မျှော်လင့်ထားသလို ရတနာများကို ကားမတွေ့ရချေ။

ထွန်းကျော်အမှန်ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကား သေချာလာသည်။ သို့သော်လည်း ရတနာအမြတ်ပဲဟု သဘောထားကာ ငွေစက္ကူထုပ်များကို ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်အတွင်း ထိုးထည့်သည်။

ထွန်းကျော်ကိုငဲ့ကြည့်တော့ ငြိမ်သက်နေပြီး ရေပြည့်အိုးကိုခွဲလိုက်သလိုသွေးခေါင်းအောက်မှာသွေးအိုင်ထွန်းနေသည်။

သူတုန်လှုပ်သွားမိသည်။ လက်လွန်သွားပြီဟုသိလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ၏အင်အားသည် ထင်မှတ်သည့်ထက်ကြီးမားလေ့ရှိသည်အမှန်ပင်။

ထွန်းကျော်၏လက်ကိုဆွဲယူသည်။ လက်ချောင်းကလေးများက တဆတ်ဆတ်တုန်ရာမှ ငြိမ်သက်သွားသည်။

‘ဆောရီးပဲထွန်းကျော်ရယ်’

လက်ကိုပြန်ချထားလိုက်သည်။

တံခါးမင်းတုပ်ကိုဖွင့်၍ အခန်းအပြင်သို့လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

(၄)

ထွန်းလင်းတောက်ပလွန်းသောအလင်းရောင်ကို ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရသဖြင့် မျက်စိများကျိန်းကာ ရုတ်တရက်အတုန်းပမာဖြစ်သွားသည်။ မျက်စိကိုလက်ဖြင့် ဝှာလိုက်မိသည်။

မကြာမီ အလင်းရောင်နှင့် မျက်စိကျင့်သားရလာသည်။ ထိုအခါ အလင်းရောင်မှာ မော်တော်ကားရွှေမီးများမှ ဖြစ်ကြောင်းသိရသည်။ အရောင်ကိုဖြတ်ကာ လူများတည်းခိုခန်းအတွင်း ဝင်လာကြသည်။

ရွှေဆုံးမုသုမှာ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်မိန်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။ သူမနောက်မှ လိုက်ပါလာကြသူများကတော့ ရဲအရာရှိများဖြစ်ကြသည်။ တန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသလိုပါပဲ။ ဦးဘသန်းတင်ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် အခန်းနံပါတ် ‘၄’ တံခါးကိုပိတ်ကာ လှေကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ယင်းအခိုက်ရဲအရာရှိတစ်ဦးက သူပန်းကိုဆုပ်ကိုင်လာသည်။

‘အခန်းနံပါတ်လေး ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်လူခင်ဗျားအခန်းက ဘယ်ဟာလဲ’

‘ငါ့ပါ’

‘ဝါနဲ့ကိုယ့်လူထွက်လာတာလေး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအခန်းက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရဲ့ အခန်းပါ။ ကျွန်တော်ကျွန်တော် . . . သူ့ကိုလာတွေတာပါ’

‘သူရှိသလား’

‘ရှိပါတယ်၊ အဲ . . . မရှိပါဘူး’

‘ကျုပ်တို့ ဘယ်ဟာကို အမှန်ယူရမှာလဲ၊ ရှိတာကိုလား၊ မရှိတာကိုလား’

ဦးဘသန်းတင် ဘာမျှမပြောဖြစ်တော့ချေ။

‘သူအိပ်နေသလား၊ ကိုယ့်လူရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုတာလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အို . . . မဟုတ်ဘူး’

‘ဒီလူဘာကြောင့်ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေရတာလဲ၊ဟေး . . . သူ့အင်္ကျီထဲမှာ သေနတ်’

ပြောရင်းမှာပင် ရဲအရာရှိသည် ဦးဘသန်းတင်၏လက်ကို

လူ့စိုနည်းဖြင့် ချုပ်ကိုင်ကာအထဲမှ တစ်ဝက်တမျက်ထွက်နေသော
သေနတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

အခြားရဲအရာရှိတစ်ဦးက အခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။
သွေးတိုင်ထဲမှ ထွန်းကျော်ကိုမြင်သွားသည်။

‘ဒီမှာ အလောင်းတစ်လောင်း၊ သူသတ်ခဲ့တာနေမှာပဲ’

ဦးဘသန်းတင်ပါးစပ်မှာ အာစေးထည့်ထားခြင်းခံရသလိုဖြစ်
နေသည်။ ဘာမျှမပြောနိုင်။သူ၏ကိုယ်သည်တုန်နေသည်။ အေးစက်
တောင့်တင်းနေသည်။

အေးမာသာဦးဘသန်းတင်၏ ပခုံးမှကျော်ကာ ထွန်းကျော်ကိုမြင်
သွားပြီး ထိတ်လန့်တကြားအော်ဟစ်လိုက်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ရဲအရာရှိက ဦးဘသန်းတင်၏မျက်နှာကို
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီမယ် ခင်ဗျားရဲ့အခန်းနံပါတ်ဟာ လေးလား၊ ငါးလား သေသေ
ချာချာပြောစမ်းပါ’

‘ငါးပါ’

‘ဒါဖြင့်အခုသေဆုံးနေတာအခန်းနံပါတ်လေးကလူပေါ့၊ သူ့နာမည်
ထွန်းကျော်မဟုတ်လား’

‘ဒါကိုခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’

‘သိတာပေါ့၊ စောစောကပဲလူတစ်ယောက်က ရဲစခန်းကိုဖုန်းဆက်
ခဲ့တယ်။ နန်းမြင့်တည်းခိုရိပ်သာ အခန်းနံပါတ်လေးမှာ ဝရမ်းပြေးဖြစ်
နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ရောက်နေတယ်လို့ပဲ၊ သူဟာသံတင်းစာတွေထဲမှာ
ဟိုးလေးတကျော်ပါခဲ့တဲ့ ရတနာပွဲစားဒေါ်ခင်သစ်ကို သတ်ခဲ့တဲ့
ထွန်းကျော်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ကိုသတင်းပေးခဲ့တယ်’

ဦးဘသန်းတင်သည်အေးမာကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့ပါပဲ။

သူပဲနေမှာပါပဲ။

တွေးနေစဉ်မှာပင်...။

‘တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့လူက နာမည်ကိုပြောပြဖို့ ငြင်းဆန်တော့
ကျုပ်တို့မှာ သံသယရှိလာတယ်၊ နေ့ခက်ပြောင်တာလား၊ စာမင်တကာ
ချောက်တွန်းတာလား စသည့်ဖြင့်ပေါ့’

‘အဲဒီလူဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်လားဟင်’

ဦးဘသန်းတင်မေးသည်ကို ရဲအရာရှိက ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

‘ဟင့် အင်း၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ၊ အသံကိုလဲထွက်ပြီး
ပြောခဲ့ပုံရတယ်။ ဘာပဲပြောပြောခင်ဗျားဟာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ အခန်းထဲ
ထိုးရောက်နေခဲ့တယ်၊ ဒီအခန်းကလူဟာသေဆုံးနေခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားမှာ
ထဲသေနတ်တစ်လက် ရှိနေတယ်၊ ဒီတော့ခင်ဗျားကိုရဲစခန်းခေါ်သွားရ
မှာပဲ၊ ထုံးစံအတိုင်းလိုအပ်တဲ့မေးမြန်းမှုတွေ ပြုရမှာပဲ’

ဦးဘသန်းတင်ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ရဲအရာရှိခေါ်
ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့သည်။

မရှင်း။

ရင်ထဲမှာမရှင်း။

လူတစ်ယောက်။ဘယ်သူပါလိမ့်။ ရဲစခန်းကိုဖုန်းဆက်ပြီး
ထွန်းကျော်အကြောင်းလက်ထောက်ချခဲ့တာ။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတည်းခို
ခန်းပိုင်ရှင် မိန်းကလေးသာ။ ယခုတော့ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသူသည်ဘယ်နည်းဖြင့် သည်အကျဉ်းအကျပ်
အလတွင် ရဲကိုဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားနိုင်ခဲ့ပါလိမ့်။

၇၀ ၀ မောင်သိန်းဆိုင်

(၅)

စင်စစ်ဦးဘသန်းတင်သည် ထွန်းကျော်နှင့် ကုတ်တဝတ်ရှိခဲ့သော အကျိုးအမြတ်ကိုတစ်ယောက်တစ်ဝတ်ခံစား စတမ်းဆိုသောစကားကို မေ့လျော့နေမိခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထွန်းကျော်ကတိမပျက်ခဲ့ပါ။

အကျိုးအမြတ်ဖြစ်သော ငွေနှစ်သောင်းငါးထောင်ကို ပေးအပ်ပြီးနောက် ကျန်ပေးစရာအကျိုးအမြတ်မှာ လူသတ်မှုအတွက်ခံစားရမည့် အပြစ်ဒဏ်သာလျှင်ရှိတော့သည် မဟုတ်လား။

ယခုယင်းအကျိုးအမြတ်ကိုဦးဘသန်းတင်ရနေခြင်းသာလျှင် ဖြစ်တော့သည်။

မောင်သိန်းဆိုင်

ပန်းသီးတစ်ကိုက်

မြန်မာစာပေ

(၁)

အမြန်ရထားက ရန်ကုန်မန္တလေးလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကားများ ပြေးနေဆဲ။ အထက်တန်းတွဲနှစ်ယောက်အိပ်ခန်းထဲမှာတော့ အဖေနှင့်အမိတို့က သက်သောင့်သက်သာထိုင်လျက်။

အဖေသည် ပန်းသီးကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးကိုက်စားလိုက်။ ပန်းသီးပုံပြင်ကိုဆက်ပြောလိုက်နှင့် တော်တော်ကိုအရသာတွေ့နေပုံပင်။ သည်တုန်းကဘိုက ၁၇ နှစ်သား။ ဓာတုပထမနှစ်ကျောင်းသား။ စာမေးပွဲအပြီး ကျောင်းအပိတ်မှာ လာခေါ်သောအဖေနှင့်အတူ ဌာနေသို့ပြန်ပါလာခြင်းပင်။

‘ပန်းသီးနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ မှတ်သားစရာပုံပြင်တစ်ပုဒ် ရှိတယ်ဘို’

စပြောလာကတည်းက အဖေက တိုတိုနှင့်လိုရင်း။

‘ပြောပြစမ်းပါ အဖေ ဘို မကြားဖူးသေးလို့’

‘အေး နားထောင်၊ ရှေးတုန်းက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ သားတော်တစ်ပါးရှိတယ်။ ဒီဘုရင်ကြီးကပန်းသီးသိပ်ကြိုက်ဆိပ်’

‘ပန်းသီးသိပ်ကြိုက်တယ်ဆိုကတည်းက ဒီဘုရင်ကြီးက မြန်မာဘုရင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ ဟုတ်ရဲ့လားအဖေ’

‘ဟုတ်တယ်ဘို၊ မျက်နှာဖြူဘုရင်ကြီး ဝံ့တံ့ပါးပေါ့၊ အေးဘုရင်ကြီးဟာ တစ်စုံတစ်ရာ အိုလာတယ်ဆိုရင်ပဲ သားတော်ဟာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ အာဏာကို သိပ်လိုချင်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပြုံးဆိုဘုရင်ကြီးလဲ ကောက်ကာငင်ကာ နာမကျန်းဖြစ်လာရှာတယ်’

အဖေရှေ့စကားမဆက်မီ ဘိုက တင်ပြချက်တစ်ခုကို ဝင်ဖြည့်သည်။

‘အဖေပြောသလိုဆိုရင် သားတော်က အာဏာရှင်ကီး ၊ အင်းဘန်ဖူးတောင် သိုက်တူးမယ့် လူမျိုးပဲ ထင်တယ်’

ဘို ထင်မြင်ချက်ကို အဖေသဘောကျသွားသည်။

‘အစစ်ပေါ့ဘို၊ ဘုရင်ကြီးမြန်မြန်သေမှ သူ့အာဏာရမှာဆိုတော့ ဘုရင်ကြီးနာမကျန်းဖြစ်နေခိုက်မှာ သားတော် အာဏာရှင်ဖွဲ့ အကွက်ဝင် သွားတာပေါ့ကွာ၊ ဟေ့ရှင်းရှင်းကတော့ဘို၊ ဖခင်ဘုရင်ကြီးကို ကျွေးမယ့် ခေတ်စာထဲမှာ သားတော်က အဆိပ်ခတ်ပြီးသတ်မယ့်သဘောပဲဟေ့၊ ဒါကိုလဲဘုရင်ကြီးက ရိပ်စားမိပုံရတယ်ဘို’

‘မိုက်လိုက်တဲ့သားတော်၊ ဖခင်သတ်ပြီးမှပဲ နန်းယူရမယ်ရယ်လို့ သူ့အလိုအလျောက်ဖခင်ကြီး ဆုံးသွားလဲ ထီးနန်းရမယ့်ဥစ္စာကို’

‘အာဏာရှင်ဆိုတော့ ဖခင်ကောဘာသောညာသော ဘာဂရုစိုက်မှာလဲလို့ တိုတိုကတော့ကွာ ဘုရင်ကြီးကအဖေကို ပန်းသီးကြိုက်သမားဆိုတော့ ပန်းသီးခါတ်စာကျတော့တာပဲဟေ့၊ သားတော်ကလဲ ဘေးကြီးကို ဂရုစိုက်ပြုစုတဲ့သဘောနဲ့ ပန်းသီးကိုရွှေရိုးတံပဲ စားနဲ့ ကျကျနန လှီးစိတ်ပေးတာကိုး၊ ဒါကိုဖခင်ဘုရင်ကြီးက စိုးရိမ်မကင်းတဲ့ နတ်လုံးနဲ့ သားတော်ကိုလှမ်းကြည့်ရှာတယ် ဘို၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ဟေ့ ပန်းသီးထဲမှာ အဆိပ်များ၊ ခတ်ထည့်ထားပြီလားဆိုတဲ့ မသင်္ကာတဲ့ နတ်လုံးနဲ့ လှမ်းကြည့်တာပဲပေါ့စွာ’

‘ဒါကို ကောက်ကျစ်တဲ့ သားတော်က မရိပ်မိဘူးလား ဖေဖေ’

‘ရိပ်မိတာပေါ့ဘို ၊ သိပ်ရိပ်မိတာပေါ့၊ ရိပ်မိလို့လဲ ဘုရင်ကြီးကို ကျွေးခင် သားတော်ဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်အရင်ဆုံးပန်းသီးတစ်စိတ်ကို အချပ်လိုက်တယ်လေ၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သူ့အဆိပ်မခတ်ထားဘူးဆိုတာ’

ပထမအကြောင်းကို ပြချင်တဲ့သဘောပေါက်ကွာ

‘ဪ အဲဒါလိုလားအဖေ၊ သားတော်ကအရင်စားပြလိုက်တော့ ဘုရင်ကြီးစိတ်ချသွားတယ်ဆိုပါတော့’

‘ဒါပေါ့ဘိုး၊ ဒါပေါ့။ အဲဒီမှာ သားတော်က နောက်တစ်စိတ်ကို စိမ်ပြနေပြေးပြီး ဘုရင်ကြီးကိုကျွေးလိုက်သည်။ ဘုရင်ကြီးလဲစိတ်ချ လက်ချစားရင်းက အဆိပ်မိသွားပြီး နတ်ရွာစံသွားတော့တာပါပဲကွယ် ဘိုသိပ်အံ့သွားသင့်သွားသည်။’

‘ဗျာ၊ အဖေ ဘယ်လို၊ ဘုရင်ကြီးက အဆိပ်မိပြီးဆုံးသွားတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုအဆိပ်ပါတဲ့ပန်းသီးကို ပထမဆုံးစားတဲ့ သားတော် ကျတော့ ဘာလို့မသေတာလဲဟင်’

ဘိုကို အဖေတစ်ချက်ပြုံးကြည့်သည်။ ဪဒီအမြဲပဲကွက်ကလေး ကိုမှ ဘိုမသိရလေခြင်း ဟူသော ကရုဏာသက်ဟန် အပြုံးပင်။

‘ရှင်းရှင်းကလေးပဲဘိုး၊ သားတော်စားတဲ့ ပန်းသီးစိတ်မှာ အဆိပ် မပါလို့ဘဲပေါ့ကွယ်’

ဘိုအံ့သွားသင့်သွားသည်။ခေါင်းခါယမ်းသည်။

‘ဟာ အဖေဟာကလဲဗျာ၊ ပန်းသီးတစ်လုံးလုံးမှာ တစ်စိတ်ကျ တော့ အဆိပ်မပါဘူး၊ ကျန်တစ်စိတ်ကျတော့ အဆိပ်ပါတယ်ဆိုတော့ ဘိုတော့အဖေပြောတာကို နားရွံ့သွားပြီ အဖေ’

အဖေက ဘိုကိုဒုတိယအကြိမ် ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။ နောက် ဖြည်းဖြည်းလေးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘ရှင်းရှင်းကလေးပါ ဘိုး၊ သားတော်က ဓားသွားတစ်ဖက်မှာသာ အဆိပ်သုတ်ထားပြီး ကျန်ဓားသွားတစ်ဖက်မှာတော့ အဆိပ်သုတ်မထား ဘူးလေ၊ ဒီတော့ အဆိပ်သုတ်မထားတဲ့ ဓားသွားဖက်က ပန်းသီးစိတ်ကို သူအရင်စားပြပြီး အဆိပ်သုတ်ထားတဲ့ ဓားသွားဘက်က ပန်းသီးစိတ်ကို ဘုရင်ကြီးကို ကျွေးလိုက်တော့ ဘုရင်ကြီးခမျာ နတ်ရွာစံရတော့တာ ပါပဲကွာ’

ဘို စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားဟန်ပင်။

‘ဪ... ဒီလိုကိုး၊ တော်တော်ညာဏ်များတဲ့ သားတော်၊ အင်းဒီလို သားမျိုးလဲ လောကမှာ ရှိသေးတယ်နော်’

အဖေကခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဘိုကိုလှမ်းကြည့်နေသည်။

အဖေအကြည့်မှာ အဓိပ္ပါယ်များစွာပါသည်။ သည်တုန်းက သည်ပုံပြင်ကို ဘာအဓိပ္ပါယ်နှင့် အဖေပြောခဲ့သည်ကို ဘိုးနားမလည်ခဲ့။

(၂)

ယခုတို့ ၂၃ နှစ်ထဲရောက်လာပြီ။ အဖေလည်းအိုမင်းမစွမ်း အဝနှင့် လေဖြတ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲနေပြီ။ အမေလည်း မနှစ်က တွယ်လွန်ခဲ့ပြီ။

ဘို ပင်လျှင် ချစ်သူချိုနှင့်လက်ထပ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ချိုက သိမ်မွေ့သည်။ နူးညံ့သည်။ ဘိုကိုသိပ်ယုယသည်။ ဂရုစိုက်သည်။ သို့သော် ချိုက နှုတ်အေးသည်။ စကားနည်းသည်။ အမေကတော့ သည်လို ချိုအနေအထိုင်နှင့် နှုတ်အေးသည်ကိုပင် သိပ်သဘော ကျသည်။ အမှန်ပင်။ ချိုက အမေအချစ်တော်။ ‘သမီးချိုကိုရတာ သားဘို သိပ်ကံကောင်းတယ်’ ဟု ချိုရှေ့တွင် အမေက ပြောလေ့ရှိသည်။

ချိုနှင့်ဘိုတို့ ဆုံခဲ့ပုံကလေးပင်လျှင် ခပ်ဆန်းဆန်း။ နောက်ဆုံးနှစ် အမိတက္ကသိုလ် အပြန်ရထားအထူးတန်းနှစ်ယောက်အိပ်ခန်းမှာ ချိုနှင့်ဘို အတူတူလာဆုံကြသည်။ သည်မှာပင် နှစ်ဦးသားရင်းနီးသွားသည်။ တွမ်းဝင်သွားသည်။ ချိုလည်း နောက်ဆုံးနှစ်သမားမို့ တက္ကသိုလ်မှာပင် ပြန်ဆုံကြသည်။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် လက်ဆုပ်ဖို့အထိပင် သဘောတူကြသည်။

ယခုလက်ထပ်ပြီး နှစ်နှစ်ကျော်လာသည်ထိ ချိုနှင့်ဘိုတို့က ချစ်သူတို့ ပျားရည်ဆမ်းကာယဟု ထင်မှတ်နေတုန်းပင်။

အမေဆုံးသွားတော့ ချိုမှာ တာဝန်တစ်ခုရှိလာသည်။ အဖေကို တစ်ခါတစ်ရံပြုစုရသည့် တာဝန်၊ အဖေအတွက်အထူး သူနာပြု အမျိုးသမီး တစ်ယောက် အသင့်ရှိသည်။ သို့သော်ဇွေးမနှင့် ယောက္ခမပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖေအတွက် ပန်းသီးစိတ်ပြီးပါးစပ်ထဲခွံ ကျွေးရတာ လောက်ကတော့ ချိုဘာပင်ပန်းတာလိုက်လို့၊ ပြီးတော့ ချိုဘေးမှာလည်း အဲဒါမြဲတမ်းရှိနေသည်လေ။

ဟော... မနက်ကတော့ ဘိုကို အဖေက အရေးတကြီးတောင်း ခေါ်လာသည်။ မဝီမသထပ်တလဲလဲ ပြောဆိုလာသည်။

‘ဗျာ့ကို အခုသွားခေါ်ပေး’ တဲ့။

(၃)

ဦးဗျူကသည် အဖေတပည့်ကြီးဖြစ်သည်။ ရွှေညောင်ကဆုတောင်းပြည့်ကျောင်းတိုက်မှာ တရားအားထုတ်နေသည်။ ဦးဗျူက ဘိုကိုသိပ်ချစ်သည်။ ဘိုက ဦးဗျူကို အဘဟုခေါ်လေ့ရှိသည်။

ဘိုမှတ်မိသည့် အချိန်ကစ၍ ဘာဘလက်ပေါ်မှာ ဘိုကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ဘာဘဇနီးအရီးထွေးဆိုလျှင်လည်း ဘိုကိုလက်ပေါ်ကချသည်ဟူ၍ မရှိ။ အချိန်တိုင်းလိုလို ချိပိုးထိန်းကျောင်းခဲ့သည်။

ဘို တက္ကသိုလ်စရောက်သည့်နှစ်မှာ ဘာဘတို့ဇနီးမောင်နှံ ရွှေညောင်သို့ပြောင်းသွားသည်။ အဖေနှင့်အမေတို့က ရင်းနှီးစားသောက်ရန် ပြည်ပြည်စုံစုံပေးလိုက်ပုံပင်။ ရွှေညောင်မှာဘာဘတို့ တင့်တောင့်တင့်တယ် နေကြသည်ကို ဘို အလည်သွားတိုင်းတွေ့ခဲ့ရသည်ပင်။

အဘဦးဗျူက အသက်ခြောက်ဆယ်တွင်းသို့ ဝင်လာသည့်တိုင် သန်မာသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းသည်။ လွန်ခဲ့သောငါးနှစ်က အရီးထွေး ဆုံးပါးသွားသည်။ အထီးကျန်ဘာဘသည် တာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ။ သူပိုင်နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ် သွပ်မိုးအိမ်ကြီးကို မူလတန်းကျောင်း အဆောက်အအုံအဖြစ် လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်သည်။ စုဆောင်းထားငွေအားလုံးကိုလည်း ဆုတောင်းပြည့် ဆရာတော်ဦးဥက္ကမအား နဝကမ္မသုံးစွဲရန် ရေစက်ချလှူဒါန်းလိုက်သည်။ ယင်းနောက် ဘာဘသည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်သုံးစုံဖြင့် ကျောင်းတိုက်မှာ တရားအားထုတ်သည်။ အားလျှင်ဘာဘသည် ကုမ္ဘီဆေးသည်။ တံမြက်စည်းလည်းသည်။ သောက်ရေးအိုးရေပြည့်သည်။ သစ်ပင်ရေလောင်းသည်။ အရိပ်အာဝါသ ရအောင် သင်္ဘောမယ်ဇလီပင်တွေ စိုက်သည်။ ရပ်မုရွာရေး ကိစ္စဆိုလျှင်လည်း ဘာဘလက်မနေ။ အပင်ပန်းခံ၍ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း လုပ်အားပေးသည်။ ဘယ်သူက ဘာပဲကျွေးကျွေး ဘာမငြီးသင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာပင် လက်ခံစားသောက်သည်။

အဖေက ကြီးလှမှ ဘာဘထက်သုံးလေးနှစ်သာ။ သို့သော်ဖေဖေက အိုစာသည်။ ပြီးတော့လေဖြတ်သွားသည်။ ဘာဘဆေးတွေဘာဆရာဝန်ကြီးတွေနှင့်ပဲကုကု အဖေလူစဉ်မမီတော့။ အဖေက ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝသည်။ လူစဉ်မမီ။ ဘာဘက ဘာပစ္စည်းမှ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားမရှိ။ သို့သော် တရားအရိပ်အာဝါသ အောက်မှာ မွေ့ပြီးအများအကျိုးကို ဆောင်နေဆဲ။ အကျိုးပေးချင်းကွာခြားလှသည်။ ဘို အတွေးထဲမှာ ဘာဘနှင့် အဖေတို့၏ ခြားနားမှုကို အဖြေရှာနေမိသည်။

စီအီး ဝမ်းပွင့်ဖိုက် စပရင်တာသည် အလောတောင်ကြီးသွားလမ်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေသည်။ ကားထဲမှာ ဘိုတစ်ယောက်တည်း။ ကားသည် ရွှေညောင်ဆီသို့ ဦးတည်နေ၏။

တွေးကောင်းကောင်းနှင့် ဘိုကအဖေနှင့် ဘာဘတို့ အကြောင်းကို ဆက်တွေးလာတုန်းပင်။

ဘိုငယ်ငယ်ကဆိုလျှင် ဆောင်းဦးပေါက်သည်နှင့် အဖေနှင့်ဘာဘတို့ ပျောက်သွားသည်မှာ မိုးဦးကျလောက်မှာသာ ပြန်ရောက်လာတတ်သည်။ အဖေပြောတော့ အဖေက ကုန်သည်တဲ့။ အရပ်တကာလှည့်ပြီး ကုန်သွယ်ရသည်တဲ့။ တစ်ခါ အဖေပြန်အလာမှာ သေရာပါဒဏ်ရာတစ်ခု ပါလာသည်။ အဖေတို့ခါးပြ အတိုက်ခံရရာမှ ပြန်ခုခံမိ၍ ဒဏ်ရာရလာသည်ဟု ဘိုသိခဲ့ရသည်။ မှန်မမှန်ကို ဘိုမဆန်းစစ်နိုင်ခဲ့။

သို့တိုင်အဖေကုန်သည် အလုပ်ကအောင်မြင်ပုံပင်။ ဘိုတို့ မိသားစု ဓနဥစ္စာ သိသိသာသာချမ်းသာကြွယ်ဝလာသည်။ အလောမြို့ပတ်လမ်းမှာ အုတ်တစ်ချပ်မျှမပါဘဲ ကွန်ကရစ်ချည်း သက်သက်နှင့် အခိုင်အခံ ဆောက်ထားသည့် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးနှင့် ဘိုတို့နေထိုင်နိုင်သည်အထိပင်။

ဘိုဆယ်တန်းအောင်သည့်နှစ်ကစ၍ အဖေအပြင်မထွက်တော့။ နေ့ကျောင်းအပိတ် ဘိုကိုလာကြိုသည် အချိန်ကလွဲ၍ အဖေတစ်ယောက် အလော ထင်းရှူးမြိုင်မှာ ကျောက်ချနေထိုင်တော့၏။ ယင်းမှာဘာဦးဗျူကလည်း အဖေအာဝါသအောက်က ခွဲထွက်သွားခဲ့သည်။

ဘိုကတော့ အဖေထက်သူ့အပေါ်ယုယနိုင်လွန်းသော အမေကို ချစ်သည်။ အဖေကိုတော့မချစ်မဟုတ်။ အမေလောက်မပို။ အမေတော့ ဘို ကျိတ်ဆွေးခဲ့ရသေးသည်။ ယခုတော့ အချိန်ကတိုက်စားဝါးချိန်၍ ယင်းတို့သည် နောက်တွင်ကျန်ခဲ့ပါပြီ။

သိပ်မကြာလိုက်။ တစ်နာရီသာအတွင်းမှာ ရွှေညောင်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကျောင်းတိုက်မှာ ဘာဦးဗျူ ကိုဘိုတွေလိုက်သည်။ ဖေဖေခေါ်ခိုင်း၍ လာရသည့်အကြောင်းကို ဘိုပြောပြသည်။ ဘာဘက ဘိုခေါင်းကို ငယ်ငယ်ကလို ပွတ်သပ်သည်။

ဘာတွေတွင် ဘုံသည် ကလေးလေးပြန်ဖြစ်နေသည်။
 ဆရာကြီးမမာတယ်ဆိုကတည်းက ဘာနားလည်းပါတယ်။
 ငါ့သားဘိုလဲ ရှေ့လျှောက် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး လုပ်ရတော့မှာပဲ။
 အိမ်ဆရာကြီး တွေ့ချင်တယ်ဆိုတော့လဲ လိုက်ရတာပေါ့လေ။
 ဒါပဲ ဘာပြောသည်။ ချက်ချင်းလိုက်လာသည်။
 နောက်တစ်နာရီ၊ ကလေးကို ဘိုတို့ပြန်ရောက်လာသည်။
 အဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်ကနေ၍ ဈေးဘက်သို့ ကားကို ချီကွေ့သည်။
 မြို့ဝက်ရောင် ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့တွင် မိမိကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 မိမိက အဖေကို ပြုစုနေသည့် အထူးသူနာပြု။ ဘယ်နယ်ပေမေ
 ဘေးမှာ မနေဘဲ လမ်းပေါ်ကို ဘာလို့မိမိ ရောက်နေတာပါလိမ့်။
 မိမိဘေးမှာ ဘို ကားထိုးရပ်သွားသည်။
 'အိမ်မှာ အဖေနဲ့ချီကိုထားပြီး ဘာလို့ထွက်လာရတာလဲမိမိ'
 ဘို အမေးကို မိမိက တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေသည်။
 'မမချီက ဆေးတစ်မျိုးဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ ဘယ်မှာမှ မရဘူး
 အစ်ကိုလေး၊
 'ဒါဆို အခု တစ်ခါတည်း ပြန်လိုက်ခဲ့မလား မိမိ'
 'မလိုက်သေးဘူးအစ်ကိုလေး၊ မိမိဆက်ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်'
 ကားကို ဘိုထင်းရှူးမြိုင်သို့ ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ ယင်းနောက်
 ခြံထဲသို့ ချီးကွေ့ရင်း ဟွန်းသံတစ်ချက်ပေးလိုက်သည်။ ကားဟွန်းသံ
 ကြားလျှင် ချီထွက်လာမြဲ ။ ဆင်ဝင်ကစောင့် ကြိုမြဲပင်။
 ဆင်ဝင်မှာသာကားရပ်သွားသည်။ ချီအရိပ်အယောက်မျှမတွေ့
 တစ်တိုက်လုံး တိတ်နေသည်။ ချီဘယ်သွားနေပါလိမ့်။
 'ချီရေ၊ ဘိုပြန်လာပြီဟေ့'
 ကျယ်လောင်စွာ ဘိုအသံပြုသည်။ ဘာသံမျှတုံ့ပြန်မလား။
 တိတ်မြဲတိတ်လျက်။
 တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီ ဟု ဘိုစိတ်ထဲမှာ မှတ်ထင်လာသည်။
 သော့တွဲကို အဆောတလျှင်ထုတ်သည်။ သော့ခတ်ထားသောဘာရာ
 တံခါးကို မနေမနားဖွင့်သည်။ သူ့နောက်မှာ ဘာ။ ချီများအိပ်ပျော်
 နေရောသလားဟူသော အတွေးဖြင့် ဘိုခြေလှမ်းတို့က အိပ်ခန်းဆီသို့
 ရွေ့သည်။

ဘိုတို့ ဇနီးမောင်နှံ အိပ်ခန်းနှင့် ခါးလွယ်ခုတ်မှာ အဖေအိပ်ခန်း
 နှီးသည်။ အမူမဲ့ပင် ဘိုမျက်လုံးတို့က အဖေအိပ်ခန်းဆီသို့ ရောက်သွား
 သည်။ အဖေအိပ်ခန်းဝမှာ ချီစီးနေကျဖိနပ်။ ဘိုခြေလှမ်းတန်သွားသည်။
 အဖေအခန်းထဲမှာ ချီရှိနေပြီကို တန်းသိလိုက်သည်။ ဘိုစိတ်သိပ်မြန်
 နေသည်။ 'ပိတ်ထားသော အဖေအခန်းတံခါးကို တအားဆွဲဖွင့်
 လိုက်သည်။ မြင်လိုက်ရသည့် ရှုခင်းက အမင်္ဂလာ။
 ခုတင်ပေါ်မှာ အဖေငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသည်။ အဖေနှင့်
 နီးမဝေးမှာ ချီ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွေခွေကလေးလဲကျနေသည်။ ချီကို
 ချီပြေးပွေ့လိုက်သည်။ ပူနွေးသော ကိုယ်ငွေ့ကို ရနေသေးသည်။
 သို့သော် ချီအသက်မရှိတော့။
 ယခုဘာလည်း အဖေတနားမှာ။ အဖေမျက်လုံးကို ဘာပြုကြည့်
 သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါယမ်းသည်။
 ပရိဝေဝဗျာပါဒစိတ်ဖြင့် ချီမျက်နှာကို ဘိုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။
 ချီရင်ညှန်ကြားထဲမှာ စာခေါက်ကလေးတစ်ခု။ ဘိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
 ချီသက်ရောနှင့် စာတစ်စောင်။ အဝမ်းမရဖွင့်ဖတ်သည်။
 ချစ်ရတဲ့ဘို။
 ဒီစာကို ဘိုဖတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ အငြိုးကြီးရန်ကောလို့ ချီကို
 ချီကပြစ်တင်မယ့်အစား အသင့်အတင့်နှလုံးသွင်းပြီး ချီကိုခွင့်လွှတ်ပါဘို။
 ချီလို့။ ဘိုအဖေက ဘိုကိုပန်းသီးပုံပြင်ပြောပြခဲ့သလို ချီကလဲ ဘိုကို
 ပြင်ကလေးတစ်ပုဒ်တော့ ပြောပြချင်တယ်ကွယ်။
 ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ငါးနှစ်လောက်က ကူမဲ့မှာ မြေပဲကုန်သည်
 ထုချီကြီး ဦးချီဆိုတာရှိတယ်ဘို။ ဦးချီရဲ့အစ်ကိုက ဦးဘိုတဲ့။ ဦးဘိုဟာ
 အဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့ အကြောင်းပါရာက မလေးဆိုတဲ့
 အမည်တစ်ယောက် မွေးတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဦးဘိုဒေါ်ခန့်မလေးတို့ မိသားစု
 ဆုံးဦးဟာ ခရီးအသွား ဝက်ဖြူရေအဆင်းမှာ ကားမောက်တယ်။
 ဦးဘိုဒေါ်ခန့်ချင်းပြီး သေဆုံးတယ်။ သုံးနှစ်သမီးကလေး မလေးကတော့
 ထံကောင်းလို့မသေဘူး။ အဲဒီမလေးကို ဦးဘိုညီ ဦးချီကဆက်လက်
 ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခဲ့တယ်ဘို။
 မလေး ရ နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ဦးချီအိမ် ဓားဖြတ်ကိန်ခံရတယ်။
 ခြေထောက်က သူ့ကိုယ်သူ့ဗိုလ်သံခဲတဲ့။ အဲဒီဗိုလ်သံခဲ ဓားပြကြီးကို ပြန်ခဲ

လို့ ဓားပြကြီးက ဦးချိုကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် မလေးကတော့ အမှောင်ကွယ်ရာက ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ပြားပြားဝပ် ပုန်းနေခဲ့လို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သို့ပေမယ့် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့မလေးဟာ ဓားပြကြီး ငိုလဲသံခဲကို သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘစ်သက်တစ်ဘဝမမေ့တတ် မှတ်သားထားလိုက်တယ်။ ဓားပြကြီးရဲ့မျက်နှာဟာ မလေးရဲ့မျက်လုံး အစုံထဲက ဘယ်တော့မှ မထွက်နိုင်တော့တဲ့အထိကို မှတ်ထားမိခဲ့တယ် ဘို့။

မလေးဟာ အုပ်ထိန်းသူမဲ့သွားပေမယ့် ကလေးကချေဖြစ်မသွား ရှာဘူးဘို့။ ရပ်ရွာလူကြီးတွေက ကောင်းတော့ဦးချိုကျန်ခဲ့သမျှ အစေ့အနှစ်အားလုံးကို ထုခဲ့၊ ရတဲ့ငွေတွေဘဏ်မှာအပ်၊ အဲဒီ ဘဏ်အပ်ငွေ ကရတဲ့အတိုးအပွားနဲ့ မလေးကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းခဲ့တာ နောက်ဆုံးတော့မလေးဟာ စိတ်ပညာအဓိကနဲ့ ဘွဲ့ရသွားခဲ့သည်။

ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အချိန်လောက်ကစပြီး မလေးမှာပြင်ထန် ကြီးမားတဲ့ ဆန္ဒတစ်ခု အလွန်မစ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ ဒါကတော့ ဓားပြကြီး ဦးသံခဲကို မတွေ့တွေ့အောင် ရွာပြီး သူ့ဦးလေးဦးချို သေရသလောက် အပြစ်ပေးဖို့ပဲ။

သိတယ်မို့လားဘို့။ ပျောက်သောသူရှာရင်တွေ့ ဆိုတာ။ ဘယ်ပြော မလဲ ဦးသံခဲရယ်။ မလေးတွေ့ပြီပေါ့။ မလေးကအကြံကြီးတယ်ဘို့ ဦးသံခဲကို စိမ့်ပြေနပြေအပြစ်ပေးချင်တာ ဆိုတော့ အဲဒီအခွင့်အရေး ရအောင် ဗိုလ်သံခဲရဲ့သား ဘို့ကို သူနည်းသူဟန်နဲ့ လက်ထပ်ယူလိုက် တယ်။

အံ့သြသွားသလား ဘို့။ တကယ်လို့ ဘို့ဟာ ဦးသံခဲရဲ့သားဆိုလို့ မလေးဆိုတာချို့လို့များ ထင်မထားမိဘူးလားဟင် ။ ဟုတ်တယ်ဘို့ ချို့ဟာမလေးပဲ။

ဘို့တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဆံပင်တို့ပင် ထောင်ထဲသွားရောသလား ဟု မှတ်ထင်လိုက်ရသည်။ ချို့စာကိုဆုံးအောင်ဖတ်မကြည့်နိုင်တော့ အဖေအနားက ဘာဘာဆိုသို့ မျက်လုံးတို့ရောက်သွားသည်။ ဘာဘကဘို့ ကြင်နာစွာ လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာဘ အကြည့်ထဲမှာတော့ အဓိပ္ပါယ်ပေါ် များစွာ။

‘ဝီမယ်ဘာဘ၊ အဖေဟာ ဓားပြကြီး ဦးသံခဲဆိုတာအမှန် ပဲလား ဟင်’

ဘာဘ မျက်ဝန်းအစုံက တစ်စတစ်စ တောက်ပလာသည်။

‘ဘာဘကို အဲဒီမေးခွန်းမေးရလောက်အောင် ဘို့ဖတ်နေတဲ့ အထဲမှာ အဲဒီအကြောင်းပါနေလို့လားကွယ်’

‘ဟုတ်တယ် ဘာဘ၊ ပါနေတယ်’

ဘို့အသံမှာ ငိုသံပါလာသည်။

‘ဒါဆို ဘာဘ အဖြေပေးဖို့ မလိုတော့ပါဘူးသားရယ်၊ ဘုရားဟော သားပဲကွယ်၊ ဇနိတ်ပါကံဇနိတ်တဲ့၊ တူသောအကျိုးကို ပေးသတဲ့လေ။

‘အဖေလဲ အခု ဒီသဘောပဲပေါ့ကွယ်’

‘ဒါဆို ဘာဘလဲ အဖေလိုလူသတ်ခဲ့တာပဲလားဟင်’

ဘာဘ ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

‘ဓားပြဆိုတာ ဓါးလက်နက်ဖြပြီး ပစ္စည်းယူတာ၊ လူသတ်တာ

ဟုတ်ဘူး၊ လူသတ်တာဟာ ကြောက်လို့ပဲကွယ်၊ ဘာဘက ဘို့အဖေရဲ့

အလည်ဖြစ်ပေမယ့် မကြောက်တတ်ဘူး၊ လူမသတ်ဘူး၊ အဲဒါဘာဘ

အပြစ်’

‘ဒါဆို ချို့ဦးလေးမြေပဲကုန်သည် ဦးချိုကို အဖေသတ်ခဲ့တာပေါ့

ဟုတ်လား ဘာဘ’

‘ဪဘို့ရဲ့ချို့ဟာ ကုမဲကကိုချို့သမီးလေးကိုး၊ အိမ်း ဘို့အဖေဟာ

တိလက်လွတ် ငှက်တောင်ကျွတ်ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲကွယ်၊ ဓားပြမတိုက်ခင်

က အရက်ကလဲသောက်ထားတော့ ခုခံတဲ့ကိုချို့အပေါ်မှာ လက်လွန်

တာပဲပေါ့ ဘို့၊ ကိုချို့လက်ချက်နဲ့ ဘို့အဖေလဲ သေရပါဒဏ်မှာ

သွားခဲ့တယ်လေ’

ထိုမှာ ဘို့မျက်လုံးအစုံက နုနယ်သော ချို့မျက်နှာပေါ်သို့

တုန်သွားသည်။ ဘို့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ တစ်စတစ်စ စုံစွတ်

လာသည်။ သိပ်မကြာလိုက်။ မျက်ရည်တို့ကို ဘို့သုတ်သည်။

‘အဲဒီသေးသော ချို့စာကို ဆက်ဖတ်သည်။

ဘို့နဲ့ ချို့တို့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကပြီး ဓားပြကြီးဗိုလ်သံခဲကို

ပြန်ပြော အပြစ်ပေးဖို့ အခါအခွင့်ကို ချို့စောင့်ခဲ့တယ်။ လက နှစ်ကို

တင်းသွားတယ်။ တစ်ခါမှအခွင့်မရခဲ့ဘူး၊ အဲဒီအတွင်းမှာ အင်မတန်

နာတတ်တဲ့ဘို့ခင် ဆုံးသွားရှာတယ်။

ဟော အခုအခွင့်ပေါ်ပြီ။ ဗိုလ်သံခဲကြီးမှာခိုင်းလို့ ဘာဦးလျှာဆီ

www.burmeseclassic.com

ဘိုသွားရပြီလေ။ ဒါ့အတွက် အခွင့်ကောင်းပဲဘိ။

ရွှေညောင်ကို ဘိုထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ဒီစာရေးခဲ့တာပါ။ မိမိမရှိမှဖြစ်မှာမို့ မရှိတဲ့ဆေး ဝယ်ခိုင်းပြီး မိမိကို လွတ်လိုက်ရတယ် ဘိုသိသားပဲ။ ချိုမှာ သွေးတိုးလည်းရှိ၊ နှလုံးရောဂါလည်း ရှိတာကို။ ဒီစာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကိစ္စကြီးတစ်ခုကို ကြုံစည်ကြိုးစားအားထုတ် လုပ်ကိုင်တဲ့နေရာမှာ ချိုဟာစိတ်လှုပ်ရှားပြီး သေမသွားဘူးလို့ မပြောနိုင် ဘူး ဘိ။ ချိုသေသွားခဲ့ရင် ချိုဘာလို့သေသွားဇာတ်ဆိုတာတော့ ဘိုသိရှာမှာ မဟုတ်ဘူးကွယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစာကို ချိုကြိုရေးခဲ့တာပါ။

ဦးသဲခဲကြီးကို ချိုဘယ်လိုအပြစ်ပေးမယ်ဆိုတာ ဘိုသိရဲ့လားဟင် ဘိုကချိုကိုပြောပြဖူးတဲ့ ပန်းသီးပုံပြင်ထဲကအတိုင်း ပန်းသီးစိတ် ကျွေးပြ အပြစ်ပေးမှာပဲပေါ့ ဘိ။ ဒါမေမယ့် ပုံပြင်ထဲက မင်းသားလို့တော့ ချိုမကောက်ကျစ်ပါဘူးကွယ်။ ချိုက မျှမျှတတအပြစ်ပေးမှာပါ။

ချို အစီအစဉ်က ပန်းသီးလုံးတဲ့စားရဲ့ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ခွဲမရတဲ့ ဆားခါးတွေ သုတ်မယ်။ မလှုပ်နိုင်တော့တဲ့ ဝေဒနာရှင်ဗိုလ်သဲခဲကြီးက ပန်းသီးစိတ်မပေးခင် ချိုနောက်ကြောင်းကို ပြောပြမယ်။ ကဲ သူ့သားကို အကွက်ဆင်ပြီး အနစ်နာခံလက်ထပ်ယူခဲ့တဲ့အထိ စိတ်ကြီး မလေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သူ့ချွေးမချိုဖြစ်နေတာ သိရင်စားပြန် ပိုလ်သဲခဲဟာ ဘယ်လောက်တုန်လှုပ်ချောက်ချား နေလိုက်မလဲ ဟင်။

အဲဒီမှာ 'အဆိပ်'လို့ရေးထားတဲ့ပုလင်းကို ထုတ်မယ်။ အဲဒီထဲ ဆားခါးတွေကို သူ့မြင်သာအောင် စားနှစ်ဖက်စလုံးမှာ တစ်မိနစ် သုတ်မယ်။ အဲဒီစားနဲ့ ပန်းသီးကိုနှစ်ခြမ်းလှီးစိတ်လိုက်မယ်။ သူ့က အဆိပ်ကျွေးသတ်သလို ကိုယ်လည်း သေရတယ်ဆိုတဲ့သဘော၊ သူတစ်စိတ်ကိုယ်တစ်စိတ်စားကြစို့လို့ စိန်ခေါ်လိုက်မယ်။ သူ့မစားချင်အ ငြင်းလည်း ချိုအတင်းကျွေးမှာဆိုတော့ မလှုပ်နိုင်တော့တဲ့ ဗိုလ်သဲခဲကြီး မစားလို့မှ မရတာ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဘိ။ အကုသိုလ် ပြွမ်းခြံပြီး သေမင်းငင်နေတဲ့ သူစိတ်က ဆားခါးကို အဆိပ်မှတ်ပြီး သူ့ပယောဝန် သူ သွေးပျက်ချောက်ချားပြီး သင်းဘဝနိဂုံးချုပ်သွားအောင် လုပ်မလဲ ပါပဲဘိ။

ဒါပါပဲကွယ်။ အဲသလို လုပ်ရင်းက ချိုပါ သူ့သေသွားတာမြင်တော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး သွေးတိုးလာလို့ ဦးနှောက်ကြောပြတ်ပြီး သေသွားခဲ့ရင်လည်း ဒီစာကိုချို့ရဲ့သေတမ်းစာလို့ပဲ မှတ်လိုက်မယ်။

တာ့နော်။

ဪ၊ ပြောရဦးမယ် ဘိ။ ဘို့ကိုယူစက ချိုလေနှမ်းစေတစ်လုံး သောက်တောင် ချစ်လို့မရခဲ့ပါဘူးကွယ်။ ဦးသဲခဲသားဟာလဲ ဗိုလ်သဲခဲ ကို စရိုက်မျိုးလာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အစွဲနဲ့လေ။ အိုအခုတော့ ချိုသိပြီကွယ်။ ဘို့ကို ချိုချစ်နေခဲ့ပြီဆိုတာ။

ဘိရဲ့ ချို

စာဆုံးသွားတော့ ဘိ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ပြည့်မျှ။
ဘာက ကြာမြင့်စွာ ဘို့ကိုလှမ်းကြည့်နေသည်။ သို့သော် သူ့စိတ် နေအထားကတော့ ရှည်ဝေးသော ကာလတစ်ခုဆီသို့ ပြန်ရောက် သွားသည်။

တစ်ခါက မြစ်သားမှာ ဆရာကြီးဦးသဲခဲ ခေါင်းဆောင်ပြီး စားပြတိုက်သည်။ အိမ်ရှင်ကမုဆိုးမ။ ထုံးစံအတိုင်းဆရာကြီး သောက်ထားသည်။ သွေးကြွနေသည်။ အလစ်မှာ အိမ်ရှင်မုဆိုးမက ဆရာကြီးကိုစားမြောင်နှင့် ထထိုးသည်။ ဆရာကြီးရောင်လိုက်သည့်တိုင် လွတ်။ ရှုပ်ထ်သွားသည်။ ဆရာကြီးက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထိုမိန်းမကို အနှင် ပိုင်းသည်။ သတ္တိခံ အိမ်ရှင်မက အပိုင်းမခံ။ အတင်းခုန်ပြီး တင်းပေါက်က တအားခုန်ချသည်။ အိမ်အမြင့်ဆယ်ငါးပေ။ အကျ လည်းမတော်။ မြေပေါ်ကို ခေါင်းနှင့်ကျတော့ အိမ်ရှင်မိန်းမမချာ အာက်ရောက်ရောက် ချင်း ဇက်ကြိုးပြီး ပွဲချင်းပြီး သေရှာသည်။

ဤမျှနှင့်ဆရာကြီးက အမျက်မပြေ။ သောက်ရှိန်နှင့်ဒေါသပြွမ်း မျက်ပွက်ထဲမှာ အိပ်နေရှာသော ကလေးကိုပါလက်စတုံးဖို့ ကြိုးစား သေးသည်။ ကလေးကလေးက ဖြူဖြူဖွေဖွေ ချစ်စရာယောက်ျားကလေး၊ စိတ်ကလေးလားအောက်မေ့ရသည်။ ယင်းမှာ တပည့်ကြီး ဗျဏ္ဍက ကလေးကို မသတ်ဖို့ အတင်းဝင်တားသည်။ 'ကျွန်တော်မွေးစားပါရစေ' ဆိုတဲ့ အတန်တန်တောင်းပန်ရသည်။ ဗျဏ္ဍပွေ့ချီလာသော ထိုကလေးကို ဗိုလ်သဲခဲကတော် မြင်တော့သူသားအဖြစ် မွေးမည်ဟုဆိုလာသည်။ ထိုကလေးက ဘိ။

အကယ်၍မိမိသာထိုအကြောင်း ဘို့အား ဖွင့်ပြောလိုက်ပါက... ဦးဗျဏ္ဍ ခေါင်းခါယမ်းသည်။

၈၄ ၀ ခြုံသော

အပြစ်ရှိသူတို့လည်းသွားကြပြီ။ အပြစ်မကင်းခဲ့သော မိမိပင်
တရားအရိပ်မှာ မိမိကိုယ်မိမိတို့ကိုချွတ်ဆေးကြောနေဆဲပင်။
အဟောင်းကို အသစ်ဖြစ်အောင် ဘာလို့ လုပ်ရတော့မည်နည်း။
ဘာအကြောင်းကော ထူးလာမည်နည်း။ သံဝေဂဖြင့်သာ ဦးလွှေမှုတ်
ပွားများနေမိသည်။

စားပွဲပေါ်က ပန်းသီးသုံးလုံးဘေးမှာ သစ်သီးလုံးသောစားကလေး
တစ်ချောင်း။ စားကလေးနှင့် ယှဉ်လျက် အဆိပ်ဟုရေးထိုးထားသော
ပုလင်းကလေးတစ်လုံးက အဖုံးမပိတ်ရသေး။ နမူတံသော ချိုခြေစစ်
နှင့် မလှမ်းမကမ်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာတော့ ချိုစားလက်စ ပန်းသီးတစ်ကိုက်။

မြေနီသစ္စာ

ဝင်ယော်နီ

ရသေ့ကြီးဦးရွှေတောင်နှင့် ဝမ်းပြေးရဲခေါင်

ရာသီဥတုသည် ပူပြင်းလှစွာ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဝေ့ဝေ့တိုက်ခတ် ဝင်လာသော လေတို့မှာလည်း အပူရှိန်ကြောင့် လေပူများသာလျှင်ဖြစ်နေကြ ကုန်၏။ ကြည့်လေရာရာ၌လည်း အပူရှိန်ကြောင့် တံလျှပ်တို့သည် တဖျက်တဖျက် ထလျက်ရှိကြကုန်၏။ ဤတောတစ်ခွင်တစ်ပြင်၌ ပေါက်ရောက်ရှင်သန် လျက်ရှိကြကုန်သော သစ်ပင်တို့မှာလည်း ရိုးတံပြိုင်းပြိုင်းသာလျှင် ရှိတော့၏။ ရေတွက်ကြည့်၍ပင် ရနိုင်စွမ်းသော အနည်းငယ်မျှသာ သစ်ရွက်တို့မှာလည်း နေရှိန်အောက်ဝယ် နွမ်းအိတ်ကပ်ညှိုးနေကြလေတော့၏။

ဤတောသည်ကား အင်ကြင်းကျောက်တုံးများ ဟိုတစ်စဉ်တစ်ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသော တောဖြစ်၏။ တောဟု ဆိုရသော်လည်း မည်ကားမဟုတ်တော့မျှသာလျှင်ဖြစ်၏။ အပင်ကြီးကြီးမားမားဆို၍ ဟိုတစ်ပင် ဒီတစ်ပင်အရိပြီး ကန္တာရပင်များ၊ ရှားစောင်းလက်ပတ်ပင်များ၊ မိုးနံ့ချုပ်ပင်များသာလျှင် မှီမနေသောတော ဖြစ်လေတော့သည်။

ထိုတောကို ရိုးကြီးတစ်ခုသည် အလယ်မှဝိုင်းခြားထား၏။ ထိုရိုးကြီးမှ ဝါးနုစိမ့်ကောက်ကျော်ကျော်ခန့် ကျယ်ပြီး မိုးရွာသမိုက်တွင် ဆင်သတ္တဝါ ဖြတ်မကျေခံလောက်အောင် ရေဝါးလုံးထိုး စီးဆင်းသော်ငြား ယခုကဲ့သို့ ဝေ့ခေါင်ခေါင်တွင်မူ သံပြင်အတိသာလျှင် ဖြစ်၍နေလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေပြီဖြစ်သော အဝတ်အစားများကို ဘတ်ဆင်ထားသည့် အသက် အစိတ်ခန့်အရွယ် လူငယ်တစ်ဦးသည် ထို ရိုးချောင်းကြီး၏ ကမ်းပါးစပ်ချုံ့ပုတ်များ၏ အနိမ့်အတိုင်း တရွေ့ရွေ့လျှောက် လှမ်းလာလေ၏။

၎င်းကိုကြည့်ရသည်မှာ မျက်တွင်းများ ချောင်ကျနေပြီး အရိုးပေါ် ဘရေတင်ဖြစ်နေသည်။ နာတာရှည် ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရသော လူပမာတစ်ဦးဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ သို့တည်းမဟုတ်ရက်ပေါင်းများစွာ အစာရေစာ ဘတ်ပြတ်နေသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

၎င်းသည် လူတစ်ရပ်ခန့် သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို တောင်ဝှေးသဖွယ် အားပြု၍ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ၎င်း၏ခြေအင်္ဂုမှာလည်း၊ ဖိနပ် ဝလာဖြစ်သောကြောင့် အောက်မှသံပြင်၏ အပူဒဏ်ကို ကောင်းစွာခံစားနေရ လေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် တရွေ့ရွေ့လျှောက်လမ်းလာရင်း တစ်နေရာသို့အရောက် တွင်မှ အားအင်ကုန်ခန်းနေပြီဖြစ်သော ထိုလူငယ်သည် ခြေတစ်လှမ်းတမျှ ပင် အားအင်စိုက်ထုတ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပြီ ဖြစ်ရကား မျက်စိကို စုံမှိတ်၍ တောင်ဝှေးကို အားပြုကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်း၍ ရပ်တန့်လိုက်ရလေ ၏။

ထိုနေ့ကတွင်ကား ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြင်းနေသည့် သံပြင်ပေါ်သို့ ပုံနေ လဲကျသွားလေတော့၏။ ၎င်း၏အဖြစ်သည် နံပြားစိုထဲမှ နံပြားသဖွယ် ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ မီးတမျှ ပူပြင်းနေသည့် သံပြင်ပေါ်ဝယ် ၎င်းသည် အရှင်လတ် လတ် မီးစုတ်ခံနေရသည့်နယ်ဖြစ်နေလေတော့၏။ ၎င်းသည် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ဆီးကင်းလုံးခန့် ရွေးသီးရွေးပေါက်ကြီးများဟု လက်ဖောင့်ဖြင့် အနိုင်နိုင် သုတ်ရင်း နံဘေးရှိချုံ့အရိပ်ဆီသို့ ရောက်ရှိရန်အလို့ငှာ အသည်းအသန် ကြိုးစားနေရာ လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်သို့ ဖြတ်နင်းလာသော ခြေ သံကို ကြားရသဖြင့် လူရွယ်သည် အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အား အင်ကုန်ခန်းနေပြီဖြစ်သောကြောင့် မျက်လုံးများရှိဝေနေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓလှသော နေခြည်ကြောင့်လည်းကောင်း လူရွယ်သည် ဘာကိုမျှ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မမြင်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ၎င်းလူရိပ်သည် သူ့ထံသို့ တစ် လှမ်းခြင်း လျှောက်လှမ်းနီးကပ်လာနေပြီဖြစ်၏။

လူရွယ်၏ လက်တစ်ဖက်သည် ခါးကြားဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းရွေ့

သွားပြီးနောက် ခြေကြားမှ တစ်ခြောင်းအရိုးကို ရှိသမျှအားဖြင့် တင်းတင်းဆုတ်တင်းလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ၎င်း၏တူရစ်မိဖုရား လူရိပ်သည် ၎င်းအနီးသို့ တိုးတက်လာလေတော့၏။ လူရိပ်သည် ရှိသမျှအားအင်တို့ကို ဖွင့်ညှစ်ပစ်ရင်းလျက် ထိုလူရိပ်၏ရင်ထဲသို့ ဓားပြောင်းဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုလူရိပ်သည် အနည်းငယ်တိမ်းသည်ဆိုရုံလေးမျှ တိမ်းလိုက်ပြီးနောက် ဓားဖြင့်ထိုး သော ၎င်း၏လက်ကို တမ်းဆွဲကာ အနီးရှိ ရှေ့အရိပ်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

လူရိပ်လည်း သိမြင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်လျက်အနိုင်နိုင် ဂုတ်တုတ်ကလေးထပ်ထပ်ရင်း ထိုလူကို အလစ်မပေးစတမ်းကြည့်နေ၏။ ထိုသူ၏ လက်တစ်ဖက်သည်လည်း ခါးကြားဆီသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲထုတ်၍ ရှေ့သို့တိုးလာ၏။

ထို့နောက် သူ၏မျက်နှာဆီသို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ လူရိပ်လည်း ရှိသမျှ အားအင်စိုက်ထုတ်လျက် လက်ဖြင့်ပုတ်ထုတ်လိုက်လေ၏။ သို့သော် ၎င်း၏ဟန်တားချက်မှာ မည်သို့မျှ အရာမရောက်ပေ။ လွန်စွာအေးစက်လှသော အထိအတွေ့တစ်ခုသည် ၎င်း၏နှုတ်ဖျားကို လာ၍ထိမိလေ၏။ ထိုအခါတွင်ပင် လူရိပ်သည် တမ်းသာအားဖြင့် ဖမ်းစိုက် ဟမေးလိုက်လေတော့၏။

ဘူးသီးခြောက်ရေဘူးအတွင်းမှ ထွက်ကျလာသော ရေတို့ကို လူရိပ်သည် တချို့ကိုမက်မက် မျိုချနေ၏။ အရိပ်တွင် နားလိုက်ရသဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ရေအေးအေးကို သောက်သုံးလိုက်ရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ လူရိပ်၏ မြင်ကွင်းအာရုံသည် တဖြည်းဖြည်းကြည်လင်ပြတ်သားလာ၏။ သူသည် ၎င်း၏ရှေ့မှ လူကိုသေချာကြည့်လိုက်သောအခါ ရသေ့ကြီးတစ်ဦးဖြစ်နေ ကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကျုပ် ...ကျုပ် ...ရန်ပြုမယ့် လူထပ်ပြီး ဓားနှုတ်တို့ကို တောင်းပန်ပါတယ်ဦးရသေ့” ဟုလူရိပ်က ပြောလိုက်လျှင် ရသေ့ကြီးက -

“ဒါတောင်းပန်ရမယ့် ကိစ္စမဟုတ်ဘူးကွ၊ မလိုအပ်တဲ့ အလုပ်တွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်သောကြောင့် လူရိပ်သည် တွေ့တွေ့ကြုံမြင်သွားလျက် စဉ်းစားရင်း -

“ဘယ်လို ...ဘယ်လို ဦးရသေ့ရဲ့ ... လူတစ်ယောက်ကို ဓားနှုတ်တို့ကို တောင်းပန်ရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်လို့ ဘာကိစ္စပဲ။ မတောင်းပန်တဲ့အပြင် ထပ်ပြီးထိုးရဦးမှာလား” ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက တတ်ဟန်ရယ်ရင်း -

“ဟုတ်တယ်ကွ ...မင်းလုပ်ရမှာက ထပ်ထိုးရမယ့်အလုပ်၊ ထပ်ထိုး

ခြင်းသည်သာလျှင် မင်းအတွက် အမှန်တရားကွ” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါလူရိပ်က -

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဦးရသေ့ရယ်၊ ဦးရသေ့ရယ် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဓားနှုတ်ထပ်ထိုးလိုက်ရင် ကျွန်ုပ်တို့သွားမှာမို့မို့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရသေ့ကြီးက တဟားဟား ရယ်မောရင်း -

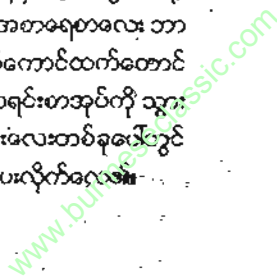
“အဲဒါတွေ ခက်တာပေါ့ တောင်လေးရဲ့ ... မင်းဟာ ကိုယ့်ကိုစွဲ ကိုယ်မလုပ်ဘူး။ လုပ်ရမယ့်ဟာတွေကို မလုပ်ဘူး။ မလုပ်ရမည့်ဟာတွေကို လုပ်တယ်။ အဲကြောင့်လည်း မင်းအခုလို ဒုက္ခရောက်နေတာပေါ့” ဟု ပြောရင်း ၎င်း၏လွယ်အိတ်ကြီးအတွင်းမှ စက္ကူထုပ်ကလေးများကို ထုတ်၍ ဆေးမှုန့်များ ကို ရောစပ်နေလေ၏။

“ဦးရသေ့ဟာကလည်း တစ်မျိုးကြီးပါပဲ၊ ကျုပ်ဘဝမှာ အရမ်းကောရောတွေ လျှောက်လုပ်ခဲ့လို့ အခုလို ဒုက္ခတွေ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်။ အခုတောင် ဒီလောက်ကြီး ဒုက္ခတွေများနေတာပေါ့။ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ဓားနှုတ်ထပ်ပြီးထိုးရမယ်ဆိုရင် ပိုဆိုးပိုပို ရှိတော့တာပေါ့” ဟုလူရိပ်က ပြောလိုက်လျှင် ရသေ့ကြီး တဟားဟား ရယ်ပြန်၏။

“အဲဒါကိုက ခက်နေတာပေါ့ကွာ မထိုးရမယ့်အချိန်မှာ ထိုးတယ်၊ ထိုးရမယ့်အချိန်မှာ မထိုးဘူး။ အဲဒါကိုက မင်းမှားနေတာ။ အခုလို မင်းအနေနဲ့ ဝရမ်းပြောတစ်ယောက်ဖြစ်နေရတဲ့ ဘဝမှာ ဘာကိုမှ စိတ်မချရတော့ဘူး။ အားလုံးစင်းကို ဒုက္ခပေးသွားနိုင်တယ်။ ယုတ်စွာဆုံး ငါပေါ့ကွာ၊ ငါကလည်း မင်းကို အံ့ဩ၊ ပုလိပ်လက်ကို အပ်လိုက်နိုင်တာပဲ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်နားကပ်လာရင်း ဓားနှုတ်ထိုးရမှာက မင်းအလုပ်လေကွာ” ဟု ရသေ့ကြီးက ပြောလိုက်ရာ လူရိပ်သည် ခေါင်းကို တချင်းချင်းကုတ်ရင်း -

“ဦး ...ဦးရသေ့ ကျုပ်ဝရမ်းပြောဆိုတာ သိနေတယ် ဟုတ်လား” ဟု တအံ့တဩ ပြန်၍ မေးလိုက်၏။ ဦးရသေ့က -

“ဝရမ်းပြောမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒီတော့ ဒီတောင်၊ ဒီလောက်ခေါင်တဲ့ နေရာကြီးမှာ ဘယ်လိုလူမျိုးက လာပြီးတော့ ပျော်ပွဲတီးထွက်နေမှာတဲ့လဲကွာ ... ရိုးနှုတ်သွားဆိုရင်လည်း အသံအသံဆောင်ပစ္စည်းပစ္စယနဲ့ အစာရေစာလေး ဘာအလေတော့ ပါရမှာပေါ့။ အခုတော့ မင်းဟာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ထက်တောင် ထက်မြတ်နေတဲ့ပုံဆိုတော့ ဝရမ်းပြောဆိုတာ ဂါဝင်က စာရင်းစာအုပ်ကို သွားလှန်ရဘဲနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်ကွာ” ဟု ပြောရင်း စက္ကူပုပ်လေးတစ်ခုပေါ်တွင် ရောစပ်ထားသော ဆေးမှုန့်ကလေးများကို လူရိပ်အားပေးလိုက်လေ၏။

ရေသေ့ကြီးလည်း ရေသေ့ကြီးပေးသော ဆေးပုန်းများကို ဝါးစပ်ထဲပတ် ထည့်လိုက်၏။ ရေသေ့ကြီးက ရေဘူးကို ကမ်း၍ပေးလိုက်ပြန်လေ၏။ အင်းမရ နေသောတစ်နေ့သော လူရွယ်ကို သဘောကျစွာ ကြည့်ရင်း ရေသေ့ကြီးသည် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြန်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... မင်းမှာပြန်ပြီကောင်လေး၊ မလုပ်ရ မယ့်ကိစ္စကို လုပ်ပြန်ပြီကွာ၊ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ လူတစ် ယောက်တိုက်တဲ့ဆေးကို မစဉ်းမစား သောက်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ အဲဒါ မင်းလုပ်ရ မယ့် အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ အခုထိ မင်း သဘောမပေါက်သေးပါလားကွ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုယ်မလုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို လုပ်ရင်း မင်းဘဝ မိုးကြိုး စုန်းစုန်းချုပ်သွား လိမ့်မယ်၊ သိပ်ခက်ပါလား...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူရွယ်က-

“ကျုပ်တော့ ဘယ်လိုလူနဲ့ လာတွေ့နေမှန်း၊ မသိတော့ပါဘူး၊ ဦးရ သေ့ရယ်၊ ကျုပ် ဖျားနေမှန်းသိလို့ ခင်ဗျားက ဆေးတိုက်တဲ့ဥစ္စာ၊ ကျုပ်က ဆေး မသောက်တော့ ဘာကြီးသောက်ရမှာတဲ့တုန်း၊ ပြီးတော့ ဦးရသေ့က ကျုပ်ကို ရန်ပြုတဲ့ လူမဟုတ်ဘဲ၊ ဖိတ်ဆွေပဟာ၊ ဖိတ်ဆွေက တိုက်တဲ့ဆေးကို ဖိတ် ချလက်ချ သောက်သင့်တာပေါ့ဗျာ၊ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ကြောက်ရမှာက ပုလိပ်ကိုပဲကြောက်ရမှာလေ၊ ဦးရသေ့လို ရေသေ့အဝတ်အစားနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ် ယောက်ကို ကျုပ်အနေနဲ့ ဖိတ်ချလက်ချ ဆက်ဆံသင့်တာပေါ့၊ ဟု ပြောလိုက် ပြန်၏။ ရေသေ့ကြီးသည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောလိုက်ပြန်ရင်း-

“ရေသေ့အဝတ်အစားကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မမူဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အဝတ်အစားအောက်က အပုပ်ကောင်ကြီးကတော့ ဥက္ကဋ္ဌပေးရန်မူနိုင် တယ်ကွ၊ အ လိုက်ပါဘိ ကောင်လေးရယ်၊ ကံ ... ဒီထက်ပိုပြီး အရိပ်ကောင်းတဲ့ ဟောဟို သစ်ပင်ကြီးအောက်ကို နေရာရွှေ့ကြရအောင်...” ဟုပြောရင်း ရေသေ့ ကြီးသည် လူရွယ်အားတွဲလျက် သစ်ပင်ကြီးအောက်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွား လေ၏။

လူရွယ်မှာ အတော်ပင် လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိလာပြီဖြစ်၏။

“ဦးရသေ့ ပြောနေတာတွေလည်း ဟုတ်တော့ အဟုတ်သားဗျ၊ ကျုပ် ကိုယ်ကိုပြန်စဉ်းစားမိတယ်၊ ရယ်လည်း ရယ်စရာကောင်းတယ်၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် မလုပ်ခဲ့ဘူးဗျ၊ သူများအလုပ်တွေကို တောစက် လျှောက်ကြီး လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အခုလို ဥက္ကဋ္ဌရောက်နေတာ၊ ကျုပ် နာမည်က ရဲခေါင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်မှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့

အစ်မ၊ အဲဒီအစ်ကိုမှာလည်း သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ကောင်မလေးလည်း ကျုပ်အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်တယ်ပေါ့ဗျာ ...၊ ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ကောင်မ လေးရဲ့မအကြီးက ကျုပ်အစ်ကိုနဲ့သဘောမတူဘူး၊ သူတို့ သဘောတူတဲ့ သူ တွဲသားနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်လို့ အကျပ်ကိုင်လာတယ်၊ ဓာတ်ရှင်တွေထဲမှာ အတိုင်းပဲဗျ၊ အဘွားကြီးမှာလည်း နှလုံးရောဂါက ရှိပြန်သေးသတဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကောင်မလေးက သူကြီးသားနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီမှာ မနက်ဖြန်ကောင်မလေး မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်လည်းဆိုရော ဒီနေ့ လိုဥမှာ ကျုပ်အစ်ကိုက အဆိပ်ပုလင်းကြီးကို ကောက်မော့တော့တာပဲဗျ၊ ကျုပ်လည်း အဲဒီပုလင်းကြီးကို လက်နဲ့ အတင်းပုတ်ချလိုက်တယ်၊ ကျုပ်အစ် ကို ခိုတာလေ ...၊ ဒီလိုက်တာဆိုတာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်က ဒီလောက် ကောင် ဖြစ်နေရင် အဲဒီကောင်မလေးသူများနောက်အပါမခံနဲ့၊ ဒီည သွားမိုး ဆယ်လို့ပြောတော့ အစ်ကိုက တားပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ရက်လွန်းလို့ ဇွတ်မိုးဖို့ စီစဉ်တော့တာပေါ့၊

ဒါနဲ့ပဲ ကောင်မလေးကို ကျုပ်တို့မလိုနဲ့တစ်ပတ်နဲ့ ခေါ်ထုတ်လိုက်တယ်၊ ကောင်မလေးက သူ့ကို လာစိုးတယ်ဆိုတာလည်းသိရော အစ်ကိုကို ငိုယိုပြီး ဆောင်းပန်တယ်၊ ကျုပ်က အချိန်မရှိဘူးဆိုပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆွဲခေါ်တယ်၊ အဲဒီမှာ အစ်ကိုက ကောင်မလေးကို သနားလို့ဆိုပြီး မနီး တော့ဘူးတဲ့၊ ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ပြောတယ်၊ ကျုပ်က လက်မခံဘူး၊ ကောင်မ လေးကလည်း ငိုယိုလို့ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကောင်မလေးကို သနားပြီးဖိတ် ပြောပါက သွားတဲ့ ကျုပ်အစ်ကိုဟာ ဟောဒီမှာ လာကြပါဦးဗျ၊ လို့ အော်တော့ တယ်၊ ကျုပ်လည်း ထင်မှတ်မထားတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ ကြောင်သွားတယ်၊ ဒေါသ လည်း ထောင်းခနဲ ထွက်သွားတယ်၊ ကရုဏာဒေါသောပေါ့ဗျာ ...၊ အဲဒီမှာတင် ကျုပ်လက်ထဲက အသင့်ပါလာတဲ့ တေးနဲ့ ကျုပ်အစ်ကိုရဲ့ ရင်ဝတ် အားကုန်စိတ် ချလိုက်တယ်၊ ဘာအော်သလဲ မမေ့နဲ့ဗျ၊ ...၊ ကျုပ်လည်း တစ်ချိုးတည်းလစ် တော့တာပေါ့၊ တစ်ရွာလုံးလည်း ပွက်ကလော ရိုက်သွားတယ်၊

ရွာအပြင်တောစပ်မှာ တစ်ညလုံး ပုန်းနေရင်း ကျုပ်တော်တော် ယူ ခြုံမိနေပြန်သွားတယ်၊ ဒီကောင်မကြောင့် ကျုပ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ အစ်ကိုကို ကျုပ် ချစ်ထိတိုင် သတ်ခဲ့ပြီပြီ၊ ဒီကောင်မရဲ့ မအကြီးလည်း အတူတူပဲ၊ တွေးလေ

မဟာမလကြိုက်မိမယ့်ခြင်လာလေလဲပျား၊ ဒါနဲ့ပဲ ချောက်နေမနက် အဲဒီကောင်မလဲဟာပျိုပြီး ခြံနံခြံနီသိသိဆင်နွဲ့နေတုန်းမှာ ကျွန်ုပ် မားနှစ်လက်ကိုင်ပြီး မကွပ်ထဲကို ပြေးဝင်သွားတယ်။

အားလုံးထဲ ကျွန်ုပ်ကို လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပြီလို့ ထင်ထားတာကိုး၊ အခုလို ခြင်္သေ့လိမ့်မယ်လို့ တစ်ယောက်မှ ထင်မထားဘူး။ ကျွန်ုပ်လည်း သိလွန်းစွာသိလို့ ပြေးဝင်သွားပြီး သတိပေးမိတဲ့ အရင်မှတ်လို့တတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ “ဟေ့ဟေ့... ဟေ့ဟေ့...” ဆိုပြီး ပြေးဝင်လာတဲ့ သူကြီးသားသတို့သားတွေရဲ့ ခုတ်တုတ် တုန်မုတ်တုန်မုတ်နဲ့ ထောက်ပေးလိုက်တယ်။ သူကြီးသားရဲ့ ခုတ်တုတ်နဲ့ ချောက်တုတ်အထိ အောက်ထွက်သွားတတ်တဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ “သမီး” လို့အော်ပြီး ပြေးဝင်လာပြန်တဲ့ သတို့သမီးမိမိအောက်ထဲ အားနှစ်လက်နဲ့ ဖုတ်ဖုတ်လိုက်တယ်။ ဟာ... လူတွေလည်း ခုတ်ခုတ် ခုတ် ခုတ် ခြစ်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။ အဲဒီသမီးနဲ့အတူ ကျွန်ုပ်ဟာ မကျေနပ်သေးသည့်တုန်းက မကွပ်ထဲမှာ ထွန်းထားတဲ့ ရေနံမီးခွက်ကို လူတစ်ယောက်သား လောက်မြင့်တဲ့ ဘေးက တံခေါင်းမီးပေါ်ကို ပစ်ခတ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အနားမှာတွေ့တဲ့ ကြေးမီးခြင်ကို မီးခြင်ပြီး အဲဒီအမီးပေါ် တစ်လိုက်ဖြန်တယ်။ မီးကလည်း ဝန်းနေပုံပေါ့။ လူတွေပိုပြီး အလုပ်ခွင်တွေ တောတာပေါ့။ အားလုံးတို့လည်း လူတွေပေါ် ပြေးတိုက်လှမ်းပြီး မီးခြင်မီးခြင် ကြီးစားလှတာ ကြုံစား။ ကျွန်ုပ်ကို ဂရုမိုက်ကြတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်လည်း အသားလစ်ထွက်လာတာပေါ့။ ကျွန်ုပ်မြင်ကိုးမောက်တော့ ရှာထဲမှာ မီးခွက်တစ်ခုတောက်ပြီးနေပြီး မှာတစ်ဝက်တော့မကျပ်လောက် မီးလောင်သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်ုပ်ဟာ လူလေးယောက်သတ်မှု၊ မှာကို မီးရှို့မှုနဲ့အတူ ဝန်းရံနေပြီးလုံးလုံး ခြစ်နေတာတာပေါ့။ ဟာ လူရွယ်က ငှက်အိမ်တစ်ခု ကြောင်တို့ ကြောင်မြို့နေနောက် ရေသတ္တိကိုအိမ်ပျော့ ချော့ကို ခွဲယူတာ ဟော့ လိုက်ပြန်၏။ ရေသတ္တိကလူရွယ်အား ပြန်ပြီးတိုက်ကြည့်ရင်း -

“သေဆုံးသွားတဲ့လူနဲ့ပဲပဲသေဆုံးသွား။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်သိ သူများအလုပ်ကို ဝင်စွပ်တာကိုး... နည်းတောင်နည်းနည်းတောင် အခုအချိန် အထက်နဲ့ ခုနာ မြဲနေသေးတာတောင် တော်သေးတယ်။ အမှန်တော့ မလေဘဲ မားနီခတ်ရမှာက မင်းပုမကုတ်တာ၊ မင်းအစ်ကိုကလေးမအေ

ကိုခတ်တာပေါ့... သတို့သားကို ခတ်တာပေါ့၊ ခတ်ပြီးမှတော့ မင်းအစ်ကိုက ခတ်ရမှာ၊ အခုတော့ မင်းက သူများအလုပ်ကိုဝင်စွပ်တာကိုးကွ၊ မလေတာကြီးမှာ အယ်သွား၊ တာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူတစ်ယောက်နဲ့သူကြီးသားကွ။

မိမိပမယ့် လူအတော်များများက အဲဒီစာမျှော်ကို ချိုးဖောက်ပြီးလုပ် ကြတယ်။ အဲဒီမှာတင် ဒုက္ခဆိုတာတွေ ချောက်လာတော့တာပဲဟေ့... “ဟာ မြင်လိုက်ပြီအနောက် ရေသတ္တိကလည်း လွယ်ကူစွာတတ်နေတာပဲဟေ့... မီးခြင်ကိုထုတ်၍ မီးညှိပြီး အေးအေးလူလူ ရှိကံကုန်နေလေ၏။ ထိုအခါ အဲဒီအိမ်သား လူရွယ်က -

“ကျွန်တော့ စိတ်ဝင်စားလာပြီ ဦးရေသုခရ... အောက်ပြီး ပြောပေးပါ... ဟာ ပြောလိုက်ရာ ရေသတ္တိက -

“ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ရှိတယ်ကွ၊ တစ်မိတ်နဲ့က သမင်တစ်ကောင် ဟာ ခုတ်နေတဲ့ပြီး တောထဲမှာ တလည်လည်ဖြစ်နေတုန်း မြေခွေးတစ်ကောင် နဲ့ ဆွတ်တယ်။ အဲဒီမှာ မြေခွေးက သမင်ကို စားချင်လိုက်တော့တာပေါ့။ သမင်ဟာ မြေခွေးပုလွတ်နိုင်တော့သွားတော့ သေဘာပေါက်သွားတယ်။ အဲဒီ မြေခွေးက သမင်ကို မြေထောက်တော့ကျပြီးတော့ ကျွန်ုပ် လမ်းလျှောက်နေသတဲ့ သူအလည်း မြေခွေးချောက်လာရာ သမင်က ထာပြောသလိုဆိုတော့ “အသင် ပြီးခွေးရယ်... ခင်ဗျားအေးမယ်ဆိုလည်း စားပါ။ တစ်ခုတော့ ခိုတယ်။ ကျွန်ုပ်မြေထောက်မှာ ဆူးစူးနေတယ်ဗျား၊ မဟာခင် အဲဒီဆူးလေးတော့ထွက်ပေးပါ။ အဲမှ ခုတ်ရင် ကျွန်ုပ် မင်ဗျားစားတဲ့အမိကျတော့ အဲဒီဆူးက ခင်ဗျားလည်မှုကို အတိအလင်းပစ်လိမ့်မယ်” လို့ ပြောပြီး သူ့မြေခြေထောက်တန်းကံကို ပြောကံပေး ခဲ့တယ်။ အဲဒီအမိမှာ မြေခွေးကလည်း သမင်မြေခြေထောက်မှာ စုတ်နေတဲ့ အဲဒီသေသေမျှော့ကြည့်တော့တာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သမင်ဟာ ရှိသမျှအားကို ညှစ်ထုတ်ပြီး မြေခွေးရဲ့ ခြေကောက် အားကျန်ကန်အညှို့လိုက်တယ်။ မြေခွေးလည်း အောက်တောင် အနိုင်သိသိ လွန်ထွက်သွားတော့တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သမင်ကလည်း အောက်တောင်မြေထဲသွား။ သတို့သမီးမိမိတို့ကို မြေခွေးဟာ သယ် လိုက်လိုက်သလိုဆိုတော့ -

“ကြော်... မင်းအမေက ခိုကို သားကောင်လိုက်နည်းရယ်။ ကိုက်နည်း အသင်ပေးထားခဲ့တာ၊ ခိုကလုပ်က သားကောင်လိုက်နည်း ကိုက်သတ်နီ

www.burmeseclassic.com

ထိုတော့ ဆူးထွင်ပေးဖို့ မပါဘူး။ ငါက ငါမလုပ်ရမယ့် ဆူးထွင်တဲ့အလုပ်ကို သွားလုပ်တာကိုး ... လို့ ရေရှည်လိုက်သတဲ့။ ပုံပြင်ထဲက မြေခွေးကတော့ တစ်ဖန် တည်နေ့ သဘောမပါကသွားတာပဲ ကောင်လေးရေ ...။ မင်းတို့ ငါတို့ လူသားတွေကတော့ သိပ်ပြီးသဘောမပေါက်ချင်ဘူးကွ ...။ ဟု ပြောကာ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ရာ မောင်ရဲခေါင်ဆိုသော လူရွယ်လည်း သဘောကျစွာ ဖြစ်အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက ရယ်မောခြင်းထဲ ရပ်လိုက်ပြီးနောက် -

“ဟော ... အခုပဲကြည့်၊ မလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို မင်းလုပ်ပြန်ပြီ၊ မင်းဝရမ်းပြေးလေ ...။ ငါဟာ ငါ သဘောကျလို့ လောကီကတင်ပြီးရယ် လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မင်းကတော့ အဲသလို လိုက်ပြီးရယ်လို့ မရဘူးလေ။ အနီးအနားမှာ ပုလိပ်တွေ ဘာတွေရောက်နေရင် မင်းတို့ကတော့ သွားမှာပေါ့။ ဟု ပြောလိုက်ရာ ရဲခေါင်ဆိုသော လူရွယ်လည်း၊ ခေါင်းကို တချင်းတချင်း ကုတ်ရင်း -

“ဦးရသေ့ပြောတော့လည်း အဟုတ်ချည်းပဲဗျာ ...” ဟု ပြန်ပြောလိုက်တဲ့ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက -

“ဟုတ်ရမှာပေါ့ကွ ...။ လူတွေမှာ ကြုံနေရတဲ့ ဒုက္ခတွေရဲ့ တစ်မြစ်တစ်ခွက် ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် မလုပ်ရမှာကို သွားလုပ်လို့ရောက်တဲ့ ဒုက္ခရဲ့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စကို မလုပ်မိလို့ ရောက်ရတဲ့ ဒုက္ခရယ် ... အဲဒီနစ်မျိုးပဲရှိမယ်ထင်တယ်ကွ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ရဲခေါင်က -

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကော အခုဘာလုပ်ရမှာလဲဗျာ” ဟု အလောတကြီး လိုက်၏။

“မင်းက ဝရမ်းပြေးပဲ ပြေးရမှာက မင်းအလုပ်ပေါ့ကွ” ဟု ရသေ့ကြီး ပြောလိုက်လျှင် မောင်ရဲခေါင်က -

“ကျုပ်က အဖမ်းခံချင်စိတ်ပေါ့ဟာလို့ အဖမ်းခံတော့မယ်ဆိုရင် ကောဗျာ -” ဟု ထပ်မေးလိုက်ပြန်ရာ ရသေ့ကြီးက -

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝရမ်းပြေးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်မှာ ပြေးပေါ့ကွ ...။ အဖမ်းခံမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့လည်း အဖမ်းခံရလုပ်ပေါ့ကွ။ ဒါက မေးနေရာကတောင့် မလိုပါဘူး၊ သဘာဝကြီးက ငါတို့ သင်ပြီးသားပါ။ မင်းရဲ့ လက်ကို ဆေးလိပ်မီးနဲ့ ထိုးလိုက်မယ်ဆိုပါတော့ ...။

တို့ ရှေ့တိုးမလား၊ နောက်ဆုတ်မလား ... ဘယ်သူစဉ်းစားလို့လဲ၊ လူကစဉ်းစားဦးတော့ လက်က မစဉ်းစားဘူးကိုယ်လူရေ ...။ အဲဒီလိုပဲ ဝမ်းနည်းခဲကြကွဲရာ ကြုံပြီဆိုရင် မျက်ရည်က အလိုလိုထွက်ပြီးသားပါ။ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ငါမျက်ရည်ကျရမလား၊ မကျရဘူးလား၊ မျက်ရည်ဘယ်နှစ်စက် ဘယ်နှစ်ပေါက်ကျရလဲ မစဉ်းစားကြပါဘူး။ လူက စဉ်းစားဦးတော့ မျက်ရည်ကတော့ မစဉ်းစားဘူးကိုယ်လူရေ ...။ ဟုပြောကာ ဆေးဖျေလိပ်ကို စိပ်ပြေနုပြေ ဇွာနေပြန်၏။ မောင်ရဲခေါင်လည်း ရသေ့ကြီးကို တွေ့တွေ့ပြီး စိတ်ကြည့်ရင်း -

“ရှင်းတော့ မလိုလို့နဲ့ ရှုပ်သွားပြန်ပြီဦးရသေ့ရေ ...။ ကျုပ်ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာကိုပဲ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ” ဟု မေးလိုက်ပြန်ရာ ရသေ့ကြီးက သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးရင်း -

“ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ ကိုယ်က ဘာကောင်လဲဆိုတဲ့ အဖော်မှာ မူတည်တာပေါ့ကွ။ ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ အချိန်မှာ ဆိုက်ကား သမားပေါ့၊ ဆိုက်ကားနင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လို့ ရေချိုးတဲ့ အခါကျတော့ ရေချိုးသမားပေါ့ကွ။ ...။ ရေချိုးနေတဲ့ အချိန်မှာ ငါက ဆိုက်ကား သမားပဲဆိုပြီး ဆိုက်ကားကြီးကောကန်နင်းနေလို့ ဖြစ်မလားကွ ...” ဟု ပြောလိုက်လျှင် မောင်ရဲခေါင်လည်း သဘောကျစွာ ရယ်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက -

“မရယ်နဲ့ ကောင်ကလေး။ ငါတို့ လူတွေတော်တော်များများက အဲဒီလို ဦးလုံးကန့်လန့်အလုပ်တွေကိုပဲ တော်တော်များများကြီးလုပ်နေကြတယ် ကွ။ အိပ်ရာဝင်တဲ့အချိန်မှာ သူ့အလုပ်က အိပ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲရှိတယ်၊ မနက် ကျရင် အိပ်ခန်းအလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရဦးမှာပါလားဆိုပြီး အလုပ်သမား၊ အလုပ်ကို လုပ်နေတတ်တယ်၊ အဲဒီလိုနဲ့ အိပ်မပျော်တော့ဘူး၊ ညဉ့်နက်သွား ရော ...။

ဟော ... နောက်နေ့ မနက်လည်း ရောက်ရော တကယ်အလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုတော့ ညက အိပ်ရေးပျော်ထားတော့ လူက ငိုက်ချင်နေတယ်၊ အလုပ်ထဲမှာ အဝတ်စားဘဲ အိပ်လိုက်ရရင် ကောင်းမှာပဲလို့တွေးနေတယ်။ အလုပ် သမားဆိုရမယ့်အချိန်မှာ အအိပ်သမားရဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေတာပေါ့ကွ။ အဲဒါမျိုးတွေ များကြပါပဲကွ။ လမ်းလျှောက်ရမယ့် အချိန်မှာ ပြေးနေကြတယ်၊ ပြေးရမယ့် အချိန်မှာ အိပ်နေတယ်၊ လူတော်တော်များများဟာ ကိုယ်လုပ်ရ မယ့် အလုပ်နဲ့ အလုပ်အကိုင် တစ်သိကြီး လွဲချော်နေလေ့ရှိကြတယ် ...” ဟု ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် မောင်ရဲခေါင်သည် အဝေးတစ်နေရာသို့ အလွန်တကြား လှမ်းရှုညွှန်ပြလိုက်ရင်း

www.burmeseclassic.com

၉၆ ၀ ဇင်ဇယားနီ

ဟား... ဦးရေသေရ၊ ဟိုးမှာတော့ ပုလိပ်တွေ လာနေကြပြီလို့... ဟို
ခြောက်က ထ၍ပြန်ဟန်ပြင်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါရသေ့ကြီးက -

မေးဦးလေကွာ ကျွန်တော်ဘာ လုပ်ရမလဲလို့...။ ငါမပြောဘူးဟာ
လူတွေဟာ သူ့ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူ့ဟာသူ သိပြီးသားပါလို့ အရေးကြီးတာ
က ကိုယ်လုပ်ရမယ့် ဥစ္စာကို လုပ်ဖို့ပဲ ဟေ့။ ဟောဟိုက ပုလိပ်တွေကတော့
ပုလိပ်ဆိုတော့ လိုက်ဖမ်းတဲ့ကိစ္စကို လုပ်ကြလိမ့်မယ်။ မဖမ်းမှာကိုတော့ မဟုတ်
ဖမ်းမိသွားခဲ့ရင်လည်း မပူနဲ့၊ မင်းအမှုကို စစ်မယ့် တရားသူကြီးတွေရှိပြီးသား။

ထောင်ကျသွားရင်လည်း မပူနဲ့၊ မင်းကို ထည့်ထားရမယ့် ထောင့်
တွေရှိပြီးသား...။ ကြိုးမိန့်ကျရင်လည်း မပူနဲ့၊ မင်းကို ဒေါက်ဂြိုက်ပေးမယ့်
ရှိပြီးသား။ သူ့ဟာနဲ့သူ ရှိပြီးသားတွေပါကွာ...။ ဟု ရသေ့ကြီးကပြောပြီး
ထွက်သွားလေတော့သည်။

သဗ္ဗေဓမ္မာ

ဇင်ဇယားနီ

လက်ဝါးပြင်မှကယ်တင်မှတ်

ညွှာရာခေမာ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်မထံသို့အပြာရောင်စာအိပ်ချည်ကြီးတစ်အိပ်
လူကြီးနှင့်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

စာလာပေးသူမှာငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်းရှိ တရားရိပ်သာတွင်
တရားစခန်းဝင်မည်မစွတာဂျိုးဆိုသူဖြစ်သည်။

မစွတာဂျိုးသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသားဖြစ်ပြီး မြန်မာစကားကို
ကောင်းစွာပြောတတ်နေသည်။

မစွတာဂျိုးနှင့် အတူတရားစခန်းဝင်ရန် နိုင်ငံခြားသား
ခြောက်ဆယ်ကျော်ပါလာသည်ဟုသိရ၏။

အပြာရောင်စာအိပ်ချည်ကြီးနှင့် တဖွဲတဖွဲစာရေးပေးလိုက်
သူမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ပီတာဆိုသူဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ခန့်က ကျွန်မထံပေဒင်လာမေးခဲ့ဖူးသည်ကို
အမှတ်ရနေမိ၏။

ကျွန်မစာအိပ်ကိုဖောက်ကြည့်လိုက်သည်။
စာမှာအင်္ဂလိပ်လိုရေးသားထားပြီး လျှောက်လွှာစာမျက်နှာ

လေးမျက်နှာခန့်ရှည်လျားပါသည်။
စိတ်ဝင်စားစဖွယ်နှင့်ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများပါသောကြောင့်

ပီတာ၏စာအားအောက်ပါအတိုင်းကျွန်မနားလည်သလို ရေးသားတင်
ပြလိုက်ပါသည်။

xxxxxx

ဆရာမခင်ဗျား...

နေကောင်းပါရဲ့လား။

ကျွန်တော်ကိုမှတ်မိနေဦးမယ်ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်နာမည်ပီတာပါ။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာမွေးတဲ့ သင်္ဘောသား
လေးပီတာပါ။

ဆရာမဆီမှာ ကျွန်တော့်ဆရာကပွတ်နီဆင်ဖြူရယ်လဲနဲ့အတူ
ဗေဒင်မေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဲဒီတုန်းကကျွန်တော်ရဲ့လက်ဝါးပေါ်ကခရီးသွားလမ်းကြောင်း
ရေလှိုင်းတွန့်လေးတွေကို ထောက်ပြပြီးပင်လယ်ထဲမှာ ခရီးသွားမဲ့
သင်္ဘောသားဖြစ်ရမယ်လို့ဟောလိုက်တယ်မဟုတ်လား။

အဲဒီတုန်းကဆရာမဟောတဲ့အချက်အလက် တော်တော်များများ
ဟာ ကျွန်တော်နဲ့ကွက်တိမှန်ကန်နေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် အသိချင်ဆုံးမေးခွန်းကို ဆရာမကတဲရော့ကတဲ
အသုံးပြုပြီး ဟောပေးခဲ့တာမှတ်မိပါသလားဆရာမ။

(၁၅)နှစ်ကျော်ကွာနေတဲ့မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ပြန်တွေ့နိုင်ပါဦးမလား
လို့ ကျွန်တော်မေးတဲ့အခါ တစ်နှစ်အတွင်း မိခင်ဖြစ်သူနဲ့ ပြန်တွေ့မယ်
လို့ဆရာမဟောခဲ့တာကို ကျွန်တော်သိပ်မယုံချင်ခဲ့ဘူး။

အားလုံးအချက်တွေမှန်ပေမယ့် ဒီအချက်ကိုမယုံတာက
ကျွန်တော်ဟာအမေနဲ့ပြန်တွေ့မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို စိတ်မချနိုင်
ဘူးဖြစ်နေတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတော်တော်ဆိုးခဲ့တယ်။
သင်္ဘောသားဖြစ်ချင်စိတ်လည်းရှိတယ်။

သင်္ဘောလိုက်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ကထွက်ပြေးခဲ့တာလေ။

သွားချင်ရာသွား၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကျွန်တော်လျှောက်သွားနေခဲ့တာ၊
အမေကို လုံးဝဆက်သွယ်ဖို့မကြိုးစားခဲ့ဘူး၊ အမေကတော့ကျွန်တော်ကို
ရှာနေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။

အမေကတစ်ဦးတည်းသောသားကျွန်တော့်ကိုသိပ်ချစ်တာ။

မုဆိုးမဘဝနဲ့တွယ်တာစရာ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲရှိတာ

ဟောတ်လား၊

ကျွန်တော်သဘောလိုက်နေတာတစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့၊ တစ်နိုင်ငံပြီး တစ်နိုင်ငံ ရွှေ့ပြောင်းရင်းကနေ ကျွန်တော်ဇာတိမြေနဲ့ဝေးသထက် ဝေးပြီးအမေနဲ့ကျွန်တော်အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ ပိုခက်ခဲသွားပါတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ဘဝဟာ ကြမ်းတမ်းပါတယ်။

ပထမတော့အမေပြန်ခေါ်မှာစိုးလို့ တမင်အဆက်အသွယ် မလုပ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ပင်လယ်ပြင်ခရီးထွက်နေခဲ့တဲ့အချိန်မှာ အမေဘဝလည်း အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်းလဲခဲ့တယ်လို့ကျွန်တော် ကြားသိခဲ့ရတယ်။

အမေဟာသူ့လယ်မြေတွေရောင်းပြီး မြို့ကိုတက် အရောင်း အဝယ် လုပ်ငန်းတွေလုပ်နေတယ်လို့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက ကြားသိခဲ့ရတာပါ။

ဒါပေမယ့် အမေဘယ်ကိုပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာတော့ အတိအကျ မသိခဲ့ရဘူး။

ခုမှ... ကျွန်တော်အမေကို အဆက်အသွယ်မပြုခဲ့တာနောင်တ ရမိတယ်။ မိခင်ကြီးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ထားခဲ့မိတာကို ကြေကွဲဝမ်း နည်းနေမိတယ်။

သင်္ဘောသားဘဝမှာ အခက်အခဲအတိုက်အခံ၊ အကြပ်အတည်း တွေ အမျိုးမျိုးကြုံခဲ့တယ်။ သည်းခံတွန်းလှန်ပြီးရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရင်း ဆယ်ငါးနှစ်ကြာတဲ့အခါ ကျွန်တော်မြန်မာပြည်ကိုဆရာဖြစ်တဲ့ ကပ္ပတိန်ဆင်ဖြူရယ်(လ်) နဲ့အတူ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ကပ္ပတိန်က သင်္ဘောကုမ္ပဏီကဇာနားပြီး မြန်မာပြည်က ရွှေတိဂုံဘုရားနဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားကိုဖူးဖို့လာခဲ့တာပါ။

ကပ္ပတိန်ဆင်ဖြူရယ်(လ်)ကြောင့် ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ အမေကျေးဇူးကိုသိလာခဲ့တယ်။ အမေကိုပြန်တွေ့ချင် လာတယ်။ အမေကျေးဇူးဆပ်ချင်လာတယ်။

ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်းမှာရှိတဲ့ တရားစခန်းမှာကက်ပတိန်ရယ် ကက်ပတိန်အစ်မ အန်တီလောရာရယ်နဲ့အတူ ကျွန်တော်တရားထိုင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ဆရာမနဲ့တွေ့ခဲ့တာမဟုတ်လား။

ကျွန်တော်ပေဘင်ကိုယ်ကြည့်လို့ မေးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ကက်ပတိန်

မေးလို့မေးခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ လေ့လာတဲ့သဘော ကြုံကြိုက်လာလို့ ဇနီးဝမ်းတဲ့သဘောပါ။

ဒါပေမယ့် ဆရာမဟောတဲ့အချက်တွေအလွန်မှန်ကန်နေတာမို့ အမေနဲ့ပြန်တွေ့နိုင်မလားလို့မေးခဲ့တာပါ။

ဆရာမဟောခဲ့တာမှာ ရေလမ်းခရီးနဲ့ အမွှာကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်မယ် ၊ အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးနဲ့တွေ့ကြုံပေမယ့် လက်ဝဲမြင် အသက်လမ်းကြောင်းပေါ်မှာရှိတဲ့ လေးထောင့်ကွက်ပုံသဏ္ဌာန် တယ်တင်မှတ်တွေကြောင့် မသေနိုင်ဘူး ၊ အသက်ရှည်စွာနေရမယ်။ ငယ်စဉ်ကခြေသလုံးအိမ်တိုင်လျှောက်သွားနေတတ်ပေမယ့် အသက်ကြီး လာတဲ့အခါ မိသားစုတွေနဲ့နွေးနွေးထွေးထွေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေရမယ်။ ဆိုတာတွေကိုကျွန်တော်သေချာမှတ်သားထားပါတယ်။

အမေနဲ့ပြန်တွေ့ဖို့မျှော်လင့်ချက်ကို တဲရောကတ်လေးဆွဲပြီး ဆရာမဟောပေးခဲ့တာကို သိပ်မယုံရဲအောင်ဖြစ်နေမိတယ်။

ဆရာမတို့ မြန်မာပြည်က ပြန်လာပြီး ကျွန်တော်တို့သင်္ဘော ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ကြရပြန်တယ်။

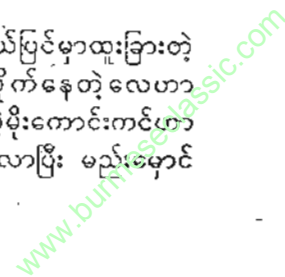
ဩစတြေးလျနိုင်ငံ ရေကြောင်းသွားလာရေးကုမ္ပဏီပိုင်“ရေသူမ” အမည်ရှိတဲ့ လူစီးကုန်တင်သင်္ဘောလေးနဲ့ ဆစ်ဒနီဆိပ်ကမ်းက ထွက်ခွာလာခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ဆစ်ဒနီမြို့က သင်္ဘောကွက်လာပြီး သုံးရက်မြောက်ညမှာ ကျွန်တော်အမေကိုအိပ်မက်မက်တယ်။ အမေဟာသူ့ပစ္စည်းတွေရောင်း ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်နောက်လိုက်လာခဲ့တယ်တဲ့။

အိပ်မက်ကုလန်နီ ပြုံးကျေနက် ဆက်အိပ်လို့မရဘူး။ အမေဘယ်ရောက်နေသလဲဘာဖြစ်နေသလဲလို့ တွေးရင်းအမေအတွက် နီးရိမ်စိတ်တွေဝင်နေမိတယ်။

အဲဒီနေ့ကကျွန်တော်စိတ်တွေ ထူးထူးခြားခြားလေးလံထိုင်းမိုင်း နေတယ်။

မွန်းလွဲချိန်လောက်ရောက်တော့ ပင်လယ်ပြင်မှာထူးခြားတဲ့ အရိပ်အယောင်တွေ ရတယ်။ တသုန်သုန်တိုက်နေတဲ့လေဟာ နှုတ်ကရက် ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ကြည်လင်နေတဲ့မိုးကောင်းကင်ဟာ မည်းမှောင်တဲ့တိမ်တောင်တိမ်လိပ်ကြီးတွေတက်လာပြီး မည်းမှောင် သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသားတွေအားလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြတယ်။ ဒါဟာကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်ကျရောက်မယ့် အထိတ်နိမိတ်ပဲလေ။

လေတဖြည်းဖြည်းငြိမ်သက်ပြီး သင်္ဘောဟာရွေ့လျားလို့မရတော့အောင်ဖြစ်သွားတယ်။ ပြင်းထန်တဲ့လေမုန်တိုင်းကြီး ကျရောက်လာတာနဲ့အတူ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကြီးမားတဲ့လှိုင်းတံပိုးကြီးတွေ ထကြွလာပုံက ကြောက်စရာအလွန်ကောင်းလှပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေတဲ့ နေရာကလည်း ကျောက်ဆောင်ပေါ်များသော ရေလက်ကြားအတွင်းမှာဖြစ်ပါတယ်။

သင်္ဘောပေါင်းများစွာပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ဖူးတဲ့နေရာဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့သင်္ဘောကက်ပတိနိဟာ အလွန်အတွေ့အကြုံများပြီးကျွမ်းကျင်စွာ သင်္ဘောတွေကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ရာသီဥတုရဲ့ဆိုးဝါးရက်စက် အကြမ်းဖက်မှုကိုတော့ မတွန်းလှန်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

မိုးမှောင်ကြီးကျလာပြီးလှိုင်းတံပိုးတွေရုန်းကန်ထကြွ သင်္ဘောကို ရိုက်ခတ်ဖျက်ဆီးနေလို့ သင်္ဘောသားတွေလည်းကြောက်လန့်တကြားတော်ဟစ်နေတဲ့အသံက ဆူညံနေပါတော့တယ်။

ကက်ပတိနိကြီးကတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို တိုးတိုးရွတ်ဖတ်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်သိပါတယ်။ကက်ပတိနိကြီးဘုရားစာရွတ်နေတယ်ဆိုတာ။

ကျွန်တော်လည်းဆရာမသင်ပေးထားတဲ့ “နမောဗုဒ္ဓဿ” ကို အံခါခါရွတ်ပါတယ် ဆရာမရေ။

ဒီလောက်လှိုင်းလုံးကြီးတွေကြားမှာ ကျွန်တော်တို့ “ရေသူမ” သင်္ဘောလေးဟာ မရုန်းနိုင်မရပ်တည်နိုင်တဲ့အပြင်၊ ကြီးမားတဲ့လှိုင်းတံပိုးကြီးက ရေသူမကိုအမြင့်ရောက်အောင် မြှောက်ချိပြီး ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်ပင်တင် ရိုက်ခွဲလိုက်ပါတယ်။

သင်္ဘောကလေးထက်ခြမ်းကွဲသွားတော့၊ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသားနဲ့ခရီးသည်တွေ သင်္ဘောကိုခွာပြီးရေထဲမှာ ကူးခပ်ထွက်ပြေးကြရတာ၊ အသက်ရှင်နိုင်ဖွယ်မထင်တော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် သင်္ဘောကလေးကွဲထွက်တဲ့နေရာက ကိုက်တစ်ရာခန့်

အကွာမှာ ပင်လယ်ပြင်ဘက်ထိုးထွက်နေတဲ့ ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခု ကိုတွေ့ရပြီး ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခသည်တွေ ကျောက်ဆောင်ကိုတွယ်ကပ်နေကြရတာမို့ အသက်ဘေးကတော့ သိသိကလေးလွတ်ခဲ့ပါတယ်။

“နမောဗုဒ္ဓဿ” ရဲ့ကျေးဇူးပါပဲဆရာမရယ်။

နံနက်မိုးလင်းမှ မုန်တိုင်းစဲသွားတာပါ။

အမေကိုမတွေ့မချင်း အမေမေကျေးဇူးမဆပ်ရသေးခင် မသေချင်ဘူး အန္တရာယ်တွေတိုင်း “နမောဗုဒ္ဓဿ” ရွတ်ဖို့ဆရာမသင်ပေးခဲ့တာကို ကျွန်တော်မမေ့ခဲ့ဘူး။

တဲ့သြဖို့ကောင်းတာက ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသားတွေရယ် ခရီးသည်တွေရယ်၊ စုစုပေါင်း(၂၂) ယောက်ရှိတာ တစ်ယောက်မှမသေခဲ့ပါဘူးဆရာမ။

မကြာပါဘူးကျွန်တော်တို့ကို ကယ်တင်မယ့် သင်္ဘောတစ်စီး တွေ့ရတယ်။

အဲဒီသင်္ဘောကက်ပတိနိကြီးကလည်း အင်မတန်သဘောကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဒုက္ခသည်တွေကို ဂရုတစိုက်ပြုစုပါတယ်။

စိတ်ချမ်းသာစွာနဲ့ သင်္ဘောပေါ်လိက်လာခဲ့တာ၊ ငါးရက်မြောက်နေ့မှာ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး။ ပေစီကယ်တင်ရှင်သင်္ဘောဟာ သမ်းမှားပြီး ရေလက်ကြားတစ်ခုထဲကို ဝင်သွားပြီး သင်္ဘောဟာကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခုနဲ့တိုက်မိကွဲအက်သွားခဲ့ပါတယ်။

ကံအားလျော်စွာပဲ သင်္ဘောနစ်မြုပ်သွားခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်အပါအဝင် သင်္ဘောပေါ်လိုက်ပါလာခဲ့တဲ့သူအားလုံး အသက်မဆုံးရှုံးခဲ့ပါဘူး။

ကမ်းရိုးတန်းအနီးမှာရှိတဲ့ ကျောက်ဆောင်များပေါ်မှာ ဘယ်ကပ်နေတဲ့ကျွန်တော်တို့ကို ဂါဇာနာသင်္ဘောတစ်စီးက တွေ့သွားပြီး အသံတင်ပါတယ်။

ရေသူမသင်္ဘောပေါ်ကသင်္ဘောသားတွေအဖို့ နစ်ကြိမ်မြောက် အသက်ဘေးကလွတ်မြောက်ခြင်းပေါ်ဆရာမ။

အဲဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ သင်္ဘောသုံးစင်းကလူတွေ ကြပ်သိပ်ကြီး ခြိတ်ပါလာရာက လူတစ်ဦးရဲ့မီးပေါ်ဆုံမှုကြောင့် သင်္ဘောမှာမီးလောင်မှု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အားလုံးကြိုးစားပြီးဝိုင်းငြိမ်းသတ်ကြပေမယ့် မီးဘာမှထုတ်မှုကြောင့် အလျင်အမြန်ကူးစက်လောင်ကျွမ်းပါတယ်။

သင်္ဘောပေါ်ကလူတွေအားလုံး သက်ကယ်လှေတွေနဲ့ ထွက်ပြေး

ကြရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ကကောင်းသူများ ဆက်လက်ကကောင်းတာ ကတော့ ကြယ်တံခွန်အမည်ရှိသောတစ်စင်းဟာ သက်ကယ်လေတွေ နဲ့မျှောပါနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကိုတွေ့ပြီး ကယ်တင်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

သင်္ဘောသုံးစင်းကဒုက္ခသည်တွေအားလုံး မည်သူမျှအသက်ဆုံးရှုံးခြင်းမရှိကယ်တင်နိုင်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့အဖြစ်သနစ်ကို နားထောင်ပြီးအဲဒီသင်္ဘောသားတွေက ကျွန်တော်တို့ဟာ သင်္ဘောနစ်မယ့်ကံပါတဲ့ထူးထူးခြားခြားကံဆန်းသူများဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်တင်မိတာအမှားကြီးများပြီး သူတို့ပါသင်္ဘောပျက်မယ့်ထဲပါတော့မယ်လို့တွေ့ပြီး အချင်းချင်းပြောဆိုနေတာစိတ်မကောင်းစွာကြားရပါတယ်။

ဆရာမပြောခဲ့တာမှန်တယ်။
မကောင်းတဲ့အတိတ်နိမိတ်မကောင်းတဲ့စကားတွေမပြောရဘူးတကယ်ဖြစ်လာတတ်တယ်ဆိုတာလေ။

ခုနှစ်ရက်လောက်ကြာတဲ့အခါအဲဒီ ကြယ်တံခွန်သင်္ဘောရဲ့ရှက်တိုင်ကျိုးကျပျက်ဆီးသွားပါတယ်ဆရာမရယ်။

ကျွန်တော်တို့ဒုက္ခသည်တွေကို ကယ်မိလို့ဆိုပြီး အဲဒီကြယ်တံခွန်သင်္ဘောပေါ်က ကပ္ပတိန်ကြီးနဲ့သင်္ဘောသားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ဒုက္ခသည်တွေကိုထားခဲ့ပြီး သူတို့ချည်းပဲသက်ကယ်လေတွေနဲ့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီပင်လယ်ပြင်တဝိုက်မှာ ငါးမန်းတွေအလွန်ပေါများတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ဒုက္ခသည်တွေဟာ သင်္ဘောပျက်လို့မသေပဲ ငါးမန်းကိုကလို့သေမှာတော့တော့စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆက်လက်ပြီးရှင်သန်ခွင့်ရကြမှာမို့ မကြာမီမှပဲ ဂျူပီတာအမည်ရှိတဲ့ သင်္ဘောတစ်စီးအနီးရောက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်တင်သွားခဲ့တာ တစ်ယောက်မှအသက်ဆုံးရှုံးခြင်းမရှိအံ့ဩစရာကောင်းတာပါခင်ဗျား။

ကျွန်တော်လက်ဝဲပြင်ကကယ်တင်မှတ်လို့ပဲ သူတို့တွေရောရဲ့လားလို့ လက်ဝဲပြင်တွေလိုက်ကြည့်ချင်စိတ်တောင်ပေါက်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့သင်္ဘောနစ်မြုပ်ခြင်းကဟာ ဒီအထိရပ်မသွားခဲ့ပါဘူး။

ဂျူပီတာသင်္ဘောဟာ အဆမတန်တင်လာခဲ့တဲ့ခရီးသည်တွေ

ကြောင့် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနဲ့တိုက်မိပြီးတိမ်းမှောက်သွားခဲ့ပြန်တယ်။

သင်္ဘောပျက်ဆီးနစ်မြုပ်ပြီး ငါးကြိမ်မြောက်တာတောင် မသေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကံဟာကောင်းပြီးရင်းအက်ကောင်းနေတာက၊ အနီးမှာရောက်နေတဲ့ စီးတီးသင်္ဘောကြီးက ဒုက္ခသည်တွေကိုကယ်တင်သွားပြန်တယ်။

အဲဒီလောက်ကံကောင်းတာဟာ သေကံမရောက်သက်မပျောက်တာပဲဖြစ်မှာပေါ့နော်ဆရာမ။

ဆက်တိုက်သင်္ဘောပျက်တာဟာလည်း ဖြစ်နိုင်ခဲ့တဲ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းနဲ့ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းပါပဲ။

ကျွန်တော်ပို့ပြီးရင်တုန့်တနန်းအံ့အားသင့်စေတာက အဲဒီစီးတီးသင်္ဘောကြီးပေါ်မှာလိုက်ပါခဲ့ရင်းက အသက်ခုနှစ်ဆယ်အရွယ်နုလုံးရောဂါသည် အဘွားကြီးတစ်ယောက် သားဖြစ်သူအားတမ်းတရင်းအမောဖောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သင်္ဘောပေါ်ကဆရာဝန်တစ်ဦးရဲ့ပြောကြားချက်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားကြည့်မိပါတယ်။ အဲဒီအဘွားကြီးဟာ ဂျူပီတာသင်္ဘောနစ်မြုပ်စဉ်က ကယ်တင်လာခဲ့တာလို့ ဆရာဝန်ကပြောပါတယ်။

အဘွားကြီးသူသားနာမည်အဆက်မပြတ်ခေါ်နေတာက 'ပီတာ'အဲ။

ကျွန်တော်သွားကြည့်တော့အဘွားကြီးဟာ မျက်လုံးတွေမှိတ်ဆားပြီး 'ပီတာ... ပီတာ' လို့ခေါ်နေပါတယ်။

အံ့ဩစရာပါပဲဆရာမရယ်။ အဲဒီအဘွားကြီးဟာကျွန်တော့အမဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

ကွဲကွာနေတဲ့ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်းမှာ အမေဟာတော်တော်ကျသွားတာပဲ။

ချက်ချင်းကြီးမမှတ်မိပေမယ့် ကျွန်တော်သူလက်ကိုကိုင်ပြီး အမေဆိုခေါ်လိုက်တာနဲ့ အမေလည်းမျက်လုံးတွေဖွင့်ပြီး ကျွန်တော့ကိုသေချာကြည့်တယ်။

အမေပြောင်းလဲခဲ့သလို ကျွန်တော်လည်းတော်တော်ပြောင်းလဲသွားမှပါပဲ။

အမေဟာကျွန်တော့ကိုလိုက်ရှာဖို့အတွက် ဩစတေးလျနိုင်ငံဆစ်ဒနီမြို့ကို သင်္ဘောနဲ့ထွက်လာခဲ့တာတဲ့။

ကျွန်တော့ကိုတွေ့တော့ အမေရဲ့စိတ်ဓါတ်တွေရှင်သန်ပြီး

www.burmeseclassic.com

၁၀၆ ၇ ဥတ္တရာဓမ္မော

ရောဂါလည်းတစ်စတစ်သက်သာလာတယ်။

ခုတော့အမေကျန်းကျန်းမာမာဖြစ်နေပြီ။ သားအမိနှစ်ယောက်
အတူနေလို့ ကျွန်တော်ဝယ်ထားတဲ့တိုက်ခန်း လေးလည်းရှိတော့ အဆင်
ပြေသွားတယ်။

ကျွန်တော်သဘောပြန်မလိုက်ဖြစ်တော့ဘူး။ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့
ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။

ဆရာမဟောတဲ့အချက်တွေထူးဆန်းစွာ မှန်လွန်းလို့သတိရ
နေတာ။

အခုလူကြုံတွေ့လို့ ဆရာမဆီကိုစာရေးပေးလိုက်တာပါ။

ဆရာမပြောတဲ့အတိုင်းကျွန်တော်နေ့စဉ်မှန်မှန် တရားထိုင်မြတ်
တယ်။ အမေကိုလည်းသေချာပြုစုစောင့်ရှောက်ပါတယ်။

မြန်မာပြည်ကိုနောက်တစ်ခေါက်လာလည်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။
ဆရာမမှာချင်တာမှာလိုက်ပါ။

ဆရာမအစစအရာရာမှာ စိတ်ချမ်းသာစွာနဲ့ အောင်မြင်ပါစေ။

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့်

ပီတာ

ဆစ်ဒနီကမ်းသာယာ

ဩစတြေးလျနိုင်ငံ

xxxxxx

စာပါအကြောင်းအရာများမှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာနှင့် ထူးဆန်းစွာ
တိုက်ဆိုင်မှုများရှိနေ၍ လောကဇာတ်ခုံကြီးပေါ်မှဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်း
များသည် တမင်တကာစိတ်ကူးယဉ်ရေးသားထားသည်ဟု ဆန်းကျယ်
ပုံးကိုတွေးရင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြီးမားစွာသော မိခင်ကြီးအားပီတာ
စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးဆပ်နှိပ်ပါစေဟု မေတ္တာပို့ရပါလေသည်။

အေးချမ်းပွင့်လန်းပါစေ။

ဥတ္တရာဓမ္မော

The Light Arts Media

ပြည်နိုင်တဲ့အဆိပ်ဆူးဂုဏ်

www.burmeseclassic.com

မပြယ်နိုင်တဲ့အဆိပ်ဆူးရယ်

စောသန္တာထွန်း

(၁) ဝပျစ်သီးချိုချိုနှင့်ဆူးကလေးတစ်ချောင်း

ခေါင်းကလေးတစ်ချက်ငြိမ် အဖြေသည်ပင် နှလုံးသားဆီ
ဆူးကလေးတစ်ချောင်းအဖြစ် ဝင်နေခဲ့ကြောင်းသတိမမူမိပါ။

ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက အာရုံနှင့်ဝေးခဲ့သည့် သစ်သီးချိုချို
ရင်ခုန်စွာ စားခဲ့သည်သို့ပင် ပေါ့ပေါ့ဆဆတွေးခဲ့မိပါသည်။

အချစ် ဆိုသည်အရာမှာ ခါးသက်သည်လို့ နားလည်ရခက်
သည်မို့လား။

(၂) ဝပျစ်သီးချိုချိုအာရုံစိုက်

သပြည့်ည လှလှကလေးတွင် အခန်းမီးကို မှိတ်၍တိတ်တိတ်
အလေးအိပ်ပျော်ရသည့် ဝေဒနာကိုခံစားဖူးပါရဲ့လား။ ကိုကိုအကြည့်စူးစူး
လေးများကို ရင်ထဲထည့်ပြီး အိပ်မက်မက်ရသည်ကပင် အရသာတစ်ခု
ဖြစ်ခဲ့ဖူးနေပါသည်။

အိပ်ယာထက်တွင်ဘယ်ညာလူးလိမ့်ရင်း ခင်သူဇာအောင်
အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အပျိုစင်စက်ရာမို့ မွေးပျံ့ပျံ့ရနံ့ကလေးက
သင်းပျံ့နေသည်။ အတွေးခရီးရှည်တွင် ရင်ထဲက တိတ်တိတ်ကလေး
နာမည်ပေးထားသည့် အမည်မသိကိုကိုသည် လွင့်မောလိုက်ပါနေခဲ့
သည်။ စိမ်းရောင်စုံသက်တန်းထက်တွင် သူ့ကိုမေ့မရမောက်မရနှင့်။
သူ့အောင်၏ နှလုံးသားအိမ်ထက်တွင် နေရာယူနေခဲ့သည်။

‘အတွေးထဲက ထွက်သွားပါလားကိုကို’

ခင်သူဇာအောင်နှုတ်မှာ တိုးတိုးကလေး နှင်ထုတ်ပစ်သည်။
‘ဟိုတော့ နှမြောတ၊သမ္မ တစ်ခုက သူ့ရင်ထဲဝင်လာခဲ့ပြန်၏။

‘တကယ်ထွက်သွားမှာလားကိုကို တကယ်ထွက်သွားရင် ဟွန်
နှင်းပစ်လိုက်မှာ သိလား’

အချစ်စူးလေးကြောင့် အခွဲဖြစ်ရတယ်ပဲဆိုဆို၊ ခင်သူဇာအောင်
အိပ်တွင် လျှက်မောတုန်ရင်နေသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

(၃) ဝပျစ်သီးချိုချိုနံနက်ခင်း

‘ဖယ်ရီပေါ်မှ ဆင်းလျှင်ပင်၊ ထုံးစံအတိုင်းအကြည့်က ကျောင်း
သက်ဝတ်ခုံကလေးဆီသို့ရောက်သွားရသည်။ ငဲ့လင့်ကြည့် တစ်ခုက
အကြိုရောက်နှင့်နေ၏။ ခင်သူဇာအောင် ရင်ဝယ်ငလျင်ငယ်လေး တစ်ခု
နှင်းခါသွားပြန်သည်။

‘မိသွားနှင့်လူတော့ ရောက်နှင့်နေပြန်ပြီ’

‘ဝိတ်ထိုးပစ်လိုက်မယ်နော်၊ နှင့်လူ-နှင့်လူနဲ့၊ နှင်တို့ပဲ သွားယူ
မယ်ကြ’

ရှက်ဒေါသလေးဖြင့် ပြောမိပြောရာ သူပြောလိုက်ဖြစ်သည်။
ကျောင်းတက်တိုင်းကိုကိုသည် ကျောင်းရှေ့သည်အုတ်ခုံကလေးတွင်
ထိုင်လျက် စောင့်ကြည့်နေကျပင်။ အကြည့်စူးရဲကြောင့် ဖယ်ရီအတူ
ပီးသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကပင် ရိပ်မိနေသည်။ ကြိတ်ပုံးဝေခနာတို့
လူသိမှာ၊ လူမိမှာတော့ ခင်သူဇာ ရှက်ပါသည်။

အတန်းထဲ ရောက်သည်အထိပင်၊ သည်ကိုကိုက နောက်မှ
လိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ အရှက်ခေါင်းလေးငုံ၍ အကြာကြီးနေပစ်လိုက်
မှ သူထွက်သွား၏။

'သွားပါပြီ၊ မိသူရဲ့ ခေါင်းမောပါတော့'
'အေးဟယ် မိသူကိုလိုက်တာမှ အသည်းအသန်ပဲ'
'ကျောင်းထဲကပဲဖြစ်မှာ ဘယ်မေဂျာကလဲ မသိဘူးနော်'
ရွှေရင်သိမ်းသစ်ဆက်ရက်မလေးတုပ်စု အခုမှပင် လက်ပံပင်ထဲ
ရောက်တော့သည်။ သူတို့အုပ်စုတစ်ခုလုံးကို သည်ကိုကိုသည် လွှမ်းမိုး
နိုင်လွန်း၏။ အသားဖြူဖြူအရပ်မြင့်မြင့်နှင့် မျက်ဝန်းနက်တစ်စုံကြောင့်
ကိုကိုသည် မိသူတို့အုပ်စုတွင် စူပါစကားပင်။
'မိသူကိုဆိုတာတော့ကျိန်းသေတယ်။ တို့အထဲမှာ မိသူကအဆုံး
ဆုံးမဟုတ်လား'
'မဟုတ်ပါဘူး'
နုတ်မှထွက်သွားသည်အသံသည်ပင် လှိုင်းတို့ဖြင့် တုန်ခါနေ
ခဲ့သည်။ ရင်ခုန်အနွေးလေးများဖြင့်ပင် စပျစ်သီးချိုချိုကို ခင်သူဇာအောင်
စတွေ့ခဲ့ရပါသည်။

✱ ✱

(၄) စပျစ်သီးချိုချို

'ဒီနေရာမှာ တစ်ယောက်ထဲဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ'
ကြားဖူးနေကျအသံမဟုတ်ပေမယ့် 'ကိုကို' ဆိုသည်ကို ရုပ်ခြည်း
ဆင်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ကတ္တီပါဖိနပ်သံကြိုးနီညိုရောင်နှင့် ခြေထောက်
ပြာသွယ်သွယ်ကို တွေ့လိုက်မိစဉ်မှာပင် ခေါင်းကို သည့်ထက်ပိုငုံ့ပစ်
လိုက်မိသည်။
'တို့ကို အဲဒီလောက်မကြောက်ပါနဲ့၊ မိသူရယ် အနှောင့်အယှက်
ပေးတယ်ထင်ရင်ဒီက လှည့်ပြန်သွားပါမယ်'
'ဟင့်အင်း' ဟူသည့်ရင်ထဲက စကားလေးများကို မထွက်သွားမီ
စေရန် ခင်သူဇာအောင် အတင်းကြိုးစားလိုက်ရပါသည်။ သို့သော်
အကြည့်သည် အကြည့်ထဲ၌စကားလုံးများပါသွားသည်တင်။
ကိုကိုသည် ပြုံးလျက်ပင်အနီး၌ ဆက်ရပ်နေခဲ့ပါသည်။
'ဒီက နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိသွားတာလဲ'
တိုးရှဲ့သည့်နှုတ်ထွက်စကားကို ကိုကိုသည် ဝီတီပြုံးကလေးဖြင့်
အန်ပြန်ခဲ့ပါသည်။
'စိတ်ဝင်စားနေသူအတွက်၊ ပိတ်ထားလို့ရတဲ့တဲခါးဆိုတာ မရှိဘူး'
ရင်ခုန်မုန်တိုင်းတို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နိုင်လွန်းလှချိန်မှာပင်၊
သူငယ်ချင်းတွေက အနီးသို့ပြန်ရောက်မလာခဲ့ကြပါ။ လူရှင်းရာစာသင်
ခန်းကွတ်တစ်ခုအတွင်း အိပ်မက်ကိုကိုနှင့် နှစ်ယောက်ထဲရှိနေရသည့်
အခြေသည်ပင် လက်ဖျားကလေးများကို အေးစက်ထုံကျင်
စေပါသည်။
'ဘာပြောမလို့လဲ၊ ဘာလို့အနားကို လာရတာလဲ...'
ရည်းစားစကားဆိုရင် ချက်ချင်းထပြန်သွားမှာနော်' ပြောမိပြော
စကားတို့သည်ပင်၊ အစီအစဉ်တကျ မရှိဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။
'ဟာ ဒီလိုတော့မဟုတ်သေးပါဘူး။ တို့ခင်သူဇာအောင်နဲ့ ခင်ချင်
အားနည်းတစ်ကျောင်းထဲမှာ အမြဲတွေ့နေရတဲ့သူတွေ မဟုတ်လား'
'မိသူကမခင်ချင်ဘူးဆိုရင်ရာ'

‘ခင်ချင်တဲ့အထိ စောင့်နေမှာပေါ့’

ရယ်ချင်သွားသည့် အပြုံးကပင်ရေစီးရေလာကောင်းအောင် မောက်ပေးသည့် မြောင်းကလေးဖြစ်မှန်းမသိဖြစ် သွားရပါသည်။

‘ဟိုက ဇူးမေဂျာကပါ။ ကိုကိုနိုင်လို့ ခေါ်တယ်။ နေခဏ ကျောက်မြောင်းမှာ တို့ကိုခင်သူဇာအောင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်သူ မရှိဘူး ကိုယ်တိုင်ပဲ လာမိတ်ဆက်ရတာ’

အရဲတိုးလျက် ပြုံးပြန့်တံဆက်ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့သော်လည်း အိမ်မက်ကိုကိုကို အသိအမှတ်ပြု နှုတ်ဆက်လိုက်မိခြင်းသည်ပင်လျှင် ရင်ထဲက ပုစ္ဆာကို အဖြေထုတ်ပေးမိလျက်သား ဖြစ်သွားရပါသည်။

‘သွားမယ်နော် နောက်တွေ့ရင်လည်း မသိယောင်ဆောင်သွားအောင်’

(၅) စပျစ်သီးချိုချိုနေလည်

အချိန်ကာလအရင့်အမှည့်ကိုပင် တိုင်းတာတွက်ဆစ်လျက် ကိုကိုနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ရခြင်းကိုပင် တိုင်းတာနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ပါ။ လာရာလမ်း၏ ခရီးဦးအစကို သိလျက်နှင့် မသိဟန်ပြုကာ ‘ခင်တယ် ဆိုသည့် ဟာသုံးအနှုန်းကလေးဖြင့် ကာဆီးခဲ့သော်လည်း၊ ခင်သူဇာအောင် ရင်ထဲက အရင်းခံမိတ်ကပင် မြောင်းတစ်လျှောက်စီးဆင်းလာမည့် ကိုကို ငုံ့လင့်လျက်မိသား ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

နှစ်ဦးချင်းဆုံတွေ့ရန် အခွင့်အရေးလေးများကို ခေါင်းလေး လျက် လက်ခံခဲ့မိပါသည်။ အအေးဆိုင်အတူထိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း အစ ဝယ်ပြီးသား ရုပ်ရှင်လက်မှတ်လေးများ ဆုံးမည်စိုး၍လိုက်ကြ ဖြစ်ခြင်းကအလယ် ငြီးစိမ့်ဖြစ်သဖြင့် အင်းလျားလေကို ရှုရန်လိုက် မိသည်က အဆုံး။

‘အို... ကိုကို... နော်’

‘မိသူရယ် ကြားချင်လှတဲ့စကားလေးကို ဘာလို့မကွယ်ထားရတာလဲ၊ ကိုကိုကို နှိပ်စက်ချင်တယ်ဆိုလဲ မပြောပဲနဲ့ နေပါကွာရပါတယ်’

‘လွတ်ပါအုန်း ကိုကို၊ မိသူအသက်ရှူကြပ်တယ်’

‘ကိုကို မေးတာကိုဖြေလေကွာ ဖြေမှလွတ်မယ်’

‘ဘာကိုဖြေမှာလဲ လို့’

‘သိရဲ့သားနဲ့မိသူရယ်။ ကိုကိုကိုချစ်လားလို့’ ဆိုတာရယ်မော ခိုက်မိသည့် ခင်သူဇာအောင်အပြုအမူကလေးကပင်လျှင် ကိုကိုရင်ထဲ အချစ်တိုးစေခဲ့သည်လား။ တိုးရစ်တွယ်နှောင်သည့် ကိုကိုရင်ခွင်ထွင် ခုန်းမရ ထွက်မရဖြစ်မှပင် အသည်းသားစရာ အပြုအမူလေးကို နှုတ်ခဲ့ပါသည်။

‘လွတ်တော့ကွာ ကိုကို အခုလိုအခြေအနေမှ ရှင့်ကိုမချစ်ပါဘူးလို့ သယ်မိန်းကလေးက ပြောရတော့မှာလဲ’

‘မရသွားကွာ နားနဲ့လည်းကြားချင်တယ်၊ မျက်စိနဲ့လည်းမြင်ချင် တယ် ပြောလေကွာ မိသူ ကိုကို ကိုချစ်တယ်မို့လား’

ခေါင်းတစ်ချက်ငြိမ်အဖြေသည်ပင် ခင်သူဇာအောင်အတွက် အသိများကလေးစတင် ဆူးဝင်ခဲ့ကြောင်း သတိမမူမိခဲ့ပါချေ။

‘ကိုကိုအယုအယ၊ ကိုကိုအကြင်နား ကိုကိုအနမ်းပန်းဖွင့်လေးများ သည်ဖြင့် စပျစ်သီးချိုချိုကို ရင်မောကခုန်လျက် စားခဲ့မိပါသည်။

‘အချစ်’ ဆိုတာ အပျော်ဖွင့်လေးတွေနဲ့ ဖိတ်မက်မဟုတ်လား ကိုကို။

(၆) စပျစ်သီးချိုချိုရဲ့ ရွှေအိုရောင်ညနေ

‘ချစ်တယ်ကိုကို ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အတိုင်းအဆအရ ပြောရရင် ကိုကိုဆိုတာ သိပ်သေးသွားမယ်။ သိလားကိုကို။

နှလုံးသားဦးမှာ ရစ်သိုင်းလာတဲ့အချစ်လှိုင်းလေးတွေထဲမှာ ပျော်တယ်ကိုကို။ ရယူရခြင်းပေးဆပ်ရခြင်းစတဲ့

တစ်ရာကို ခိုင်းနှိုင်းတိုင်းဆွဲ အချစ်မှာ လိုသလားကိုကို။ အားဆီးလို့ရတဲ့အရာ၊ ပိတ်ပင်လို့ရတဲ့အင်အား။ ကိုကိုနဲ့မိသူ

မှာ ရှိနိုင်ခဲ့ရဲ့လားကိုကို။ အသက်အရွယ်အပိုင်းအခြား ဆင်းရဲချမ်းသာဆိုတာ ပညတ်

တွေကို ကိုကိုပြောတာမှတ်ထားမိတယ်ကိုကို။ ကိုကို ကိုချစ်တဲ့ မိသူ မိသူအတွက် အမြင်ဆိုတာလည်းမလိုဘူးကိုကို။ အသိ ဆိုတာ

... လူတို့ကိုး စဉ်းစားခြင်းဆိုတာလည်း ဝေးလာဝေးရော
... လိုလို့လားကိုး။

ရင်ခွင်သံတစ်ချက်ချက်အသက်ရှူလေရတိုင်း ကိုကို ကိုချစ်တယ်
ဆိုတဲ့နည်းသားက အော်ဟစ်သံတွေကိုသာ ကြားနေရရင် မိသုက္ခေန်
တယ်ကိုး။

ညဖက်ညဖက် ရောက်လာတတ်တဲ့ကိုကို လေချွန်သံလေးတွေ
နားစွင့်ရင်း စာကျက်ရတာအရသာလားကိုး။ လူခြေတိတ်တဲ့ညရင်
မှာ ကိုကိုကို ဆင်းတွေရတာရော စိတ်ညစ်ရောလားကိုး။ ပြီးတော်
သဘောမညီမှုနိုင်တဲ့ မိသုတ္တံအစ်ကိုတွေ၊ မိဘတွေရဲ့ကားဆီးတုတ်တိုင်း
ဟာ မိုးအထိပ်မြင့်မှာလားကိုး။ အချစ်အတွက်ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမယ့်
ခရီးမှာ မိသုက္ခေန် ကိုကိုချစ်နေတာရယ်။ ကိုကိုထားတဲ့သစ္စာရယ်
ဒါပဲလိုတယ်မဟုတ်လား ကိုကိုရယ်။

(၇) စပျစ်သီးခါးခါး အရက်ဦး

'အမန်း' ကိုမထိတွေ့ဖူးသဖြင့် တူးတူးခါးခါးပင် ငြင်းဆန်ချင်
သည် ကိုကို...။

နာရီကြည့်၍ရင်မောသောကဖြင့် ခင်သူဇာအောင် တုန်ရင်
သည်။ မွန်းကျပ်ပိတ်လောင်နေသည်။ စိတ်၏ထွက်ပေါက်အဖြစ်
ခိုင်ထူး၏ 'အဝေးဆုံး' ကိုအကျယ်ဆုံးဖြစ်အောင် ဖွင့်၍ နားထောင်
ဖြစ်လိုက်သည်။ စွန့်စားရမည့်စိတ်အလျှင်ကြောင့် ချေးစေးတို့နှင့်အတူ
ခြေလက်အဖျားများ အေးစက်နေပါသည်။

ကိုကိုနှင့်ခိုးဝှက် တွေဆုံခြင်းကို ဒယ်ဒီနှင့်မာမိကိုယ်တိုင် လက်
လက်ကြပ်မိလိုက်ခြင်းဖြင့် အချစ်၏ခရီးသည် နိဂုံးသို့ရောက်သွားပြီ
ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ လက်လျော့အားပျက်နေခြင်းထက် စွန့်စားရန်ကြိုးစား
ခဲ့မိပါသည်။ ယိုစိမ့်ရာထွက်ပေါက်များမှ ကိုကိုကိုခိုးလှည့်ရန် ချိန်မိခဲ့
သည်။

စားဆီးထားရာတံတိုင်းတို့ကို ကျော်ဖြတ်လျက် ကိုကိုအစီအ
ဖြင့် အိမ်ကရအောင် ထွက်လိုက်ပါမည်။ ပြီးတော့... တူနှစ်ကိုယ်...
တအိပ်ပျက်တွင်ပင် ဖြစ်ပါစေလေ... ကိုကို
တူ... တူတူ... တူ... တူတူ

နောက်ဆုံးပေါ်တယ်လီဖုန်း ခေါ်သံကိုပင်ရင်ထိပ်ခွန်နေရ
ပါသည်။ အိမ်ရှိလူတွေ လစ်နေ၍ပင် သက်မောလေးမှုတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။
စွန့်စားရတော့မှာပေါ့ကိုကို...။

'ဟဲလို... မိသု ပါ...'
'မခင်သူဇာအောင်လားဟင်'
'ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုပြောနေတာ ကိုကိုဆီကလားဟင်'
'ဟုတ်ပါတယ်ညီမရယ်၊ ညီမဆီအခု မမလာခဲ့မယ်နော်၊ အပြင်
သွားဖို့ ပြင်ထားပါလား၊ မမမှာကားပါလာခဲ့မယ်၊ ညီမစောင့်နေနော်'
'ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့မမ၊ ဒါနဲ့မမက ဘယ်သူလဲဟင်'
'နောက်တော့သိရမှာပေါ့ကွယ်၊ စောင့်နေနော်ညီမ'
ကိုကိုအကြံပိုင်သည်လို့ပဲ တွက်စစ်ရပေတော့မည်။ ကမန်းကတန်း
ဆ၍ အဝတ်အစားတွေလဲမိသည်။ မာမိတို့က စောင့်ကြည့်ရန် တာဝန်
ချထားသည့် အန်တီလေးကိုပင် ဂရုမစိုက်ချင်မိတော့။

(၈) စပျစ်သီးခါးခါးနံနက်ခင်း

မယုံနိုင်သည့် တုန်ရင်လက်ဖြင့်ပင် မမပေးသည့်ခါတ်ပုံကလေး
တို့ယူကြည့်လိုက်မိသည်။ လျှို့ဝှက်နိုင်လွန်းသည့် ကိုကို စိတ်ကိုနာကျည်း
ကြည့်မိ၏။ မရပါချေ။ ဆုတ်ချေဖျက်စီးခံလိုက်ရသည့်နည်းလေးကို
အသစ်ဘယ်သူပြန်လုပ်ပေးနိုင်တော့မှာလဲဟု ခင်သူဇာအောင်
သွက်လှိုက်လှဲလှဲ ငိုချပစ်လိုက်ပါသည်။

'မမကိုယ်တိုင်မထင်မှတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူးညီမရယ်။ စီးပွားရေးအလုပ်
တွေက တစ်ဖက် အိမ်ထောင်တာဝန်ကတစ်ဖက်နဲ့မို့ သူ့ကိုလည်း
အချိန်ပြည့်စောင့်ကြည့် မနေနိုင်ခဲ့ဘူး။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက အဆုံးစွန်
ဆီ မိုက်တော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့ မမကိုလာပြောမှ မမသိရတာပါ။
မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစားပြီး ညီမဘယ်လောက်ခံစားရမယ်ဆိုတာကို
နားလည်ပါတယ် ညီမရယ် ဒါမေမယ့် မမနဲ့မမသားလေအတွက်'

ဆိုနှင့်ပြီး ထွက်မလာနိုင်ရှာသည့် မမ၏စကားတို့ကို ဆက်မကြား
ခဲ့ပါချေ။ ပါးကိုပင် ပိတ်ရိုက်ပြီးတုန်ပြန်နိုင်သည့် အနေအထားမှ
တောင်ပန်နေသည့် မမစကားတို့သည်ပင် ခင်သူဇာအောင်ရင်ထဲ၌
ဆူးခက်ဖြင့် ရိုက်ခံနေရသည့်နှယ် ခံစားရပါသည်။

စားသောက်ဆိုင်၏သီးသန့်အခန်းကလေးထဲတွင် ရွက်သံများ လှံတက်သွားအောင်ပင် မမကိုဖက်လျက် ငိုခဲ့ရပါသည်။

မမကိုတောင်းပန်သည့် စကားလေးများ မမလက်ခံသွားသည့်တိုင် ပြောခဲ့ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုတ်တုန့်ပြန်ရမည့် အချစ် နိဂုံးကလေး၏ အပြန်လမ်းခရီးတွင် ဂွမ်းစတစ်ပွင့် လေထဲလွင့်သလို လိုက်ပါလာခဲ့ရပါ သည် ကိုကို့

‘အိမ်ထောင်ရှိလျက်နဲ့ မိသုကိုဘာလို့ လာညာလိမ်ချစ်ရတာလဲ ကိုကိုရယ်’

(၉) စပျစ်သီးခါးခါး၏နေ့လည်နေ့

ကိုကိုဖြေရှင်းချက်စာလွှာလေးများထဲတွင်၊ အချစ်မျက်ကန်း စကားလုံးများနှင့် ထုံမွန်းနေပါသည်။ တစ်ခါဆူးဖူး၍ ရှူးရသည့်အချစ် ရူးကလေးကို ခင်သူဇာအောင်မုန်းမိပါသည်။

သို့သော် . . . ကိုကိုကို မုန်းမရပါကိုကို။

စာပေးစာယူပြောင်းတက်လျက် အိမ်ထဲက အိမ်အပြင်မထွက်ရ သည့်တိုင် ကိုကို့ကို သတိရနေမြဲဖြစ်ပါသည်။ ညဘက်ညဘက် လေချွန်သံပေးလျက် လူချင်းတွေ့ရန် ကြိုးစားသည့်ကိုကိုကို ဇွတ်မုန်းမေ့ နေရမြဲပါကိုကို။

လူ့အဖွဲ့အစည်းက ပေးစွမ်းလာသည့်တံတိုင်းများကို ကျော်လွှား သင့်ပါရဲ့လားကိုကို။ ပြီးတော့ . . . ၁၀၀နီနှင့်မာမီ၏ သောကစိတ်ဖြင့် စီစဉ်ရသည့် မိသုနှင့်ကိုဇော်တို့ မင်္ဂလာပွဲကို လက်ခံလိုက်ရတာရော အပြစ်ဆိုဦးမှာလား ကိုကို။

ချုပ်တည်းတားဆီးပြီး စောင့်ထိန်းနေခဲ့ရာဘဝက ကိုကိုကိုချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ပြေးထွက်နေချင်တဲ့ မိသုစိတ်ကိုတော့ အကျဉ်းချထားသင့်တယ် မဟုတ်လား ကိုကိုရယ် . . .

‘သူ့ကို ကိုဇော်အထွေအထူးမေးမနေတော့ပါဘူး။ ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ အကြောင်းကိုစွဲတွေအတွက် ကိုဇော်နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ လူကြီးတွေစီစဉ်တဲ့ အစီအစဉ်မို့ လက်ခံခဲ့ရတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုဇော်ဆန္ဒ လည်း အများကြီးပါတယ်ဆိုတာ သူ့ဇာရိပ်မိမှာပါ။

ရော့သူဇာ။ သူ့ဇာရိပ်မိရာအုပ်ကို သူ့ဇာသဘောအတိုင်းသာ

စီစဉ်ပါ ကိုဇော်အတွက်ဘာမှ မထိခိုက်နိုင်ပါဘူး။ အဓိကက သူ့ဇာရင်ထဲ မှာ ကိုဇော်ကိုပဲ နေရာပေးထားဖို့ ကြိုးစားပေးပါ သူဇာ’

သဘောထားပြည့်ဝသူကိုဇော် ရင်ခွင်တွင် နားခိုဝင်လျက်က သက်ပြင်းကလေးတွေ အများကြီးအား ခင်သူဇာအောင် ချနေမိ ခဲ့ပါသည်။

(၁၀) စပျစ်သီးခါးခါး၏ ရွှေအိုရောင်ညနေ

အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်၏ ဘဝဦးအစတွင်ပင် ခင်သူဇာအောင် တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားခဲ့မိပါသည်။ ကိုဇော်ကိုချစ်ဖို့ ထက် ကိုကိုကို မေ့ပြစ်နိုင်ဖို့ကို ပိုပြီးအာရုံစိုက်ခဲ့ပါသည်။ ကိုဇော်နှင့်အပြင် သွားတိုင်း ညှိုးညှိုးနွမ်းနွမ်းဖြင့် အမြဲတွေ့နေရတတ်သည်။ မမကိုနှုတ်ဆက် ရန် ရှောင်လွှဲနေမြဲဖြစ်ပါသည်။

အမဲစွန်းတစ်ကွက်ကို အပြစ်မယူခဲ့သော်လည်း။ ခင်သူဇာအောင် ၏ အချစ်ကိုချွေယူရန်ကိုတော့ ကိုဇော်အမြဲကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ အရိပ်တစ်ကြည့်ကြည့်ဖြင့် အလိုလိုက်နေခဲ့သည်။ ကိုဇော်ရင်ထဲတွင် မနာလိုနိုင်သည့် အပိုင်အခဲလေးတစ်ခု ခိုင်ခံ့နေမည်ဖြစ်ကြောင်း လေးလေးနက်နက် မတွေ့ခဲ့မိသည်ကိုပင် ခင်သူဇာအောင်နောင်တ ခုနေခဲ့ပါသည်။

‘စကားပြောပါဦး ကိုဇော်ရယ်။ သူဇာ မအိပ်ချင်သေးလို့ အဲဒီလို သဘာတဲ့ အချိန်မှာ အခန်းဆီးတွေပိတ်ပြီး အခုလိုနေရတာ သိတ်စိတ်ချမ်းသာဖို့ကောင်းတာပဲ ကိုဇော်။ ဒီဖက်လှည့်ပါဦး စကားလေး များလဲ ပြောပါဦး . . .

‘သူ့ကို တစ်ခုမေးမယ်နော်၊ အခုထက်ထိဒိုင်ယာရီစာအုပ် ကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ မဖျက်ဆီးပစ်သေးတာလဲ၊ ကိုဇော်ပြောခဲ့တဲ့စကား တွေကို မေ့သွားပြီလားသူဇာ၊ သူ့ဇာရင်ထဲမှာ အခုထိကိုဇော်ကို နေရာမပေးနိုင် သေးဘူးလား’

‘ဟင့်အင်းကိုဇော်၊ သူ့ဇာဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖျက်ဆီးဖြစ်ဖို့ မေ့နေတာပါ။ အခုပဲမီးသွားရှို့လိုက်မယ်နော်’

‘နေပါစေသူဇာ . . . ရပ်ဝတ္ထုတစ်ခုကို ဖျက်ဆီးဖြစ်ပြီး သက်သေပြ တာလွယ်ပါတယ်သူဇာ . . . စိတ်ထဲက . . .’

၁၁၈ စာသန္တာထွန်း

‘ဟို ကိုဇော်ကလည်း၊ သူ့ဇာကို ကိုဇော်ကို ချစ်ပါတယ်ဆို ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ကိုဇော်... နော်’

ရင်ခွင်တွင် တိုးဝင်လျက် ကိုဇော်ကိုနှစ်သိမ့်လိုက်မိပါသည်။ ညအယ်နာရီထိုးသံကြောင့် ရင်ခွင်သို့ ပြန်ကြားလာရပြန်ပါသည်။ စိတ်စွဲနေသည့် အလေ့အကျင့်ကြောင့် အသိတရားသည် ကိုဇော်စာနိုးလွင့်ပါးသွားရပြန်ပါသည်။

‘မို့... မို့... မို့... မို့’
‘ဟော... လေချွန်သံ...’

နှုတ်ကမထွက်သွားပေမယ့် ကိုဇော်ရင်ခွင်တွင် ဖက်တွယ်ခိုဝင်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်းသွားရပါသည်။ အသက်ရှူခြင်းများ ခေတ္တရပ်ဆိုင်းသွားရပါသည်။ ခေါင်းက ‘မတ်ခနဲ’ ဖြစ်သွားပါသည်။

သူ့ဇာ...

ကိုဇော်ခေါ်သံ ကျယ်ကျယ်ကိုပြန်ကူးဖို့ထက် ကိုဇော်မျက်နှာကို ဝေကြည့်ရန်ပင်ရှက်...

အချစ်ကြောင့် ဆူးသွားခဲ့သည့် သည်ဆူးကလေး၏ အဆိပ်ကိုပင် ခင်သူဇာအောင် ‘အဆိပ်’ လို့မြင်မက်ရန်... အချိန်ကာလ များစွာ မြင့်ပင်...။

စာသန္တာထွန်း

နေဖိုးသော်

ဝံ့ပုလ္လေလား
သားကောင်လား

ပုပ္ဖလ္လောလားသားကောင်လား

နေဇိုးသော်

(၁)

သုံးလွှာရှိ မိမိ၏ဧကရီ ကျား+မ ဆံပင်ညှပ်နှင့် အလှပြုပြင်နေ ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာသောအသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသားကြီး တစ်ဦးအားစိန်စိန်က 'ကြွပါရှင်' ဟုဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

အမျိုးသားကြီးမှာ စတိုင်ဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်နှင့်နေကာမျက်မှန် နှင့်ဖြစ်၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာရှပ်ရှင်မင်းသားစတိုင်ဖြစ်သော်လည်း ရှပ်ရှင်ထဲတွင်တော့ စိန်စိန်မကြည့်ဖူးပါ။ မျက်နှာမှာမူ... ကြမ်းတမ်းပြီး ချောမောခြင်းမရှိပါ။

သူသည်နေကာမျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါချွတ်လိုက်သည်။ လက်တွင် ကိုင်လာသောကင်မရာကိုလည်း စားပွဲခုံတစ်ခုပေါ်တင်လိုက်သည်။

'ဆံပင်ညှပ်ချင်လို့ပါ...'

သူကခပ်တည်တည်ပြောသည်။

'ရပါတယ်ရှင်...။ ခဲပေါ်ကိုကြွပါ...'

စိန်စိန်က ဆဲလည်ခုံပေါ်သို့ နေရာယူရန်ညွှန်ပြလိုက်၏။

'ဆိုင်မှာဝန်ထမ်းတွေမထားဘူးလား...'

'အရင်ကတော့ရှိပါတယ်။ အခုတော့သူတို့က ဆိုင်တွေခွဲထောင် တုန်ကြပြီ။ ကျွန်မလည်းထပ်ထပ်မရှာတော့ဘူး။ ဝါသနာအရသာ ဆက်ဖွင့်နေတာပါ။ စီးပွားရေးအနေနဲ့ကတော့ သိပ်မကိုက်လှပါဘူး...'

'မှန်တာပေါ့...။ နေရာကလည်းလမ်းမပေါ်မှာ မဖွတ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့သုံးလွှာမှာဆိုတော့လည်း...'

'ဟုတ်ပါတယ်...။ ဒီတစ်ဝိုက်က ရင်းနှီးသူတွေနဲ့ ဖောက်သည်တွေ ခဲ အလာများကြပါတယ်...'

'ဒါကြောင့် လူရှင်းနေတာပေါ့...'

'ဘယ်လိုညှပ်ချင်တာပါလဲရှင်...'

'နည်းနည်းညှိရုံပါ...။ သိပ်တိုသွားရင် ကျုပ်မျက်နှာနဲ့ မလိုက်ဘူး...'

'ကောင်းပါပြီ...'

စိန်စိန်က ခြံလွှာကို သူ့ကိုခြံပေးပြီး ကတ်ကြေးနှင့် ဘီးကိုကိုင်ကာ ဆံပင်ညှပ်ခြင်းကို စ လိုက်သည်။

'ဆိုင်ကို အိမ်နဲ့တွဲမထားဘဲ သီးသန့်နေရာကောင်းကောင်းမှဖွင့် မို့ကောင်းတယ်။' ဇာင်း... ကြည့်ရတာအမျိုးသားက သိပ်အားမပေးဘူး ဆင်တယ်...'

စိန်စိန်က ပြုံးလိုက်မိ၏။ သည်လူကအကဲခတ်တော်သားပဲ ဟုလည်း စိတ်ထဲကမျိုးကူးလိုက်မိ၏။

'ဟုတ်ပါတယ်...'

အမှန်တော့ ထိုသူကို စိန်စိန် တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးပါ။ သည်နားတစ် ဝိုက်သို့ ယခုမှပြောင်းလာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

'အမျိုးသားက ကားကလေးနဲ့ထွက်ထွက်သွားတာတွေတယ်။ သူကဘာလုပ်တာလဲ...'

'ကားပွဲစားပါ...'

'အမျိုးသားက ဒီကညီမထက်ငယ်ပုံရတယ်နော်...'

စပ်စလိုက်တာဟု စိန်စိန်တွေ့မိလိုက်သော်လည်း မိမိ၏ ဖောတ်သည်ကို လိုက်လျောဆက်ဆံရမည်မို့... 'ဟုတ်ကဲ့' ဟုပဲ ပြောဖြစ်သည်။

'သိပ်လည်းလွတ်မထားနဲ့ဦးနော်... ဟဲ ဟဲ...'

သူ့စကားကြောင့် စိန်စိန်ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲခံစားလိုက်ရ၏။

မောင်ကိုစိန်စိန်ချစ်သည်။ ချစ်၍အလိုလိုက်သည်။ မောင်မျက်နှာ
မညှိစေရ။ မောင်ကငယ်၍လည်း စိန်စိန်ကပို၍ အလျော့ပေးရသည်။
သို့သော် မောင်ကအပြင်မှာ နည်းနည်းခြေများချင်သည်။ အကြောင်းပြ
လိုက်လျှင်အလုပ်ချည်းသာ။ အိမ်ပြန်နောက်ကျရက်ကများသည်။
ပြန်လာ လျှင်လည်း မူးလာတတ်သည်ကများသည်။ . .
တစ်ရက်ကလည်း . . .

‘ကားကလေးနဲ့ဆိုတော့ ခြေကသိပ်သွက်တာလေ . . .
ခြေသွက်တာအကြောင်းမဟုတ်ဘူး . . . ကားတိုက်တာတွေ . .
ဘာတွေ . .

ရှင် . .

စိန်စိန်ရင်ထဲ ဒိုင်းခနဲဆောင့်ခနဲသည်။ လက်က ညှပ်လက်
အလုပ်တွေ ရပ်သွားသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က . . . အဲ . . . တိတိကျကျပြောရရင် တစ်နေ့က
ပေါ့ ညဆယ်နာရီခွဲလောက်ရှိမယ်။ ကားတစ်စင်းက လူကြီးတစ်ယောက်
ကိုတိုက်သွားတယ်။ လူကြီးဟာကားတိုက်ခံရပြီး ပွဲချင်းပြီးသေဆုံး
သွားတယ် . . . ကားက ရပ်မလိုလုပ်ပြီးမှ မရပ်ဘဲမောင်း ပြေးသွားတယ်။
ကားလမ်းပေါ်မှာက လူရောကားရောရှင်းနေတာ။ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ
ဟောဒီကင်မရာလေးနဲ့ ညဘက်ထွက်တဲ့ငှက်ကလေး တွေကို ဓါတ်ပုံရိုက်
မလို့ စောင့်နေတာ။ ကျုပ်ကသတင်းထောက်လေ။ အဲဒါနဲ့ကျုပ်လည်း
ကယျာကယာ မောင်းပြေးတဲ့ကားကို ဓါတ်ပုံရိုက်ယူထားလိုက်တယ် . .

‘ဒေါက် . . .

စိန်စိန်လက်ထဲမှ ဘီးလွတ်ကျသွားခဲ့သည်။ စိန်စိန်လက်ကလေး
တွေ တုန်နေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွားသော ဘီးကိုကုန်းကောက်ရင်း
ပျက်သွားသောမျက်နှာကို ထိုသူ မမြင်စေရန် ကြိုးစားနေလိုက်သည်။

ထိုသူက မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် စိန်စိန်ကိုကြည့်ရင်းနေသည်။

စိန်စိန်ခေါင်းထဲမှာ မီးနီတွေ . . . မီးဝါတွေ . . . ပြနေ၏။
စနေနေ့ည . . . ဆယ်နာရီခွဲ . . . ဟုတ်ပါပြီ။ သေချာပါသည် ဟုလည်း
တွေးမိ၏။

မောင် . . . ထိုညကခပ်မူးမူးနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ စိန်စိန်က
မောင်နောက်ကျ၍ အောက်မှာဆင်းစောင့်နေသည်။ မောင်ကားက
၁ယီးယိုင်ဝင်လာပြီး . . . စိန်စိန်ရှေ့မှာရပ်သည်။ မောင်ကားရှေ့ဘီးဖုံး

နေရာမှ ပိန်ချိုင့်နေသည်။ အနီစက်တွေလည်းတွေ့ရသည်။
စိန်စိန်တုန်လှုပ်သွားသည်။ နဂိုကကြောက်တတ်သော စိန်စိန်မှာ
လန်ပြီးခြေလှက်တွေ အေးစက်သွားသည်။ . .

‘မောင် . . . မောင် ဆာဖြစ်တာလဲ။ ဈာန်နဲ့လူကို
တိုက်ခဲ့တာလား . . .

‘မမတလဲဗျာ . . . ကြောက်နေပြန်ပြီ။ တိုက်ခဲ့လည်းဘာဖြစ်လဲ
ညကြီးမင်းကြီးဘယ်သူမှမမြင်ဘူး။ မနက်ကျကားကိုဘော်ဒီရုံမှာ
သွားပြီးပြင်လိုက်ရင်ပြီးပြီ။ လာပါ . . . အဲဒါ . . . ဂရုမစိုက်စမ်းပါနဲ့ . . .’

‘အဲဒါ ကားသမားက ဘာဝန်မဲ့တာပဲဗျ . .

ထိုသူ၏စကားက စိန်စိန်၏အတွေးကိုဖြတ်လိုက်သည်။

‘ရဲအဖွဲ့က . . . အဲဒီလူကို လိုက်ရှာနေတယ်။ ခုထိတော့ ရဲအဖွဲ့က
အဲဒီလူ အဲဒီကားကိုမသိသေးဘူး။ သူတို့အနေနဲ့ မျက်မြင်သက်သေလည်း
ရှာမရသေးဘူး။ ဘယ်ရှာရမလဲ။ မျက်မြင်သက်သေက ကျုပ်ပဲရှိတာ။
ဟောဟိုကင်မရာထဲက ဖလင်ကသက်မဲ့သက်သေ။ အကောင်းဆုံးသက်
သေတွေပေါ့ဗျာ . . .

စိန်စိန်လက်မှ ကတ်ကြေးလွတ်ကျသွားပြန်သည်။ ကတ်ကြေးကို
စိန်စိန်ကောက်ယူစဉ် ထိုသူထဲမှ ရယ်သံထွက်လာသည်။

‘ဒီလောက် . . . မစိုးရိမ် မထိတ်လန့်သွားပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ရဲအဖွဲ့ကို
မပြောပါဘူး။ ဓါတ်ပုံလည်းမအပ်ပါဘူး။ နားလည်မှုရှိရင်ပေါ့ဗျာ . . .
ဟဲ . .

‘ရှင်’

xxxxxxx

(၂)

သို့ဖြင့် . . . ထိုသူ စိန်စိန်ထံရောက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ကြိမ်ရှိသွား
ပြီ။ ထိုသူတောင်းသောငွေ ငါးသောင်း၊ ငါးသောင်း နှစ်ကြိမ် ပေးလိုက်ရ
ပြီး။

မပေး၍လည်းမဖြစ်။

မပေးလျှင်ထိုသူက ရဲအဖွဲ့ကို ဓါတ်ပုံနှင့်တကွသက်သေခံမည်တဲ့။

ဒုတိယအကြိမ်လာစဉ်က ဓါတ်ပုံတစ်ပုံပါ ပြခဲ့သည်။ သူ၏ကင်မရာထဲမှ
ရိုက်ထားသောဖလင်ကို ကူးဆေးလာခဲ့သည်တဲ့။ မှန်ပါသည်။
မောင်ကားမှစောင့်ကား။

စိန်စိန်မည်သို့ငြင်းရပါ။

မောင်ကိုစိန်စိန်ချစ်သည်။ မောင်ကိုဒုက္ခမရောက်စေချင်၊
နှစ်များစွာ မောင်ထောင်ထဲသွားနေရမည့် အဖြစ်ကို စိန်စိန်မလိုလား။
ဥပဒေကိုစိန်စိန်မကျွမ်းကျင်သော်လည်း လူတစ်ယောက်သေဆုံးမှုဖြစ်
သောကြောင့် ထောင်ဒဏ်ခြောက်နှစ်၊ ခုနစ်နှစ်တော့ အနည်းဆုံးကျမည်
ဟု ထင်သည်။ ထိုသူက 'တာဝန်ခံရောင်ပြေးတဲ့အတွက် အမှုကပိုကြီး
သွားတယ်' ဟု ပြောသည်မှာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

ထိုသူအကြောင်းမောင်ကို မပြောပြဖြစ်ပါ။ မောင်ကိုစိတ်သောက
မရောက်စေလို၍ဖြစ်သည်။ အသည်းအသက်မကချစ်ရသော
မောင်အတွက် စိန်စိန်က မောင်မသိအောင် ဖြေရှင်းရမည်သာ။

တစ်ဖက်လှည့်နှင့် ထိုစနေညကအကြောင်းကို မောင်အား
မေးကြည့်တော့လည်း..

'မမကလဲဗျာ.. အဲဒါဘာလို့မေးနေတာလဲ' ဟု မောင်ကမူ
မထားသလိုပြန်ပြောခဲ့သည်။

'စိုးရိမ်လို့ပါ မောင်ရဲ့..'

'မမက မောင်ကိုချစ်လို့စိုးရိမ်တာ မောင်သိပါတယ်။ အဲဒါစိုးရိမ်
စရာမှ မဟုတ်တာ..

'လူကိုတိုက်မိပြီး သေသွားတာဆိုရင်..'

'ဟား ဟား ဟား.. မမကလည်း ကြိမ်နီကြောက်နေပြန်ပြီ။
အဲဒီညက မောင်မမကို နောက်ခွဲတာပါ။ လူကိုတိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။
ခွေးတစ်ကောင်ကိုတိုက်ခွဲတာပါ..'

'မောင် ပြောတာသေချာရဲ့လား။ မောင်ကမူးနေတာ..'

'မူးပေမယ့် လူနဲ့ခွေးတို့တော့ခွဲခြားနိုင်ပါတယ် မမရာ..'

'ဟိုနေ့က မှုခင်းသတင်းဂျာနယ်ထဲမှာတော့.. ညကြီးမင်းကြီး
လူတိုက်ပြီးထွက်ပြေးသွားတဲ့ကားကို ရဲအဖွဲ့က အပူတပြင်းရှာနေတယ်
ဆိုတဲ့သတင်းပါတယ် မောင်..'

'ဟုတ်လား.. အဲဒါ ဘယ်နေ့ကတဲ့လဲ..'

'စနေနေ့ညက..'

ဘယ်နေရာမှာတဲ့လဲ..'

'ကုက္ကိုင်းဘက်မှာ..'

'အင်း.. အဲဒီညက မောင် အဲဒီဖက်ကပြန်လာတာပါ။

ကားတိုက်မှုဖြစ်တာမတွေ့ပါဘူး..'

'ဟင်း.. မောင်တိုက်ခွဲတာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့..'

'ဟာ မမကလဲ.. မောင်က ခွေးကိုတိုက်လာတာပါ။

မောင်ကလူကိုတိုက်ခွဲရင် ခုလောက်ဆိုရဲကမောင်ကို လာဖမ်းမှာပေါ့..'

'မောင်ပြောတော့ ညကြီးမင်းကြီးဘယ်သူမှ မမြင်ဘူးဆို..

မောင်မမကိုအမှန်ပြောပါလား..'

'အိုဗျာ မမက အပူမဟုတ်တာ အပူလုပ်နေပြန်ပြီ။

အဲဒါမေ့လိုက်တော့..'

မောင်ထဲမှ တိကျသောဝန်ခံချက်မရခဲ့ပါ။ သို့သော်မောင်စကား
ခံတွဲနှင့် စနေနေ့ညက အဖြစ်များ၊ ဟိုလူနှင့်စကားများက တိုက်ဆိုင်ဆီ
လျော်နေသည်။ ထိုအတွက် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မှုများနှင့်အတူ ဟိုလူကို
တောင်းသည့်ငွေပေးခဲ့ခြင်းပါပဲ။

'မင်္ဂလာပါ..'

ဝင်လာသောနည့်သည်ကို စိန်စိန်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဟိုလူ။
နေကာမျက်မှန်နှင့်လူ။ ရင်တွေဒိန်းကနဲခန့်ကာ မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသလို
ပြုလျော်သွားသည်။ စိန်စိန်ထဲမှ သူငွေတောင်းဦးမည်ဗေ့.. ။

xxxxxxx

(၃)

'မမစိန်က ဘာဖြစ်ချင်လဲ.. အဲဒီလူကို ကျွန်တော်ရှင်းပေးရ
မလား..'

'အို.. အဲဒီလိုပြောတာမဟုတ်ဘူး ကျားလေးရဲ့။ မမပြောတာက
အဲဒီလူကို စိုးစမ်းပေးဖို့..'

'ဘာကိုစိုးစမ်းရမှာလဲ..'

'အဲဒီလူက ဘာလုပ်တယ် ဘယ်မှာနေတယ် ဘာတွေကုန်လွန်ခဲ့
ဖူးတယ် စသဖြင့်ပေါ့ဟာ.. ဒီလိုခြိမ်းခြောက်ငွေညှစ်တဲ့သူဟာ..'

ဒီလောက်ရဲတင်းတဲ့ဥပဒေမဲ့လုပ်ရပ်ကို ခပ်ပြောင်ပြောင်လုပ်ရဲတဲ့သူဟာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ဖူးတဲ့ 'ခ' ရှိတဲ့သူမျိုးနေမှာပဲ...

'မမစိန်က ရဲတိုင်လိုက်ပါလား...'

'ဟဲ့... ရဲတိုင်ရင် ငါ့ယောက်ျားရဲ့ ကားတိုက်မှုပြဿနာက ဘူးခနဲပေါ်လာမှာလေ...။ အဲဒါလည်း နင်စဉ်းစားဦး...'

'မမစိန်ရဲ့ယောက်ျားပြဿနာကို ပေါ်မှာကြောက်နေရင်တော့ ဒီလူကဒီလိုပဲငွေညှစ်နေဦးမှာပဲ...'

'ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဟဲ့။ နင်ကစုံစမ်းပေး။ သူ့မှာ ပြစ်မှုတစ်ခုခုရှိနေရင် အဲဒီပြစ်မှုကိုဖော်လိုက် သူ့စရိုက်နဲ့သူ ထောင်ထဲ ဝင်သွားလိမ့်မယ်...'

'အပြောသာလွယ်တာ။ လက်တွေ့ကမလွယ်ဘူး...'

'ဘာမလွယ်ရမှာလဲ။ နင်ကဒီလောက်အပေါင်းအသင်းစုံတာ...'

'ကျွန်တော်ကတော့နှစ်လမ်းပဲကြိုက်တယ်။ မမစိန်ယောက်ျားကို ကားတိုက်မှုအတွက် ရဲစခန်းမှာ ဝန်ခံခိုင်း။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုငွေညှစ်တဲ့လူကို အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်...။ အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ...'

'မဖြစ်ပါဘူးဟယ်... နင်ပြောတာတွေနှစ်ခုလုံး ငါရင်တုန် ပါတယ်။ ငါပြောသလိုသာလုပ်ပေးပါ...'

ကောင်းပြီဗျာ... လုပ်ပေးမယ်...'

ကြရာမရသည့်အဆုံး စိန်စိန်သည် နေကာမျက်မှန်နှင့်လူကြီး လူကောင်းကိုစွဲအား မောင်ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ကျားလေးနှင့် သွား၍ ထိုင်ပင်သည်။ ကျားလေးကအပေါင်းအသင်းစုံသည်။ ကစားဝိုင်းတကာ နဲ့စပ်သည်။ ခပ်ဆိုးဆိုးလူတွေနှင့်ပေါင်းသည်။ သည်တော့ နေကာမျက်မှန်နှင့် ငွေညှစ်သူ၏ နောက်ကြောင်းကိုစုံစမ်းခိုင်းရသသည်။

ရည်ရွယ်ချက်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်နေသူလူဆိုးတစ်ဦးဦးဖြစ်ပါက သူ့ပြစ်မှုနှင့်သူ တရားဥပဒေ၏စီရင်ခြင်းခံရအောင် ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မောင်၏ကားတိုက်မှုက ပြီးသွားမည်။

သို့သော် တစ်ပတ်ခန့်အကြာ ကျားလေးရောက်လာသောအခါ စိန်စိန်မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာခဲ့...။

'အဲဒီလူကို ကျွန်တော်စုံစမ်းပြီးပြီ။ မမစိန်ပြောသလိုလုပ်လို့မရဘူး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျားလေးရဲ့...'

'အဲဒီလူက လူဆိုးမဟုတ်ဘူး။ ပြစ်မှုနောက်ခံမရှိဘူး...'

'သေချာလား...'

'သေချာတယ်။ သူကရုပ်ရှင်ထဲမှာ စွန့်စားခန်းတွေ လူစားထိုး ခိုက်ရင်ဝင်လုပ်ပေးတဲ့အလုပ်လုပ်တယ်...။ သူ့မိန်းမက မကြာခင်က ကားတိုက်ခံရပြီးသေသွားတယ်။ အဲဒီကားတိုက်ခံရတဲ့နန်းက သူ့သမီးလေးပါပါတာ။ သမီးလေးက ခါးကိုထိပြီး အောက်ပိုင်းသေသွား သလိုဖြစ်နေတယ်။ အခု... ဆေးရုံတက်နေရတယ်။ ဒီတော့ကျွန်တော် ဆင်တာက သူ့မှာငွေလိုနေလို့ မမစိန်ယောက်ျားကားတိုက်သွားတာ ဆည်းဖြစ်ရော အကြံပေါ်ပြီး မမစိန်ကို ငွေညှစ်တာပဲ...'

စိန်စိန်စိတ်ပျက်သွားသည်။

'ဒါဆို ငါဘာလုပ်ရမလဲ ကျားလေး...'

'သူကလူဆိုးမဟုတ်တော့ အခုလိုငွေညှစ်တာကို ရပ်သွားအောင် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းပညာပြန်ပေးလိုက်ရင် မယ်ထင်တယ်...'

'သူ့ကိုသတ်မလို့လား...'

'မသတ်ပါဘူး။ နည်းနည်းပညာပေးရုံပါ...'

'ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား...'

'စမ်းကြည့်သင့်တယ်... သူ့ကြောက်သွားရင် နောက်ဆုတ်သွား မှာပဲ...'

'နင်ပြဿနာတက်နေဦးမယ်...'

'ဟာ... ဒါကရပါတယ်... အသေးအဖွဲပါ...'

စိန်စိန်သဘောတူလိုက်သည်။

သုံးလေးရက်အကြာမှာ ကျားလေးက ဖုန်းဆက်သည်။

'အိုကေသွားလောက်ပြီမမစိန်။ သူ့ကိုကောင်းကောင်းပညာပေး ဆိုက်ပြီ။ သူဖြုတ်သွားတာသေချာတယ်။ သူ့ကိုသတ်သွားပါလို့တောင် ကြောက်ပြီးပြောတယ်။ မမစိန်ဆိုက် သူ့လာရဲမှာမဟုတ်တော့ဘူး...'

'ဟဲ့ ငါ့ဆီမလာဘဲ... မောင့်ကိုစွဲကိုရဲကိုသွားတိုင်ရင်ကော...'

'မပူပါနဲ့... သွားတိုင်ရင် ခင်းဈာအသေပဲလို့ သတိပေးခဲ့ ငါတယ်...'

စိန်စိန်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူတစ်ပါးကို နာကျင်ဒုက္ခ ရောက်အောင်မလုပ်လို့ပါ။ ခက်သည်ကဖြစ်လာသော ပြဿနာကို စိန်စိန်ကိုယ်၌ကလည်း မှန်ကန်စွာမဖြေရှင်းတတ်။ ကြောက်သည်

ကလည်းပါသည်။ မောင်ဒုက္ခရောက်မှာစိုးသည်ကလည်းပါသည်။ ကျားလေးဝင်ပြေရှင်းပေးသည်ကိုပဲ စိန်စိန်လက်ခံရတော့သည်ပေါ့။

ကျားလေးအပြောအရဆိုလျှင်...

နေကာမျက်မှန်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ် စိန်စိန်ထံသို့ ရောက်လာမည်မဟုတ်တော့ပါ။ . . ။

xxxxxxx

(၄)

သို့သော် အထင်နှင့်အမြင်ပါ စင်အောင်လွဲသွားပြန်သည်။

ကျားလေးဆီမှုန်းလာပြီး လေးရက်မြောက်နေ့တွင် သူစိန်စိန်ဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာပြန်သည်။ သူ့ကိုမြင်တော့စိန်စိန်တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားသည်ထင်မိ၏။

သူ့မျက်နှာက ထိမထင်မျက်နှာပေး မျက်နှာမှဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များပင် မပျောက်သေးပေ။ သူ့မျက်နှာမှာသွေးအေးသော အပြုံးတစ်ပွင့်ကို စိန်စိန်မြင်ရသည်။ သူ့လာသည်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း နေ့လည်ဖက်ဆိုင်မှာ လူရှင်းချိန်။ မောင်ကလည်းမရှိ။ စိန်စိန်တစ်ယောက်တည်း။ ကျားလေးတို့လုပ်ခဲ့သည်ကို တန်ပြန်လက်စားချေသည့်အနေဖြင့် စိန်စိန်ကိုမျှား အန္တရာယ်ပြုခဲ့လျှင်...

စိန်စိန်ကျောချမ်းသွားသည်။ မျက်နှာမှာသွေးမရှိသလို ဖြူဖျော့သွားသည်ကို သူ့ရိပ်မိပုံရ၏ ၊ တဟားဟားအော်ရယ်ပြီး...

‘မကြောက်ပါနဲ့ကွာ... ။ကျုပ်ကရက်ရက်စက်စက်လုပ်တတ်တဲ့ လူစားမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လူဆိုးငါးရိုက်တာခံရလို့ ကြောက်သွားမယ် လူစားမျိုးတော့လည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး... ။ မင်းမှားသွားပြီ...’

‘အို... အဲဒီလို... မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်မက...’

‘ကဲပါလေ... အဲဒါ... ထားပါ... ။ ကျုပ်ဆံပင်တွေ ရှည်နေတယ်။ ညှပ်ပေးစမ်းပါ...’

‘ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့...’

သူက ခပ်တည်တည်ပင် ဆံလည်ထိုင်ခုံပေါ်တက်ထိုင်သည်။ သူ့ဆံပင်ကို ညှပ်ပေးဖို့ပြင်ရသည်မှာ စိန်စိန်အဖို့ ကြီးစွာသောဒုက္ခ

ဖြစ်လေ၏။ ယခုအချိန်တွင် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ယောက် ရောက်လာပါစေဟု ဆုတောင်းသော်လည်း ဆုတောင်းကမပြည့်။ မောင်ကလည်း သည်အချိန်ပြန်လာတတ်လေမရှိ။

‘မင်းငါးတဲ့လူဆိုးတွေကို အယ်လောက်ပေးရလဲ...’

‘အို... ကျွန်မ မင်းပါဘူး...’

‘မင်းမင်းဘဲ အယ်လူဆိုးက ကျုပ်ကိုလာရိုက်မှာလေ။ အဲဒီလိုဆဲ ကျုပ်ကိုပေးလိုက်ရင် အကျိုးရှိမယ့်ဟာကို... တလွဲသွားသုံးတယ်...’

‘ကျွန်မ... ကျွန်မ...’

‘ထားပါ... ။ ဒါပေမယ့် မင်းငါးတဲ့လူဆိုးတွေက လူငယ်လေးတွေ၊ လက်လည်းမရဲ့ပါဘူး။ အတွေ့အကြုံသိပ်မရှိသေးတဲ့ ကလေးတွေပါ။ ကျုပ်ကကျုပ်ကိုတစ်ခါတည်း သတ်သွားစေချင်တာ... ။ မသတ်သွားဘူး။ တကယ်က သူတို့ကျုပ်ကိုသတ်သွားရင်ပွဲကပြီးသွားပြီ။ မင်းဆီကိုကျုပ်မ လာနိုင်တော့ဘူးပေါ့...’

စိန်စိန်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ သူ့ပြောနေပုံက ခပ်အေးအေးပင်။ စိန်စိန်မှာတော့ ရင်တွေခုန် လက်တွေတုန်လို့။ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ လည်းအေးစက်နေသည်။

သူ... ငွေတောင်းဦးမှာပဲ... ။ သူတောင်းလျှင်ပေးရမလား။ စိန်စိန်တွေးသည်။ မပေးလျှင်လည်းရမည်မထင်။

‘မင်းယောက်ျားက သူ့ဘာသာရဲစခန်းမှာ သွားပြီးအဖမ်းခံဖို့ ကောအစီအစဉ်မရှိဘူးလား...’

‘ရှင်...’

သူ့အမေးကို စိန်စိန်မဖြေတတ်။

‘သူက ရဲစခန်းမှာ သွားအဖမ်းခံရင်လည်း ကျုပ်ဝင်ရှုပ်လို့မရ တော့ဘူးလေ။ အင်း... သူကလည်း အဖမ်းခံရုံ ကျုပ်ကလည်းငွေလို့ ဆိုတော့ အကွက်ကချထားသလို ကွက်တိဖြစ်နေတော့တာပေါ့... ။ မင်းကလည်း မင်းယောက်ျားထောင်ထဲရောက်မှာ ကြောက်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့လည်း ကျုပ်တောင်းတာပေးပေါ့ကွာ ဘာတတ်နိုင်မလဲ...’

‘ရှင်ကိုငွေပေးရတဲ့မှာလား...’

‘ဒါပေါ့...’

‘ရှင်ဘယ်နှစ်ကြိမ် ဘယ်နှစ်ခါ ထပ်တောင်းနေဦးမှာလဲ...’

'ကျုပ်လိုနေတဲ့ငွေ မပြည့်မချင်းပေါ့...'
 'ရှင်... ယုတ်မာလှချည်လား...'
 'မပေးချင်ရင်လည်း ရှင်းရှင်းလေးပဲလေ။ မင်းယောက်ျားသွားအဖမ်းခံ။ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ကိုသတ်...။ ကြိုက်တဲ့လမ်းရွေး ရဲ့ပဲ...'
 'စိန်စိန် ဒေါသဖြင့် တုန်နေသည်။ သူ့ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ စိန်စိန်မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေ၏ သို့သော်လက်တွေက ကြောက်ရွံ့မူပါဝင်နေ၍၊ ကတ်ကြေးကိုပင်... မနည်းထိန်းကိုင်နေရသည်။'
 'အခုဒီအခန်းထဲမှာ တစ်ခြားဘယ်သူမှမရှိဘူး။ မင်းနဲ့ကျုပ်ပဲရှိတယ်။ မင်းသတ္တိရှိရင် အဲဒီမင်းလက်ထဲကကတ်ကြေးနဲ့ ကျုပ်ကိုထိုးသတ်လိုက်။ ပြီးပြီ'
 'ကျွန်မ အဖမ်းခံရမှာပေါ့...'
 'မဟုတ်ဘူးလေ... အဲဒါကလွယ်လွယ်လေးရယ်။ ကျွန်မက မတော်မတရားကျင့်လို့ သတ်လိုက်တာပါလို့... ရဲကိုပြောလိုက်ရတာပါပဲ...'
 'အို... အဲဒါက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ...'
 'မဟုတ်တာကိုဟုတ်အောင် လုပ်ယူရမှာပေါ့... မင်းကိုယ်က ကျုပ်က ဆွဲလွှဲထားသလို... အကျီတွေ ဆွဲဖြို...။ ဆံပင်တွေဖွားလှ ကျဲလုပ်ပစ်။ ကိုယ်မှာကုတ်ရာခြစ်ရာတွေလုပ်...။ ပြီးတော့ကျုပ်ကိုယ်ကလည်း မင်းလက်သည်းနဲ့ကုတ်ထား။ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ရှန်းကန်လို့ချွေးထားပုံပေါ်အောင် ဖရိုဖရဲလုပ်ထား။ အဲဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ...'
 'ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ...'
 'မင်းကျုပ်ကိုသတ်ချင်ရင် အပြစ်လွတ်အောင်သတ်တဲ့နည်းကို ပြောတာပါ...'
 'မလုပ်ပါဘူး... ကျွန်မမလုပ်ပါဘူး...'
 'ဒါဆိုရင် ကျုပ်အနိုင်ကျင့်သမျှ မင်းကခံနေမယ်ပေါ့ဟုတ်လား...'

xxxxxxx

(၅)

ရဲများရောက်လာသောအခါ... သူသည်ဆုံလည်ထိုင်ခုံမဲတွဲကြမ်းပြင်တွင် အကျီကျွတ်ကြီးနှင့် ဖုတ်လက်လန်လဲကျလျက်၊ ဘယ်ဘက်ရင်ဘက်တွင် သွေးများချင်းချင်းနီလျက်။ သွေးများကကြမ်းပြင်ပေါ်ပင်စီးကျနေ၏။
 ထိုင်ခုံပုကလေးတစ်ခုပေါ်မှာ စိန်စိန်က ဖုန်တုန်ရီရီထိုင်နေသည်။ သူမ၏လက်မှာ ကတ်ကြေးတစ်ချောင်းကိုကိုင်လျက်။ ကတ်ကြေးမှာလည်းသွေးများရဲရဲနီနေ၏။ ဆံပင်တွေမှဖွားလန်ကျ၊ အကျီတွေစုပုံပြီလျက်။ ပခုံးမှာကုတ်ရာခြစ်ရာတွေနှင့်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း... ခေါင်းလျော်ရည်ဗူးတွေ၊ အလှပြင်ဆေးဘူးတွေ၊ ကိရိယာတွေ ပြန့်ကျဲလျက်။
 'ကျွန်မသူ့ကို ဟောဒီကတ်ကြေးနဲ့ထိုးလိုက်တာပါ။ ကျွန်မကိုသူ... ဘလက္ကယလုပ်လို့...'
 'စိန်စိန်ကရဲအရာရှိကိုဖြောင့်ချက်ပေးဝန်ခံသည်။
 'ဇာတ်လမ်းက စကတည်းက အကျည်းတန်စွာ စလာသည့်ဇာတ်လမ်း။ ခုတော့လည်းအကျည်းတန်စွာ ဇာတ်သိမ်းသွားရပြီပေါ့။
 'နေကာမျက်မှန်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်က သေရွာသို့။ ဓမ္မကျင့်သဖြင့် ကတ်ကြေးဖြင့်ထိုးခဲ့သူ စိန်စိန်က ထောင်ထဲသို့...။'

xxxxxxx

(၆)

သို့သော် နောက်ဆက်တွဲ အကြောင်းအရာလေးများကို ဆပ်မဲသို့ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းနေသည်ဟု ဆိုရတော့မည်။
 'စိန်စိန်ခင်ပွန်းမောင်မောင်က
 'မောင် ကားနဲ့တိုက်ခဲ့မိတာ ခွေးပါ မမရယ်။ အဲဒါကိုမောင်ပြောခဲ့တာပဲ။ မမက အစိုးရိမ်လွန်ပြီးမယုံခဲ့တာ...။ ဟူသောစကား။
 'စိန်စိန်မောင်ကျားလေး၏
 'သူ့ကျွန်တော်တို့ကို ပြောခဲ့သလို တကယ်သေချင်လို့ လုပ်ခဲ့ပုံပဲ

၁၃၂ ၈ နေ့စဉ်သော်

မမစိန်။ မမစိန်ကိုမတရားကြံချင်လို့ ဟုတ်ပုံမရဘူး.. ' ဟူသော စကားနှင့်...။

စိန်စိန်အမှုစီရင်ချက်ချသောနေ့တွင် ဘီးထပ်ကုလားထိုင်ကလေးဖြင့် ရောက်လာပြီး အသက်ဆယ်ခြောက်နှစ်ရွယ်ကလေးမလေး တစ်ယောက်လာပေးသွားသောစာအိတ်ကြီးတစ်အိတ်။ စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ငွေစက္ကူများ။ စိန်စိန်ထံမှ ထိုသူတောင်းယူသွားသည့် ငွေ နှစ်သိန်း။ ပြီးတော့စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်။ မျက်မှန်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကြိုတင်စီစဉ် ရေးထားပြီး သမီးထံပေး ထားခဲ့ဟန်တူသော စာရွက်ကလေးဖြစ်သည်။

'မိန်းကလေး...။

ကျုပ်သမီးကလေးအတွက် လိုအပ်နေလို့ ကျုပ်မင်းဆီက ချေးယူခဲ့တဲ့ငွေတွေကို ပြန်ဆပ်လိုက်ပါတယ်၊ အသက်အာမခံကရတဲ့ငွေ နဲ့ပြန်ဆပ်လိုက်တာပါ။

အသက်အာမခံငွေတွေရဖို့... ကျုပ်ကိုနောက်ဆုံးကူညီခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကိုတော့ ကျုပ်နောင်ဘဝကျမှပဲ ဆပ်ပါရစေ...။ ကျေးဇူးအထူး တင်ပါတယ်...။

နေ့စဉ်သော်

မောင်ယဉ်ကျော်

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဂုဏ်သတ်ကြီး ပုဒ်မသည့်

ပူးစာရေးသတ် ဖြစ်သွားတတ်၏

မောင်ယဉ်ကျော်

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မသည်

ပူးစာရေးနတ်ဖြစ်သွားတတ်၏

(၁)

တစ်ညလုံးရွာသည့်မိုး နောက်တစ်နေ့နံနက် ၇ နာရီအထိမစဲသေးဘဲ ရှိနေသည်။

မိုးတစ်စိတ်စိတ်နှင့် ဖက်အိပ်ချင်လှသော်လည်း သည်နေ့မှာတာဝန်များ တာဝန်ကျနေပြီဆိုသည့်အသိကြောင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲတက်လာခဲ့သည်။

ရဲစခန်းမှ ရုတ်ချက်တိတိခေါက်လိုက်သော သံချောင်းသံကြောင့် ယူနီဖောင်းကိုအမြန်ဆုံး ဝတ်ဆင်လိုက်ရသည်။ အချုပ်ခန်းကို စစ်ရမည်။ ကင်းအဖွဲ့ကိုတန်းစီရမည်။ လုံခြုံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ လိုအပ်ချက်များကို မှာကြားရမည်ဆိုသောတာဝန်များ၏ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းအဝဝကို စိတ်ဖြင့်စောင့်မှတ်ရင်း အိမ်မှဆင်းခဲ့သည်။

“အလေးပြု”

“လေးစားပါတယ်ရဲ့ဘော်”

ရဲစခန်းအဝ ရောက်ရောက်ချင်းကင်းအဖွဲ့မှ အလေးပြုလိုက်လေ၍ ကျွန်တော်က ပြန်လည်အလေးပြုရင်း နှုတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်မိသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကင်းအဖွဲ့လူစုံမစုံ စစ်ဆေးမှုမြန်းပြီး အချုပ်ခန်းကို ဆက်လက်စစ်ဆေးသည်။ အချုပ်သား၊ အချုပ်သားအမည်၊ ဖမ်းဆီးထားသည့်ပုဒ်မ စသည်တို့ဖြင့် အသေးစိတ်စစ်ဆေးပြီးနောက် တာဝန်များရုံးခန်းထဲ လွှမ်းအောင်တွင်-

“ဗိုလ်ကြီး သည်နေ့တာဝန်များလား”

အသံလာရာနောက်ကျောသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ တပ်ကြပ်မြင့်ဆွေစား တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့စခန်းမှ အကူစာရေးလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ဟေး... ငါသည်နေ့တာဝန်များကျတယ် မြင့်ဆွေ”

“တိုက်ဆိုင်ပြန်ပြီ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်လည်းသည်နေ့အကူစာရေးတာဝန်ကျတယ်၊ ကျွန်တော်တော့မနက်က ပုတီးကိုးပတ်တိတိ စိပ်လာခဲ့တယ်၊ ဗိုလ်ကြီးကော...”

“မင်းအတိုင်းပဲပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်က ရယ်ရယ်ပြီးပြေးပြောရင်း ရုံးခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တာဝန်များ ကျတိုင်းလိုလို အကူစာရေးအဖြစ် တပ်ကြပ်မြင့်ဆွေနှင့် ကြုံကြုံနေသည်။ သူနှင့်တာဝန်တွဲကျလေတိုင်း တစ်ရေးမှ မေးမရတတ်သည့် အစဉ်အလာလေးကလည်း ရှိနေသည်ကိုး။

ရဲစခန်းဆိုသည်မှာ လူ့ဘာဝက အမှုစုံအဝဝကို ဒိုင်ခံဖြေရှင်းပေးနေရသည့် ဌာနမို့ စခန်းကိုတာဝန်ခံရသည့် စခန်းမှူးထက် တာဝန်များလုပ်သူမှာ ပို၍ဖတ်ဖတ်မောရတတ်ပါ၏။

မိန်းမလင်ငယ်နောက်လိုက်ခြင်း၊ လင်မယားရန်ဖြစ်ခြင်း၊ အမည်မသိကလေးအလောင်း လမ်းဘေးမှာပစ်သွားခြင်းမှအစ သွေးသံရဲရဲစားထိုးမှု၊ လူသေမှု၊ လူပျောက်မှု၊ ရန်ဖြစ်မှု၊ ကားတိုက်မှု၊ ခိုးမှု၊ ခါးပိုက်နှိပ်မှုအဆုံး နောက်ဆုံးလမ်းပေါ်တွင်ကလေးများ ဘောလုံးကန်ခြင်းအပါအဝင် လူ့ဘုံ၏ အမှုစုံကို တာဝန်များလုပ်သူများတစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံးအာပေါက်အောင် ရှင်းလေ့ရှိသော အခင်းဖြစ်အရပ်ပြေးရ သေခါနီးလွန်နားစစ်ချက်ကို အပြေးအလွှားယူရနှင့် ဖတ်ဖတ်ကိုမောရပါသည်။

ကျွန်တော်တာဝန်များကျလေတိုင်း အမှုပွေတတ်လေ၍ အန္တရာယ် ကင်းပုတီးစိပ်၊ ဘုရားရှစ်ခိုးခွဲခြင်းရှိမရှိ တပ်ကြပ်မြင့်ဆွေက ရောက်ရောက် ခြင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နံနက် ၁၀ နာရီထိုးပြီ။

ခုချိန်ထိ စခန်းထဲမှာ ဆူဆူညူညူ ငိုရွှက်သံများ မကြားရသေး၍ စိတ်ချမ်းသာနေပါ၏။ မနေ့က စစ်ဆေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် အမှုတစ်ခုအတွက် အမှုနေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ဂေးအေးဆေးဆေး ရေးဆွဲနေဆဲတွင်...။

(၁)

“တာဝန်များနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာကိစ္စလဲခင်ဗျာ”

“အမှုတိုင်ချင်လို့ပါ”

အခန်းအပြင်ဘက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်ကျွန်တော်တပည့် ကျော် တပ်ကြပ်မြင့်ဆွေတို့ အချီအချစကားပြောသံကြားရသည်။

“တာဝန်များအခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်၊ အသည်တခါးကို တွန်းဝင် သွားပါ”

မရှေးမနှောင်းပင် ဆင်နားရွက်တခါးပွင့်လာပြီး အမျိုးသမီးတစ် ယောက် ဝင်လာသည်။ အသက် ၂၀ကျော်ဝန်းကျင်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကျစ်လစ်တောင့်တင်း၍ မိန်းမချောစာရင်းဝင်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် သတိထားမိလိုက်သည်။ ထမီမှာ အစိမ်းရောင်၊အကျိုက် တက်ထရွန်အပြု လက်စကနှင့်မို့ ကျောင်းသူလား၊ ကျောင်းဆရာမလားတော့ ခွဲခြားမသိနိုင် သေးပါ။

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

သူက ကျွန်တော်စားပွဲရှေ့ ကုလားထိုင်လွှတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“ကျွန်မနာမည် ဝေဝေဇော်ပါ၊ အလက(၆) အလယ်တန်းပြ ဆရာမပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်မအမှုဖွင့်ချင်လို့ပါရှင်”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို လက်တိုင်အိတ်စစ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အထဲမှ ၃ x ၄ လက်မအရွယ် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့် နဂွတစ်ကို ကျွန်တော်ထံ လှမ်းပေးနေသည်။ ကျွန်တော်ယူကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲကအမျိုးသမီးမှာ ဝေဝေဇော်ပုံဖြစ်နေပါ၏။ ကိုယ်တစ်ပိုင်းလက်ထဲမှာ ကြိမ်ခြင်းတောင်းလေး တိုင်လို့ ကျောင်းခန်းထဲမှ လှမ်းအထွက်တွင် ရိုက်ထားသည့်ပုံပေပေ။

“သည်ဓာတ်ပုံက ကျွန်မဓာတ်ပုံပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... အမှုအသွားအလာလေး ရှင်းပြပါဦးမဝေဝေဇော်”

“သည်ဓာတ်ပုံကို ရိုက်တဲ့ကိုမြင့်ဇော်ဆိုတာ ကျွန်မတို့လမ်းထဲက ပါပဲ၊ တိုက်ခန်းချင်းလည်း ကပ်နေပါတယ်၊ သူ့မိဘကျွန်မမိဘတွေချင်း သည်း ခင်ပါတယ်၊ သူနဲ့ကျွန်မလည်း မခင်ကြသည့်တိုင် လူချင်းသိနေပါ တယ်ရှင်”

ကျွန်တော်က သူပြောသမျှကို လက်လေးတိုဖြင့်မသိမသာ ရှေးမှတ် နေသည်။

“အင်း... ဆက်ပါဦး ဝေဝေဇော်”

“သူက ကျွန်မကိုမြင်တိုင်း ကျွန်မမသိဘဲ ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်တယ်ရှင်၊ နောက်တစ်နေ့ကျရင် မနေ့ကသူရိုက်ပြီးသား ဓာတ်ပုံကိုကူးပြီး နဂွတစ်ပါ ကျွန်မကို ပြန်ပေးလေ့ရှိတယ်”

“ဪ... ”

“အမှုကတော့ ဒါပါပဲ၊ ကျွန်မမသိဘဲ ခိုးရိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆစ်နေနေ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်မဓာတ်ပုံကို ခုတ်းလုပ်ပြီး မဟုတ်ကရတ် အားပုပ်လေလွင့် အပြောခံရမှာ စိုးရိမ်ပြီး အခုလိုအမှုလာဖွင့်တာပါရှင်”

ကျွန်တော်ခေါင်းထဲ ကျောင်းတုန်းက အလွတ်ကျက်လာမည့် စိတ်ပုဒ်မတွေကို လိုက်ရှာနေ၏။ ဘာပုဒ်မတပ်ရမလဲဆိုပြီး ခေါင်းမှာ အချာလည်သွားသည်။

“မဝေဝေဇော်က လင်နဲ့လား၊ အဲလေ... အိမ်ထောင်ရှင်လား”

“ကျွန်မ အပျိုပါ”

“ကိုမြင့်ဇော်ကရော”

“သူလည်း လူပျိုတစ်ယောက်ပါပဲ”

“သူ့အလုပ်အကိုင်ကရော... ”

“သတင်းစာတိုက်တစ်ခုမှာ အပျော်တမ်းသတင်းထောက် လုပ်နေ တယ်လို့ သိရပါတယ်”

“မဝေဝေဇော်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်တာကလွဲရင် အခြားကိုယ်အမှုအရာ

နှုတ်အမှုရာတွေနဲ့များ စော်ကားပါသေးသလား။ လက်ဆွဲပြီး လိုက်စကား ပြောတာမျိုး အပါအဝင်ပေါ့ဗျာ”

ဝေဝေဇော် ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။

“ကျွန်မတို့ လမ်းထဲမှာ နေလာကြတာ ၁၀ နှစ်လောက်ရှိပြီ ကိုမြင့်ဇော်မှာ ဒီအပြုအမူမျိုး အပြောအဆိုမျိုးတစ်ခါမှ မလုပ်ဘူးပါဘူး။ လူချင်းတွေ့ရင် နှုတ်ဆက်တယ်၊ မွန်မွန်ရည်ရည်ပါပဲ၊ တစ်ခုပြောစရာ ရှိတာက ဓာတ်ပုံနဲ့ရိုက်တတ်တာပါပဲရှင်”

အခက်တော့ အခက်သားပါလားဟု စိတ်ထဲမှာ ညည်းလိုက်မိ သည်။

“အမှုဖွင့်တာကတော့ လွယ်ပါတယ် မဝေဝေဇော်၊ ဖွင့်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်တာမျိုးကျတော့ ခက်ခဲတတ်တယ်၊ ဒီတော့ကိုမြင့်ဇော်ကို ကျွန်တော်ခေါ်ပြီး မေးမြန်းကြည့်ပါဦးမယ်၊ သူကသူ့အမှား သူတောင်းပန် ပြီး နေ့ကိုအလားတူကိစ္စမျိုး မကျူးလွန်တော့ပါဘူးဆိုရင် မဝေဝေဇော် ကျေနပ်နိုင်ပါ့မလားဟင်”

သည်အဖြစ်မျိုး မကြာခဏကြုံဖူးခဲ့လေ၍ လက်မလွန်ခင် ကျွန်တော်က ညှိနှိုင်းစကားမျိုး ပျိုးလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မဝေဝေဇော်သည် ကျွန်တော်မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာချေ။ ခါးခါး သီးသီး ငြင်းဆန်သည်။

“ကျွန်မ မကျေအေးနိုင်ဘူး၊ အမှုဖွင့်ပေးပါ”

ကျွန်တော့်စည်းရုံးရေးနည်းဗျူဟာသည် အောင်မြင်မှုမရတော့ သည့်အဆုံး-

“မြင့်ဆွေရေ... မြင့်ဆွေ”

“ဗျာ... ဗိုလ်ကြီး”

“မဝေဝေဇော် အမှုဖွင့်ချင်လို့တဲ့ကွာ၊ ဖွင့်ပေးလိုက်တော့”

“ဘာပုဒ်မလဲ ဗိုလ်ကြီး”

“အေး... ပုဒ်မနေရာ ခဏချန်ထားဟေ့၊ စာအုပ်ထဲမှာ မွေနှောက်လိုက်ဦးမယ်၊ ကဲမဝေဝေဇော် အခန်းအပြင်ကို ကြွပါ၊ အကူစာ ရေးရှေ့မှာ တိုင်ချက်ပေးနိုင်ပါပြီ”

သူထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော် ဥပဒေစာအုပ်ကို တချင်းချင်းလှန်သည်။ ဘာပုဒ်မ တပ်ရမည်မှန်း မသိသေး။ ထိုစဉ်စခန်းမှူး ဦးသန်းဆွေ ဝင်လာသည်။

အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် ဂါတ်စာရေးကြီး တွန်းရွှေဝင်လာသည်။ ဝါရင့်စာရေးကြီးမို့ အမှုအကြောင်းအရာ ပြောပြ သည်။ သူလည်း ရှေ့လည်လည်ဖြစ်နေသည်။ သုံးငွေသက်သား ခေါင်းချင်း ဆိုင်ပြီး ဥပဒေပေါင်းစုံ စာအုပ်ပုံများအကြား ပုဒ်မတွေကို မွေနှောက်ရှာ ဆွဲနေကြသည်။

တိုင်ချက်နှင့် တပ်ထားသည့်ပုဒ်မ လွဲချော်သွားမည်စိုး၍ ဟိုပုဒ်မ တပ်ရန်နီး ချိတ်ချိတ် ၈ဝေဝေပါ...။

“မြင့်ဆွေရေ...”

“ဗျာ... ဗိုလ်ကြီး”

“နယ်ထိန်းအဆင့် တစ်ယောက်လွတ်လိုက်ကွာ၊ ()လမ်း၊ အိမ်အမှတ် ()မှာနေတဲ့ မောင်မြင့်ဇော်ကို စခန်းခေါ်လာခဲ့ပါလို့”

“ကောင်းပါပြီ”

ဓာတ်ပုံအက်ဥပဒေ၊ ရုပ်ရှင်နှင့်ပတ်သက်သော ဥပဒေစာအုပ်များ စည်း အထပ်ထပ်လှန်ပြီးပြီ၊ တိုင်ချက်နှင့်မကိုက်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ စာအုပ်ထဲက တစ်ခုသောပုဒ်မကိုတော့ ကျွန်တော်မျက်စိကျနေသည်။

* ပုဒ်မ-၃၅၄ - မိန်းမ ကာကွန်မြေပျက်စီးစေမှု

မည်သူမဆိုမိန်းမတစ်ဦး၏ ကာကွန်မြေကို ပျက်စီးစေရန် အကြံပြုသော်လည်းကောင်း၊ ကာကွန်မြေပျက်စီးတန်ရာ သည်ကိုသိလျက်နှင့် သော်လည်းကောင်း၊ ထိုမိန်းမကို လက်ရောက်မှု ကျူးလွန်လျှင်(သို့တည်းမဟုတ်)ရာဇ ဝတ်မကင်းသော အနိုင်အထက်ပြုမှုကို ပြုလျှင် ထိုသူ အား နှစ်နှစ်ထိထောင်ဒဏ် တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ် ဖြစ်စေ ဒဏ်နှစ်ရပ်စလုံးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်။

တဲ့-

ယခုကိစ္စမှာ လက်ရောက်မှု မပါသဖြင့်-

“လက်ရောက်မှုမပါပေမယ့် ကင်မရာရောက်သွားတယ်လေ၊

လည်း လက်ရောက်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ကိုယ်လိုရာကို ဆွဲပြောလိုက်သည်။

စခန်းမှူး ဦးသန်းဆွေမျက်နှာ အဝင်ကျပုံမရ၊ တပ်ကြပ်ကြီး

ဆွန်းရွှေလည်း အဝင်ကျပုံမရ။

သို့သော်လည်း -

“ကဲဗျာ . . . ပုဒ်မ ၃၅၄ နဲ့ပဲ ဖွင့်လိုက်တော့ဗျာ”

စခန်းမှူး၏ ဘဝင်မကျဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ မဝေဝေဇော် မောင်မြင့်ဇော်တို့ အမှုတော်ကြီးအား ဖွင့်လိုက်ရပါတော့သည်။

(၃)

“ဪ . . . ဝေဝေဇော်က ကျွန်တော့်ကို အမှုဖွင့်သွားတာကို ကြေကွဲစွာဖြင့် မောင်မြင့်ဇော် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ညည်းတွားလို့ သည်။

“အေးကွာ . . . တို့လည်း အမှုမဖွင့်ဘဲ ကြေအေးဖို့ကြိုးစားကြ ပါသေးတယ် မောင်မြင့်ဇော်၊ ဒါထက်မောင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့များ သူ့ ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်ရတာလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်နီးနားချင်းပဲ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တဲ့ ကြောင်း ခွင့်တောင်းလိုက်ရင် အရသားနဲ့ကွာ”

“ခွင့်တောင်းရင် ရပါတယ်ဆရာ . . . ကျွန်တော်က အရိုက်ခံ ဓာတ်ပုံမျိုး မရိုက်ချင်ဘူး၊ အမှတ်တမဲ့သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့ သက်တမ်း မျိုးမှ ရိုက်ချင်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်၊ အထူးသဖြင့်ကာယကံရှင်တောင် လုံး မသိလိုက်ဘဲ အမှတ်မဲ့ ခိုးရိုက်ချင်တဲ့ ဝါသနာက ရှိနေတော့ . . . အ ပေါ့လေ . . . ခုတော့လည်း ကျွန်တော်အချုပ်ခံရတော့မှာပေါ့နော် ဆရာ”

“အေး . . . အမှုကို ရုံးကရားစွဲမတင်နိုင်ခင်မှာတော့ အချက် နေရဦးမှာပေါ့ မောင်မြင့်ဇော်”

မောင်မြင့်ဇော်၏ မျက်နှာလေး မှိုင့်ကျသွားပါ၏။

သို့သော် သူသည်သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းလိုက်ပုံရသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ သူပေးတဲ့အပြစ်ကို ရဲရဲစွာ ရင်ဆိုင်ပါတော့မယ် ထောင်ကျလည်း ပြုံးပြုံးပါပဲဆရာ၊ ဪ . . . ဝေဝေဇော် မင်းသူ လောက် ရက်စက်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ငါ့အတွေးတွေဟာ မှားနေ လားကွယ်”

(၄)

တစ်ရာသီပြောင်းခဲ့ပြီ

မုတ်သုံနေရာသို့ အရှေ့မြောက်လေ ဝင်ရောက်လာချေပြီ။ မိုး

များအစား ဆောင်းနှင်းမြို့တွေဝေလို့ နေပါပြီ။ တစ်ခုသောဆောင်း နက်ခင်း တွင် ကျွန်တော်သည် မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော ရွှေတိဂုံစေ တော်အား ဖူးမြော်ရန် ရောက်ခဲ့ပါ၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လူ့လောကမှ နုပွင့်တွေအကြား လုံးဝထွေးနှစ်မြုပ်နေခဲ့ရာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ စိတ်လွတ် ယ်လွတ် နေချင်သည်။ စိတ်ကို အပန်းဖြေလို့ အကောင်းဆုံးနေရာကား ကျွန်တော့်အဖို့ တရားဓမ္မရိပ်မှာပဲ ခိုလှုံချင်နေသည်။

ရွှေတိဂုံစေတီအား ဖူးမြော်ပြီး လက်ယာရစ်တစ်ပတ်ရစ်ရန် နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးတိတ်တိတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အနောက် နက်မုခ်ကို ကျော်လွန်လာသည့်အခါ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ တရွေ့ရွေ့လျှောက် ဖူးနေသည့် စုံတွဲတစ်တွဲကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ ရှေ့သွားရောက်လိုက် နှစ်ယောက်လည်း လှပသောစုံတွဲဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသား၏ပခုံးတွင် ခင်ရာတစ်လုံးလွယ်ထားပြီး သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ပန်းစွန်း နှစ်ယောက်ထိရင်း တိုက်ရင်း စကားတွတ်တွတ် ပြောဆိုသွားနေပုံ သည်။

သူတို့ကို ကျွန်တော်ကျော်ဖြတ်လိုက်သည့်အခါ နှစ်စုံသောသူတို့ တံလုံးလေးများက ကျွန်တော်အား ဝင့်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်ကို သတိပြု လိုက်သည်။

“ဟင် . . . ဆရာ တစ်ယောက်တည်းလား”

နှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်တော်အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်မှာ ဇဝေဇဝါနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ရဲစခန်းမှာ တာဝန်ထမ်းရသည့် အမှုစစ်အရာရှိတစ်ယောက်အဖို့ အမှုသည်ပေါင်းစုံနှင့် နေ့စဉ်ဆက်ဆံ ရသဖြင့် မှတ်ဉာဏ်မှာ ထိုင်းမိုင်းသွားပြီထင်ရသည်။

“ကျွန်မ ဝေဝေဇော်လေ”

“ကျွန်တော် . . . မောင်မြင့်ဇော်လေ ဆရာ”

“ဪ . . .”

“ဆရာတာဝန်မှူးကျတဲ့ မိုးရာသီနေ့တစ်နေ့က ကျွန်တော့်ကို ပုဒ်မ ၅၄ နဲ့ ဝေဝေဇော်က အမှုဖွင့်ခံရတဲ့ မြင့်ဇော်လေ . . .”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆရာသိပါပြီကွာ၊ ကဲ . . . အခုအခြေအနေကရော” တပည့်ဟောင်းများကို ပြန်တွေ့ရသည့် ဆရာတစ်ဦးပမာ ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားရပါသည်။

“ပုဒ်မ ၃၅၄ ကောင်းမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အခုအိမ်ထောင်ကျ

၁၄၂ ဂမောင်ယဉ်ကျော်

နေပြီ ဆရာရဲ့ သိလား”

“ဟေ . . . တယ်ဟုတ်လိုက်ပါလား၊ ရှင်းစမ်းပါဦး မောင်မြင့်လေး
ဝေဝေဖော်၏ မျက်စောင်းလှလှလေးကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်
သည်။”

“ဆရာ စွဲတင်လိုက်တဲ့အမှု ရုံတော်ရောက်တော့ ကျွန်တော်
တရားသူကြီးက ခက်ငွေတပ်တယ်၊ အဲသည်နောက်ပိုင်းကစပြီး အနှစ်
အလလ မြို့သိပ်ထားရတဲ့ ကျွန်တော့်မေတ္တာဟာ ပေါက်ကွဲလာပြီး သူ
ချစ်ရေးဆိုတော့ . . . ဆရာရေ သူက ကျွန်တော့်ကို တန်းကြိုက်တေ
တာပဲလေ”

“အမယ် . . . အမယ် . . . ချက်ချင်းကြီး မဟုတ်ပါဘူးနော်
သုံးလေးလလောက် ကြာပါသေးတယ်”

“အတူတူပေါ့ ဝေဝေရယ် . . .”

“ဟွန်း . . . သည်က သူ့ကို တရားခွင်မှာ လက်ထိပ်ကြီးတန်းလ
နဲ့မြင်ရတော့ သနားသွားပြီး . . . သူကလည်း ခိုညည်းသလို တညည်း
ညည်းနဲ့ အပူကပ်လွန်းလို့ ကြိုက်တာပါနော် . . .”

ကျွန်တော်က သူတို့လေးတွေ၏ ချစ်စရာပြောသံလေးတွေ
နားထောင်ရင်းက -

“အေးပေါ့ကွာ . . . အမှုလေးတစ်ခုအဖြစ်မှ အချစ်လေးတစ်ခု
ဖြစ်သွားရော ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“အစစ်ပါပဲ ဆရာရယ် . . . အထူးသဖြင့် ပုဂံမ ၃၅၄ ကိုထေ
အချစ်ဆုံးပဲ ဆရာရေ . . .”

ဪ . . . သည်လိုဆိုတော့လည်း သူတို့လေးတွေ၏ မျက်
ကလေးတွေမှာ ဆောင်းနှင်းလို့ဖြူ၍ ဆောင်းနှင်းပွင့်လေးတွေလို အေး
သန့်စင်နေလေသည်တကား ။

မောင်ယဉ်ကျော်

(တစ်ချိန်တုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အား ကူညီပေးခဲ့ခြင်း
အမှတ်တရအဖြစ်)

The Light Arts Media

ဥပါဒါန်
ချစ်သန်းမြင့်

www.burmeseclassic.com

ဥပါဒါန်

ချစ်သန်းမြင့်

ညသည်ပိန်းပိန်းပိတ်။

လကွယ်ညသန်းခေါင်ယံ၊ ကြယ်မစုံလမသာ၊ မောင်နှင့်မည်းမည် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းမို့ မြတ်နိုးတံခါးပိတ်အိပ်သည်။

အိပ်သည်ဆိုသော်လည်း မျက်လုံးသာမှိတ်ထားရသည့် အိပ်တစ်ဝက်နိုးတစ်ဝက်နှင့် အိပ်မက်တွေကလည်း ကယောက်ကယက် ခါတ်ပုံကိုသာမြင်ဖူးသော အိန္ဒြေက မျက်ထောက်နီကြီးနှင့်သူ့ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဝုန်း... ခိုင်း”

“အင့်”

မြတ်နိုးရင်ဘတ်အောင့်သွားသည်။

သတိရ၍ကြည့်လိုက်တော့ ခုတင်ပေါ်အိပ်နေရာက ကြမ်းပြ ပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။

တစ်ယောက်ယောက်ကများ တွန်းချလိုက်လေသလား အိပ်မက်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

မြတ်နိုးစဉ်းစားရင်း ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မြတ်နိုးမအိပ်ခင်ကပင် ပြတင်းပေါက်ကို သေသေချာချာပိတ်ခဲ့ သည်။ တံခါးမင်းတုံးကို တိုးပြီးလိုက်ကာတွေလည်း ဆွဲမိခဲ့သည်။ အခန်းဝတ်ခါးကိုတော့ မင်းတုံးထိုးမထားခဲ့ပါလေ။

ခုတော့... ပြတင်းပေါက်တံခါးသည်ဖွင့်လျက်၊ ဖိုက်ကာများ သည်လည်း လေအငွေ့တွင် လူးလွန်လှုပ်ရှားလျက်ဖြစ်နေသည်။

ဒီကနေ့မှ မြတ်နိုးနှင့် ကိုမောင်မောင်တို့ ရုံးတက်လက်ထပ်ခဲ့ ကြသည်။ ကိုမောင်မောင်အနေဖြင့်တော့ သူ့ဘဝ တစ်ပတ်ခွမ်းကို ရွှေတွေငွေတွေနှင့် ဖုံးပြီး မြတ်နိုးအားတင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ် ယူလိုက်သည်။

မြတ်နိုးကလည်း ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်။

ဖခင်ကွယ်လွန်သည်မှ မကြာသေးချေ။ အခါတော်ပေးတာက နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ ဟုဆို၍ မင်္ဂလာမဆောင်ချင်ပေ။

မြတ်နိုးကတစ်ကောင်ကြွက်၊ မြတ်နိုးဆယ်တန်းဖြေသည့်နှစ်တွင် အမေဆုံးခဲ့သည်။ အဖေက ကားခရိုင်ဘာလုပ်ပြီး တက္ကသိုလ်ပို့ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်မှအပြန် ဂေါက်ကွင်းကိုဖြတ်တိုင်း ကိုမောင်မောင် ဂေါက်ရိုက်နေသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။

တစ်ညနေတွင် သူနှင့်အဖော်ပါလာသော ခင်အေးမွန်က ကိုမောင်မောင်အကြောင်းကို စာကားစ၍ပြောသည်

“မြိုင်သာယာအိမ်ကြီးရှင်ပေါ့၊ ဦးမောင်မောင်တုံး၊ ချမ်းသာလို့ ဂုဏ်ကြီးရှင်အနေနဲ့ ဦးတတ်ခေါ်ရတာ၊ အသက်ကသိပ်မကြီးသေးဘူး။ သူ့ဇနီးအိန္ဒြေက သူတို့ရဲ့ အိမ်ကြီးနောက်ဘက်ကရေကန်ထဲမှာ ညကြီးမင်းကြီး လှေထွက်စီးရင်း လှေမှောက်ပြီးသေသွားတယ်”

မြတ်နိုး၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် မြိုင်သာယာအိမ်ကြီးနှင့် အိန္ဒြေ အကြောင်းပါလာသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

မြတ်နိုး မြိုင်သာယာဘက်သို့ ရောက်တိုင် အိမ်ကြီးကိုစိတ်ဝင် တစား စာမေ့တမော ကြည့်ခဲ့ဘူးသည်။

မြိုင်သာယာအိမ်ကြီးက နှစ်ဆယ်ရာစုအစက ဘိုအိမ်ကြီး၊ တစ်အိမ်လုံးသစ်သားဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်။ နှစ်ပရိစ္ဆာန်ကြာပြီး

ရေခဲဝနေသောကြောင့် ခြံကျယ်ကျယ်ကြီးထဲတွင် မည်းမည်းထီးထီးကြီး တည်ရှိနေသည်။ ခြံကျယ်ကြီးထဲတွင် သစ်ကြီးဝါးကြီးများရှိသလို အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာတွင်တော့ သစ်ခွရံနှင့် ပန်းမျိုးစုံလှသည်။

သည်လို မြိုင်သာယာအိမ်ကြီးရှင်နှင့် ဖူးစာဆုံနေမည်ဟု မြတ်နိုးမထင်ခဲ့ချေ။

မြတ်နိုးအဖေကားမှောက်တော့ ခင်အေးမွန်၏အကူအညီတောင်းမှုကြောင့် ဂေါက်ရိုက်နေသော ကိုမောင်မောင်က လိုက်ကူညီသည်။

ကိုမောင်မောင်သည် မြတ်နိုး၏ဖခင်မြေကျသည်အထိ ကူညီသည်။

အထီးကျန်သော မြတ်နိုးကိုအထီးကျန်ဖြစ်နေသော ကိုမောင်မောင်က နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲဖြေပြီးသည်အထိ ကူညီသည်။ မြတ်နိုးစာမေးပွဲအဖြေထွက်သည့်နေ့တွင် စခန်းသာ စားသောက်ဆိုင်တွင် နံနက်စာ အတူစားရင်း လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခဲ့သည်။

မြတ်နိုး၏ဘဝက ရည်စားစကားအပြောမခံရပဲနှင့် အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်လာသည်။

မြတ်နိုးတစ်ယောက်သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ ရုံးတွင်လက်ထပ်ပြီးသည်နှင့် ကိုမောင်မောင်ခေါ်ရာ မြိုင်သာယာသို့ လိုက်ပါလာသည်။

ကိုမောင်မောင်က မြတ်နိုးနှင့်အိမ်ဖော်များကို မိက်ဆက်ပေးခဲ့စဉ်က ခြံစောင့်မာလိုကြီး ဦးကျော်၊ အိမ်ဖော်မလေးချစ်စုနှင့် လုံးတင်တို့က ဖေါ်ဖေါ်ရွေရွေရှိကြသော်လည်း အိမ်ဘဏ္ဍာစိုးကြီးခေါ်ဒေါ်မိုးကတော့ မျက်လုံးစိမ်းကြီးနှင့် ကြည့်နေသည်ကို မြတ်နိုးမြိုင်ယောင့်မိသည်။

ညဘက်တွင် ကိုမောင်မောင်၏သူငယ်ချင်းများအတွက် ပန်းဟေဝန်စားသောက်ဆိုင်တွင် Bachelor Night ရှိနေသောကြောင့် ကိုမောင်မောင်ရသစ်စ ချစ်ဇနီးလေးမြတ်နိုးကို ခွင့်ပန်စကားဆိုတာ ထွက်သွားသည်။

မြတ်နိုးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။

မြတ်နိုးပြတင်းပေါက်ထပ်တံရင်း မြိုင်သာယာခြံကြီးအတွင်းသို့

အကြည့်ရောက်သွားသည်။

သစ်ခွရံကြီးအနီးတွင် အဖြူရောက်ဝတ်စုံနှင့် လူလိုလိုအရိပ်လိုလို တစ်ခု။

“ဘုရား... ဘုရား...”

xxxxxxxxxx

“ဝါး... ဟား... ဟား...”

ပန်းဟေဝန်စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင်တော့ သင်္ဘောသားစိုးရာဇာက အရက်ရှိန်လေးနှင့် ကိုမောင်မောင်ကို နောက်နေသည်။

“မောင်မောင်တို့ဘဝအားကျတယ်ကွာ No money, No Honey တဲ့ ၊ Money လည်းရှိတယ် Honey လည်းရှိတယ်”

“ပစ္စည်းသင်္ဘော၊ လူသင်္ဘော၊ အချစ်သင်္ဘောတု၊ အိမ်သင်္ဘောမှာ မောင်မောင်မပါဘူး”

စိုးရာဇာစကားကို ထက်အောင်က ထပ်ဖြည့်သည်။

“တစ်ပင်လဲမူ၊ တစ်ပင်ထူတဲ့... ဒါကွက်လပ်ဖြည့်တာ... မောင်မောင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာလစ်ဟာသွားတဲ့ ကွက်လပ်ကို ဖြည့်တာပါကွာ” မင်းကိုကို ကိုမောင်မောင်ဘက်ကဝင်ပြောသည်။

“ငါ... အိမ်ထောင်ပြုဖို့ သေသေချာချာစဉ်းစားပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ဘဝရော... မြတ်နိုးရဲ့ဘဝပါ သူ့ဘက်ကိုယ်ဘက်နှစ်ဘက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားပါတယ်။ ငါ့ဘဝမှာ မင်းတို့သိကြတဲ့အတိုင်း ငါ့မိဘလက်ထက် ငါ့လက်ထက်မှာ ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ လုပ်ငန်းတွေ အတွက် ဘဝအဖော်လိုနေတယ်။ စီးတဲ့ရေ ဆယ်တဲ့ကန်သင်းပေါ့”

“နေပါအုံး... အောင်အောင် မြတ်နိုးကို လက်ထပ်တာ ဒီတစ်ကြောင်းထဲလား၊ ဒီပြင်အကြောင်းအရာမပါဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... ပါရုန်းကဗျာဆရာကြီးအိုမာရရစ်ရဲ့ ကဗျာထဲကလို... ပေါင်မုန့်တစ်လုံးရယ်... ဝိုင်တစ်ခွက်ရယ်... မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ရယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘဝဟာ နိဗ္ဗာန်ပဲဆိုတာမျိုးလေ”

စိုးရာဇာက ထပ်မေးသည်။

“မင်းကသင်္ဘောသားဆိုတော့ နိုင်ငံတကာလှည့်ပြီး ဘဝအဖော်

ဖြေ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်တာပေါ့လေ"

မင်းကိုကို ကဝင်ထောက်သည်။

"ငါမြတ်နိုးကို လက်ထပ်ယူတာမှာ ငါအိမ်ထောင်ကျဖူးတဲ့လူ တစ်ယောက်... ဆယ်ကျော်သက်အချစ်မျိုးအတွေးမျိုး ငါ့မှာမရှိဘူး။ လိုရင်းနဲ့တိုရှင်းပြောရရင် ငါ့ဘဝအတွက် မြတ်နိုးလိုအပ်သလို၊ မြတ်နိုး ဘဝအတွက် ငါလိုအပ်နေတယ်"

"ဘဝသမားတွေမှာ အလှူတရားကိုရှေ့တန်းမတင်ဘူးဆိုပေမယ့် အချစ်မှာ အပေါင်းအနွှတ်အမြောက်အစားထက် မြင့်တယ်။ အချစ်မှာ (Nucleus) နှုတ်ကလိယပ်ဆိုတဲ့ နှလုံးသားဗဟိုဝတ်ဆံရှိတယ်။ သဘာဝ တရားရဲ့ထင်ဟပ်မှုတွေက မောင်မောင်နဲ့ မြတ်နိုးတို့အပေါ်မှာ သံကရောက်မှုရှိသွားတယ်"

"နှုတ်ကလိယပ်တွေ... သက်ရောက်မှုတွေနဲ့ စိုးရာဇာပြောတာနဲ့ ခခေါင်းချောင်းသွားပြီး အောင်အောင်က နဘိန်းတုံးမဟုတ်ဘူး သူ့ဘဝမှာ အိမ်ထောင်ရေးအတွေ့အကြုံရှိတယ်"

အရက်ဝိုင်းတွင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ကိုအောင်အောင်၏ ဘဝက ဒါလောက်နှင့်ဆုံးသွားသည်။

XXXXXXXXXX

မြတ်နိုး၏ဘဝကခုမှစသည်။

မြိုင်သာယာအိမ်ကြီးတွင် မြတ်နိုးအနေကြပ်လှသည်။ အားလုံးက မြတ်နိုးကို တစ်မိလိကြည့်နေကြသည်။ အိမ်ပေါ်များသည်ပါးစပ်ဗဟ ကြသော်လည်း မျက်လုံးများက စကားပြောနေသည်။ သည်အထဲတွင် ဒေါ်မိုးက အဆိုးဆုံး။

ကြည့်လေ။

"ဒီပန်းအိုးကလေးဟာ အိန္ဒြေဝယ်ထားတာ"

"သစ်ခွပန်းပင်က အိန္ဒြေစိုက်ထားတာ"

"ဒီလက်ကိုင်ပဝါက အိန္ဒြေကိုယ်တိုင်မောင်မောင်မွေးနေ့မှာ ဝယ်ပေးထားတာ၊ လက်ကိုင်ပဝါဒေါင့်မှာ သူ့နာမည်အတို ရေးထိုး ထားတယ်"

မြတ်နိုးထိသမျှကိုင်သမျှ အိန္ဒြေ အမည်တပ်၍လိုက်ပြောနေ

သည်။

မြိုင်သာယာအိမ်ကြီးတွင် အိန္ဒြေ၏ကျဉ်းသည် မည်မျှရေးထိုး ထားသနည်း။ အိန္ဒြေ၏ဩဇာ သက်ရောက်မှုသည် မည်မျှကြီးမား နေပါသနည်း။

ချစ်စနဲ့လုံးတင်တို့ မြိုင်သာယာ၏ အိမ်စေ့ကျန်ရှိသပါပေသည်။

ချစ်စသည် အိန္ဒြေ အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်ကလည်း အိန္ဒြေ၏ ဒိုင်းဖက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ လုံးတင်ကတော့ စားဖို့မျှ၊ မီးဖိုချောင်ထဲကမထွက်၊ ချက်ပြုတ်ရေးနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

အဘကျော်ကတော့တစ်ဘာသာ။ နေ့ဘက်ဆိုမာလီ၊ ညဘက်ဆို ၁ရပ်။ အလုပ်လည်းလုပ်ရဲ့ စကားလည်းပြောရဲ့။ တစ်ယောက်တည်း ပေမယ့် စာသံပေသံတရားသံတွေနှင့် ဖြစ်သည်။

"မရှိလို့မလှူ၊ မလှူလို့မရှိတဲ့၊ ကုက္ကုစ္စတွေ မဖြစ်ကြနဲ့၊ သူများပေး မှ ကျွေးမှစားရတဲ့ဘဝ ဖြစ်မနေကြနဲ့"

"လူ... လူ... လူ... တဲ့လူသုံးမျိုးသုံးစားရှိတယ်။ လူကလူယက် စားနေရတာ၊ လူကတော့ ဘုရားမှန်းမသိတရားမှန်းမသိ၊ ဆင်းရဲတဲ့လူ ကလည်း သူ့ဘဝနဲ့သူလုံးနေတာပဲ၊ ချမ်းသာတဲ့လူကလည်း စည်းစိမ်ဥစ္စာ တွေထဲမှာလူနေရတာပဲ။ လူ့ဘဝရတုန်း လူဖြစ်ကျိုးနပ်အောင် နေတတ်မှ လူ"

အဘကျော်သည် တစ်ခါတစ်ခါ မနက်စောစော... " အဘိုး... အဘိုး" နှင့်ထောက်တတ်သေးသည်။

မြိုင်သာယာခြံတွင်း ခြံပြင်တံပျက်စည်း လျှောက်လှဲသည်။ လမ်းပေါ်ရှိအမှိုက်ပုံတွေ ကျုံးပြီး မီးနှို့တတ်သည်။

ဒါက... မြတ်နိုးတခပ်အတွင်းသိလိုက်ရသော မြိုင်သာယာ၏ သံသရာ ဖြစ်သည်။

XXXXXXXXXX

ကိုမောင်မောင်ခရီးထွက်သွားသဖြင့် မြတ်နိုးတစ်ယောက် မြိုင်သာယာခြင်းကို လျှောက်ကြည့်နေသည်။

သစ်ခွရုံအနီးသို့ရောက်သွားသည်။

ကြက်သီးဖြန်းခနဲထသွားသည်။

မြတ်နိုးမြိုင်သာယာသို့ ရောက်သည့်ညက ဤသစ်ခွရုံအနီးတွင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်ခဲ့ဘူးသည်။

မြတ်နိုးသစ်ခွရုံကိုကြည့်သည်။ ရုံဆိုသည်ထက် အိမ်ဆိုကမိုမှန် မည်။ အမိုးအကားဖြင့် သစ်ခွမျိုးစုံစိုက်ထားသည်။

မြတ်နိုးသည် မိန်းကလေးပီပီ ပန်းကိုမြင်တော့ ကြိုက်သည်။

သစ်ခွပန်းများကို လျှောက်ကြည့်ရင်းဖြင့် ပန်းရုံဘေးကခုံလေး ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားပြန်သည်။

ခုံကလေးပေါ်တွင် ပန်းကန်တစ်ချပ်ထဲ၌ ကြက်သားဟင်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များ ၊ ဘေးမှာလည်း ရေတစ်ဖန်ခွက်နှင့်။

မြတ်နိုးစဉ်းစားသည်။

မြတ်နိုးက အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသော ဒေါ်မိုးရုတ်ခြည်း နောက်ဆုတ် သွားသည်ကို လှစ်ခနဲမြင်လိုက်သည်။

မြတ်နိုးသစ်ခွရုံနားမှခွာ၍ နှင်းဆီပန်းရောင်စုံတန်းများရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဝဝစား... ဝေးဝေးနေ . . . ဝင်မစွက်နဲ့ သူငယ်ချင်းရေ၊ ဟေ့သူငယ်ချင်းရ ဝသုံးလုံးဆောင်ရင်လေကွယ် အိုတောင်မဆင်းရဲဘူးတဲ့ကွယ့်... လူကြီးသူမများ ပြောကြတယ်”

အဘကျော်က ဝသုံးလုံးကို သီချင်းလုပ်ဆိုနေသည်။

“ဝဝစား... ဝေးဝေးနေ...”

အဘကျော် နှင်းဆီပန်းပင်များကို မြေစာကျွေးနေရာက မြတ်နိုး ကိုမြင်လိုက်သဖြင့် ဆိုလက်စသီချင်းရပ်ကာ ထွက်သွားသည်။

မြတ်နိုးအတွေးပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်နှင့် လျှောက်လာ သည်။

အဝတ်လှမ်းနေသောချစ်စု အနားသို့ရောက်လာသည်။

“ချစ်စု”

“ရိုင်”

“သစ်ခွပန်းရုံဘေးက ခုံကလေးပေါ်မှာ ထမင်း ကြက်သားဟင်းနဲ့ ရေတစ်ခွက်တင်ထားတာ တွေ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ ဘာအတွက်တင်ထားတာလဲဟင်”

“ဟို... ဟို”

ချစ်စုမျက်လုံးများက အိမ်ကြီးပေါ်သို့လှမ်းကြည့်နေသည်။

မြတ်နိုးက ချစ်စု၏မျက်ဝန်းထဲကို အဖြေရှာကြည့်သည်။

“ဟို... ဟို... အဲဒါ... မမအိမ်နဲ့ သေဆုံးတဲ့နေ့ဆိုရင် အမေမိုးက အဲဒီလိုပဲ ကြက်သားအမဲသားတွေနဲ့ နာမည်ကိုခေါ် တင်ထားပြီးကျွေးတယ်”

“ဟုတ်လား... ဘုရား... ဘုရား”

“ချစ်စုပြောတယ်လို့ မပြောနဲ့နော်၊ ပြီးတော့ မမအိမ်နဲ့အမေမိုး က ဆွေမျိုးတော်တယ်လို့လည်း ပြောတယ်”

ချစ်စုကတော့ မပြောနှင့်ဟုပြောသည်။

မပြောပါနှင့်ဆိုမှပြောချင်သည်။

ကိုမောင်မောင်လာမှ ပြောရဦးမည်။

ထိုညက ကိုမောင်မောင်ပြန်မရောက်သေးခင် မြတ်နိုး တစ်ယောက် အိပ်မက်ထဲတွင် အိမ်ကြီးကို တွေ့နေရသည်။

အိမ်ကြီးက သူ့ခုတင်ဘေးတွင်ရောက်နေသည်။

“အမယ်... မိန်းမက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ငါ့အိပ်ရာပေါ်တက်အိပ် နေတယ်၊ ခုချက်ချင်းဖယ်”

“မလုပ်နဲ့”

အိမ်ကြီးက မြတ်နိုးကို ခုတင်ပေါ်ကဆွဲချမည် လုပ်သဖြင့် တားလိုက်သည်။

“ဘာမလုပ်နဲ့လဲ”

ပြောရင်းဆိုရင်း အိမ်ကြီးကမြတ်နိုးကို ခုတင်ပေါ်မှ ဆွဲချသည်။

“အား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မြတ်နိုး”

မြတ်နိုးမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုမောင်မောင်က သူ့ခုတင် ဘေးတွင် ပြန်ရောက်နေသည်။

“မြတ်နိုးကြောက်တယ်”

မြတ်နိုးကိုမောင်မောင်ရင်ခွင်သို့ ပြေးဝင်တိုးရင်း ငိုသည်။

“အိပ်မက်ထဲမှာ အိန္ဒြေ ကိုတွေ့ရတယ်။ အိန္ဒြေကလေ...

မြတ်နိုးကို သူ့အိပ်ရာပေါ်တက်အိပ်ရမလားဆိုပြီး ဆွဲချမလို့လုပ်တယ်”
ကိုမောင်မောင်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

အိပ်ရာဘေးတွင်ထားသော ရေပုလင်းထဲမှ ရေတစ်ခွက်ငဲ့ပြီး
မြတ်နိုးကိုတိုက်သည်။

ရေသောက်ပြီးသည်နှင့် မြတ်နိုးက မင်္ဂလာဦးညက ခုတင်ပေါ်မှ
ကျခဲ့ပုံနှင့် သစ်ခွရွံ့ဘေးက အတွေ့အကြုံများကို ပြန်ပြောပြနေသည်။

“ဒေါ်မိုးတို့ကလည်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေမှန်း မသိဘူး”

“ဒီလိုပုံဆိုရင် အိန္ဒြေ မကျွတ်ဘူးနဲ့တူတယ်ကိုမောင်”

“အင်း... အိန္ဒြေ... အိန္ဒြေ”

ကိုမောင်မောင်က သက်ပြင်းထပ်ချရင်း အိန္ဒြေ၏ အမည်ကို
တစ်ကြိမ် ညည်းသည်။

xxxxxxxx

နောက်နေ့ညတွင် ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါန်ရောက်နေသော အိန္ဒြေ
ဝိညာဉ်က ချစ်စုကိုဝင်ပူးသည်။

“သူများသိပါတယ်။ သူက အချစ်သစ်တွေတော့သူများကို
မေ့ပြီပေါ့နော်... ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

အိန္ဒြေက စကားပြောလျှင် “သူများ... သူများ” ထည့်ပြောသည်။
ပြောရင်းတ ငိုနေသည်။

ဒေါ်မိုးကပါ ချစ်စုကိုကြည့်ပြီး ရောငိုနေသည်။

“သူများက သူနဲ့ခွဲရမှာစိုးလို့ အလှူလုပ်တိုင်း အမျှဝေတာတောင်
သမုမခေါ်ဘူး။ သူများဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်နေသလဲသိလား။
စားရမဲ့သောက်ရမဲ့နဲ့ အငတ်ခံပြီး... ဟီး... ဟီး... ဟီး... အမေမိုးကျွန်း
မှ တစ်ခါတလေစားရတာ၊ ဒါတောင်ဘေးကကောင်တွေက လားစားသွား
သေးတယ်”

အိန္ဒြေက ပြောရင်းငို၊ ငိုရင်းပြောနေသည်။

မြတ်နိုးက အိန္ဒြေ၏ဝိညာဉ်ပူးဝင်နေသော ချစ်စုကိုကြည့်လိုက်

ကိုမောင်မောင်ကိုကြည့်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

ကိုမောင်မောင် အိန္ဒြေအကြောင်းစဉ်းစားနေသည်။

အိန္ဒြေ နှင့်ကိုမောင်မောင်တို့က မိဘများပေးစား၍ယူကြသည်
ဆိုပေမယ့် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ကျောင်းနေဘက်များဖြစ်ကြ
သည်။ အိန္ဒြေ ၏မိဘများက အစိုးရအမှုထမ်းဖြစ်သောကြောင့်
နယ်အနှံ့ပြောင်းရွှေ့နေကြရသဖြင့် အနေအထားမကောင်းကြသည်။

ကိုမောင်မောင်၏ မိဘများကတော့ တောင်သို့လယ်လုပ်
ခါးမခွတ်၊ မြို့နှင့်မနီးမဝေး အုတ်ဖုတ်ရန်မြေတူးထားသော ရေကန်ကြီး
ဘေးရှိမြေနေရာကို ဈေးပေါ်ပေါ်ဖြင့်ရခဲ့၍ အခြေချခဲ့သည်။

မြိုင်သာယာတွင် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ရင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်း
စီးပွားတက်လာသည်။

အိန္ဒြေ ၏မိဘများသည် တစ်ပတ်လည်ပြီး ကိုမောင်မောင်တို့
မြိုင်သာယာရှိ မြို့ကိုပြန်ပြောင်းလာရသောအခါ သူတို့ပြန်ဆုံကြရသည်။

ထို့နောက်...

မိဘချင်းကလည်းသဘောတူ၊ သူတို့ချင်းကလည်း ချစ်နေကြ
သောကြောင့် အိန္ဒြေနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။

အိန္ဒြေသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အိန္ဒြေရှိသည်။

အိန္ဒြေ သည် ကိုမောင်မောင်၏အချစ်ပဲ။

ကိုမောင်မောင်မရှိသော ညများတွင် မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြင့်
မိုးလင်းခဲ့သည်။

အဲသည်လောက်အစွဲကြီးသော အိန္ဒြေသည် မြိုင်သာယာ၏
ခြံဘေးမှ ရေကန်ကြီးထဲတွင် ကံကြမ္မာဓွေပေါက်ပြီး လေ့မှောက်၍
ကိုမောင်မောင်နှင့်သေကွဲ ကွဲသွားခဲ့ရသည်။

အဘကျော်၏စကားများကြောင့် ကိုမောင်မောင်အတွေး
ရပ်သွားသည်။

“ဝေဒနာပစ္စယာ... တဏှာ၊ တဏှာ ပစ္စယာ ဥပါဒါန်၊ ဥပါဒါန်
ပစ္စယာဘဝေါ၊ ဘဝပစ္စယာဇာတိကွတိယံ၊ ကံဆုလိတုံ... ကံကုန်ရင်
ကွဲကြရမှာပဲ၊ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှကြလို့ လမ်းခွဲကြရတဲ့အခါမှာ
ဆူးနှစ်ဆူး အစူးမခံကြရစေနဲ့”

သည်တစ်ခါတော့ အဘကျော် စာသံပေသံနှင့်တရားစကား
ခပြာနေသည်။

၁၅၄ ၀ ချစ်သန့်မြင့်

“ဆူးနှစ်ဆူးဆိုတာက သမုဒယကြောင့် စုတုဖြစ်ရတဲ့ဆူးတစ်ဆူး နောက်တစ်ဆူးကတော့ ခုနကပြောတဲ့ဥပါဒါနိကတစ်ဆူး။ ဒီတော့ ဒီတစ်ခါအလှူလုပ်လို့ အမျှဝေရင် အိန္ဒြေလည်း သာဓု စာနမောဓနာ ခေါ်ပါကွယ်”

အဘကျော်ပြောပြီးနောက်တစ်နေ့တွင် ကိုမောင်မောင်က သံယာဏေများ ပင့်ဖိတ်လို့ ဆွမ်းကျွေးသည်။ ပြီးတော့ အိန္ဒြေကို ကောင်းမှုကုသိုလ်အတွက် နာမည်ခေါ်၍ အမျှပေးဝေသည်။

“အိန္ဒြေရေ အမျှ အမျှ အမျှ”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

မြတ်နိုး၊ အဘကျော်၊ ဒေါ်မိုး၊ လုံးတင်နှင့် ချစ်စုတို့က သာဓု ခေါ်သံများက ပဲ့တင်တပ်သွားသည်။

သည်ပဲ့တင်သံနှင့်အတူ ‘သာဓု’ ခေါ်သံတစ်ခုကို ကိုမောင်မောင် နှင့် မြတ်နိုးတို့ ကြားလိုက်ရသလိုလို.....

ချစ်သန့်မြင့်

ဘယ်သွားမလဲ ဟောင်သံချောင်း

ဟောင်ဟောင်စိန်ဌေး

သံချောင်းသည် သူရောက်ရှိနေသောနေရာကို စူးစမ်းသတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သည်လမ်းသည်နေရာတွေသုသိသလို ရှိသည်။ သစ်ပင်ဝါးတောတောင်များက စိမ်းစိမ်းညိုညိုရှိသည်။ သို့သော်သဲသဲကွဲကွဲမြင်ကွဲမျိုးတော့မဟုတ်။ ရွှေခင်းပုံများက လှလှပပကျလျက်ရှိသည်။

သံချောင်းသည်မြေညီလမ်းကြောင်းလေးအတိုင်း တစ်လှမ်းချလျှောက်လာဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားကြည့်ဖြစ်နေသည်။ သည်မြေနှိုလမ်းကိုသွားနေကျလမ်းတစ်ခု အဖြစ် သူထင်နေသည်။ ဘယ်တုန်းကသွားခဲ့လာခဲ့သည်ကို စဉ်းစား၍မရ...။

သူစဉ်းစားနေချိန်တွင် မြင်ကွင်းထဲသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ပုံ ပေါ်လာသည်။ နှင်းမုံကြားမှပေါ်လာသော အမျိုးသမီးကို မျက်စိမခတ်ဘဲ ကြည့်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုလည်းသံချောင်းသိနေသည်။ သူ့မှာတရင်းတနီးနေခဲ့သည်ကို သူမစဉ်းစားတတ်။ သူ့အကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ မတ်တတ်ရပ်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။ သံချောင်းသည် အမိန့်နာခံနေသော လူတစ်ဦးကဲ့သို့ ရှိရှိက

ဖြစ်သွားသည်။ သည်အမျိုးသမီးမှာ သူ့ကိုဖမ်းစားထားသည်လား မသိ။ တွေတွေလေးသံချောင်းငေးကြည့်နေသည်။

အမျိုးသမီး၏မျက်လုံးများက အလွန်မှတောက်ပလွန်းလှသည်။ သံချောင်းစိတ်ထဲတွင်အလိုလို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေမိသည်။ သူ့အာပြောမည်ကို ငုံ့လင့်နာခံမိလျက်သားဖြစ်သည်။ သူ့ကြည့်နေစဉ်အချိန်အတွင်းမှာပင် အမျိုးသမီးကပြီးယောင်ယောင်လေး သမ်းလာသည်။ သည်တော့မ သံချောင်းစိတ်သက်သာရသလို ဖြစ်သွားသည်။ နေသာထိုင်သာရှိလာသည်။

“သံချောင်း မင်းဒီနေရာတွေကို မှတ်မိရဲ့လားကွယ်... သတိရရဲ့လား”

“မှတ်မိသလိုလိုတော့ရှိပေမယ့် အတိအကျတာမှ မသိပါဘူး ခင်ဗျာ...”

အမျိုးသမီးမှာ သံချောင်းစကားသံကြောင့် ပြုံးသွားသည်။ သံချောင်းစိတ်ထဲမှလည်း သည်အသံကိုစွဲစွဲထင်ထင် သိနေလိုရှိနေသည်။ ဘယ်တုန်းကသည်အသံကိုကြားခဲ့ပါသနည်း။ မည်သို့မျှစဉ်းစား၍မရ။ သည်မျက်နှာသည် အသံကို တရင်းတနီးရှိနေသည်က အမှန်။

“အေးလေ... ဒီနေရာကိုအတိအကျမမှတ်မိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိုတော့ မဖြစ်မနေလာဖြစ်အောင် လာရလိမ့်မယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ...”

“ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ သံချောင်းမှာ တာဝန်ရှိပါသလား၊ စောင့်ရှောက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ သံချောင်းမှာတာဝန်ရှိပါသလား၊ စောင့်ရှောက်ပါ”

ထပ်ခါထပ်ခါပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ဒီဘက်ကိုခဏလိုက်ခဲ့ဦး”

အမျိုးသမီးကရွေ့မှလျှောက်သွားသည်။ သံချောင်းကနောက်မှ အမြဲချင်းလိုက်သွားရသည်။ ထေးဇေးလဲလဲသိပ်မလျှောက်လိုက်ရ...။ ဒီဒီနစ်ခန့်လျှောက်ပြီးသည်နှင့် အမျိုးသမီးမှာ တစ်နေရာတွင်

ရပ်လိုက်သည်။ သံချောင်းမလှမ်းမကမ်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်ဖြစ်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သံချောင်းက လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ လိုက်ကြည့်ရာစေတီတစ်ဆူကိုတွေ့ရသည်။ ထုံးဖြူဖြူစေတီလေး။

“အဲဒီစေတီမှာ အလှူအတန်းတွေပြုရမယ်။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရမယ်။ တတ်နိုင်သမျှလုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးပေါ့ကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ...”

“ငါ့မှာတဲ့စကားတွေ မမေ့နဲ့နော်သံချောင်း...”

သံချောင်းစေတီတော်ကို ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း လက်ကုပ်ချီလိုက်သည်။ စေတီတော်ကိုအာရုံပြုနေစဉ်မှာပင် သူ့အနီးမှအမျိုးသမီး ရုတ်ချည်းပျောက်သွားသည်။ သံချောင်းအနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လိုက်ကြည့်သည်။ မည်သည့်အရိပ်ယောင်တစ်ခွန်းတစ်မျှ မတွေ့...။

“ဒီမှာခင်ဗျ... ဒီမှာ”

“ဒီမှာခင်ဗျ... ဒီမှာ”

သံချောင်းအမျိုးသမီးကို အော်ခေါ်နေမိသည်။ အော်ခေါ်ရင်း သူ့အသံသူ့ သတိထားဖြစ်သည်။ သူ့အသံကိုနားမကြားလာရသည်။ သံချောင်းမြေးမြေးချင်း မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သံချောင်းသူ အိပ်ယာပေါ်တွင် အိပ်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

စောစောကတွေ့သည့် အမျိုးသမီးက အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ခြင်းဟု နားလည်လိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် အိပ်မက်ထဲတွင် သူ့ရောက်ရှိသွားသောနေရာကို အမှတ်ထင်ထင်ရှိနေသည်။ တရင်းတနီးရှိနေသည်။ သည်နေရာတွေကို ဘယ်တုန်းကရောက်ဖူးခဲ့ပါသနည်း။ အမျိုးသမီးကိုယ်သူ မေးခွန်းတွေထုတ်သော်လည်း စဉ်းစားမရ။ မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်လှယ်မှာ သောက်နေရပ်၍ သံချောင်းအနားသို့ရောက်လာသည်။

“သားအိပ်မက်ထဲမှာ ဘာတွေအော်နေတာလဲ။ သားဆီကထွေးဝါးဝါး အသံတွေကြားရတယ်...။ ကဲရင်အေးသွားအောင် ရေထသောက်လိုက်ဦး...”

သံချောင်းလူလဲထပြီး အမေခေါ်လှယ်ထံမှ သောက်ရေခွက်ကို ယူဆွတ်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ရင်ထဲအေးသွားသည်။ ခေါင်းတွေ

ကြည့်သွားသည်။ ခေါင်းထဲရှင်းလျှင် သူ့အလုပ်ကိစ္စကို စဉ်းစားမိသည်။ သူ့ဆန်စက်သို့သွားရမည်ကို သတိရသည်။ မျက်နှာသစ်အဝတ်အစားလဲဖို့ ထလိုက်သည်။

“သားအိပ်နေတုန်းကတောင် ခင်ရွှန်းပြည့်လာသွားသေးတယ်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ အမေ... ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ”

“ဘာမှထွေထွေထူးထူးပြောမသွားပါဘူးကွယ်။ မြို့ကပြန်လာလို့ လက်ဆောင်လာပေးတာ။ သားအတွက်ပုဆိုးနဲ့မုန့်တွေပါလာတယ်။ ဟိုမှာ...”

စားပွဲပေါ်တွင်လက်ဆောင်ထုပ်ကလေးကို လှမ်းတွေ့နေရသည်။ ခင်ရွှန်းပြည့်မြို့သွားတိုင်း သံချောင်းတို့သားအမိလိုအပ်သမျှ ခင်ရွှန်းပြည့်က ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက အတူတူကြီးပြင်းလာကြသူများဖြစ်၍ သံယောဇဉ်ပိုကြီးသည်။ သံချောင်းနှင့် ခင်ရွှန်းပြည့်တို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသည့်အချိန်တွင် သံချောင်းဖခင်ကြီးမှာ ကွယ်လွန်သွားသည်။ မိခင်ကြီးကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးဖို့တာဝန်မှာ သံချောင်းအပေါ်ရောက်တော့သည်။ စောစောက ဆယ်တန်းအောင်လျှင် တက္ကသိုလ်ဆက်ထားပေးမည်ဟု ရည်ရွယ်သော်လည်း ဖခင်ကြီးဆုံးသည့် အတွက်ရည်ရွယ်ချက်မဲ့သွားသည်။ ဖခင်ကြီးတစ်သက်လုံး ‘လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ဆန်စက်စာရေးအလုပ်ကို သံချောင်းဝင်လုပ်ရသည်။ ခင်ရွှန်းပြည့်၏ မိဘပိုင်ဆိုင်စက်မို့ သံချောင်းအလုပ်ဝင်ရသည်မှာ အခက်အခဲမရှိ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆန်စက်ထဲကြီးလာသူဖြစ်၍ အလုပ်အကိုင်ကအစ အဆင်ပြေသည်။

ခင်ရွှန်းပြည့်ကိုယ်တိုင် တက္ကသိုလ်ပညာဆက်လက်သင်ယူသော်လည်း သံချောင်းအပေါ်စိမ်းကားမသွား။ သံချောင်းနှင့်ခင်ရွှန်းပြည့်တို့ အဆက်အသွယ်မပြတ်...။ စာများကူးလူးသွားလာရင်း သံယောဇဉ်ပိုနွယ်မိကြသည်။ ရွှေကုန်းရွာသို့ပြန်ရောက်လျှင် သံချောင်းနှင့် ခင်ရွှန်းပြည့်က တစ်ပူးတွဲတွဲ ရှိနေသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ပြီး၍ ပြန်မည်ဆိုလျှင် မခွဲနိုင်မခွာရက်...။ သည်လိုနှင့် နှလုံးသားဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲဖွင့်အသွားကြသည်။ ကျောင်းပြီးသွားလျှင် ခင်ရွှန်းပြည့်မြို့မှာမနေ...။ ရွှေကုန်းရွာပြန်လာပြီး သူတို့ပိုင်ဆိုင်စက်မှာ သံချောင်းနှင့်အတူ ဦးစီးလုပ်ကိုင်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးတတွဲတွဲနေသည်ကို ခင်ရွှန်းပြည့်ဖခင်ဦးကျော်မြင့်က

ဘာမျှမပြော။ သဘောထားပြည့်ဝသူဖြစ်သည်။ ခင်ရွှန်းပြည့်မိခင် ဒေါ်ကြည်ကြည်ကမူ သူ့သမီးကို ယခုထက်ပို၍ ချမ်းသာစေချင်သည်။ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး ဦးတင်ထွန်း ဒေါ်ခင်သိန်းတို့၏သား ခင်မောင်မောင်နှင့် ပေးစားချင်သည်။ ရွှေနှင့်ရွှေချင်းထပ်ချင်သည်။ သည်အကြောင်းတွေ ပြန်စဉ်းစားလိုက်လျှင် သံချောင်းအားငယ်သလိုလိုရှိသည်။

သံချောင်းစားပွဲပေါ်မှာ အထုပ်တလေးကို ဖြည့်ကြည့်သည်။ သူ့အတွက်အဆင်လှလှပုဆိုးလေးတစ်ထည်။ မိခင်အတွက်ကိတ်မုန့်နှင့် မိုင်လိုဗူး။ သူ့ချစ်သူပေးသော ပုဆိုးလေးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပုဆိုး အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ထွက်ကျလာသည်။ စာရွက်ကို မိခင် ဒေါ်လှယဉ် မသိအောင် အမြန်ကောက်၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သံချောင်းအတွက်

ခင်ရွှန်းပြည့်ရဲ့နုလုံးသားအမှတ်တရ

စာလေးကိုဖတ်၍ သံချောင်းရင်ထဲတွင် လိုက်အနဲဖြစ်သွားသည်။ လက်ဆောင်ပေးတိုင်း ခင်ရွှန်းပြည့်က ရေးနေကျ၊ စာရွက်၏အောက်ဆုံး တစ်နေရာတွင် လက်ရေးသေးသေးမြင်ရေးထားသည်။

“တွေနေကျနေရာလေးမှာ တွေ့ရအောင်”

xxxxxxxx

ရွှေကုန်းရွာသည် တောင်နှင့်မြောက်တန်း၍ တည်ရှိသည်။ ရွာ၏ အနောက်ဘက်တွင် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးသည် မြွေကြီးတစ်တောင်ကဲ့သို့ ကွေ့ကောက်လျက်ရှိသည်။ ရွာ၏အရှေ့ဘက်တွင် လယ်ကွင်းပြင်ကြီး အမျှော်တခေါ်တည်ရှိနေသည်။ ခင်ရွှန်းပြည့်တို့ စပါးစက်ကြီးမှာ အရှေ့ဘက် လယ်ကွင်းစပ်တွင် ထည်ထည်ဝါဝါရှိသည်။ ဆန်စက်ကြီး ဘေးတွင် စပါးဂိုထောင်သုံးလုံးက ရသမျှစပါးတို့ကို သိမ်းဆည်းထားသည်။

ညနေဆည်းဆာတွင် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးမှ မြစ်ထဲတွင် သွားလာနေသောလှေ၊ မော်တော်၊ သင်္ဘောတို့ကို ကြည့်၍မဆုံး မြစ်ကမ်း နဖူးပေါ်မှ သံချောင်းနှင့်ခင်ရွှန်းပြည့်တို့ ပုခုံးချင်းတိုက်၍တိုက်၍ လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ တစ်ဦးမျက်နှာကိုတစ်ဦးမျက်လုံးဖြင့် စွေကြည့်ကြသည်။ မြစ်ပြင်မှလှေ၊ သင်္ဘောတို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်

တီးတိုးပြောဆိုနေသည်။ သံချောင်းနှင့် ခင်ရွှန်းပြည့်တို့ မျက်လုံးများက တောက်ပပြီး အရည်လုံလျက်ရှိသည်။ အချစ်၏သင်္ကေတဟု ပြောရမည် လားမသိ။

ပုခုံးချင်းထိတွေ့လိုက်တိုင်း ခင်ရွှန်းပြည့်၏နှလုံးသားမှာ နွေးထွေး သွားသည်။ သည်တစ်သက်တွင် သံချောင်းတစ်ယောက်ကိုသာ စွဲစွဲလန့် ပန်း ချစ်မိဘူးသည်။ ခင်ရွှန်းပြည့်က သံချောင်းမျက်နှာကိုသာ ရွှန်းရွှန်း စားစားကြည့်မိသည်။ သံချောင်းမျက်နှာမှာ ပြုံးပန်းဆင်နေသော်လည်း ဝမ်းနည်းရိပ်အငွေ့အသက်များကို တွေ့နေရသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူနေခဲ့သည်မို့ အရိပ်အကဲကြည့်ရုံနှင့် သံချောင်းတစ်ခုခုခံစားနေရ မည် ကို နားလည်သည်။

“သံချောင်း နင့်ကြည့်ရတာ တက်တက်ကြွကြွမရှိပါလား... နင့်တစ်ခုခုခံစားနေရလား...”

“ဘာ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ...”

“နင့်တစ်ခြားသူတွေကို ညာလို့ရချင်ရမယ်... ငါ့ကိုတော့ညာလို့ မရဘူးသံချောင်း။ ငါနင့်မျက်လုံးကြည့်လိုက်တာနဲ့တစ်ခုခုခံစားနေရပြီ ဆိုတာသိတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါဟာ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးဟာ... အားငယ်စိတ်ဝင်တာတော့ မှီတာပေါ့...”

ခင်ရွှန်းပြည့်တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်ချက်ချင်း သံချောင်းဘက်ပြန်လှည့်သည်။

“ငါ့အမေက ငါ့ကိုခင်မောင်မောင်နဲ့ သဘောတူတယ်ပြောလိုက် လို့လား... ဒီလောက်ကလေးပြောတာနဲ့ တုန်လှုပ်တွေဝေသွားသလား သံချောင်း...”

“အေးဟာ ငါ့ဘဝနိမ့်ပါးတော့ အစစအရာရာအားငယ်မိတာပေါ့။ အစစအရာရာမော့ကြည့်နေတဲ့အခြေအနေမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာမို့လား။ ငါ့ကိုယ်တိုင်နှင့်တို့ဆန်စက်မှာ လူခစားအလုပ်သမားလေ...”

“သံချောင်းရယ် ပေ့ညှပ်တဲ့သွေးပါရင် ဖောက်ထုတ်ပြစ်လိုက်စမ်း ပါ။ နင့်မှာသတ္တိရှိမို့ ရင်ဆိုင်ရမို့ စိတ်ဘဲလိုတယ်။ ငါ့အဖေနှင့်အဖေက သူငယ်ချင်းတွေ၊ လုပ်ငန်းအားလုံးမှာ အတူတူလက်တွဲအလုပ်လုပ်ခဲ့ကြ တာ။ ဘယ်ကိစ္စမဆို တစ်ဖက်သတ်ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားဘူး”

“ဦးလေးအကြောင်းငါကောင်းကောင်းသိပါတယ်ဟာ...”

ငါ့အပေါ်ကောင်းရှာပါတယ်”

“အဖေက ဘယ်ကိစ္စမဆို တစ်ဖက်သတ်မဆုံးဖြတ်ဘူး။ ငါ့ကိုအမြဲ တမ်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခွင့်ပေးတယ်။ အမေဘာတွေဘဲပြောပြော တစ်ယောက်တည်းသဘောနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ဆုံးဖြတ် ရမယ့်ကိစ္စတိုင်း နင့်မျက်နှာကို ရွှေ့ဆုံးက မြင်လာတာဘဲ... ”

သံချောင်းကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ခင်ရွှန်းပြည့်က သံချောင်း၏ လက်မောင်းကို အားရပါးရဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာသံချောင်း... နင်နဲ့ငါနဲ့က အရင်လိုသူငယ်ချင်းအဆင့် မဟုတ်တော့ဘူး။ ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ်ရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေးမထားနဲ့။ ဘဝရွှေ့ရောက်ကိစ္စတွေကို နင်နဲ့ငါနဲ့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးအလုပ်လုပ်ကြရမှာ...”

“အေးပါဟာ...”

“ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဟာနင့်အရွှေ့က မားမားမတ်မတ်ရပ်တည် မယ်ဆိုတာ နင့်ရင်ထဲမှာ စွဲထားပါဟာ...”

ခင်ရွှန်းပြည့်ပြောပြတော့ သံချောင်းအားတက်သွားသည်။ သတ္တိ တွေရှိလာသည်။ သို့တိုင်တောင် ခင်ရွှန်းပြည့်က သံချောင်းလက်မောင်း ဖက်တွယ်ထားဆဲ။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ ကမ်းပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့တူယှဉ်တွဲ ကာ လျှောက်လှမ်းနေသည်။

သံချောင်းနှင့်ခင်ရွှန်းပြည့်တို့ နှစ်ဦးကို သစ်ပင်ကွယ်တစ်ခုမှ တိတ်တခိုးချောင့်ကြည့်နေသူက ညိုကြီး၊ ညိုကြီးသည် သစ်ပင်ခြေရင်း တွင် ထိုင်နေသော ခင်မောင်မောင်ကို လှမ်းလက်ကုတ်လိုက်သည်။ ခင်မောင်မောင်မောကြည့်တော့ အတင်းခေါ်သည်။ ပြီးလျှင်သံချောင်း နှင့် ခင်ရွှန်းပြည့်တို့ လက်တွဲသွားနေသည်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသသည်။ ခင်မောင်မောင်သည် မြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ထဲမှာမီးတောက်သွားသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးနီမြန်းသွားသည်။ ညိုကြီးက အကင်းပေးသူပီပီ ခင်မောင်မောင်ကို မြှောက်ပေးသည်။

“အလွန်မှမလိုက်ဖက်တဲ့အတွဲဘဲဆရာရယ်။ အမေ့နွေးနွေးဟင်းအိမ် မှ အားမနာ၊ သားရေပေါ် အိပ်သားရေနားစား ဆိုတဲ့စကားတွေက ဒီကောင်အတွက်ပြောခဲ့တာဖြစ်မယ်”

“မိုက်မိုင်းလိုက်တာကွာ... သံချောင်းဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ငါ့အတွက်ခလုတ်ကန်သင်းဘဲ... ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

xxxxxxxxxx

“ဒီမှာသံချောင်းတကယ်တော့ ငါလည်းအသက်ရလာပြီ။ တချို့ ကိစ္စတွေမှာ ငါတိုင်တိုင်မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်အစစအရာရာ မင်းဘဲ အားကိုးနေရတာ။ မင်းကလည်း ဖိဖိစီးစီးကြိုးကြိုးစားစား စောင့်ရှောက်လုပ်ကိုင်ပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ နောင်ကိုလည်း အရတစိုက်လုပ်သွားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ...”

ဆန်စက်အတွင်းမှ ရုံးခန်းသို့ ခင်ရွှန်းပြည့်ရောက်ရှိလာသည်။ ခင်ရွှန်းပြည့်သည် သူမခင် ဦးကျော်မြင့်အနီးထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဒါနဲ့သံချောင်း မင်းအမေခေါ်လှယဉ်ကော နေကောင်းရဲ့လား တွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး... အိမ်မှာအမေဘဲ ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်လုပ်နေတာဦးရဲ့...”

“အလုပ်လုပ်လို့ ကျန်းမာတာကွဲ့။ မင်းအဖေမရှိတော့ အစစအရာရာ ဦးတို့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်ကွယ်။ ဦးလည်းမကြာမကြာ လာပါမယ်... လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပေါ့ကွာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒါနဲ့ ငါတို့စပါးရှိထောင်မှာ လုံခြုံရေးနှစ်ယောက်ရှိတာ မောင်ဌေး အခွင့်ယူသွားတော့ ကျော်ငွေတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်ဌေးအစားညစောင့်ကို နေ့စားလုပ်သားထဲက အားစွဲတစ် ယောက်ခေါ်ထည့်လိုက်ကွာ”

“ညဘက်ကြည့်ရှုရင်း ကျွန်တော်ဘဲစောင့်လိုက်ပါမယ်။ နေ့စား အလုပ်သမားတွေက နေ့ဘက်ဆန်အိတ်ထမ်းထားတော့ တအားပင်ပန်း နေကြတယ်”

“နေ့ခင်းဘက်အလုပ်ဆင်း ညဘက်စောင့်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း လေ့လာပါနဲ့သံချောင်းရယ်... ။ ဖေဖေညစောင့်ဖို့လူတစ်ယောက်ဘဲ

ငါးလိုက်လေ..."

"အဖေကလည်း အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ သံချောင်းကို ပြောနေတာ..."

"ညစောင့်ကျော်ငွေ့နဲ့တိုင်ပင်ပြီး အလုပ်သမားတစ်ယောက် ခေါ်လိုက်ပါမယ်၊ အလုပ်သမားမရခင်စပ်ကြား ကျွန်တော်စောင့်ပေး ပါမယ်"

"သံချောင်းနော်... အလုပ်ပင်ပမ်းလို့ နေမကောင်းဖြစ်မယ်... လူတစ်ယောက်သာ အမြန်ခေါ်"

"အေးပါဟာ"

xxxxxxxx

သည်တစ်ကြိမ် စိမ်းညိုသစ်ပင်များအလယ်တောတန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိပြန်သည်။ သည်မြေလမ်းကလေးကို သူမှတ်မိနေသည်။ သည်လမ်းတွေက သူ့သွားနေကျလမ်းတွေဖြစ်သည်။ သံချောင်းသည် သူ့မြင်ဘူးသော ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရှုရင်း ပြေးပြေးချင်းလျှောက်လာဖြစ် သည်။ စဉ်းစားမရနိုင်တာတစ်ခုသာရှိသည်။ သံချောင်းသည် ဝန်းကျင် ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့ပါသနည်း။

အမျိုးမျိုးစဉ်းစားကြည့်သော်လည်း အဖြေမရ။ သို့သော် သည်ဝန်း ကျင်မှာ တရင်းတနီးရှိနေသည်။ အဖြေရှာမရသော သံချောင်း ဟိုကြည့် သည်ကြည့်လုပ်ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အမှတ်တရတစ်ခုခုတွေ့လိုတွေ့ ပြား ရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်သည်။ နှင်းမုံကြားတွင် သူတွေ့သည်က အမျိုးသမီး တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့်သံချောင်းရိုးကို သွားသည်။ မလှုပ်မရွက်ခေါင်းငုံ့၍ရပ်နေမိသည်။ အမိန့်နာခံသည်လူ တစ်ယောက်အလား သူသည်ဘာကိုဘာမျှ မပြောဘဲနားစွင့်နေသည်။

"သံချောင်း... မင်းအစ်မကိုကြည့်ပါဦးကွဲ့..."

"ဟုတ်..."

သံချောင်းပြေးပြေးချင်းခေါင်းကို မော့ကြည့်သည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများက တောက်ပါ၍စူးရှထက်မြက်သည်။ သူ့အကြည့်ကိုရင်ဆိုင် ကြည့်နိုင်စွမ်းမရှိ။ သို့သော်ဘာမျှမပြောရဲ...။

"မင်းဒီနေရာကို မှတ်မိရဲ့လား သတိရရဲ့လားမေးတော့ မှတ်မိ သလိုလိုရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အခုကော..."

"အခုလည်း မှတ်မိသလိုလိုရှိပေမယ့် အတိအကျမသိပါဘူး ခင်ဗျာ"

"အေးလေ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ဒီကိုတော့ မဖြစ်မနေလာရလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"နောက်ပြီး ဟိုးမှာတွေ့ရတဲ့စေတီလေးမှာ အလှူဒါနပြုပါ။ ဘုရား ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပါကွယ်။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်နေပြီး အလုပ်လုပ်ပေါ့"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ"

"မင်းဘာမေးစရာရှိသေးလဲ"

"ဟို... ဟို... ကျွန်တော်ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်ရောက်အောင် လာရမလဲဆိုတာ မသိဘူးဖြစ်နေတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်... မင်းသာလာချင်စိတ်ရှိရင် ရောက်လာရ မှာပေါ့။ လာမယ်မဟုတ်လား..."

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

"ဒီမှာရောက်ပြီး တစ်ပတ်ဆယ်ရက်အလှူအတန်းလုပ်၊ ဘုရား ဝေယျာဝစ္စလုပ် စိတ်အေးလက်အေးနေပေါ့ကွယ်။ ဒီကပြန်ရင်တော့ ထိထိုးသွား... ကြားလား..."

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

သံချောင်းခေါင်းကို ညိတ်၍ကတိပြုနေမိသည်။ ပြန်မော့ကြည့် လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးကို မတွေ့တော့။ ဟိုသည်ဖွေရာကြည့်သော် လည်း အရိပ်အယောင်မမြင်ရ။ အမျိုးသမီးသွားမည့်ဘက်သို့ ပြေးလိုက် သည်။ တစ်နေရာတွင် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ခလုတ်တိုက်မိ၍ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွားသည်။ သံချောင်းချက်ချင်းလူးလဲထသည်။

သံချောင်းအိပ်ယာမှ လူးလဲထပြီး မျက်လုံးပြူး၍ လိုက်လံဖွေရှာ နေမိသည်။ သူ့မိခင်ဒေါ်လှယဉ်က ရေခွက်ကိုင်၍ အနားရောက်လာ သည်။

"သားအိမ်မက်တွေမက်ပြန်ပြီလား...။ ရော့ရင်အေးသွား အောင် ရေတစ်ခွက်သောက်လိုက်..."

သံချောင်းမိခင်ပေးသောရေခွက်ကို ယူ၍သောက်လိုက်သည်။ ရင်ထဲအေး၍ ခေါင်းထကြည်သွားသည်။ ဒေါ်လှယဉ်က သံချောင်းကိုမှ ရေခွက်ကို ယူ၍ ပခုံးကိုဖက်လိုက်သည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့(၁)နာရီလောက်က သားသူငယ်ချင်းကြီးစိန် လာသွား

သေးတယ်။ သားကိုမေးနေတယ်။ ညကအစောင့်မရှိလို့ စပါးဂိုထောင်
သွားစောင့်ပေးနေရတယ်။ အဲဒါကြောင့် အိပ်နေပျက်လို့ အိပ်နေတဲ့
အကြောင်းပြောလိုက်ရတယ်”

“အော်... အော်”

“အဲဒါကြီးစိန်က ဒေးစွန်ပါကို ဘုရားသွားဖူးမလိုတဲ့။ သားကို
လိုက်မလား... သူစရိတ်ခံမယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

“နေပါဦးအမေရဲ့... ဒေးစွန်ပါက ဘယ်နေရာမှာလဲ... အမေ
သိလား...”

“ဒေးစွန်ပါက ပဲခူးနားမှာလေ... သားသွယ်ချင်းကြီးစိန်ပြန်
လာမယ်ပြောတယ်။ သူလာမှသာမေးကြည့်တော့...”

သဲချောင်းက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဘုရားဖူးလာခေါ်သဖြင့်
စဉ်းစားနေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာလာချင်စိတ်ရှိရင် ရောက်မှာပေါ့ကွယ်
ဟူသောစကားကိုလည်း သတိရသည်။ သူစိတ်ထဲမှာ ဘုရားသို့ လိုက်ချင်
စိတ်ပေါက်နေသည်။

“သား... ဟိုမှာ မင်းသွယ်ချင်း ကြီးစိန်ပြန်လာနေပြီ...”

သဲချောင်းအိပ်ရာမှလှည်းလဲထ၍ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ကြီးစိန်နှင့်စာတူ
ထိုင်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲသဲချောင်း... မင်းငါနဲ့ ဘုရားဖူးလိုက်မှာလား
ငါ့အကဲခံမယ်”

“အေးကွာ... ငါလိုက်ခဲ့မယ်... မင်းကဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“ဒီညနေဘဲသွားမှာ...”

“ဒါဆိုရင် ငါကအလုပ်တိုစွန့် ခင်ရွှန်းပြည်ကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြရမယ်။ ညဘက်စပါးဂိုထောင်တောင်ဖို့ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း
စီစဉ်ပေးရဦးမယ်။ အဲဒီကိစ္စတွေပြီးရင် လိုက်လို့ရတယ်ကွ”

“ကဲ... ဒါဆိုအခုဘဲ သွားပြီး စီစဉ်လိုက်ကြရအောင်...”

xxxxxxxxxx

ခင်မောင်မောင်ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် အိမ်ပေါ်တွင်လမ်းလျှောက်
ရင်း စဉ်းစားသည်။ သူနားထိုင်တဲ့ သူလက်နှင့်ခေါက်သည်။ ပြီးလျှင်
လမ်းပြန်ဆက်လျှောက်နေသည်။ ညိုကြီးသည် သူ့ဆရာဖြစ်သူ ခင်မောင်

မောင်ကို ခိုကုန်းစွာကြည့်နေသည်။ ဆရာဘာပြောမည်လဲ... ငုံ့လင့်နေ
သည်။ သို့သော်သူ့ဆရာ ခင်မောင်မောင်သည် ဘာမျှမပြော။ လမ်းကို
လျှောက်မြဲဆက်လျှောက်နေသည်။ ညိုကြီးသည် သူ့ဆရာကို ကြည့်၍
အားမလိုအားမရဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာတွေအမှန်တွေပါ ဆရာ...။ သူ့ဘာဖြစ်လို့
ရာထူးကျသွားတယ်တော့မသိဘူး”

“အဲဒါငါစဉ်းစားနေတာပေါ့ညိုကြီးရဲ့။ သဲချောင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို
စက်သူငွေဦးကျော်မြင့်က ယုံကြည်တိုးစားနေတာကွ။ သဲချောင်းကို
ချက်ချင်းညစောင့်နေရာပြောင်းပေးတာ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ သဲချောင်းက
ဆန်စက်မှာ သူ့ခြေသူလက်ဘဲ”

“ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ညကတော့ တစ်ညလုံးဂိုထောင်စောင့်နေ
တာတွေ့ရတယ်။ ညာဘက်လက်မှာ တုတ်တစ်ချောင်းကိုင်ထားပြီး
ဘယ်ဘက်လက်က လက်နှိပ်ခါတ်မီးနဲ့ ဟိုထိုးဒီထိုးလုပ်နေတယ်...”

“ညဘက် ခဏတဖြုတ်လာကြည့်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ညိုကြီး
ရဲ့...”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ။ ဆရာကသဲချောင်းရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို အစအဆုံး
စောင့်ကြည့်ဆိုလို့ ကျွန်တော်အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး စောင့်ကြည့်ခဲ့တာ။
မီးလင်းသွားတယ်။

“မိုးလင်းတဲ့အထိ သဲချောင်းကညစောင့်နေတယ်ပေါ့...
အုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ... ဂိုထောင်သုံးလုံးဘေးမှာ ခေါက်တုန့်ခေါက်
ပြန် လမ်းလျှောက်လိုက် ခါတ်မီးနဲ့ထိုးလိုက်နဲ့ မိုးလင်းသွားတယ်”

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ ဒါဆိုရင် မင်းပြောတာမှန်ပြီပေါ့ကွ...။
ခင်မောင်မောင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေရာမှ အနည်းငယ်
နိုးလိုက်သည်။

xxxxxxxxxx

ဒေးစွန်ပါရှိဘုရားဖူးကားများ ရပ်ထားရာနေရာတွင် သဲချောင်းတို့
အား ဝင်ရောက်ရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်ပါလာသူဘုရားဖူးများ ဆူညံ
သော အသံများ ထွက်လာသည်။ ကားစပယ်ယာသည် အသံကုန်မြင့်
ဘုရားဖူးများကြားအောင် အော်ပြောသည်။

“ပြန်လိုက်မယ့်သူများ ထမင်းစားပြီး နေ့လည်(၁)နာရီမှာ ကားထွက်ပါမယ်။ အမှီလာကြပါ။ အထုပ်အပိုးများ ကားပေါ်မှာထားခဲ့ လို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကျန်ခဲ့ပါမယ်”

ဘုရားပေါ်တက်မည့်သူများအားလုံး ဆင်းကြသည်။ ကြီးစိန်နှင့် သံချောင်းက အိတ်ကိုယ်စီယူဆင်းသည်။ သူတို့က ဘုရားမှာရက်အနည်း ငယ်နေဦးမည်။ ပြီးတော့သံချောင်းစိတ်ထဲတွင် ရှိနေသော ဘုရားတစ်ဆူ ကို လိုက်ရှာဖူးချင်သည်။ ရှိသည့်ငွေနှင့် အလှူဒါနပြုချင်သည်။ သန့်ရှင်းရေး အဖြစ်လုပ်အားပေးချင်သည်။ အိပ်မက်ထဲကနေရာဟု သူထင်သည်။

ကားကိတ်မှဒေစွန်ပါဘုရားတောင်ခြေရင်းသို့ လျှောက်ကြရသည်။ အံ့ဆိုင်းနေသော သစ်ပင်များနှင့် မြေလမ်းကလေးကနီနေသည်။ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်ခါတ်ပုံရိုက်သူကရိုက်ကြသည်။ တောရိပ်နှင့်ပို့ မောရမုန်းမသိ။ လမ်းတစ်လျှောက် သီလရှင်အပါးများစွာထိုင်နေကြ သည်။ လာနေကျသူများက ငွေအကြွေဖျက်လာသဖြင့် တစ်ပါးစီလျှာ သွားလို့ရသည်။ သံချောင်းကရှိသည့်ငွေနှင့် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သော သီလရှင်ကြီးတစ်ဦးကိုသာ လှူဒါန်းနိုင်သည်။ တောင်ခြေသို့ သိပ်ကြာကြာ မသွားလိုက်ရ။ ကြီးစိန်နှင့် သံချောင်းတို့တောင်ခြေမှ အထက်သို့ မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ငါ လွန်ခဲ့တဲ့(၅)နှစ်လောက်က လာတုံးကဆိုရင် တောင်ပေါ် တက်တဲ့လမ်းက သိပ်မကောင်းဘူး။ ဒီလိုဘဲ ဖက်တွယ်တက်ရတာ။ အခုတော့ တောင်ပေါ်တက်တဲ့လမ်းက ကော်တော်ပြုပြင်ထားပြီးပြီ။ ထက်ရတာသက်သာတာပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့မင်းကော ဒီကိုဘယ်နှစ်ခေါက် ရောက်ဖူးလဲ...”

“ငါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ရောက်ဖူးတာကွ။ အေး... ဒါပေမယ့်”

“ဘာ... ဒါပေမယ့်လည်း သံချောင်းရ”

“ငါက ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်းနှီးနေသလိုပဲ...”

“မင်းကလည်း ပြောရင်အဆန်းချည်းဘဲ... အခုမှရောက်ဖူးတဲ့ ဟာကို ကဲ... လာ ဘုရားပေါ်တက်ကြစို့”

သံချောင်းနှင့်ကြီးစိန်တို့နှစ်ဦး ဘုရားပေါ်သို့ မှန်မှန်တက်လာဖြစ် သည်။ တစ်ဝက်လောက်ရောက်သည့်အချိန်တွင် နည်းနည်းပမ်းသွား သည်။ ခေတ္တအပန်းဖြေပြီးသည်နှင့် ဆက်တက်ဖြစ်သည်။ ဘုရားပေါ်

ရောက်သည့်အချိန်တွင် ခေတ္တအပန်းဖြေ၍ ဘုရားကန်တော့သည်။ အလှူငွေထည့်လှူသည်။ ထိုအချိန်တွင် သံချောင်းသတိထားမိသည်က နတ်ဆိုင်းသံများပင်ဖြစ်သည်။ တောင်ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှအသံများ ကြားနေရသည်။ မြောက်ဘက်မှ ရှမ်းအိုးစည်သံကလည်း အဆက် မပြတ်။

သံချောင်းဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ကြည့်ဖြစ် သည်။ အနောက်ဘက်လှေခါးမှ ဆင်းသူတက်သူဘုရားဖူးများစွာကို တွေ့ရသည်။ အနောက်ဘက်လှေခါးအနီးမှ အောက်သို့ လမ်းကြည့် သည်။ ဘုရားဖူးအောက်ဖက်သို့ ဆင်း၍တစ်ခြားဘုရားများသို့ လိုက်လံ ဖူးနေကြပုံရသည်။ ကြီးစိန်က သံချောင်းပန်းလာပုတ်သည်။

“ငါတို့အနောက်ဘက်ကဇရပ်မှာ တည်းပြီးကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ် ကြတာပေါ့”

“အေးပါကွာ... ဒါနဲ့ဒီဘက်မှာကော ဘုရားတွေရှိမယ်ထင် တယ်”

“ရှိတာပေါ့ သံချောင်းရ ငါပထမတစ်ခေါက်လာတုန်းက အဲဒီဘက် ဆင်းပြီးဘုရားတွေလိုက်ဖူးသေးတယ်။ အခုလည်း အချိန်ရရင် သွားကြတာပေါ့။ အခုလောလောဆယ် အောက်ကဇရပ်ကိုသွားပြီး မိတ်ဖွဲ့ရဦးမယ်”

ကြီးစိန်ဦးဆောင်၍အနောက်ဖက်လှေခါးမှ အောက်ဖက်သို့ ဆင်းသည်။ အောက်ဖက်ရှိဇရပ်တစ်ခုသို့ဝင်သည်။ ဇရပ်တွင်ရှိသော အဘိုးကြီးတစ်ဦးအား ဝယ်လာသောမုန့်များလက်ဆောင်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ဦးဇရပ်တွင် တည်းခိုကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောရသည်။ ဇရပ်တွင် ခေတ္တအပန်းဖြေပြီးသည်နှင့် တောင်အောက်သို့ဆက်ဆင်းကြသည်။ နတ်ဆိုင်းသံများကို ဟိုမှသည်မှ ဆူညံစွာကြားနေရာ ကြက်သီးထစရာ ပင်ဖြစ်သည်။

သံချောင်းစိတ်ထဲတွင်မူ အိပ်မက်ထဲတွင်တွေ့ရသော ဘုရား တစ်ဆူကို တွေ့လေမလား မျှော်လင့်မိသည်။ နှစ်ဦးသားအတူ လျှောက်သွားရင်း အချိန်တော်တော်ကြာသွားသည်။ လမ်းတွင်တွေ့သည့် ဘုရားကို ဝင်ဖူးသည်။ မောပန်းနွမ်းနယ်လာသဖြင့် ကြီးစိန်ကပြန်ချင် သော်လည်း သံချောင်းက လက်မလျှော့။ ဟိုဘက်သွားကြည့်မည် သည်ဘက်သွားကြည့်မည်ဟု ဆိုကာ အနံ့လျှောက်သွားသည်။

ကြာတော့ကြီးစိန်က သံချောင်းကို နားမလည်သလို ကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်သံချောင်း မင်းဘယ်ကိုသွားချင်တာလဲ... ဘယ်သို့တွေ့ချင်တာလဲ... မင်းကြည့်ရတာ မရေမရာနဲ့...”

“မင်းကို ရှင်းပြနေရင်ငါ့ကိုအရှုံးလို့ ပြောဦးမယ်... ငါအိပ်မက်ထဲမှာ ဟောဒီလိုမြေလမ်းနဲ့ ဘုရားတစ်ဆူတွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒီကို ငါသွားချင်နေတာ...”

“ဟာကွာ... အိပ်မက်ထဲက... မဖြစ်နိုင်တာ”

“လာပါကွာ။ ဒီဘက်လမ်းအတိုင်းလိုက်ကြည့်ရအောင်”

သံချောင်းရဲ့လမ်းလျှောက်ထားသဖြင့် လူတွေကပင်ပန်းနေသည်။ ကြီးစိန်ကမလိုက်ချင်သော်လည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူဆန္ဒကို မလွန်ဆန်လို၍ လိုက်နေရသည်။ ဆက်၍ ငါးမိနစ်ခန့်လျှောက်မိသောအခါ သံချောင်းမျက်နှာဝင်းပသွားသည်။ သူ့ခြေလှမ်းများပိုသွက်လာသည်။ ကြီးစိန်က သံချောင်းကိုကြည့်၍ ဖဝေဖဝါဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် သံချောင်း ခြေလှမ်းသွက်လှချည်လား... ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“ငါအိပ်မက်ထဲမှာတွေ့တဲ့မြေလမ်းလေးနဲ့ သစ်ပင်ဝါးပင်တွေက ဒီလမ်းအတိုင်းဘဲ။ ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင် စေတီတစ်ဆူတွေ့လိမ့်မယ်။ လာသူငယ်ချင်း...”

ကြီးစိန်က ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် သံချောင်းခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ သံချောင်းသည်ဘေးမှအပင်များ လမ်းများကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် ကြည့်လာသည်။ သံချောင်းစိတ်ထဲတွင် သည်လမ်းသည် အပင်တွေကို မျက်စိနှင့် စွဲအောင်မှတ်သားမိနေသည်။ ကြီးစိန်က သံချောင်းကို အရူးတစ်ယောက်အမှတ်ဖြင့် ကြည့်သည်။ သို့သော် သံချောင်းက ဝရူမစိုက်နိုင်။ အိပ်မက်ထဲကလမ်းများအပင်များနှင့် တူနေ၍ စိတ်အားထက်သန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သွားနေရာမှ သံချောင်းရပ်တန့်သွားသည်။ သံချောင်းတွေ့သွားသည်။ ရွှေဆက်မသွားဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ သည်နေရာမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်လုံးဝင်းလက်တောက်ပနေသော အမျိုးသမီးနှင့် အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့စဉ်က သူသည် အညှို့ခံထားရသူကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ရှိရှိကလေးဖြစ်သွားသည်။ ဆရာရွှေရောက်သော တပည့်အလိမ္မာတစ်ဦးကဲ့သို့ မလှုပ်မရွက်ငြိမ်သက်သွားသည်။ အစ်မကြီး

တစ်ယောက်ရှေ့ရောက်နေသော မောင်အငယ်ဆုံးလေးကဲ့သို့ သေသေဝပ်ဝပ်ရှိနေသည်။ ယခုတွေ့လိုတွေ့ငြား လိုက်ကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

သံချောင်းနှင့်စကားပြောနေရာမှ အမျိုးသမီးကွယ်ပျောက်သွားသောနေရာကို မှတ်မှတ်ရရတွေ့သည်။ သို့သော် ယခု အိပ်မက်အယောင်မျှမတွေ့ရ။ ထိုစဉ်က ညွှန်ပြသောလမ်းအတိုင်းစေတီလေးနီးသို့ လျှောက်လာ ဖြစ်သည်။ မကြာခင်စေတီလေးအနီးသို့ သံချောင်းနှင့်ကြီးစိန်တို့ ရောက်လာသည်။ ဘုရားခြေရင်းတွင်ထိုင်၍ ရှိခိုးဦးချသည်။ သံချောင်းစိတ်ထဲတွင် ယခုမှအေးချမ်းသွားသည်။ သံချောင်းဝတ်ပြုပြီးနောက် စေတီတော်ကို မော့ကြည့်၍ ကြည်ညိုနေမိသည်။ စေတီလေးမှာ ရွှေရောင်ဖြင့် တလက်လက်တောက်ပနေသည်။

စေတီကိုကြည်ညိုရင်းသံချောင်း ဖျတ်ခနဲသတိရသွားသည်။ တွေ့ဝေစဉ်းစားမိသွားသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူမြင်မိသည်က ထုံးဖြူဖြူ စေတီလေး။ အခုသူတွေ့နေရသည်က ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းရွှေသက်န်းကပ်ထားသောစေတီဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲက စေတီဟုတ်မှဟုတ်ပါမည်လား။ သို့သော် သူလာသည့်လမ်းကအတိအကျမှန်နေသည်။ ဘာကြောင့်ကဲ့လို့နေပါသနည်း။ အဖြေကို အတိအကျသိချင်သည်။

စေတီဘေးတွင် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖွေရာသည်။ အဘိုးတို့တစ်ဦး တံမြက်စည်းလွဲနေရာမှ ရုပ်နားပြီး သစ်ရိပ်တစ်ခုတွင် ထိုင်နေသည်။ ရေဇွေးကြမ်းကို အမောဖြေရင်းအေးအေးဆေးဆေး သောက်နေသည်။ သံချောင်းဖြေးဖြေးချင်းထသွားပြီး အဘိုးအနီးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ကြီးစိန်က နောက်မှလိုက်လာသည်။ အဘိုးက ဝမ်းပမ်းတသာဆီးကြိုသည်။

“ငါတို့တို့က ဘုရားဖူးလာတာသက်သက်ဘဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်အဘိုး။ ဒေးစွန်ပါကိုလာဖူးရင်းနဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာပါ”

“ဒီစေတီကို တမင်လာမဖူးရင်တော့မရောက်နိုင်ဘူးကွဲ့၊ လမ်းကြိုလို့ဝင်လာတာမျိုးက မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်အဘိုး။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဟောဒီကျွန်တော် သူငယ်ချင်းက ဒေးစွန်ပါကို လာဖူးတာပါ။ ကျွန်တော်က သူလမ်းစရိတ်အကုန်အကျခံလို့ လိုက်လာဖြစ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ဒီစေတီကို သွားမယ်လို့စိတ်ဖြစ်နေပါတယ်”

“မင်းက ဒီစေတီဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ဆဲတာလဲ”

“ပြောရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို အဖူးလို့ ထင်မှာတဲ့။ ကျွန်တော် အိပ်မက်ထဲမှာ ဒီစေတီကိုစပြီး ဖူးရတာပါ”

“အဖူးမထင်ပါဘူးကွာ... မင်းအဆက်ပါလို့ ဒီကိုရောက်လာတာပါ။ ငါသိနေပါတယ်”

“ဒါနဲ့ကျွန်တော်အဘိုးကိုတစ်ခုမေးစရာ ရှိပါတယ်”

“မေးလေ”

“ဒီစေတီက အစကတည်းက ရွှေသင်္ကန်းကပ်ထားတာလား”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့ ။ အစတုန်းကတော့ ထုံးသင်္ကန်းကပ်ထားစေတီလေးပါတဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလေးရက်လောက်ကမှ အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ ခန့်ခန့်ချောချော မျက်လုံးတောက်တောက်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ ဒီစေတီလေးကို ရွှေသင်္ကန်းကပ်ချင်တယ်ပြောလို့ အဘိုးကိုယ်တိုင် စီစဉ်လုပ်ပေးလိုက်တာပါ။ သူနဲ့အတူပါလာတဲ့ လူမကွကလည်း ဝိုင်းကူလို့ သုံးလေးရက်အတွင်း ရွှေသင်္ကန်းအပြီးက နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အလှူရှင်အမည်ကိုတောင် ပြောမသွားဘဲ ကမည်းမထိုးလိုက်ရဘူး။ အမှန်တော့ ဟိုတုန်းကထုံးပြုစေတီလေးပေါ့ကွယ်...”

“အော်... ထုံးဖြူဖြူစေတီလေးကို”

သံချောင်းခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်မိသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရသော ထုံးဖြူဖြူစေတီလေး မှန်ကန်ကြောင်းသိရသည်။ အဘိုးကြီးက သူ့ရှေ့သို့ စာရွက်တရွက်ထိုးပေးသည်။

“ကဲ မင်း မွေးသက္ကရာဇ်နဲ့ မွေးနေ့ရေးပေးစမ်း၊ ဝေဒင်ကြည့်ရအောင်”

သံချောင်းကမွေးသက္ကရာဇ်ရေးပေးလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက သံချောင်းမွေးသက္ကရာဇ်ကို တွက်ချက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သံချောင်းကသူလုပ်ချင်သော ဆန္ဒများကို ခွင့်ပန်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာနေတဲ့ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်အတွင်း အဘိုးအဘွဲ့ ဘုရားဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ ကုလုပ်ပြီး ကုသိုလ်ယူပါရစေ အဘိုး”

“ကောင်းတဲ့ကိစ္စတဲ့ လုပ်ကြပေါ့ကွယ်...။ ကဲမင်းလက်ပြပါ။ လက္ခဏာပါကြည့်ရအောင်...”

အဘိုးကြီးက သံချောင်းလက်ကိုယူကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်

ညိတ်သည်။ ပြီးတော့မှ လက်ကိုလွှတ်ပေးသည်။

“မင်းတို့ဒီမှာ ဘုရားကိစ္စလုပ်မယ်ဆိုတော့ အဘိုးအရမ်းဝမ်းသာတယ်။ မင်းတို့လည်း ဘုရားလာဖူးတယ်ဆိုကတည်း ဒီကဘုရားသမိုင်းတွေကြားဘူးမှာပေါ့။ ဒီနေရာမှာ သိုက်ဘုရားဆိုပြီး နာမည်ကျော်ခဲ့တာတဲ့။ ဒီမှာဘုရားတရားလုပ်ပြီးနေရင်တော့ ဘာမှအန္တရာယ်မရှိပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“မင်းကို ဝေဒင်အရရော... လက္ခဏာအရပါ ကြည့်လိုက်တော့မှ အတော့်ကို ထိတ်လန့်သွားမိတယ်။ မင်းဒီကိစ္စဘုရားဖူးလာတာ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်သားရယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများများလုပ်ပါ။ ပြီးရင်ထိထိုးပါ။ အမှန်က ဒီအသက်ဒီအရွယ်ဒီအချိန် မင်းမှာ အသက်အန္တရာယ်အများကြီးရှိနိုင်တယ်”

xxxxxxxx

ဂိုထောင်စောင့်ကျော်ငွေ အသတ်ခံရသည့်ကိစ္စမှာ ရွှေကုန်းရွာတစ်ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းနင်းဖြစ်သွားသည်။ အလွန်မှဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စမှ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြသည်။ ကျော်ငွေမှာလူနူးကြီးဖြစ်သည်။ ခည်သူနှင့်မျှ ပြဿနာဖြစ်သူမဟုတ်။ သည်လိုလူမျိုးအသတ်ခံရသည့်အတွက် တရားခံရာဖို့ ခက်သည်။

ကံကောင်းသည်ဟုပြောရမည်လားမသိ။ ဂိုထောင်၏ထောင့်တစ်နေရာတွင် ညိုကြီးငါးဖိနပ်တစ်ဖက်ကို တွေ့ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမှ ရေခဲ အစလန့်သွားသည်။ ညိုကြီးကို ရဲစခန်းမှခေါ်ယူစစ်ဆေးရင်း အဓိကကြံဆောင်သူမှာ ခင်မောင်မောင်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်သွားသည်။ အဖြစ်အပျက်မှန်ကို သိ၍ အထူးထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသူက ခင်ရွှန်းပြည့်ဖြစ်သည်။

ခင်ရွှန်းပြည့်စိတ်ထဲတွင် ရင်တုန်မှုမပြေနိုင်သေး။ အကယ်၍ သံချောင်းသာ ဘုရားမသွားဖြစ်လျှင် ညစောင့်တာဝန်ကို သူယူပေးဆိမ့်မည်။ သံချောင်းအရိုက်ခံရ၍ ဘဝဆုံးပါလိမ့်မည်။ ခင်ရွှန်းပြည့်နှင့်ကွပ်ကဲလက်ဖြစ်ရပေမည်။ သံချောင်းအတွက် ကြိတ်၍ငိုကြွေးခဲ့ရာမှ ဘုရားခံများပေါ်ပေါက်လာချိန်တွင် ပို၍ဒေါသဖြစ်ရသည်။ ခင်မောင်

မောင်ကို သူမခင်ဒေါ်ကြည်ကြည်က လက်ခံသည်။ ခင်ရွှန်းပြည့်ကို ခင်မောင်မောင်နှင့် လက်ထပ်၍ ရွှေကိုရွှေချင်းမြတ်ဘောင် လုပ်ချင် သည်။ ခင်မောင်မောင်က အခွင့်ကောင်းယူကာ သံချောင်းကို အပြတ်ရှင်းရန် စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်ရွှန်းပြည့် သူမိတ်သူ မထိန်းနိုင်ဘဲ မိဘများဖြစ်သော ဦးကျော်မြင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့ထံ ရောက်ရှိသည်။ သူမိဘများကလည်း မျက်နှာမကောင်း။ ခင်ရွှန်းပြည့် သည် စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ သူမိဘနှစ်ပါးရှေ့တွင် ထိုင်၍ငိုကြွေး နေမိသည်။

“သမီးဘာဖြစ်တာလဲကွယ်၊ ဂိုထောင်စောင့် ကျော်ငွေအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား”

“ကိုကျော်ငွေအတွက် ရင်ထဲမှာမကောင်းဘူး ပြီးတော့ သံချောင်း အတွက်ပါရင်ထဲမကောင်းဖြစ်မိတယ်”

“သံချောင်းအတွက်...”

“ဟုတ်တယ်အဖေ... သံချောင်းသာ ဘုရားဖူးမသွားရင် ညစောင့်အလုပ်သုဝင်လုပ်မှာဘဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင် သံချောင်းသေပြီပေါ့ အဖေရယ်... အဖေဘဲညစောင့်ဆင်းလုပ်ခိုင်းတယ်မို့လား...”

“အဖေက မောင်ငွေအစားလူငှါးစောင့်ခိုင်းတာပါ။ သူက လူမရလို့ ကိုယ်တိုင်သွားစောင့်နေတာပါ...”

“အမိကက ခင်မောင်မောင်လက်ရံဇက်ရံ ကြံစည်တာ အမေ လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်တာ။ အမေက ခင်မောင်မောင်နဲ့သမီးကို သဘောတူတယ် လို့ လမ်းဖွင့်ပေးတော့ သံချောင်းကို အပြတ်ရှင်းဖို့ ကြံစည်တာ။ သံချောင်းကယ်လို့ အသက်မသေတာ...”

“ငါက သံချောင်းကို ထိခိုက်စေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့သမီးကောင်းစားတာမြင်ချင်လို့ပါကွယ်...”

“အမေက လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုတိုင်းတာဆုံးဖြတ်နေ တာလဲ။ ရွှေငွေပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာရင်ပြီးပြည့်စုံတယ်လို့ ယုံကြည် နေတာလား။ သံချောင်းတို့လို့ ရိုးသားကြိုးစားပြီး သမီးတို့ အပေါ် သစ္စာရှိတဲ့ လူတွေကြတော့ ခေါင်းထဲမထည့်တော့ဘူးလား...”

ခင်ရွှန်းပြည့်ပြောရင်း မျက်ရည်များကျလာပြန်သည်။ သံချောင်း အတွက် သူရင်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“အဖေနဲ့ အမေတို့ သမီးတစ်ခုပြောထားပါရစေ။ သမီးဘဝမှာ

သံချောင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မထပ်နိုင် ဘူး။ အတင်းအကြပ်စီစဉ်ရင်တော့ သမီးကို မမြင်ရတော့ဘူးသာ-မှတ်ပါ”

ခင်ရွှန်းပြည့်ငိုကြွေးရင်း ထွက်သွားသည်။ ဦးကျော်မြင့်နှင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့မှာ ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့် နေလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

xxxxxxxx

(၂)နှစ်ခန့်ကြာလျှင် ရွှေကုန်းရွာတောင်ပိုင်း၌ အိမ်သစ်ကြီးတစ်လုံး ကို ခန့်ခန့်ညားညား ထည်ထည်ဝါဝါ တည်ဆောက်ထားသည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ မောင်သံချောင်းနှင့် မခင်ရွှန်းပြည့်တို့၏ အိမ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သံချောင်း ဒေးစွန်းပါဘုရားမှအပြန် ပဲခူးတွင် ထိုးခဲ့သော ဆိက ထ၍ပေါက်သည်။ ရွှေကုန်းရွာတွင် တောသူငွေလေးသံချောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ရွာနီးဝန်းကျင်မှ အပေါင်းအသင်းများစွာက နွားလည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မင်္ဂလာပွဲသို့ ရောက်လာသည်။ လက်ဖွဲ့အမျိုးမျိုး ပေးသည်။ စက်သူငွေ၊ ဦးကျော်မြင့် ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့က လူသိများပြီး မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများရှိသဖြင့် တစ်ချို့ဆိုလျှင် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ အဖြစ် ဘိရိများကိုပင် လှည်းပေါ်တင်လာသည်။

သံချောင်းနှင့် ခင်ရွှန်းပြည့်တို့ဘက်က ဧည့်သည်များကို ဘာဝန်အပြည့်ယူသည်။ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ရရှိရုံ ယူရုံသက်သက်မဟုတ်။ အလှူပွဲတစ်ခုကဲ့သို့ ထမင်းရေချင်းစီးအောင် နံနက်စာကျွေးမေးသည်။ ရွှေကုန်းရွာဝန်းကျင်တွင် အစည်ကားဆုံး မင်္ဂလာပွဲဟု ပြောရပေ တော့မည်။

ညဘက်တွင်သံချောင်းနှင့် ခင်ရွှန်းပြည့်၏ သူငယ်ချင်းများ လက်ဖွဲ့များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖောက်ကြသည်။ ကြိုးစိန်သည် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ကောက်ကြည့်လိုက်ရာ အလွန်အံ့ဩသွားသည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် မောင်သံချောင်းနှင့် မခင်ရွှန်းပြည့်တို့အတွက်ဟု ရေးထားပြီး အောက်ထောင့်တွင် ဒေးစွန်းပါမှ အဘိုးဟု ရေးထားသည်။ ကြိုးစိန်က သံချောင်းကို စာအိတ်ပြသည်။

“မင်္ဂလာပွဲကို အဘိုးလာသွားတာ မင်းတွေ့လိုက်လား...”

“ငါလည်း ခြံတစ်ခြံလုံးစားပွဲခိုင်းရှိသမျှ လိုက်နှုတ်ဆက်တာ...”

၁၇၆ ၀ မောင်မောင်စိန်ဌေး

အဘိုးနဲ့မတွေ့လိုက်ဘူး”

“ငါတို့ နဲ့မတွေ့ဘဲ လက်ဖွဲ့ပေးပြီး ပြန်သွားတာဖြစ်မယ်။
ကဲလက်ဖွဲ့ဖောက်ကြည့်ပါဦး”

သံချောင်းက စာအိတ်ကို ဖောက်ကြည့်လိုက်သည်။ စာအိတ်ထဲမှ
ကိုးလုံးပုတီးနှစ်ကုံးနှင့် စာရွက်တစ်ရွက်ထွက်လာသည်။ သံချောင်းက
စာရွက်ယူ၍ အမြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မောင်သံချောင်း မခင်ရွှန်းပြည့်

စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းဖြင့်

တစ်သက်လုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင်ကြင်ကြင်နာနာ

နေထိုင်သွားနိုင်ကြပါစေ...။

ဘုရားတရားကို မမေ့ပါနှင့်။

အဘိုး

မောင်မောင်စိန်ဌေး

ခွင့်လွှတ်ခြင်း

ဆူးထက်သူဠာ

ခွင့်လွှတ်ခြင်း

ဆူးထက်သွင်း

(၁)

'မျှော်လင့်ရတာကိုကိုရယ်... ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့လာတဲ့လူက
နောက်ကျရတယ်လို့'

'လမ်းမှာကားဆိပ်ခံနေလို့ပါ'

'ဒီကားအသစ်ကြီးက ဟုတ်လား...ဟာ ဟာ'

'ဝေမာက ကိုယ်ပြောတာကို မယုံဘူးကိုး တကယ်ပါဝေမာ...
ကားအသစ်ပေမယ့် ဆီမသန့်တော့ ဂျီးတွေနဲ့ဆိပ်ခံတာပေါ့
ကိုယ်ကဝေမာထက်အရင်ကြိုရောက်နေအောင်ဆိုပြီး ဆယ့်တစ်နာရီခွဲ
တတည်းကထွက်လာတာ'

'ပြောထားတာက ဆယ့်နှစ်နာရီ...ခု...တစ်နာရီတောင်ထိုး
တော့မယ်...'

'ဆာရီးကွာ... ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်နော်...ဝေမာ...
ခန့်န့်... ပြီးချင်နေတဲ့မျက်နှာကို တမင်မှုမထားစမ်းပါနဲ့...ဟောကြည့်
ဇီတော့မယ်... ဇီတော့မယ်...'

ဝေမာနှုတ်ခမ်းလှလှလေးပွင့်ဟသွားသည်။ ရယ်သံလေးတစ်သံ
နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားမှ တိုးထွက်လာသည်။

'ဝေမာကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးနေတုံးဘဲလားဟင်'

ဝေမာခေါင်းခါပြန်သည်။ သူ့အပြုံးကို သူ့အရယ်တို့တွင် ဝေမာ
အရည်ပျော်သွားသည်။ အမြဲပြုံးနေတတ်သော သူ့မျက်နှာကိုထစ်ချက်
လှမ်းကြည့်၏။ ရွှင်းလဲ့သောသူ့မျက်ဝန်းတို့တွင် အချစ်ရှိနေမှန်း
အသိသာပင်။

'ဝေမာဘယ်သွားချင်လဲဟင်'

'မသိဘူးလေ... ကိုကိုကဆရာဘဲဟာ ကိုကိုခေါ်တဲ့ဆီလိုက်မှာ
ပေါ့'

'တကယ်ဘဲကိုယ်ခေါ်ရာကို လိုက်မှာလားဝေမာ'

'ဘုရားတို့... တိရစ္ဆာန်ရုံတို့ ပန်းခြံတို့ အစေးဆိုင်တို့ကိုပြောတာ'

'မင်းပါ... ကိုယ်ကလဲအဲဒီနေရာကိုဘဲခေါ်မှာပါ'

သူကမခံဘူးအဖြူလေးကို ညင်သာစွာမောင်းထွက်လိုက်သည်။

'ကိုယ်နဲ့အခုလိုသွားနေရတာပျော်ရဲ့လားဝေမာ'

'ကိုကိုရယ်... ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့သွားရတာ မပျော်ဘဲနို့ပါမလား'

ဝေမာ့မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ရွှန်းလဲ့သောဝေမာ့မျက်ဝန်းများနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံ၏။နှစ်ယောက်စလုံး
မြိုင်တူပြီးလိုက်မိကြသည်။ ပြီးအသံထွက်အောင်ရယ်မိကြသည်။

ချစ်ဆိပ်ရည်တက်နေစဉ်ကာလတွင် တွေ့သမျှမြင်သမျှကြားသမျှ
တို့သည် ရယ်စရာပြုံးစရာများ ဖြစ်နေ၏။

xxxxxx

(၂)

‘မောင်မောင်’

‘ဟင် . . မမ’

‘မင်းတွဲနေတဲ့ကောင်မလေးကဘယ်သူလဲ’

မမ၏မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။ တည်ကြည်စွာမူ
ဟန်ကို နုပျိုဆဲလှပဆဲ မမ၏မျက်နှာတွင် တွေ့ရသည်။

‘မမကိုဘယ်သူက လာထောင်ပြန်ပြီလဲ’

‘ကိုယ့်ဖာသာကို သိတာပါနော်’

‘မယ့်ဘူး မမရယ်၊ ရွှေဘုံသာလမ်းကရွှေဆိုင်နဲ့အိမ်ထဲ
အကူးအသန်းလုပ်နေတဲ့မမက ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ၊ တစ်ယောက်
ယောက်က ပြောလို့ သိတာဘဲဖြစ်ရမယ်’

‘ရွှေဆိုင်မှာထိုင်နေပေမယ့် မမမှာနားတွေမျက်စိတွေ အများပြား
မင်းကောင်မလေးတွေနဲ့တွဲတိုင်း မမသိတာချည်းဘဲမဟုတ်လား၊ မင်း
မမအရင်ကဘာမျှမပြောခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ပြောချင်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ . . မမ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မင်းကလေးအဖေဖြစ်တော့မယ် . . အရင်က
နေချင်တိုင်းနေလို့မရတော့ဘူး၊ ပြီးတော့’

‘အင်းပြောပါအုံး’

‘မမက ငါနေချင်သလိုနေ ခွင့်ပြုထားတာဘဲဆိုပြီး မင်းအဖေ
အရေးယူနေတာ များနေပြီး မမကိုနည်းနည်းတော့ ပြန်ငဲ့ပါအုံး’

‘မမရယ် ကျွန်တော်အချိန်တန်တော့လည်း ချည်တိုင်ကိုပြန်လေ
တာဘဲမဟုတ်လား’

‘အဲသလိုပြောတာကိုဘဲ မမ မကြိုက်ဘူးမင်းက အိမ်ထောင်သည့်
တစ်ယောက်ပါ မောင်မောင်ရဲ့’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကိုကျွန်တော်ဘယ်တုန်းက ငြင်းဖူးလို့လဲ’

‘ကောင်မလေးတွေရွှေက ဒါကိုဝန်မခံဘူးမဟုတ်လား’

‘အဲဒါ အရင်ကပါ’

‘အော် ဒါဖြစ်ရင် . . အခုတော့ မင်းကိုမင်းအိမ်ထောင်သည့်

ဒီတာဝန်ခံတယ်ပေါ့ . . ဒါကိုသိရဲ့သားနဲ့ ကောင်မလေးတွေကမင်းနဲ့
တွဲနေတယ်ပေါ့’

‘ကျန်တာတွေကို မပြောပါဘူး ဝေမာကတော့မမနဲ့ပါတ်သက်ပြီး
အားလုံးသိပါတယ်’

‘အော် အခုကောင်မလေးက ဝေမာတဲ့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မမ’

‘သူက ပန်းနုရောင်စတိုးမှာ အရောင်းစာရေးမဆို’

‘ဘာလဲ မမက သူ့အလုပ်ထဲလိုက်သွားပြီး ညည်းကကိုကိုလို့
မိနေတဲ့မောင်မောင်ဟာ ငါ့ယောက်ျားမှန်း သိရဲ့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ကြောင်

တောင်နှိုက်တာလဲ ဘာညာနဲ့ ရန်တွေမလို့လား’

‘အင်း . . ရန်တွေသင့်တွေရမှာဘဲ’

‘မလုပ်ပါနဲ့မမရယ် ဒါမျိုးကသိပ်တောက်တန်းကျပါတယ်’

‘အော် . . မင်းမှာအိမ်ထောင်ရှိရဲ့နဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်
တစ်ယောက် ပြောင်းတွဲနေတာကျ အောက်တန်းမကျဘူးပေါ့
ဆိုတာလား’

မောင်မောင်က မမ၏တုတ်ခိုင်စခါးကို ဖက်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့ . . ဟဲ့’ အရမ်းမလုပ်နဲ့’

‘မမကလည်း ဒါလောက်နဲ့ မမခိုက်ထဲကကောင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး
ကျွန်တော်ကို သားလေးမွေးပေးနော် မမ’

မျက်စောင်းလေးနှင့် ကြည့်လိုက်သော်လည်း ကြည့်နူးသွားဟန်ကို
မမ၏မျက်နှာတွင်တွေ့ရသည်။

‘ဟုတ်တယ် မွေးရမယ်၊ မင်းလိုခတ်ပွေပွေရှုပ်ရှုပ်သားတစ်ယောက်
မွေးရမှာပေါ့’

‘မမရယ် ဘယ်လောက်ပွေပွေ ဘယ်လောက်ရှုပ်ရှုပ် မောင်မောင်
နှစ်တာကတော့ ဟောဒီမမပါ . . ကျွန်တော်ကို အမြဲချစ် အမြဲခွင့်
ခွတ်တတ်တဲ့ မမရဲ့မေတ္တာကို လေးစားပါတယ်၊ ပြီးတော့လေ . . မမ . . ’

‘သွား . . လူဆိုးလေး . . ’

(၃)

‘ကိုမောင်မောင်က အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့ မင်းသူ့ကိုမှားချစ်တာ တကယ်သက်သက်မိုက်မဲတာဘဲ ဝေမာ’

‘ချစ်မိတဲ့အတွက် မှားတယ်... မိုက်တယ်ဆိုလဲကွယ်ခံမယ် ကြာကြာ’

‘အဲသလိုတလောက်ကန်းစကားမျိုးမပြောနဲ့ဝေမာ. ကိုကျော်သက် ဆိုရင် မင်းကိုဘယ်လောက်ချစ်သလဲ... ဘယ်လောက် မင်းအကြိုက် လိုက်သလဲ၊ လေးနှစ်လုံးတွဲလာပြီးမှ မင်းကသူ့ကို တမင်သက်သက် ဖြတ်ပစ်တယ်’

‘သူကကိုယ့်အပေါ်မလွမ်းမိုးနိုင်ဘူး ကြာကြာ... ကိုယ်ကမိန်းမသား ပါ။ ကိုယ့်အပေါ်လွမ်းမိုးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားကိုစိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ကိုယ်ကသေဆိုသေ ရွှင်ဆိုရွှင်နေဇာတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို အထင်မကြီးဘူး’

‘မင်းကလေ ချောက်ထဲကိုကျမယ်မှန်းသိရဲ့သားနဲ့ မိုက်မိုက်ကန်း ကန်း ဆက်လျှောက်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့သူဘဲနော်’

‘အချစ်လေကွာ... အချစ်... ကိုယ်သူ့ကို ချစ်တာကိုး’

‘မင်းအရင် သူ့မှာအတွဲတွေအများကြီးရှိခဲ့တယ် ဆိုတာကိုရော မင်းသိရဲ့လားဝေမာ’

‘သိပါ... ဒါတွေအားလုံးကို ကိုယ်ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်’

‘တော်ပါပြီကွာ... မင်းကိုကိုယ်ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး... လက်မြှောက်ပါပြီ...’

ဝေမာက ကြာကြာကို ‘ကြည့်ပြီးရယ်လိုက်သည်။ ရယ်လိုက်စဉ် ဝေမာပါးပြင်မို့မို့ ပါးချိုင့်ခွက်လေးများ ထင်းသွား၏။

‘မှတ်ထားကြာကြာ... အချစ်စစ်အချစ်မှန်ဆိုတာ အစခပ်သိမ်း ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်၊ အစခတ်သိမ်းကိုရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ အစခတ်သိမ်းကို ကျော်လွှားနိုင်တယ်တဲ့... ကိုကိုပြောတယ်... ကိုယ်နှင့်တွေ့မှဘဲ အချစ် ဆိုတာကို သူသိလာရတယ်...တဲ့’

(၄)

‘ခေါင်းကိုက်လိုက်တာ မောင်မောင်ရယ်’
မမက နားထင်ကိုလက်ကံလေးဖြင့် ထောက်ပြီးပြောသည်။

‘ခုတလော... မူးလဲ... မူး... မောလဲမောတယ်’

‘အဲဒါ... ဆရာဝန်ကို မပြောပြဘူးလားမမ’

‘ပြောပြတယ်... ဆေးတွေလဲပေးထားပါတယ်’

‘အဲဒါဆို ဆေးသောက်မှပေါ့... ဆေးသောက်လိုက်နော်... မမ ဒီနေ့ဆိုင်ပိတ်တာဘဲ အိမ်မှာ နားနားနေနေ... နေပေါ့...’

‘နေပါအုံး... မင်းက အခုဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘ကိစ္စလေးရှိလို့... အပြင်ကိုခဏ’

‘မောင်မောင်ရယ်... မမရှိတဲ့များ အိမ်မှာခဏနေပါလား’

‘ကျွန်တော်ချက်ခြင်းပြန်လာမှာပါ... ခဏလေးနော်... မမ’

မောင်မောင်က ကားသေ့ကိုလှုပ်ယမ်းပြီး မမ၏ရှေ့မှ ထွက်သွား သည်။ မမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခတ်ခလေးလေးချပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

(၅)

လိမ္မော်သီးကို အခွံခွာသည်။ လိမ္မော်အမွှာများပေါ်မှ အမျှင်များ ကိုဖယ်ရှင်းသည်။

‘ကဲ... ပါးစပ်ဟ’

ဝေမာ၏နှုတ်ခမ်းလှလှလေး ခတ်ဟဟပွင့် သွားသည်။
မောင်မောင်က လိမ္မော်သီးကို ခွံလိုက်၏။

‘ဝေမာကို သိပ်ချစ်တာဘဲလား ကိုကို’

‘သိပ်ချစ်တာထက်ကို ပိုပြီးချစ်တယ်’

‘အဲဒါတော့ ကိုကိုကပိုတာပါ... ဒါဖြစ်ယင် ဝေမာကိုလက်ထက် ပါလား’

‘ဝေမာက ဒုတိယနေရာမှာရှိနိုင်လို့လား’

‘ဒုတိယဆိုတာ မရှိဘူးလေ... အပြိုင်ဘဲရှိတယ်’

'တကယ်နော် ဝေမာနောက်တော့မှ အိအကျိဏ္ဍမလုပ်နဲ့.. ရှင်က
အတွဲများတဲ့သူ ပြီးတော့ရှင်မှာ မယားနဲ့.. ရှင်.. အ.. အ'

ဝေမာက မောင်မောင်ပါးစပ်ကို ဖယောင်းသွယ်လက်ကလေးဖြင့်
ပိတ်လိုက်သည်။

'အဲဒီစကားမျိုးကို ပြောဖို့မဆိုနဲ့.. ဝေမာအတွေးထဲတောင်
မထဲဘူးသိရဲ့လား'

'ချစ်တယ်ပေါ့'

'အင်း'

'ကိုယ်ကလဲ ဝေမာနဲ့ကျမှတ် အချစ်ဆိုတာကို သိလာတာပါ။ တော်
ဒီဘ. ၁ ကိုတိုးစမ်းဝေမာ နေပြောက်ကဝေမာမျက်နှာပေါ် ထိုးနေတယ်
နေပုစိမ္မာပေါ့'

၁၆ မောင်စကားကြောင့် ဝေမာကြည်နူးသွားသည်။

'ကုန်က ဝေမာကို သိပ်ဂရုစိုက်တာပဲနော် သိပ်လဲကြင်နာတာတဲ့'

'ဒါကတော့ ချစ်တာကိုး.. ဝေမာရဲ့'

(၆)

'သူနာမည်က ကျော်သက်.. တဲ့ ဟုတ်လား.. မင်းသေချာတယ်
နော် အောင်မင်း'

စပါကလင်ပုလင်းကိုလှမ်းကိုင်ရင်း မေးလိုက်သည်။ 'အောင်မင်း
ကခေါင်းကို ညှပ်ညှပ်သာသာညှိတ်ပြန်။

'မင်းကိုဝေမာက ဒီအကြောင်းမပြောဖူးဘူးလား'

'သူ့မှာ ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့တော့ ပြောဖူးတယ်ဒါပေမယ့်
အဲဒီလူဟာ ကျောက်သက်ပါ။ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါဆိုတာတော့
မပြောဖူးဘူး'

'ဒါဆို သူကမင်းကို ခိုးခိုးသားသားဖွင့်ဟ ဝန်ခံဖူးတာပေါ့'

မောင်မောင်ကခေါင်းမညိတ်။ ခေါင်းမခါ.. ရေစက်တွေသီးနေ
သော စပါကလင်ပုလင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်နေသည်။

'ဝေမာက မင်းကို အရမ်းချစ်ပုံရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်ကျော်သက်

ကိုဖြတ်ပြီး မင်းနဲ့တွဲတာပေါ့.. .'

'ဒါ.. သစ္စာမဲ့တာတဲ့'

မောင်မောင်အသံက မာကြောခက်ထန်စွာ ပေါ်လာသည်။
မောင်မောင်မျက်နှာတွင် တင်းမာရိပ်တွေ သိသိသာသာထင်နေ၏။

'မဟုတ်သေဘူးမောင်.. မောင်.. ငါပြောမယ်'

'တော်ပြီကွာ.. ဒီအကြောင်းနဲ့ပါတ်သက်ပြီး ဘာမှမပြောနဲ့'

'မပြောလို့မရဘူး.. ပြောရမယ်.. မင်းကအတ္တကြီးလွန်းတယ်
ငါအပြစ်တွေကျခွင့်လွှတ် နင့်အပြစ်တွေကျ ငါခွင့်မလွှတ်ဘူး ဆိုသလို
ဖြစ်နေပြီ'

'တော်ကွာ.. တော်တော့'

(၇)

ကားကိုညှပ်ညှပ်သာသာမောင်းလေ့ရှိသော မောင်မောင်သည်
ကားလီတကို ဖိနှိပ်သည်။ ကွေ့ခန်းများတွင် အရှိန်ကိုမထိန်းဘဲမှန်းကွေ့
သည်။ ထိုအခါတွင် ကားဘီးနှင့် ကတ္တရာလမ်းပွတ်တိုက်သံက တကွကျွံ
နှင့် မြည်လျက်ပေါ်လာတတ်၏။

အစဉ်အမြဲပြီးချို့နေတတ်သော မောင်မောင်မျက်နှာစူပုတ်နေ
သည်။ မျက်မှောင်ကြုံထားသဖြင့် ထူထဲသောမောင်မောင်မျက်ခုံး
ကုတ်ကျနေသည်။

'တောက်'

ပီယိုသောမောင်မောင်နှုတ်ခမ်းကြားမှ တက်ခေါက်သံတစ်ချက်
ကျယ်လောင်စွာပေါ်ထွက်လာသည်။ သူက အချိန်ပြင်းပြင်းနှင့်
မောင်းလာသောတားကို ပန်းနုရောင်စတိုးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။
ကားပေါ်မှ လျင်မြန်စွာဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

'ဟော ကိုမောင်မောင်ဘာဖြစ်လာလို့လဲ'

'ဝေမာကော မကြုံ'

'သူ သူငယ်ချင်းစာစိယောက်ကို ဘူတာလိုက်ပို့တယ်'

'ကြာပြီလားဟင်'

‘ခလေးတင်ထွက်သွားတာ’

မောင်မောင်ဆိုင်ထဲမှပြန်ထွက်သည်။ ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကားကို စက်နိုးမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သမတရပ်ရှင်ရုံဘက်မှ ပါတိပြီး ဘူတာရုံသို့မောင်းခဲ့သည်။

ဘူတာသို့ရောက်မှ ကြူကြူအား အကျိုးအကြောင်းစုံစုံလင်လင် မမေးခဲ့ရသည်ကို သတိရ၏။ ဝေမာ့သူငယ်ချင်းကဘယ်သွားမည်သူမှန်း မသိ။ ဘာရထားစီးမည်သူမှန်းမသိ။

ဘူတာရှေ့မှကားကို မောင်းထွက်မည်အပြု အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင် ၌ ထိုင်နေသောဝေမာ့အား လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ မောင်မောင်ကားပေါ်မှ သွက်လက်စွာဆင်းခဲ့၏။ အအေးဆိုင်ရှိရာသို့လျှောက်ခဲ့သည်။

‘ဝေမာ’

‘ဟင်... ကိုကို ဘယ်ကလာတာလဲ ဝေမာဗီမှရှိမှန်းသိလိုလိုက် လာတာလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ထိုင်လေ ကိုကို ဟောဗီကိုသက်နယ်ပြောင်းမှာမို့ ဘူတာကိုလိုက် ပို့နှုတ်ဆက်တာ၊ ဝေမာ့သူငယ်ချင်းကိုကျော်သက်တဲ့ ကိုသက်ဝါကဝေမာ့ ကိုကို... ဦးမောင်မောင်’

ပြီးပြီလားသောကျော်သက်၏ မျက်နှာကို မောင်မောင်ခပ်စူးစူး ကြည့်လိုက်သည်။ တဆက်တည်းပင် မီးလျှံမျက်လုံးဖြင့် ဝေမာ့ကို ကြည့်သည်။

‘ပြီးပြီဝေမာ’

‘ရှင်’

‘မင်းနဲ့ကိုယ်ပြီးပြီလို့ပြောတာ ကိုယ်ဟာသစ္စာမျက်တာကို မကြိုက်ဘူး... ဘာအမဲစက်ရှိတာကိုမှ လက်မခံဘူး’

‘အင်... ကိုကို’

‘သွားမယ်’

ဝေမာတားနေသံကို ကြားရသည်။ နောက်သို့တစ်ချက်လေးပင် လှည့်မကြည့်ဘဲထွက်ခဲ့၏။ ရင်ထဲမယ်ခံပြင်းဒေါသက မုန်တိုင်းပမာ မွေနေ... လှုပ်ရှားနေဆဲပင်...

(၈)

ကားကို တုန့်ခနဲရပ်သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီးကားတံခါးကို ဝန်းခနဲဆောင့်ပိတ်သည်။ သံဘာဏတံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းဖွင့်၍ အိမ်ထဲသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းပြီး လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်မောင်’

ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်နေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်သည့်မမ၏ အသံ... မောင်မောင်က မမ၏ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဟိုကောင်မကိုဖြတ်ခဲ့ပြီ’

‘ဘယ်ကောင်မလဲမောင်မောင်... ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ’

‘ဝေမာ့ကို... သူ့ရိုးစားဟောင်း နယ်သွားမှာကို ဘူတာလိုက်ပို့ သတဲ့လေ... ဟင်း... သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမ...’

မမ၏နှုတ်ခမ်းငုံ ခပ်ဟဟပွင့် သွားသည်။ အံ့သြကြည့်ဖြင့် မောင်မောင်မျက်နှာကိုကြည့်၏။

‘သူကမင်းကို သစ္စာဖောက်တယ်... ဟုတ်လား’

‘အင်းလေ... ဒါ... သစ္စာဖောက်တာပေါ့’

‘မောင်မောင်ရယ်... မင်း မမကိုအဲဒီနည်းမျိုးနဲ့ သစ္စာဖောက်ခဲ့တာ ကြာပါပြီကွယ်’

မမ၏အသံက မောင်မောင်နားထဲသို့ မိုးကြိုးပစ်သံပမာ ဝင်လာသည်။ လှပနေ... နုဖတ်နေ... အပြစ်ကင်းစင်နေသော မမ၏မျက်နှာကို ကြည့်သည်။ တဆက်တည်းဝယ် ဝံ့ပဲလေးစုနေသော မမ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ကြည့်သည်။

အတွဲတွေအများကြီးနှင့် နေခဲ့သော်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိသောမမ... အချစ်စိတ်နှင့် နှစ်သိမ့်ခွင့်လွှတ်ခဲ့သော မမ...။ ယခုမမ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းလျက်ရှိနေသည်။

‘မမ’

မောင်မောင်က မမ၏ထိုင်ခုံဆီသို့ ကူးပြောင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ... မမရယ်... ကျွန်တော်မှားခဲ့ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့ပါတယ်... အခု ကျွန်တော့်ကိုသစ္စာဖောက်တာတွေမှ မမကို ကိုယ်ချင်းစာမိတယ်... နောင်ကို မမနားကနေ ကျွန်တော်ဘယ်မှ

၀၀၈ ၇ ဆူးထက်သွင်း

မသွားတော့ပါဘူးဗျာ.. နော်

မျက်ရည်ဝိုင်းနေသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် မောင်မောင်အား
ကြည့်ရင်း မမပြုံးလိုက်သည်။ အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်မင်းယောက်ျား
တို့၏မာန... အချစ်နှင့်ပါတ်သက်လျှင် ကိုယ်ကသာပိုင်ဆိုင်ချင်သော
ယောက်ျားတို့၏ စိတ်ဓါတ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်လား... မသိ

ဆူးထက်သွင်း

ဘသက်ဆွေ
အဆိပ်သင့်သွားလော
အချစ်

အသိပ်သင့်သွားသောအချစ်

ဘယ်ကိစ္စ

ခင်ခင်ဦးနှင့်ကျွန်တော်တို့သည် အချစ်အကြောင်းကို ဆွေးနွေးသလိုဖြစ်သွားရသည်။ နေရာကဝဟိုအကျဉ်းသော်လည်း အမျိုးသမီးဆောင်၊ သူမကလူသတ်မှုဖြင့် အပြစ်ပေးခံရသောအကျဉ်းသမီးကျွန်တော်က ထောင်မှ။

ခင်ခင်ဦးအားလူသတ်မှုဖြင့် အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်ပြီဆိုသောအခါ သူမသည်နှစ်ဝက်မျှနေခဲ့ရသော အချုပ်ထောင်မှ ကျွန်တော်ယာယီတာဝန်ယူထားရသော ထောင်ကျဆောင်သို့ အပြီးပြောင်းရွှေ့လိုက်ရသည်။

ဤတွင်သူမနှင့်ကျွန်တော်တွေ့လေတော့သည်။
သေးသွယ်ပါးလှပ်လွန်းလှသော ကိုယ်ထည်ဖြူဖွေးသော်လည်း ခန်းခြောက်သောအသားအရေ၊ တောက်ပဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးပေါ်လွင်သောနှုတ်၊ ပိပြားသောနှုတ်ခမ်းတို့ကြောင့် တစ်ချိန်တစ်ခါက မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့မည်မှာအမှန်၊ ယခုဝေရာရာရာသည် လျော့ကျသွားချေပြီ။ ရောဂါတစ်ခုကိုပိုင်ဆိုင်ထားသူလို ချို့ယွင်းအားနည်းနေသည်။

ယေဘုယျအားဖြင့် မိမိအဆောင်သို့ ရောက်လာကြသောအကျဉ်း

သားများရာဝေင်ကို မှတ်တမ်းတင်ရသောအလုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ အဆောင်မှူးတို့၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်ခင်ဦးကိုမေးမြန်းရတော့သည်။

အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ပြီး ပညာတတ်၊ ဥစ္စာပေါ့၊ အထက်တန်းလွှာအမျိုးသမီးတို့ကို ဒေါ်ဟုတပ်ခေါ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ထက်အသက်ငယ်သော အကျဉ်းသူကို အလိုအလျောက်ပင် ခင်ခင်ဦးဟုခေါ်ဖြစ်သွားသည်။

ယင်းသည်ပြဿနာမဟုတ်ပါ။ အဓိကကိစ္စမှာ သူမဘာကြောင့် ထောင်ခွန်အဖြစ်ပေးခံရသည်ဟူသော အချက်သာဖြစ်ပါသည်။ ဤတွင် စာလေးမတောက်တစ်ခေါက်နေတတ်သော ကျွန်တော်၏အမေးအမြန်း ထူမိခြင်းက သူမအတွက် ရင်စွင့်စရာဖြစ်သွားသည်။

“ပြောရရင်တော့ဆရာရယ်၊ ကျွန်မမီးပွားနေတော့သိုလ်ဒုတိယနှစ် ရောက်ချိန်ကစပြီး အချစ်အကြောင်းသိခဲ့ရတာပါပဲ။ သာမန်အားဖြင့် ကျွန်မဟာ နွဲ့မက်စရာမိန်းမတစ်ယောက်တော့မဟုတ်ဘူး၊ လို့ထင်ခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းသားလေးငါးဆယ်ဦးမက ချစ်နေဆိုလာတဲ့အခါမှာ ငါဟာမိန်းမမဆိုတာ သဘောပေါက်လာရတယ်။ သူတို့ကျွန်မကို ချဉ်းကပ်ခိုချင်းမဟုတ်ဘူးလေ။ တစ်မျိုးစီ၊ ဒီတော့ယောက်ျားဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိပါလားလို့ အတွေးရောက်လာတဲ့ကျွန်မဟာ အချစ်တံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်တဲ့မပြန်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ သူတို့နဲ့အလိုက်သင့်ဆက်ဆံနေရပေမယ့် စိတ်ထဲကရယ်ချင်နေတယ်။
အဲဒီလိုဖြစ်ရအောင်လည်း ကျွန်မရင်ထဲတနင့်တပိုးခံစားရအောင် အခြေအနေတစ်ခုက ဖန်တီးပေးလိုက်တယ်လေ။ တောင်ကြီးကအပြန်ကားမှောက်တဲ့အထဲမှာ ကျွန်မမိဘနစ်ပါးစလုံးပါသွားတဲ့ကိစ္စပဲ”

“ဟာ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

သူမစကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်ဝင်ပြောဖြစ်သည်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေဟန်တူသော ခင်ခင်ဦးက ကျွန်တော်စကားအတွက် ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ သူပြောလိုရာကိုသာ ဆက်ပြောနေသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်မမီးပွားရေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်လေး စာမေးပွဲကလည်း အရေးကြီး၊ နာရေးကလည်းကြုံနေ၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ရတဲ့အထဲမှာ အိမ်မှာကအိမ်မေါ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အခေါ်လို

တွယ်တာရတဲ့ ဒေါ်အေးကြီးနဲ့ ကျွန်မဘဝဟာ အရှုံးမီးပိုင်းပါပဲ။ ဆွေမို့ အသိုက်အဝန်းကလည်း များများမရှိ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ချမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့ အချက်က ကျွန်မအတွက် အကူအညီအများကြီးရလိုက်တယ်။ အားလုံးကိစ္စတွေပြီးဆုံးသွားတော့ ကျွန်မမှာအထီးကျန်မှုနဲ့ လူတွေဝယ်ယူတတ်တဲ့စိတ်ပဲကျန်ခဲ့ပါတယ်။

တင်းမာနေသော သူမ၏မျက်နှာက အမှန်တကယ်ယုံကြည်မှုကို ပြောပြနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သတိထားလိုက်သည်။

“ကျွန်မကိုဒေါ်အေးကြီးက အိမ်ထောင်ပြုဖို့တိုက်တွန်းတယ် ထုံးစံအတိုင်းအလံမရှိတဲ့ရထားဟာ မတင်တယ်သလို၊ လင်သားခင်ပွန်း မရှိတဲ့မိန်းမဟာလည်း မျက်နှာငယ်ရတဲ့အကြောင်းတွေ သူတတ်သူမှ မှတ်သမျှတွေကို ရွတ်ပြီးပြောပြတယ်။ ဒါဆိုဒေါ်အေးကြီးကကော ဘာလို့အိမ်ထောင်မပြုတာလဲလို့ ကျွန်မပြန်မေးလိုက်တော့၊ ငါ့လိုအခိုင်အစေတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကလက်ထပ်ချင်မှာလဲ... တဲ့။

ဒါဆိုကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်ကြတာဥစ္စာ ပစ္စည်းချမ်းသာလို့လေ၊ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်မသဘောမတွေ့တာ၊ အချစ်ကိုအချစ်နဲ့မရဘဲ ဘာကြောင့်အချစ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ငွေရှာနေကြတာလည်းလို့ အလကား ငွေမှဆိုးတွေပါဆရာရယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအကြား ခေတ္တမျှတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ “စိတ်မရှိပါနဲ့ခင်ခင်ဦး ကိုမောင်မောင်နဲ့တော့ လက်ထပ်ခဲ့တယ် နော်”

ကျွန်တော်ကမေးမေးမဖြစ် မေးလိုက်ရသည်။ “ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်လိုပြောပြရမလဲလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာ”

“ပြောတတ်သလိုပဲ ပြောပါလား”

“ဒီလိုလေ... ကျွန်မကျောင်းပြီးလို့ နှစ်တနှစ်မှာပဲ ကျောင်းနေဖက် တစ်ယောက်ရဲ့ဦးလေးနဲ့ စီးပွားရေး အစုစပ်လုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင် လိုက်တယ်။ ကျွန်မမှာရှိတဲ့ငွေကြေးတွေက များလွန်းတာ တော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေရောကျွန်မပါဘာမှအသုံးမဝင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ငွေကလည်း ဘက်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသလို ကျွန်မကလည်း ပညာတတ်ပြီး အလုပ်လက်မဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အစုစပ်ထဲလုပ်တာပါ။ ကျွန်မကစာရင်းကိုင်ပေါ့”

“အဲဒီတော့ ပျင်းစရာမကောင်းတော့ဘူးပေါ့”

“ပျော်စရာတောင်ကောင်းပါသေးတယ်”

သူမကအပြုံးမျက်နှာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“လူတွေအကြောင်းအများကြီး သိရတယ်။ ငွေအကြောင်းကို လည်း ကျောင်းမှာသင်ရတာထက် အများကြီးပိုပြီးသိလာရတယ်။ ငွေကိုငွေနဲ့ခိုင်းစားရတာလောက် အမြတ်ထွက်တာဘာမှမရှိဘူးဆရာ၊ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူကိုတောင် ငွေနဲ့ခိုင်းစားရတာသာကြည့်တော့”

“ခင်ခင်ဦးလုပ်ငန်းအောင်မြင်တယ်လို့ပြောတာလား”

“အမှန်ပဲပေါ့ဆရာ၊ ငွေတွေလေတိုးပွားလိုက်တာများ အံ့ဩယူရတယ်။ လူကောင်းသုံးလေးဦးလည်းတွေ့ရပါတယ်”

“အဲဒီလူကောင်းတွေထဲမှာ . . ကိုမောင်မောင်လည်းပါတာပေါ့၊ တုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . အဟင်း . . ဆရာက ကိုမောင်မောင်လို့ သိထားတဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းဟာ ကျွန်မထက်ရှစ်နှစ်ငယ်တဲ့လူငယ် တစ်ယောက်ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ကအထင်နဲ့ပြောရတာမို့ပါ”

ကျွန်တော်က ခပ်ရွှင်ရွှင်လေးဆက်မေးလိုက်မိသည်။

“ခင်ခင်ဦးရဲ့ အခိုင်အမာပိတ်ထားတဲ့ အချစ်တံခါးကို ရိုက်ချိုးဖွင့် နိုင်တဲ့သူရဲကောင်းလေးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ပိတ်ထားတဲ့တံခါးကို ရိုက်ချိုးတဲ့လူမျိုးကို သူရဲကောင်းလို့ ခေါ်ရမှာလားဆရာ၊ ဘယ်လိုဘဝအဖတ်မွန်မျိုးကို ရွေးရမယ်ဆိုတာ ဘဝက ကျွန်မကိုအကြောင်းကြားပြီးသားပါ”

သူမကမေးပြောပြောနေသည်။

“ရေစက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရေစက်ကလေးကျမယ့် ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်တဲ့သူက ကျွန်မပဲဆရာ”

“ဪ... ဒါဆို မောင်မောင်ကတံခါးရိုက်မချိုးလိုက်ရဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မချိုးလိုက်ရဘူး၊ ကျွန်မဖွင့်လာလိုက်တဲ့တံခါးကို အသားလေးလျှိုဝင်လာတာပါ၊ ဒါကို အချစ်ကြောင့်လို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့ဆရာ”

“ဗျာ... ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“ဒီလိုလေ၊ မောင်မောင်နဲ့ကျွန်မတို့လက်ပွန်းတံတီးဖြစ်ရတာက အစုစပ်လုပ်ငန်းကို ခွဲလိုက်ပြီးကိုယ်ပိုင်ထူထောင်လိုက်တဲ့အခါမှာ မောင်မောင်ဟာ ကျွန်မလုပ်ငန်းရဲ့ဦးဆောင်သူဖြစ်လာတယ်။ လူပျိုကိုယ်လွတ်သိပ်ငွေရှာကောင်းတယ်”

“ခင်ခင်ဦးတို့လုပ်ငန်းကဘာလဲ”

“နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေးပေါ့၊ ပြည်တွင်းလိုအပ်ချက်က သိပ်များနေတော့ သိပ်ပြီးအကျိုးဖြစ်ထွန်းတာပဲ။ မောင်မောင်ကကျွန်မအိမ်မှာပဲနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ခမီးထွက်နေတာများပါတယ်။ ကျွန်မတို့တယောက်တည်းနေတာကို ပတ်ဝန်းကျင်ကတင်မကဘူး၊ ဒေါ်အေးကြီးကတောင်ပြောလာတယ်။ အဲဒီအထိကျွန်မတို့ဘာမှ မဖြစ်ကြသေးဘူး”

ကျွန်တော်ဘာမှဝင်မပြောပါ။ ဘာဖြစ်လာမည်ကိုသိသလိုနှင့် သူဆက်ပြောတာကိုသာ နားစွင့်နေမိသည်။

“မယ့်ရတဲ့ယောက်ျားတွေထဲမှာတော့ မောင်မောင်ကတော့ ကျွန်မယ့်ရတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီပေါ့။ သူကဆယ်တန်းလောက်ပဲအောင်တာ၊ စာရင်းအင်းနဲ့စီးပွားရေးပညာကို ကျွန်မပဲသင်ပေးတာ ဒီတော့ တယောက်တည်းဖြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်တဲ့ မိန်းမတွေလိုပဲ ကျွန်မအိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုရေစက်ဆုံကြသလဲ ခင်ခင်ဦး၊ စပ်စုတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့၊ သိချင်လွန်းလို့ပါ၊ နောက်ပြီးဒါဟာ ကိုယ်ရေးကိစ္စမျိုးဆိုတော့ ပြောချင်မှပြောပါ”

“သိပ်ပြောချင်တာပေါ့ဆရာရယ်၊ ဆရာကစာတွေဘာတွေရေးတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မအထင်မှားနဲ့အမြင်မှားကို ထောက်ပြနိုင်မလားလို့”

“မထင်ပါနဲ့ခင်ခင်ဦး၊ ကျွန်တော်ကလည်း သားမယားနဲ့ပါပဲ စာရေးတယ်ဆိုတာလည်း ဝါသနာပါပဲ၊ အဲ... အချစ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဝယနက သိလှတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါအမှန်အတိုင်း ပြောတာ”

“အဲဒီလို ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ခေါတ်ထောက်ကြည့်၊ ဒေါ်အေးကြီးကလည်း ကဲကဲဆတ်နေတော့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မပြန်စမ်းကြည့်မိတယ်။ ကျွန်မမောင်မောင်ကို မချစ်တာတော့သေချာတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်ကို လုပ်ကိုင်ပေးနေတာတွေ၊ သူလိုအပ်ချက်တွေ ဖြည့်စွမ်းပေးနေရတာတွေကို ကျေနပ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။

ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ကျွေးရတာတွေ၊ သူ့အသားအရောင်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ အဝတ်အစားလေးတွေ ဝယ်ဆင်ရတာကိုလည်း ကြည့်နဲ့မိတယ်။ နောက်ပြီးသူ့အပြုံးသူ့အရယ်သူ့အကြည့်လေးတွေကိုလည်း သိပ်သဘောကျတာပဲ”

ကျွန်တော်သူ့ကို နားမလည်းစွာကြည့်နေမိသည်။

“ဥပမာ... ပြောရရင် သူ့စားသောက်တဲ့အခါ သို့လွန်းနဲ့ခက်ရင်း ကိုင်ပုံလေးတွေကအစ သိပ်ကိုကြည့်ကောင်းတာပဲလို့ ကျွန်မထင်နေတယ်။ အဆုံးပြောရရင် မောင်မောင်ပျော်နေတာ၊ ရှည်နေတာ၊ သက်သက်သာသာလေးနေထိုင်သွားလာ လှုပ်ရှားနေနိုင်အောင်၊ ဖြည့်စွမ်းပေးနေရရင် ကျွန်သိပ်ပျော်တာပဲ၊ ဒါကိုအချစ်လို့ ခေါ်မလားဆရာ”

အဖြေရခက်သောမေးခွန်းဟု ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ ဇေဝဇေဝါစာပြုံးမျိုးကိုသာ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မကတော့ အချစ်လို့မထင်ဘူး ။ မေတ္တာလို့ထင်တယ်၊ မေတ္တာဆိုတာကိုယ်တကယ်မကြည့်ဘဲ၊ ကိုယ်သဘောကျတဲ့လူအတွက်ပဲ သူ့ကိုပြုစုယူဆသွင်လို့ပဲ၊ သူ့ကိုကျွန်မလက်ထပ်တာ၊ မေတ္တာနဲ့လက်ထပ်တာပေါ့ဆရာ”

“ဒါဆို... မောင်မောင်ဘက်ကရော”

“အဲဒီတုန်းကတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မက‘မင်းနဲ့ငါကို လူတွေပြောကုန်ကြပြီ၊ ဒီတော့မင်းဘာသာဆုံးဖြတ်နော်၊ အလုပ်အခြေအနေကလည်း ခွဲမရ၊ မင်းအနေနဲ့ မမဘဝကို တာဝန်ယူလိုစိတ်ရှိတယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။ မမတို့လက်ထက်ကြရအောင်’ လို့ ကျွန်မကပဲ ပြောလိုက်တယ်။ ‘မမဦးဘက်ကရော’လို့ သူကမေးတော့ ‘မင်းသာအနားမှာရှိပြီး ပြုစုခွင့်ရရင် ကျေနပ်တယ်၊ နောက်ပြီး မင်းခွဲခွာသွားမှာကိုလည်း ခိုးရိမ်မိတယ်’ လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောလိုက်တယ်”

“အဲဒါနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြရောဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း အရင်ကထက်နည်းနည်းသာတဲ့ဆက်ဆံရေးလောက်ပဲရှိကြပါတယ်။ မနိပသေစတာ၊ ပြောရရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အကြားမှာ လိင်ဆက်ဆံရေးတော့ အလွန်နည်းပါးလွန်းပါတယ်။ တစ်ခါတစ်လေများ မလိုအပ်ဘူးလို့တောင်

ထင်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ရှုပ်နေကြတာကိုး”

“လိင်ဆက်ဆံရေးကင်းမဲ့တဲ့အချစ်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လှပြီး အချစ်ကင်းမဲ့တဲ့လိင်ဆက်ဆံရေးကျတော့ ခိုင်းပျက်ကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုတဲ့ ရည်ညွှန်းချက်မျိုးကို ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ် ခင်ခင်ဦး”

ကျွန်တော်က ချိန်ချိန်ဆဆဖြင့် ပြောပြလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့အရှေ့တိုင်းသားတွေအဖို့တော့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ရတာကိုပဲ ကျေနပ်ကြတယ်လို့ ထင်တာပဲဗျာ၊ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ အရေးကြီးဆုံးက တာဝန်ယူမှုပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်မောင်ဟာ ကျွန်မအပေါ်တာဝန်ယူမှုမလျော့ခဲ့ပါဘူး၊ အိမ်ထောင်သက်ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်လေ”

“သားသမီးကော... ”

“မထွန်းကားခဲ့ဘူး၊ အဲဒါကတော့ကျွန်မရဲ့ချို့ယွင်းချက်ပါပဲ။ ကလေးမရနိုင်ဘူးလေ၊ ခေတ်မီဆေးပညာတွေနဲ့ ကြိုးပမ်းခဲ့ပေမယ့် ဘာမှထူးခြားမလားဘူး၊ ထူးခြားတာကတော့ ကျွန်မရဲ့ကျန်းမာရေးပဲ၊ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ရောဂါတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးဝင်လာတယ်။ သွေးတိုး၊ နှလုံး၊ ဆီးချို အပြင်အများအားဖြင့် မိန်းမရောဂါတွေပေါ့ ဆရာရယ်”

သူမ၏အသံများတိမ်ဝင်သည်ကို ကျွန်တော်ကြားနေရသကဲ့သို့ ကျွန်တော်၏သက်ပြင်းရွှံ့ကံသံကိုလည်း သူမကြားလိုက်ရမည် ထင်ပါသည်။

“ကျွန်မရဲ့ကျန်းမာရေးကတော့ တစ်ခုခုမှာ စိတ်ဝင်စားနေချိန်မျိုးမှာတော့ သက်သာနေတတ်ပါတယ်”

သူမကဆွေးဆွေးမြည်မြည်ပြောနေသည်။

“ကဲပါဆရာရယ်၊ လိုရင်းအကြောင်းကိုပဲ ပြောပါရစေတော့၊ ဒီလိုနဲ့ ဆရာတို့ဆီရောက်မလာခင် တစ်ညမှာတော့... အဲဒီညမှာ ကျွန်မတို့ ဘာရဲ့မှတ်တိုင်ပေါ့”

ဤစကားအရောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ခင်ခင်ဦးကို ဂရုစိုက်ကြည့်ဖြစ်လိုက်သည်။ သူမ၏အသံမှာ တက်ကြွဂုဏ်ယူဟန်ပါလာသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ညဆယ်တစ်နာရီလောက်မှာ မောင်မောင်လေအဆုံးအနွဲ့တွေ အများကြီး ရလိုက်တဲ့အသွင်နဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်၊ တယ်လီဗေးရှင်း ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ကျွန်မကို နောက်ဘက်ကသိုင်းဖက်ပြီး၊ ‘မမဦးကျွန်တော်

တော့ မမဦးရဲ့မေတ္တာစူးရှပြီထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော်မမဦးကိုနားလည်သွားပြီ”

သန်းခေါင်ကျော်နံနက်(၂)နာရီလောက်အထိ ကျွန်မအိပ်မပျော်ဘဲ ဧည့်ခန်းမှဆက်ထိုင်နေမိပါတယ်။ မောင်မောင်ကတော့ နွမ်းမော့မော့နဲ့အိပ်မော့ကျနေတယ်။ အဲ... အဲဒီအချိန်မှာပဲတယ်လီဗန်းမြည်သံကြားလိုက်ရတယ်လေ”

သူမစကားရပ်သွားသည် တအံ့တဩဖြင့် ငေးကြည့်နေသော ကျွန်တော့်ကို သူမကမချီတင်က အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“မနက်ခုနစ်နာရီလောက်မှာ နီးလာတဲ့မောင်မောင်ဟာ ဧည့်ခန်းရဲ့တယ်လီဗေးရှင်းရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ ကျွန်မကိုမြင်တော့ ‘ဟင်မမဦး ဘယ်အချိန်ကနိုးနေသလဲ၊ ဟာညကအဝတ်အစားတွေအတိုင်းပဲ၊ ဘာလဲ မအိပ်ပဲ တစ်ညလုံးအတိုင်းထိုင်နေတယ်မဟုတ်လား’ ဆိုပြီး တအံ့တဩနဲ့မေးလည်းမေးရဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက စားပွဲပေါ်ကသတင်းစာကို အလျင်လျင်ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်လေ...”

‘ဘာလဲ၊ ညှိမိရဲ့သတင်းကိုရှာဖတ်မလို့လားမောင်မောင်’ လို့လဲ မေးလိုက်ရောက်၊ သူ... သူလေ ထစ်ထစ်တအနဲ့ ဒါ ဒါကို မမဦးဘယ်လို... ဆိုပြီးစကားမဆက်နိုင်တော့ပဲ ကျွန်မကိုကြည့်တယ်။ ‘ဟုတ်တယ် ညှိမိဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ တစ်ဦးဦးရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို မင်းဖတ်ချင်နေတာမဟုတ်လား’ လို့လည်း မေးလိုက်ရော၊ သူအံ့ဩထိတ်လန့်သွားတယ်။ ‘မမသိပြီးသားပါကွာ၊ မင်းဆီကသူလိုသလောက်ငွေညစ်လို့မရတာကအစ၊ မင်းကလမ်းခွဲမယ်လို့လည်းပြောရော မင်းနဲ့သူ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကားများကြတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မင်းလက်လွန်သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား မောင်မောင်’

သူဟာကျွန်မရှေ့ဆက်တီမှာ အရုပ်ကြီးပြတ်ဝင်ထိုင်တယ်။ ‘မင်းဖတ်ချင်တဲ့သတင်း၊ စာမျက်နှာတစ်ဆယ်မှာ ပါပါတယ်ကွာ၊ ကျည်ဆန်နှစ်တောင်ကြောင့် မရှုမလှသေဆုံးနေတဲ့ ညှိမိအကြောင်းဖတ်ရမှာပါ’ လို့လည်း ကျွန်မပြောလိုက်ရော၊

‘ဟာအဲဒါလုံးဝမဟုတ်ဘူး မမဦး၊ ကျွန်တော်နဲ့ညှိမိပြဿနာကတော့ တာလည်း အမှန်၊ အငြင်းအခုန်ဖြစ်ပြီး သူ့လည်ပင်းကိုညှစ်ပြီး သတ်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘာလက်နက်နဲ့မှ မသုံးခဲ့ဘူး၊ ခုတော့ ကျည်ဆန်နှစ်တောင်က ဘယ်လိုရောက်လာရတာလဲ’ လို့

သူကမေးရှုထိုးမေးတော့တာပဲ... ဆရာ၊

ကျွန်မရှင်းပြမှပြန်တော့မှာမို့ ထိုင်ရာကထရပ်ပြီး ကိစ္စကိုပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မနဲ့လုံးဝမသင့်တဲ့... တစ်ညလုံးထိုင်သောက်ခဲ့တဲ့ဘူးထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ပြီး မီးညှိလိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မလက်တွေ့တုန်းနေတာကြည့်ပြီး

‘ဟင်... မမဦး၊ စီးကရက်တွေပြန်သောက်နေပြီ ဟုတ်လား’ လို့ မောင်မောင်က စိုးရိမ်တကြီးမေးသေးတယ်။

အဲဒီလိုဂရုတစိုက်မှီတာလေးတွေကြောင့်ပဲ ကျွန်မသူကိုသဘောကျနေတာပါ။

‘ဒီလိုကွာ... ညကမင်းအိပ်ဖျော်သွားပေမယ့် မမအိပ်မရခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ပြီးဒီမှာ လာထိုင်နေတုန်းက တယ်လီဖုန်းပြည်တယ်။ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ သူ့ကိုယ်သူညှိမိလို့ဆိုတဲ့မိန်းမက မင်းနဲ့သူ့အကြောင်းစုံတွေကို လျှောက်ပြောတယ်။ မင်းဟာသူ့အပေါ် သိပ်ရက်နက်တယ်တဲ့၊ သူ့ကိုသေကြောင်းကြံတဲ့မင်းကိုလည်း မတော့နပ်ဘူးတဲ့ အခုမင်းက ဖက်စပ်ကော်ပိုဇေးရှင်းမှာ မင်းသာလျှင်အစွမ်းခံရမယ့်သူဖြစ်နေတော့ မင်းကို အရှက်ခွဲရမှ ကျေနပ်မတဲ့လေ...’

သူကကက်ကက်လန့်ပြောနေတာကို မမကစဉ်းစားပါဦးကွယ်လို့ပြောတာတောင် သူလက်မခံဘူး။ အဲဒီမှာတင် မမဟာ မောင်မောင်ရဲ့ ရှေ့ရေကို သိပ်စိုးရိမ်သွားတယ်။ တစ်ညလုံးမအိပ်ရသေးလို့ မမရောဂါကလည်း ဖောက်လာပြီလေ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုအတော်ကြာစကားပြန်မပြောနိုင်တုန်းမှာပဲ သူဖုန်းချသွားတယ်...

‘အဲဒီနောက်တော့ကောဟင်မမ’ လို့ မောင်မောင်ကမေးလွန်းလို့ ‘အဲဒီနောက်တော့ မမဟာ မောင်မောင်ရဲ့ လုပ်ငန်းသုံးမှတ်စုစာအုပ်မှာ အရှာကောင်းလွန်းလို့ ညှိမိရဲ့လိပ်စာတွေ ရတာပဲ။ မင်းရဲ့တိုးတက်အောင်မြင်မှုဟာ မမမှာတာဝန်ရှိတယ်။ ညှိမိနဲ့ပြေလည်မှုရတဲ့အထိဆွေးနွေးမယ်။ မမဟာမင်းကိုချစ်တဲ့နေရာမှာ သွေးသားဆန္ဒထက် နှလုံးသားကို ဦးစားပေးခဲ့တဲ့သူမဟုတ်လား...’

တကယ်တမ်းကျတော့ညှိမိဟာ အတော်ခေါင်းမာတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် အလိုရမှုကကြီးတဲ့မိန်းကလေး။ အပြီးအတေးနဲ့ ကလေးစားချေလို့မူကို အရသာတွေ့နေသလား မပြောတတ်ဘူး။ မယားကြီးဖြစ်တဲ့ မမက ခြေဖက်မတတ်တောင်းပန်တိုးလျှိုးတာတောင် မရဘူး။

သူ့မှာခိုင်လုံတဲ့အထောက်အထားရှိပြီးသားမို့... မင်းကို အရှက်ခွဲရမှ ကျေနပ်မတဲ့လေ။ မင်းဟာမက၊ ဒီတော့မမလည်း တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးရတော့တာပေါ့။

အခြေအနေကတော့ သတ်မှတ်အထိ ဖြစ်လာရတာပါ။ မမလိုင်စင်နဲ့ကိုင်တဲ့ အိတ်အောင် ပစ္စုတိုကို အိမ်ကထွက်ကတည်းက လိုရမယ်ရဆိုပြီး ယူသွားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့ မမဟာ စီးကရက်ကို ထုတ်သောက်၊ မီးခြစ်ယူမယ့်ဟန်နဲ့ သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး သူ့ကိုချိန်လိုက်တယ်။

အဲဒီတော့မှသူ့အန္တရာယ်ကို သိသွားတဲ့ညှိမိဟာ ကျားသစ်မလေးလိုမမကိုခန့်အုပ်တယ်။ အဲဒီမှာပဲမမလည်း ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်တိတ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ပစ်သွင်းလိုက်မိတယ်။ တကယ်တော့ အဓိကတရားခံဟာ မမပါပဲကွာ’ လို့ပြောလိုက်တယ်။

သူလေမောင်မောင်ပေါ့။ ကျွန်မကိုဖက်ပြီးငိုလိုက်တာ ၊ တကယ်တလေးလေးအတိုင်းပဲ။ သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ဖို့အကြောင်း၊ သူ့ကိုသူတောင်ခွင့်လွှတ်လို့ မရတဲ့အကြောင်းတွေကို အရူးတစ်ယောက်လို ပြောပြနေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ပြစ်ပျက်ခဲ့တာဟာ မနက်(၃) နာရီလောက်အိပ်ကောင်းတဲ့အချိန်၊ ကျွန်မအဲဒီအိမ်ဝင်တာကိုရော၊ ထွက်တာကိုပါ ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့တာတော့ အမှန်ပဲ...’

စကားများရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောလိုက်ရ၍လားမသိ၊ ခင်ခင်ဦးသည် မောတိုက်နေပါသည်။ သူ့အသွင်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်သနားနေသည်။

သို့သော် မေးစရာရှိသည်ကိုတော့ မေးဖြစ်အောင်မေးလိုက်ရပါသည်။

“ဒါဆို ခင်ခင်ဦးကို တရားခံပါလို့ ရဲတွေက ဘယ်လိုဖော်ထုတ်လိုက်ကြသလဲ”

“ဒီလိုလေဆရာ၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ဦးတုန်းက တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓါတ်ပုံသေးသေးလေးကို ကျွန်မအမြဲဆွဲတဲ့ ဆွဲကြိုးလော့ကတ်သီးမှာ ထည့်ထားခဲ့တယ်။ ညှိမိကျွန်မကိုခန့်အုပ်လိုက်တော့ သူလက်ထဲဆွဲကြိုးအပိုင်းအစနဲ့ လောကကတ်သီးလေးက ပါသွားခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီသံလွန်စက အဓိက သက်မဲ့သက်သေပေါ့”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ဖြေသိမ့်ပေးနိုင်ရန်အတွက် တစ်ခုခုတော့

ပြောသင့်သည်ကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်မိပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်၌ ပြောစရာစကားမရှိသလိုဖြစ်နေသည်။ ပြစ်ဒဏ်ဆယ်နှစ် ပေးခံရသော မိန်းမသားတစ်ဦးကို ဂရုဏာသက်မိသည်မှာ အမှန်ပါ။

“ကျွန်မရွေးနေသလားဟင် . . . ဆရာ”

သူကမေးပါသည်။

“အဲဒီလိုမေးကတည်းက ခင်ခင်ဦး မရွေးသေးပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ အချစ်ရွေးနေသလားလို့”

“လူတွေဟာ တစ်နေရာရာမှာတော့ ရွေးနေကြတာပဲလို့ ဆိုကြတာပဲ၊ ‘အချစ်ကို ယဉ်ကျေးမှုအတော်များများကတော့ ထာဝရ တောက်လောင်နေတဲ့ မီးတောက်’ လို့ ဆိုကြတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် တဦးဦးမလောင်ကျွမ်းတတ်ပါ ဘူးတဲ့”

“ဒါဆိုကျွန်မကျေနပ်တယ်”

သူမကအားတက်သရော ပြောနေသည်။

“အချစ်ကြောင့် ကျွန်မဘဝလောင်ကျွမ်းရတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အို. . . . ကျွန်မပျော်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

ဤတွင် ကျွန်တော်တို့၏ တွေ့ဆုံမှုသည် ပြီးဆုံးသွားပါသည်။

ထောင်အမှုထမ်းဝါဒီအမျိုးသမီး၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားသော ခင်ခင်ဦးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှိက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲကမူ.

အချစ်၏ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာသည် တကယ်ဖြစ်တည်နေသည်ဟု ထင်တတ်ကြလေသည့်အတိုင်း ခင်ခင်ဦးသည်လည်း သူ့အဖို့နိမ့်မြင့် လည်ပတ်သော ကမ္ဘာတစ်ခုကို ဖန်တီးနေနိုင်သူပဲဟု ကောက်ချက်ချ လိုက်မိပါတော့သည်။ ။

ဘသက်ဆွေ

မြဦးသာ၏ ချစ်ဦးသူ

ဂဲရုင့်ကျော်စွာ

မြဦးသာ၏ ချစ်ဦးသူ

ရဲရင့်ကျော်စွာ

(၁)

လျှင်လင်မြို့မှထွက်သည်နှင့်တောင်တက်လမ်းတွေကကြမ်းတမ်းလာသည်။ ခရီးသည်တွေအပြည့်အသိပ်ပါလာသော ဗျေးကားသည် အကွေ့အရစ်ထူသောတောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း အားကုန်သုတ်၍မပြေးနိုင်တော့ပါ။

တောင်ကွေ့တွေတစ်ကွေ့ပြီးတစ်ကွေ့ ကုန်သည်ဟုမရှိ။ ကွေ့တွေကို ဖြတ်ကျော်ရင်း ကျန်ရစ်၏။ ခေါင်းထဲတွင် မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်လာသည်။ သူက သူ့ဘေးတွင်ရှိနေသော သံတိုင်ကိုမှီပြီး ငိုက်သည်။ အိပ်ရင်းမူးရင်းနှင့် ဂျစ်ကားလေး၏ သယ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာသည်။ သူ၏အတွေးအသိတို့မှာ အခြားနေရာတစ်ခုသို့ လျင်မြန်သောအရှိန် အဟုန်နှင့် ရောက်ရှိသွားလေသည်။

x x x x x

မြဦးသာ၏ချစ်ဦးသူ ၀၂၀၃

(၂)

နှင်းတွေတဖွဲဖွဲကျနေသည်။

နောင်လှိုင်ရွာကလေးသည် အဆက်မပြတ်ကျဆင်းနေသော နှင်းထူအောက်တွင် ငြိမ်ဝပ်နေ၏။ လျှင်ရုန်တောင်၏ အနိပ်မည်းမည်းကြီးသည် နောင်လှိုင်ရွာပေါ်သို့ စီးစွာကျရောက်နေသည်။

သက်ငယ်မိုးတစ်ရံခါ တဲအိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏ ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် မီးပုံကြီး တစ်ပုံ ဖိုထားလျက်ရှိသည်။ ထိုမီးပုံဘေးတွင် ယောက်ျားပီသချောမောသောလူရွယ် တစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။ သူက လှည့်တစ်ချောင်းနှင့် မီးပုံမီးကိုဆွနေ၏။ သူ၏မျက်လုံးအနံ့က တစ်ရှိန်ပြီးပြီးတောက်လောင်နေသောမီးပုံကိုစူးစိုက်ပြီးကြည့်နေသည်။ ထိုအကြည့်၊ ထိုမျက်လုံးတွင် ပူဆွေးရိပ်၊ ခြေကွဲရိပ်တွေပါနေသည်။

“မောင်ကြီး ကျန်စစ်”

အနားကပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သံကို ကြားရသည်။ မောင်ကြီးကျန်စစ်ဟု အခေါ်ခံရသော မင်းကျန်စစ်က အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြဦးသာသိမ်မွေ့သော ခြေလှမ်းဖြင့် သူ့အနားသို့ကပ်လာသော မြဦးသာအား တွေ့ရ၏။

“အိပ်မပျော်ဘူးလား မြဦးသာ”

“နေက်မိုးလင်းရင် မောင်ကြီး နောင်လှိုင်ကနေ ထွက်သွားတော့မယ့်ဟာ မြဦးသာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်ပျော်နိုင်မှာလည်း မောင်ကြီးရယ်”

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရသဖြင့် မပေါ့မပါးဖြစ်နေသော မြဦးသာက မင်းကျန်စစ်၏အနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မောင်ကြီးလည်း အိပ်မပျော်နိုင်လို့ အပြင်ထွက်ထိုင်နေတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မောင်ကြီးမသွားချင်ပါဘူး။ နေပြည်တော်မှာ အရေးပေါ်နေပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို

ကြားထားတော့ မောင်ကြီးမသွားဘဲ နေလို့မရဘူး”

“သွားပါ မောင်ကြီး မင်းနေပြည်တော်အရောက် သွားမယ့်မောင်ကြီးတို့ မြည်း မထားပါဘူး။ မောင်ကြီးသွားတဲ့အခါ မြည်း လွမ်းကျန်နေရစ်မယ် ဆိုတာကိုလည်း ဖုံးကွယ်ပြီး မထားချင်ပါဘူး”

မင်းကျန်စစ်က မြည်းဆာ၏ပုခုံးကို ငြင်သာစွာ စုပ်ကိုင်ဖက်တွယ်လိုက် သည်။

“မြည်းနဲ့ မြည်းဝမ်းထဲမှာ လွယ်ထားရတဲ့ မောင်ကြီးတို့ရဲရင့်သွေးကို မောင်ကြီး ပစ်မထားပါဘူး။ နေပြည်တော်ရောက်ပြီး အရေးကိစ္စတွေကို ဖြေရှင်းပြီးတာနဲ့မြည်း တို့သားအမိရှိရာ လိုက်လာခဲ့ပါမယ်။ မင်းတို့ကိုလာ ခေါ်ပါမယ်”

“တာဝန်ဝတ္တရားတွေများပြားတဲ့ မောင်ကြီးက မြည်းတို့ကို လာခေါ်ဖို့မလိုပါဘူး။ မြည်းတို့သားအမိ မောင်ကြီးရှိရာကိုလိုက်လာခဲ့ပါမယ်”

မြည်းဆာ၏စကားကြောင့် မင်းကျန်စစ် တွေခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူက ကိုယ်ဝန် အရင့်အမာနှင့်ဖြစ်သော မြည်းဆာအားကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချဲ့လိုက်လေသည်။

“မြည်း လာနိုင်မယ်ဆိုရင် လာပါ...မောင်ကြီးရဲ့ ဟောဒီလက်ဝတ် ရတနာကို ယူထား...သားမွေးခဲ့ရင် ချက်ချင်းထူခဲ့ရောင်းချပြီး နေပြည်တော် ကိုလိုက်ခဲ့။ သမီးမွေး ရင်တော့ ဒီလက်ဝတ်ရတနာရောင်းချပြီး စားသောက် နေထိုင်ပါ။ မောင်ကြီးလာခေါ်ပါမယ်”

မြည်းဆာက မင်းကျန်စစ်ရဲ့ပခုံးတွင် ခေါင်းမှိုလိုက်သည်။

“နောင်လှိုင်မှာရှိခိုက် မြည်းတို့သားအမိအဖေ ကြင်နာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ...ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကို ကံစီမံရာလို့ပဲ မြည်းသဘောထား ပါတယ်။ နေပြည်တော်ကို ရောက်ပြီး ခင်ဦးနဲ့တွေ့တာကြောင့် မြည်းကိုမေ့သွား

ရင်လည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး... မောင်ကြီးနဲ့ ချစ်ခင်ကြုံခဲ့တာကိုပဲ မြည်း ကျေနပ်လှပါပြီ”

မြည်းဆာ၏စကားကြောင့် မင်းကျန်စစ်ရင်မှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ သူက မြည်းသား၏ပုခုံးကိုး တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မည်းမည်းရိုင်းရိုင်း ဖြစ်နေရသော လျှင်ရှန်တောင်ကို ဝေးကြည့်နေသည်။ ထိုသို့ကြည့်နေရင်း နေပြည်တော်မှ ထွက်လာခဲ့ သည့်အဖြစ်ကို သတိရသည်။

ဥဿာ - ပဲခူးမှ အပြန် ခင်ဦးနဲ့ နလုံးသားချင်းနှီးစပ်ခဲ့သည့်အဖြစ်က မင်းကျန် စစ်အား မင်းပဏ္ဍာကို ထိပါးသူအဖြစ်သို့ ရောက်စေခဲ့သည်။

နေပြည်တော်မှ အင်္ဂုတ္တမာလုံကို ဆွဲကိုင်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရသည့်နောက် တောင် ပေါ်မြို့သသို့ရောက်ခဲ့ရသည်။ နောင်လှိုင်ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကို မြည်းဆာနဲ့တွေ့ဆုံပြီး မေတ္တာမျှကာ အကြင်လင်မယားဘဝသို့ရောက်ခဲ့သည်။ သူရ ရင်သွေးရတနာ ရခါနီးကျ မှ နေပြည်တော်တွင် အရေးပေါ်နေပြီဆို၍ သတင်းကိုရရှိသည်။

အနီရဒ္ဒဘုရင်၏ လက်ရံတစ်ဆူဖြစ်ခဲ့ဖူးသော မင်းကျန်စစ်သည် နေပြည် တော်၏သတင်းကိုအကြားတွင် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နေပြည်တော်ကို ရန်အဖမ်းမှ ကယ်တင်လိုစိတ် ပြင်းစွာဖြစ်ရသည်။

“အပြစ်ဘက်မှာ အအေးဓာတ်ကပိုလာပြီ... မနက်ကျရင်လည်း မောင်ကြီးက ခရီးဝေးကိုသွားရမှာဆိုတော့ တရေးလောက်အိပ်ထားမှ ဖြစ်မယ်...လာပါမောင်ကြီး...အိမ်ပေါ်ကိုတက်ပြီး တရေးလောက်အိပ်လိုက်ပါ နော်...”

မင်းကျန်စစ်တခေါင်ညတိတ်ပြီးမြည်းဆာနှင့်အတူထိုင်နေရာမှထလိုက် သည်။ သူက မြည်းဆာကိုတွဲပြီး အိမ်ပေါ်သို့တက်လေသည်။ မြည်းသားမှာ

မင်းကျွန်စစ်ပေးသည့် လက်ထပ်ရတာနာကို လက်မှာစွပ်၍လိုက်ခဲ့သည်။

“မောင်ကြီး...မြဦးဆီကို မဖြစ်မနေပြန်လာပါမယ်...ဒါကို မောင်ကြီးကတိ ပေးပါတယ်...မောင်ကြီးကိုယ်ပဲပါနော်”

မြဦးဆာ၏မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်တွေထင်ဟပ်လာသည်။ သူမက ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ယုံပါတယ် မောင်ကြီးရယ်...မြဦးဆီ မောင်ကြီးပြန်လာမယ့်အချိန်ကို တောင် နေပါမယ်...ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာစောင့်နေပါမယ်”

မြဦးဆာပြောလိုက်သည့် စကားက မင်းကျွန်စစ်၏နားစည်ကို ညင်သာစွာ လာရောက်ရိုက်ခတ်သည်။ သူက အသာယာပြုံးရင်း မြဦး၏ လက်ဖဝါးကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ မြဦးဆာ၏လက်ဖဝါးမှာ နူးညံ့နွေးထွေး နေလေသည်။

x x x x x

(၃)

ကားမှာ တုန်ခန်ရပ်သွားသည်။

ကျွန်ရစ်ဝိုက်မျှင်းနေရာမှ ဖြတ်ခနဲ လန့်နိုးသည်။ မျက်လုံးအပိုင်းသားနှင့် ပတ် ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အနီးတွင်ရှိနေသော ယင်းနက်လူရွယ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“နောင်လိုင်ကို ရောက်ပြီလား၊ ညီလေး”

ယင်းနက်လူရွယ်က ခေါင်းခါပြသည်။

“မရောက်သေးဘူး...ဟို တောင်ကို ကျော်ပြီးမှ ရောက်မယ်... အစ်ကိုကြီးက နောင်လိုင်ကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ...ဘယ်သူဆီသွားမှာလဲ”

“အကို နောင်လိုင်ကျောင်းမှာ တာဝန်ကျလို့ပြောင်းလာတာ။ အကိုက နှုတ်ချခွင့်မရှိဘဲ ပြောင်းလာတာပါ။ အဲဒီနောင်လိုင်ကျောင်းကို သွားရမယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား...ကျွန်တော် ကျောင်းနားမှာနေတာပါ”

ဒါရိုင်ဘာက ရပ်ထားသောကားကို စက်နိုးပြီး မောင်းထွက်လာသည်။ ကျွန်ရစ် နှင့် ယင်းနက်လူရွယ်တို့ စကားပြတ်သွားကြ၏။ ကျွန်ရစ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရင်း လှုပ်ရှားစပြုလာသောပိတ်ကို ထိန်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ဆရာမတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အခု အကိုရောက်လာပြီ ဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ ဆရာမ သိပ်မပင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်ရစ်က လမ်းဘေးရူစင်းများကို ဇောကြည့်နေရာမှ ယင်းနက်လူရွယ်ဘက် သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ရွာနားမှာ လှိုင်ရန်ဆိုတဲ့တောင်ရှိသလား...”

“ရှိပါတယ် ဆရာ...”

“မင်းတို့ရွာမှာ မြဦးဆာဆိုတဲ့မိန်းကလေးရောရှိသလား”

“မြဦးဆာဟုတ်လား...မြဦးဆာတော့မရှိဘူး...မြဦးသာပဲရှိတယ်...အဲဒီဆရာမပဲလေ...”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက ဆရာမကို မြဦးသာလို့အားလုံးက ခေါ်ကြပါတယ်”

ကျွန်ရစ်၏ ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်လာသည်။ အိပ်မက်ထဲမှ မင်းကျွန်စစ်၏ချစ်သူ မြဦးဆာသည် မြဦးသာအဖြစ်နှင့် နောင်လိုင်မှာ ရှိနေတာလားဟုတွေးနေ၏။ ထိုအတွေးကြောင့် နောင်လိုင်သို့ အမြန်ဆုံး ရောက်ချင်လာမိသည်။

x x x x x

(၄)

ရွာထိပ်တွင် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ယင်းနက်လူရွယ်နှင့်အတူ ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ရွာအတွင်းသို့ဝင်မိသည်နှင့် တသင်ကျောင်းကိုတွေ့ရ၏။

“ဆရာသွားပါ...ကျောင်းမှာ ဆရာမရှိပါတယ်...ကျောင်းဘေးမှာ ဆရာနေရမယ့်ထိပ်ရှိပါတယ်”

ကျန်ရစ်က ယင်းနက်လူရွယ်နှင့် လမ်းခွဲပြီး ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ကလေးဝယ်များ၏ စာအံသံ တည်ညံ့ပေါ်ထွက်နေသော တသင်ခန်းရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။

တသင်ခန်းထဲ၌ရှိနေသော ဆရာမက ကျန်ရစ်အားတွေ့သွားပြီး အပြင်ကို ထွက်လာသည်။ တသင်ခန်းအပြင်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်နဲ့ဆရာမတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်မိကြ၏။

“မြည်း”

“ဟင်...မောင်ကြီးကျန်ရစ်”

ကျန်ရစ်က သူ့ရှေ့တွင်ရပ်နေသော ကျောင်းဆရာမကို မြည်းဟုခေါ်ပြီး မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်ကြည့်နေသည်။ ကျောင်းဆရာမကလည်း ကျန်ရစ်အား မောင်ကြီး ကျန် ရစ်ဟုခေါ်ပြီး အံ့အားတသင့်နှင့်ကြည့်နေကြသည်။

“ကျွန်တော် ကျန်ရစ်ပါ...မင်းကျန်ရစ်မဟုတ်ပါဘူး မြည်းဆာ”

“ကျွန်မက မြည်းသာပါ...မြည်းဆာမဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“ဟို...ဟို...ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲက မြည်းဆာဟာ ခင်ဗျားပဲ”

“ကျွန်မရဲ့အိမ်မက်ထဲက မင်းကျန်ရစ်ကလည်း ရှင်ပဲဖြစ်နေပါတယ်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်းနှီးဆင်ပင်စိတ်တွေ ရင်မှာ ပြည့်လျှံလာသည်။ ထို့နောက် ကျန်ရစ် အသာအယာပြီးလိုက်ပြီး မြည်းသာ၏ လက်ဖဝါး နံနက် ညင်သာစွာရပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

(၅)

“ကျွန်တော် မြည်းကို အိမ်မက်ထဲမှာ အမြဲမြင်မြင်နေတယ် သိလား...”

“ကျွန်မလည်း အစ်ကိုကို အမြဲမြင်မိနေတယ်...ဟိုမှာကြည့်စမ်း လွှဲရန်တောင် ခြေမှာရှိတဲ့စေတီကိုတွေ့လား အဲဒါမြည်းဆာက မင်းကျန်ရစ်ကို လွှမ်းလို့တည်ထားတဲ့လွှမ်းစေတီလေ”

“အော်...”

ကျန်ရစ်က အသက်ရှူမှားလောက်အောင် ချောမောလှပသော မြည်းသာအား ဝှုးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့ကြည့်နေရင်း သွန့်တပု စကားသံတိုးတိုးလေးပေါ်လာသည်။

“အစ်ကိုထားခဲ့တဲ့ကတိအတိုင်း မြည်းရှိရာ အရောက်လာခဲ့တာပါနော်”

မြည်းသာထံမှ မျက်စောင်းလေးတစ်ချက်ပြေးထွက်လာသည်။ ထိုမျက် စောင်းလေးက ကျန်ရစ်ရင်ကို ထိုးဖောက်၍ရောက်သည်။ ထိုအခါကျန်ရစ်ရင်မှာ ကြည်နူးပီတိတွေဝေနေ၏။

“အစ်ကိုအရောက်လာတာကို မြည်းအကြာကြီးစောင့်ခဲ့ရတာပါနော်...”

ဒါကို ကော အစ်ကိုတွေ့မိရဲ့လား...”

ကျန်ရစ်ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပြန်တွေ့ကြည့်ရင်း အစ်ကိုလဲခရီးရှည်ကြီး တစ်ခု ဖြတ်သန်း ရသလိုပါတဲ့။ ရွှပ်ထွေးပြီး ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ ခရီးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရလို့ အစ်ကိုအရမ်းကို ပင်ပန်း ခဲ့ ပါတယ် မြည်း။ လာချင်ပေမယ့်လည်း လာခွင့်မကြုံ တွေ့ရှင်ပေမယ့်တွေ့ခွင့်မရတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့နာဖြစ်ကိုမြည်းနားလည်ပါနော်”

မြည်းသာက မျက်တောင်ကော့များဖွင့်ပျံ့အောင် မျက်ဝန်းမဟူရာ၌ ရွှန်းစိုကာ လည်တိုင်ကြော့လေး ဝင်းနေအောင် မော်ကြည့်ရင်းမှ ခေါင်းညိတ်

၂၁၀ ၇ ရဲရင့်ကျော်စွာ

ပြသည်။ သူမ၏နှင်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အလွန်အမင်းပြောချင်ဟန် တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းအလွှာကြားက မည်သည့်စကားမှ ထွက်မလာဘဲ ရှိနေ၏။

“မြဦးရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့စကားတွေ ပြောလို့မထွက်အောင် စိတ်လွှဲရုံနဲ့ နေတယ် မဟုတ်လား”

မြဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆိုဘာမှမပြောပါနဲ့ မပြောဘဲနေလိုက်တာကြောင့် မြဦးရင်ထဲက ခံစားချက်တွေအားလုံးကို အစ်ကိုသိလိုက်ရသလိုဘဲ ခံစားရပါတယ်”

“အစ်ကို” ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ကာ ညည်းရင်း မြဦးသာက ကျန်ရစ်၏ ရင်ခွင်ထဲ သို့နဲ့ဝင်သည်။ ကျန်ရစ်က မြဦးသာအား ကြင်နာစွာ ညင်သာခြင်း နှင့်ထွေးဖက် ထားလေသည်။

x x x x x

(၆)

ပုံပြင်တစ်ပုဒ်တော့မဟုတ်ပါ။

လွိုင်ရှမ်းတောင်ရိပ်တွင် ခိုလှုံသူတို့က မင်းကျွန်စစ်နှင့် မြဦးဆာတို့၏ ဈေးရေးက အဖြစ်ကိုပြန်ပြောကြသည်။

ယခုအခါတွင် လူတွေက ဆရာမလေးမြဦးသာနှင့် ဆရာလေး ကျန်ရစ်တို့အကြောင်းကို ပြောကြသည်။

အမှန်ဝင်စစ် ကျန်ရစ်သည် မြဦးသာ၏ ချစ်ဦးသူ ပင်ဖြစ်၏။

ရဲရင့်ကျော်စွာ

အသွားအပြန်

ဆူးနက်

(၁) ဆောင်းနံနက်ခင်း

နှင်းလေးတွေဝေနေဆိုင်းနေသည်။ လမ်းပေါ်တွင်နံနက်စောစော လမ်းလျှောက်သူ၊ အပြေးလေ့ကျင့်သူတို့ ဖြတ်ဖြတ်သွားသည်။

ခြံဝန်းကျယ်ကြီးများအတွင်းရှိ အိမ်ကြီးရခိုင်တွင် နေထိုင်သူတို့ အိပ်ရာမှနှိုးကြသေးဟန်မတူ။

‘အိမ်ရှင်တွေအိပ်နေကြတုန်းပဲထင်တယ် ဒေါ်လုံး’

ဦးကြည်တို့က ဒီအချိန်ထိအောင် မအိပ်ကြပါဘူးအေး... အိပ်ရာ ကစောစောကြီးထတတ်တယ်...ဟော...ရောက်ပြီ...ဟိုရှေ့ကအိမ်ပဲ ညည်းနေရမယ့် အိမ်ကို သေသေချာချာကြည့်ထား မြခင်...

ကျယ်ဝန်းသောခြံဝင်းအတွင်းမှ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ မြခင်အလုပ်လုပ်ရမည့်အိမ်၊ မြခင်စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိ၏။

ခြံတံခါးရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။ ဒေါ်လုံးက လှုပ်လှုပ်ပေါက်တံခါး လေးကို ဖွင့်နေသည်။ မြခင်က ခြံတေးအုတ်တိုင်တွင် ကပ်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်သည်။ စာလုံးများကို ပေါင်းကြည့်သော်လည်း အဓိပ္ပါယ်ပေါ်ရောင်း မဖတ်တတ်။

‘လာဟေ့...မြခင်...ညည်းကလဲသိပ်ငေးတာပဲ’

ဒေါ်လုံးက လက်ကိုလှမ်းဆွဲပြီးပြောသည်။ မြခင်ကဒေါ်လုံးနှင့် အတူ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်။ ခန့်ညားသောတိုက်ကြီး ကိုကြည့်ပြီး မြခင်၏ ခြေလှမ်းတွေတုန်ဆိုင်းနေ၏။

လာနေကျဖြစ်သောဒေါ်လုံးအတွက်မူ မည်သို့မျှ ထူးခြားဟန်မရှိ ခြေလှမ်းကိုရဲရဲလှမ်းသည်။ ခြံဝင်းထဲ သို့ရဲရဲဝင်သည်။

‘ပိုက်ဆံရရင်...ငါက နှစ်သောင်းယူမှာနော် ညည်းအမကို နှစ်သောင်းပေးလိုက်မယ်။ ညည်းဒီအိမ်ပို့ပေးခဲ နှစ်သောင်းကနည်း ကောင်နည်းသေးတယ်၊ ညည်းမို့ တခြားလူဆိုရင် ငါကသုံးသောင်း ယူတာ’

ဒေါ်လုံးကငွေစကားကြေးစကားပြောသည်။ မြခင်သည် အုပ်လုံးသိမ်းစဆပ်ပင်လေးလှုပ်သွားအောင် ခေါင်းကိုသွက်သွက် ညှိတ်၏။

‘အင်းပါဒေါ်လုံးရဲ့ယူချင်သလောက်ယူ ကိုယ်အဒေါ်ယူတာပဲ ကျေနပ်ပါတယ်။ အမေ့ကို တချို့တစ်ဝက်ပေးယင် ကျေနပ်ပါပြီ... အမေ့စေ့ရင်းလိုရတာပေါ့။’

‘ပေးမှာပါအေရဲ့၊ ငါ့ညီမကိုငါမပေးပဲနေမလား... ညည်းသာ ဒီအိမ်မှာ ကောင်းကောင်းနေ၊ အိမ်ရှင်ကျေနပ်အောင် အလုပ်လုပ်ပေး ဒီအိမ်ရှင်တွေက မရိုင်းဘူး ညည်းကောင်းကောင်းလည်းစားရမယ်၊ လှလှလေးလဲဝတ်ရမယ်’

မြခင်ပြုံးပြီး သူ့ကိုယ်သူ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အင်္ကျီပန်းရောင် လေးက ဖြူရော်နေပြီ။ ပါတိတ်ထမီအဖောင်းက အတွက်မပေါ်တော့။

xxxxxxxxxx

(၂)

‘မြခင်ရေ...မြခင်’

‘ရှင်...လာပါပြီ’

မြခင်အိပ်ပေါ်ထပ်သို့ အပြေးကလေးတက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ သူငယ်တန်းဖတ်စာအုပ်လေးကိုဝိုင်းလျက်သားပါလာ၏။

အိမ်အပေါ်ထပ်သို့အရောက်တွင် ဦးကြည်နှင့် ဒေါ်မြမြတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို တွေ့ရသည်။ မြခင်ကသူတို့ရှေ့တွင် ခတ်ယိုယိုလေး

ရပ်နေ၏။

‘ဟဲ့... နင့်လက်ထဲကဟာ ဘာလဲ’

‘မတ်... မတ်စာအုပ်ပါမေမကြီး’

‘မတ်စာအုပ်... ဟုတ်လား... နေပါဘုံညည်းက စာဖတ်တတ်လို့လား’

‘ရွာမှာနဲ့နဲပါးပါးသင်ရတာ သိပ်မဖတ်တတ်လို့ပါ ဒေါ်ညိုက သင်ပေးနေပါတယ်’

‘ဒေါ်ညိုက ထမင်းချက်တဲ့အလုပ်အပြင် စာသင်တဲ့အလုပ်ပါ လုပ်နေပြီပေါ့လေ... ဟိုမှာ ညည်းအစ်ကိုကြီးကညောင်းလို့တဲ့... သွား နှိပ်နင်းပေးလိုက်ဘုံ’

‘ဟုတ်ကဲ့မေမေကြီး’

‘ကိုကြီး၏အခန်းထဲသို့ သွက်သွက်ကလေးဝင်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ် ပြုနေကျအတိုင်း ကိုကြီးကို နှိပ်နင်းပေးရ၏။’

‘ခါးကိုသေသေချာချာနင်းမြှင် ဆိုင်မှာနေကုန်နေခန်းထိုင်ရတာ သိပ်ညောင်းတာပဲ’

‘ကိုကြီးကိုနှင်းပေးရင်း မြှင်သန်းဝေလိုက်၏။’

xxxxxxxx

(၃)

‘မြခင်ရေ... ရော... ငါနင့်အတွက်ဝယ်လာတာ ငါတို့ရွှေဆိုင် ဘေးကအထည်ဆိုင်မှာ အဆင်ဆန်းလေးတွေရောက်လာလို့’

‘ဟယ် လှလိုက်တာ ဈေးကြီးမှာပဲနော် ကိုကြီး’

‘တဝတ်စာမှ နှစ်ထောင်လောက်ပဲပေးရတာပါ... နင်ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား’

‘ပိုးဖျော့စပြာပြာလွင်လွင်လေးကို ကြည့်ပြီး မြခင်ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။’

‘ကြိုက်တော့ကြိုက်ပါတယ် ဒါပေမယ့် အဖိုးတန်ကြီးဆိုတော့...’

‘တန်တန်ဟာ ငါကနင့်ကိုဝတ်စေချင်လို့ဝယ်လာတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဒါလေးကိုရွာဘုရားပွဲကျမှပဲ ဝတ်မယ်’

‘ဟာဒီကောင်မလေးရွာဘုရားပွဲတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့ မေမေနဲ့’

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို လိုက်လာတဲ့အခါဝတ်... ငါနောက်ထပ်လဲပေးအုံးတယ် ကြားလား’

‘ဟုတ်လား’

‘သွား... မြေလက်ဆေးပြီးလာခဲ့... ငါဒီနေ့သိပ်ညောင်းတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး’

မြခင်ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ငါတော်တော်နဲ့ အိပ်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုသည့် အတွေးကို သူမတွေးမိတော့။ ကိုကြီးစိတ်ကျေနပ်အောင် နှိပ်နင်းပေးလိုက်မည်ဟု သူ တွေးနေမိသည်။

xxxxxxxx

(၄)

‘မင်း... ကိုယ့်ပြဿနာကို ကိုယ်မရှင်းတတ်တော့ဘူး မဟုတ်လား သား...’

‘ဟုတ်တယ်မေမေ... ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး’

‘အစကတည်းက ကြိုတင်ပြီးမစဉ်းစားတာမင်းအပြစ်၊ အေးမြစ်လာမှတော့ မေမေရှင်းပေးရမှာပေါ့... ဒီတစ်ခါနောက်ဆုံးနော်... မြခင်ကသွက်သွက်လက်လက်လေးမို့ မေမေနှမြောတယ်... အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ လူရွာရတာက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး’

‘အင်းပါ မေမေ နောက်ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူး’

အခန်းထဲမှ စကားပြောသံကိုကြားနေရသည်။ မြခင်ကချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး ဒေါ်မြမြ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်၏။ အခန်းထဲတွင်ရှိနေသော ကိုကြီးက မြခင်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး အပြင်သို့ထွက်သွား၏။

‘လာဟေ့... မြခင်... ညည်းကိုပြောစရာရှိလို့...’

‘မြခင်ဒေါ်မြမြ၏ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။’

‘ကိုကြီးနဲ့ညည်းနဲ့က ဘယ်လိုလဲ’

‘မြခင်မျက်နှာပျက်သွား၏။’

‘ဟို... ဟို...’

‘ခမ ဟို... ဟို ဒီဒီလုပ်မနေနဲ့... သူကမိန်းမယူတော့မယ့်ကောင် ညည်းမို့ သူ့ကိုမုတယ်... ရောဒီမှာ ညည်းအတွက် ဆွဲကြီးနဲ့နားကပ် ညည်းအမေကရွာကို ပြန်လာဖို့မှာနေတယ်။ ငွေတစ်သိန်းယူသွား’

၂၈၆ ၉၇၄၄၀

ကြားလား

ဟုတ်ကဲ့

မြခင်ခေါင်းပုံပြီးပြီဦး။

ကိုကိုကြီးလို့ လူမျိုးကိုရှောင်ရတယ်ကွဲ့၊ ငါကသမီးချင်းစာလို့ ပြောတာ... မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုအတည်ယူမယ့်လူ ဟုတ်မဟုတ် ကြည့်ရတယ်

မြခင်အာမပြန်မပြောမိ။ ရွာသို့ပြန်ရတော့မည်ဆိုသည့်အသိ ကြောင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်နေမိ၏။

xxxxxxxx

(၅)

လာစဉ်ကအတိုင်းပဲဖြစ်သည်။

နှင်းတွေဝေနေသည် လမ်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်သူ အပြေးကုန်သူ တို့ရှိနေသည်။ တစ်နှစ်ပြည့်ပါပေါ့လားဆိုသည့် အတွေးကို ခြံရံတွင်ရပ်ပြီး မြခင်တွေး၏။

တနှစ်အတွင်းမှာ မြခင်အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်။ သူက အုပ်လုံးသိမ်းစ ပါတိတ်ထမီနွမ်းနှင့် မြခင်မဟုတ်တော့။ အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင် ရွှေတွဲတွဲငွေတွဲတွဲနှင့် မြခင်ဖြစ်နေပြီ။

မြခင်ဘေးတွင်ချထားသော သံသေတ္တာလေးကို တောက်ကိုင် လိုက်သည်။ အိမ်ကြီးဆီသို့ တစ်ချက်ကြည့်၏။ ခြံရံအုတ်တိုင်ဆီသို့ အမှတ်မထင်အကြည့်ရောက်သွားသည်။ အုတ်တိုင်မှခွေးကိုက်တတ် သည်ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်လေးကို ဖတ်မိသည်။

မြခင်မျက်မှောင်ကြွလှိုက်၏။ သည်အိမ်မှာခွေးမရှိပါပဲနှင့် ဘာကြောင့်များ သတိဝေးစာတန်းရေးထားပါလိမ့်။

ခေါင်းအလေးခံ၍စဉ်းစားမနေတော့ပဲ မြခင်လမ်းဖက်သို့လှည့် လိုက်သည်။ အမှတ်မထင်သူကိုယ်သူကြည့်လိုက်သည်။ ပုံပုံလေးစုနေ သော သူဝမ်းဗိုက်ကိုသူ ပြန်မြင်ရလေ၏။

ဆူးနှုတ်

ဟိန်းထက်နေဇော်
ကျားကိုက်ခံရသောဆင်

ကျေးဇူးတင်ခံရသောစာပေ

ဟိန်းထက်နေဇော်

“ပေမော်ကုန်းက နိုင်လင်းကို သိုက္ခားကြီးနင်းသွားလို့တဲ့”

“ဟ.. အယ် နိုင်လင်းလည်းကွ လုပ်ပါဦး”

“ပေမော်ကုန်းက ဆင်ဦးစီး ကိုပုလုံးရဲသားလေးကွာ ဆွာမှာကော့ငါး သွားတက်နေတဲ့ ကောင်လေးလေကွာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... အယ်လီဖြစ်တာတုံးကွာ”

ပေမော်ကုန်းကွာသား နိုင်လင်းကို ဆင်နင်းသတ်လိုက်သော သတင်းက တောမီးလောင်သကဲ့သို့ တစ်မုံဟုတ်ချင်း မျှားနီးချပ်စပ် ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

နိုင်လင်းက ပေကုန်းကွာသားဆိုပေမယ့် မိသားစုကပြောလည်သောကြောင့် နိုင်လင်းက အာမြို့တွင်အလှမ်းကျောင်း ထားလေ၏။ ကိုပုလုံးက ဆင်ဦးစီးဆိုသော်ငြားလည်း ဆင်ဆယ်ကောင်ခန့်ပိုင်လေ၏။ ယခု ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မခင်ဖြစ်သူ၏ဆင်ခန့်သို့ အလည်လာရင်း ကံဆိုးခြင်းဖြစ်လေ၏။

ဆင်ကလည်း ပေမော်ကုန်းကွာထစ်ပိုက်တွင် တားတားကွဲးရဆုံးသော စွယ်စုံဆင်ကြီးပင်ဖြစ်၏။ ထိုဆင်ကြီးက အလယ်ဖိုးမထဲ၌ ပေမော်ကုန်း

ဆင်ခခန်းတစ်ပိုက် ဆင်ခခန်းများတွင် သိုက္ခားကြီးဟုမသိသူမမီး၊ ဆင်ကြီးကလည်း နိုင်ပိုင်သစ်ခခန်းများတွင် သစ်လုံးများကို ကျွမ်းကျင်စွာလိုရာသို့ ဆွဲပို့နိုင်လေ၏။

အကင်းလည်းပါး၏။ အလုပ်ကိုလည်း မခိုမကမ်း၊ သခင်ပေါ်လည်း သမ္မာရှိ၏။ လူရိုက်လက်လည်းနားလည်း၏။ အစွယ်လည်းအစွယ်ကောင်း လှကွေ့လှပြောရလျှင် လူပျိုပေါက်ကလွယ်။

ထိုဆင်မှာတူးမြားတာက ဆင်၏နားမည်း၊ သိုက္ခားဟုခေါ်မူခြင်းက ဆင်၏သိုက် အဖြူတစ်ခွေ အနက်တစ်ခွေပို့ သိုက္ခားဟုခေါ်မူခြင်းဖြစ်ချေ၏။ သိုက္ခား၏ထူးခြားချက်က ခန်းပွင့်ခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။ ဆင်မတိုင်းက ကြိုက်ကြ၏။ လူလိုပြောရလျှင် ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီပိုင်ဟု ဆိုရချေမည်။

ထိုဆင်က သိုင်းချောင်းရွာဆင်ခခန်းမှ နိုင်ပိုင်စွယ်စုံဆင်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်လေ၏။ ထိုဆင်ကြိုက် စီးသောဆင်ဦးစီး ကိုမိန့်ကားကွမ်းကျင်သော ဆင်ဦးစီးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်လေ၏။ ကိုမိန့်၏မခင်ကလည်း တစ်ချိန်က အလယ်ဖိုးမ ဆင်ခခန်းများတွင် နားမည်ရသော ဆင်ဦးစီးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်လေ၏။

ကိုမိန့်ကလည်း ငယ်စဉ်တတည်းကပင် မခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ဆင်များ ထိန်းသိမ်းရာတွင်သာမက တောဆင်များဖမ်းရသော ဆင်ကုန်းများကထိ လိုက်ဖူးလေ၏။ ကိုမိန့်ကား ဆင်များကိုလေ့ကျင့်ခြင်း တောဆင်များကို ကျွမ်းကျင်ခြင်းလည်း ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်လေ၏။

သိုက္ခားကြီးမူယိုသည်ကို ကိုမိန့်ကကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ထိန်းထားနိုင်သော်လည်း သဘာဝစာအေးမို့ သိပ်တော့မလွယ်။ ဆင်တစ်ကောင် မုန့်ယိုပြီဆိုလျှင် ခုတ်ချည်တတ်သည်။ ကွမ်းကျင်သော ဦးစီးတစ်ယောက်က ထွက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်မလာစေရန် ကြိုးစား၍ထိန်းထားရလေ၏။

မုန့်ယိုသောဆင်ဆိုသည်က ဆင်ဆိုးတစ်ကောင်နှင့် မခြား၊ စိတ်မထင်မလွှင့်မကင်သလို ဖျက်ဆီးသောဝါးကျွန်းတတ်လေ၏။ ဆင်တစ်ကောင် မုန့်ယိုလျှင် ဆင်ဦးစီးက မှတ်မုန့်နားရွက်ကြား၌ မုန့်ပေါက်မှနေ၍ အနုဆိုးသော မုန့်ချည်များစီးဆင်းလာတတ်၏။ မုန့်ယိုနေသော ဆင်ကိုတော့ ဆင်အခွင်းချင်းပင်ကြောက်၍ ရွှောင်တတ်ကြလေ၏။

ဆင်ဦးမုန့်ပေါက်ဝပွင့်လာသည်ဆိုတာနှင့် ဆင်ကစိတ်ပြောင်းတာ

စိတ်ကြမ်းများဝင်လာလေ၏။ ခိုင်းလို့လည်းမရ။ အမိန့်လည်းမနာခံတော့ပေ။ တချို့ဆင်ဦးစီးများကတော့ ချွန်းကိုနာနာအုပ်၍ အလုပ်ပင်ပန်းလျှင် မှန်စိတ်လျော့သည်ဆိုသည့် သဘောပင်။

သို့သော် ဒဏ်မခံနိုင်သော ဆင်များမှာဆင်ဦးစီးကို ပြန်၍ရန်မူတတ်လေ၏။ ဆင်ဦးစီးကိုဆွဲချနင်းချေကာ သတ်ဖြတ်တတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်တစ်ကောင်မှန်ယိုလျှင် ထိုဆင်ကို စီးရသောဆင်ဦးစီးမှာ အင်မတန်မှ အန္တရာယ်များလှပေ၏။

မှန်ယိုရာမှ ထိုမှန်ရည်များဆင်၏ပါးစပ်ထဲသို့ဝင်လျှင် မှန်သောက်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ မှန်ယိုသောဆင် မှန်သောက်မိလျှင် မလွယ်တော့ပေ။ အောက်မုံပါယိုပြီဆိုလျှင် မလွယ်တော့။ စိတ်ရိုင်းများဝင်ကာ မြင်မြင်သမျှ ဖျက်ဆီးတတ်လေ၏။ ဆင်ကောင်းများကိုလည်း အစွယ်နှင့်ထိုး နှာမောင်းနှင့်ရိုက်ကာ တိုက်ခိုက်တတ်လေ၏။

တစ်ချို့က မှန်ငြိမ်ရန် သူသဘောကျသော ဆင်မနှင့်တောထဲ၌ လွတ်ပေးတတ်ကြလေ၏။ ဆင်မကသဘောမတူလျှင် မှန်ယိုနေသောဆင်က အစွယ်ဖြင့်ထိုးသတ်တတ်ကြလေ၏။

သိုကျားကြီး မှန်ယိုပြီဆိုကတည်းက ကိုခိန်လည်း မနားမနေဆင်ကြီးကိုဂရုစိုက်နေရ၏။ နောက်ဆုံးဆင်ဆရာဝန်နှင့်တိုင်ပင်ကာ သိုကျားကြီးကို မခိုင်းတော့ပဲ တောထဲ၌သဲလောက်ဆွဲကာ လွတ်ကျောင်းထားလိုက်လေ၏။

ဆင်ကြီးက အလုပ်မလုပ်ရဘဲ တောတောင်ထဲလွတ်လပ်စွာနေရ၍ မည်သူ့ကိုမျှ ဒုက္ခပေး။ ဆင်စခန်းရွာများ အနီးအနား၌ လှည့်ပတ်ကာ သွားနေတတ်လေ၏။ သက်ဆိုင်သည့် ဆင်ဦးစီးနှင့် ဆင်နောက်ထိုင်တို့ကတော့ အဝေးမှအကဲခတ်နေရလေ၏။ ဆင်စခန်းရွာများသို့ သတင်းဖြန့်ထား၍ သဲလောက်သံကြားလျှင် သိုကျားကြီးပဲဟုဆိုကာ အာလုံးက ရှောင်ကြလေ၏။

မှန်ယိုသောဆင်ဆိုးဆိုလျှင် အားလုံးကကြောက်၍ ရှောင်ကြသော်လည်း ကလေးများကမကြောက်တတ်။ ထိုကလေးများကလည်း မွေးကတည်းက ဆင်များနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်ကတစ်ကြောင်း။ အန္တရာယ်ကို အသက်နှင့်ရင်း၍ အပျော်ရှာတတ်သည်ကတစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် မှန်ယိုနေသောဆင်ကို အဝေးကလွမ်း၍စကား ပြေးတတ်ကြလေ၏။

လုပ်ဖူးကိုင်ဖူးနေသော ကလေးများအတွက် ပြေးစရာ၊ ပုန်းစရာ၊

ရှောင်စရာကအစ ကျွမ်းကျင်ပြီးသား။ ဆင်လိုက်ရင်ဘယ်လိုပြောမည်၊ ဘယ်ပေါ်သို့တက်၍ ရှောင်မည်ဆိုတာကိုကွာသိပြီးသား။ လူကြီးများက ဆုံးမ ဟန့်တားသော်လည်း ကလေးများက လူကြီးများအလစ်တွင် အန္တရာယ်နှင့်ရင်း၍ အပျော်ရှာကြလေ၏။

သူတို့က ကျွမ်းကျင်၍ အပျော်ရှာကာ ဆော့ကစားကြသော်လည်း ဆင်နှင့် ရင်းနှီးမှုနည်းသော ကိုပုလုံး၏သားနိုင်လင်းကတော့ မားမားမားမား ထိုနေ့ကမြစ်ပုံက...

နိုင်လင်းတို့ ကလေးတစ်သိုက်လေးခွကိုယ်စီနှင့် အလယ်ရိုးမအစပ်၌ တောလည်ထွက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ တောလည်ထွက်ရင်း လမ်းခန့်၌ သဲလောက်သံကြား၍ နိုင်လင်းတို့အဖွဲ့ထဲမှ ကောင်လေးတစ်ယောက်က...

“ဟေ့... ရွာဘက်က သိုကျားကြီးရဲ့ ခလောက်သံပဲဖြစ်လိမ့်မယ် ပြေးကြစို့”

နောက်တစ်ယောက်က...

“မင်းကလည်း ကြောက်တက်ရန်ကော အဝေးကနေလေးခွနဲ့ လွှမ်းဆော်ပြီး စကြရအောင်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ... တော်တော်ကြာ ပြေးမလွတ်ရင် ခက်မယ်”

“မင်းက ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ မင်းမလုပ်ချင်ရင်လည်း ပြေးနှင့် ငါတို့နောက်ကနေလိုက်လာခဲ့မယ်”

မောင်နိုင်လင်းက သူငယ်ချင်းများအကြား၌ မျက်စိသူငယ်ဖြင့်။ ဆင်တွေအကြောင်းနားမလည်တော့လည်း ပြေးရကောင်းနိုး။ သူများတောထဲ လိုက်လုပ်ရကောင်းနိုးဖြင့် ဝေခွဲမရဖြစ်နေချေ၏။

ထိုသို့ သိပ်မကြာခင်မှာပင် မှန်ယိုနေသောဆင်ကြီးက ဝါးရုံတောပေါ်မှ သွားခနဲထွက်လာလေ၏။ ကလေးများနှင့် ကိုက်လေးငါးဆယ် အကွာဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ လေအောက်အရပ်တွင်ဖြစ်၍လည်းကောင်း ဆင်ကြီးကသတိမထားမိ။

မှန်ယိုနေသောဆင်နှင့်ဆင်ကောင်းနှင့်မတူချေ။ မှန်မိသောဆင်က ခပ်ခါတစ်ခါ ငြိမ်သက်စွာရပ်၍ တွေ့ဝေနေတတ်၏။ သာမန်ကျန်းမာနေကောင်းသော ဆင်များကတော့ အမြဲမပြတ်လှုပ်ယမ်းနေတတ်လေ၏။

မောင်နိုင်လင်းတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကတော့ ဆင်ကြီးအနီး

ဆယ့်လေးငါးကိုက်အထိ ချဉ်းကပ်ကာ မုန့်ယိုနေသောဆင်ကြီး၏ နာလောက်ဖွယ်ရာနေရာများဖြစ်သော နားရွက်၊ ဦးကင်း၊ မျက်ခွံတို့ကို လေးခွဲဖြင့် ပစ်လေတော့၏။

နဂိုကမုန့်ယို၍ ဒေါသကြီးနေသောဆင်ကြီးက ကလေးများ၏ လေးခွဲဒက်ကြောင့် ပို၍ဒေါသဖြစ်လာလေ၏။ သူ့အားရန်ပြုနေသော ကလေးများဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်လေတော့၏။ ကလေးများကလည်း အတွေ့အကြုံကလည်းရှိထား၍ နီးစပ်ရာသစ်ပင်များကြား လှည့်ပတ်၍ ပြေးလေ၏။

ဆင်တို့သည်ကား ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသော်လည်း အပြောင့်အတိုင်း ပြေးသော်မြင်းပင်မလွတ်နိုင်ချေ။ ထိုအုပ်စုထဲမှာမှ မောင်နိုင်လင်းက အစိမ်းသက်သက်။ တကယ်တမ်းဆင်လိုက်တော့ ဘယ်ပြေးလို့ပြေးရမှန်း မသိ။ တောလည်းမကျွမ်း ပြေးလည်းမတတ်တော့ တစ်မိနစ်ပင်မကြာ ဆင်ကြီးကလိုက်၍ မှီသွားသည်။

ရှေ့မှ အသက်လူကပြေးနေသော မောင်နိုင်လင်းအား ဆင်ကြီးက နှာမောင်းဖြင့် လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်နှာမောင်းရိုက်ချက် ကြောင့်လဲကျသွားသော မောင်နိုင်လင်းအား ဆင်ကြီးကနှာမောင်းဖြင့် လိပ်ကာ ဦးကင်းထက်သို့ ဆွဲမြှောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှပေနှစ်ဆယ်ခန့် အဝေးရှိ တောင်ကမ်းပါးယံသို့ အရှိန်နှင့်ပစ်ပေါက်လိုက် တော့၏။

မောင်နိုင်လင်းကား တောင်ကမ်းပါးယံနှင့်ထိပြီး ပြန်မထနိုင် တော့ပေ။ အမှန်တကယ်လည်း ထိုနေရာလောက်နှင့်ပင် ပွဲချင်းပြီးသေနိုင် လောက်သည့် အနေအထား။ သို့သော် သိုကျားကြီးကမကျေနပ်သေး။ ပက်လက်အနေအထားလဲကျနေသော မောင်နိုင်လင်းအား ဦးကင်းနှာ မောင်းလိပ်ဖြင့် ထိုး၍ဖိကာ ဇာတ်သိမ်းပေးလိုက်ချေတော့၏။

xxxxxxxx

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပေပင်ကုန်းရွာသို့ရောက်သောအခါ နေမွန်း တည့်ချိန်။ ကိုဝင်းအောင်၏ သစ်တောလမ်းဖောက်လုပ်ရေး ခွဲခန်းလေး တွင် ခဏနားနေကြလေ၏။ ထိုစဉ်ရွာလယ်မှစိတန်း၍လျှောက်လာကြ သော လူအုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုလူအုပ်ကြီးက ခွဲခန်းတဲရှေ့ ရွာလမ်းပေါ်မှဖြတ်ကာ ရွာအပြင်

ဘက်သို့ ဦးတည်၍ သွားနေကြ၏။ ငိုသံ အော်သံ ဆူညံသံတွေကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ပါးပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မွေးနေရာမှ ခေါင်းထောင်၍ကြည့်လိုက်မိ၏။

ရှေ့ဆုံးမှလူတစ်စုက ခေါင်းတလားတစ်လုံးကို ထမ်း၍နောက်မှ ယောက်ျားမိန်းမ လူတစ်ရာလောက်က တန်းစီ၍လိုက်နေကြလေ၏။ အသုဘတစ်ခု ချလာခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်တော်မျက်လုံးက သိလိုစိတ် ဖြင့် ခေါင်းတလားပေါ်မှ စာတန်းဆီသို့ရောက်သွားလေ၏။

“မောင်နိုင်လင်း

အသက် (၁၄)နှစ်”

ဟု ရေးထားလေ၏။ နောက်မှ ငို၍လိုက်လာသော မိန်းမတစ်စုက သူ၏မိခင်နှင့်နှမများ အစ်မများဖြစ်နိုင်ချေ၏။ ထို့ကြောင့်ကျွန်တော်လည်း စပ်စုလို၍ ကိုဝင်းအောင်ကို မေးကြည့်လိုက်၏။

“ဒီကလေးက လွန်ခဲ့တဲ့ငါ့ရက်လောက်က ဆင်နင်းခံရလို့ သေသွားတဲ့ ကလေးလေဗျာ... နောက်က ဒေါသတကြီးနဲ့ တော်ဟစ် ပြီးလိုက်လာတာ သူ့အဖေကိုပုလုံးလေ... ဆင်တွေများစွာပိုင်တဲ့ဆင် ပိုင်ရှင်သူဌေးလေဗျာ”

ကျွန်တော်က...

“သူသားသေရတာကို တော်တော်ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေပုံရတယ် အော်ဟစ်ပြီးငို ရုံတင်မကဘူး... လူကပုသေးသေးနဲ့တော်တော် ဒေါသကြီးပုံလည်းရတယ်”

ကိုဝင်းအောင်၏ တပည့်တစ်ယောက်က...

“ဒေါသကြီးဆို သူသားသေသေခြင်းနေက သူသားသတ်သွားတဲ့ ဆင်ကို စီးတဲ့ ဆင်ဦးစီးကိုခိန်ကို သတ်မယ်လုပ်လို့ ကိုခိန်တောင်ရွာနား တောင်ရဲတော့ဘူး... ကိုပုလုံးကလည်းသူဌေးဆိုတော့ အခြေရတလည်း ပေါတယ်ကိုး”

ကိုဝင်းအောင်က...

“သူသားကိုသတ်သွားတဲ့ သိုကျားဆိုတဲ့ဆင်ကို သတ်ဖို့သူတပည့် တွေနဲ့ သူ့ဆင်သုံးလေးတောင်နဲ့ တောနင်းပြီးရှာသေးတယ်... မတွေ့လို့ သာပေါ်တွေ့ များတွေ့လို့တော့ ဆင်သတ်တာနဲ့ပဲ သူတောင်ရှင်နိုင်မယ် မလားဘဲ”

နောက်တစ်ယောက်က...

www.burmeseclassic.com

“ဆင်ဆိုတာကလည်း လူလိုပဲဆရာရေ့ အပြစ်တစ်ခုလုပ်ပြီးပြီ ဆိုရင် လူတွေနဲ့ဝေးရာကိုပြေးတော့တာပဲ... အခုဟာက လူကိုသတ်တာ ဆိုတော့ အပြစ်ပိုကြီးမှန်းလည်း သူတို့သိတယ်လေ”

သူကဆက်၍... .

“အိမ်ဆင် တောထဲရောက်သွားရင် တောဆင်တွေနဲ့ပါသွားပြီး ပျောက်သွားတတ်ကြတယ်... ဒီဆင်ကြီးက နိုင်ငံပိုင်ဆင်ဆိုတော့ ဖောက်သွားလို့မဖြစ်ဘူးလေ”

ကျွန်တော်က... .

“ဒါဆို ဘယ်တော့လောက်ပြန်ဖမ်းမလဲ”

“သတင်းစုံစမ်းထားတာတော့ အရှေ့ဘက်သစ်တောဝိုင်းထဲမှာ တွေ့ထားတယ်လို့ကြားတယ်... ဒီကောင်ကြီးကို တောဆင်မသားအမိက အကာအကွယ်ပေးနေတယ်လို့ပြောတယ်... ဒီကောင်က သိုကျားဆိုတဲ့ အတိုင်း စွဲသလားမမေးနဲ့”

ကိုဝင်းအောင်၏တပည့်ဟစ်ယောက်က... .

“ဒီညနေ... စခန်းကဆင်ဆရာဝန် တောင်ငူရုံးချုပ်ကနေပြန်လာ လိမ့်မယ်... သူ့ရောက်ရောက်ချင်းတောတက်ဖို့ ဆင်ဦးစီးတွေကို ဆင့်ခေါ်ထားတယ်”

ကျွန်တော်က... .

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ပွဲကြီးပွဲ ကောင်းကို နွဲ့ရဦးမှာပေါ့... .”

“အန္တရာယ်များပါတယ်ဗျာ... စခန်းရုံးကပဲစောင့်နေပါဗျာ”

“ရပါတယ်ကိုဝင်းအောင်ရာ... ကြုံတုန်းကြုံခိုက် အတွေ့အကြုံ လေးပေါ့ဗျာ... .ဟဲ... .ဟဲ... .ဟဲ”

ကိုဝင်းအောင်ကဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ရယ်လျှက် ရမ်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာမော့ချလိုက်ပါတော့၏။

xxxxxxxx

မနက်မိုးမလင်းသေးခင် ဝေလီဝေလင်းကတည်းက ကိုဝင်းအောင် ၏စခန်းရုံးရှေ့ ကွက်လပ်ထဲ၌ ဆင်များစုဝေးနေကြ၏။ ဆင်အော်သံများ လူခေါ်သံများကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာမှနိုးလာခဲ့လေ၏။

အိပ်ရာမှထ၍ စခန်းရုံးတဲပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မှောင်ရီဝိုးဝါး ဖာလင်းရောင်ထဲ၌ တောတက်ရန်ပြင်ဆင်နေကြသော ဆင်အဖွဲ့ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်နှင့်ကိုဝင်းအောင်က မနေ့ကထို အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါရန် ကြံရွယ်ထားကြသော်လည်း ဆင်သမားများက အန္တရာယ်များသောကြောင့် ကျွန်တော့်တို့ကို မလိုက်ရန် ငှားကြ၏။

ဟုတ်လည်းဟုတ်သည်။ ဆင်ဖမ်းရန်မဆိုထားနှင့် ဆင်ဖမ်းထွက် မည့်ဆင်အဖွဲ့ကို ပြင်ဆင်နေသည်ကို မြင်ရန်နှင့် ကြက်သီးထလောက် သည်။ မည်းမည်း မည်းမည်းနှင့်ဆင်ကြီးများကြားတွင် လူများဆူညံစွာ လှုပ်ရှားနေသည်ကပင် ကြောက်စရာ။ မီးတုတ်များဖြင့် ထူးခတ်ရန် သံကြိုးများ၊ ထူးကွင်းများ၊ ကြိုးကွင်းများကို စစ်ဆေးပြီး ကုန်တင်ဆင်ပု ခက်ထဲသို့ ထည့်ကြ၏။ ဆင်လုပ်သားအားလုံးက လှံကိုယ်စီဖြင့် တိုက်ပွဲ ဝင်တော့မည့် ရှေးမြန်မာစစ်သားများ ကဲ့သို့ပင်။

အရှေ့တောစပ်မှ နေရောင်ခြည်လေးစို့လာသောအခါ ဆင်အုပ် ကြီးလည်း စခန်းရုံးကွင်းထဲမှ စီတန်း၍ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားကြလေ ၏။ နေရောင်ထွက်လာသောကြောင့် မြင်ကွင်းကထင်ရှားလာလေ၏။ ကျီခနဲကျီခနဲနှင့် ဆင်အော်သံ၊ ဆင်လုပ်သားများ၏အော်ဟစ်ပြောဆိုသံ၊ ဆင်ခလောက်သံများဖြင့် နွေဦးကာလရေခန်းစပြုနေသော သိုင်းချောင်းမှ ဖြတ်ကျော်ကာ ခိုးမတောအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွား ပါတော့၏။

ထိုနေ့က တစ်နေ့ကုန်ဆင်ဖမ်းအုပ်စုပြန်ပေါ်မလာ။ ဆင်ကိုရှာမ တွေ့၍ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စခန်းရုံးရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ဆတ်သားခြောက်နှင့် ရမ်ကို အဖော်ပြုကာ သူတို့ကိုနားစွင့်နေမိလေ၏။ ကိုဝင်းအောင်က မယ်ဒလင်ကိုတီး၍ကျွန်တော်တို့ကလည်း တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီဆိုကာ ညဉ့်နက်မှန်းမသိ နက်သွားလေတော့၏။

နံနက်အိပ်ရာထတော့ ကိုးနာရီကျော်ပြီ။ ညကအသောက်များ သွား သောအချိန်ကြောင့် ခေါင်းများနောက်ကျိနေလေ၏။ အိပ်ရာမှ ကြိုးစားထကာ တဲ၏ဧည့်ခန်းလုပ်ထားရာရှေ့ ဝရံတာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဝရံတာဧည့်ခန်း ခုံတန်းရှည်ပေါ်၌ ကိုဝင်းတစ်ယောက်တည်း ပုလင်း ထောင်ကာ သောက်နေရာမှ ကျွန်တော်ကိုတွေ့သောအခါ... .

“လာဗျို့... ဆရာသမား မျက်နှာမသစ်ခင် ညကများသွားတာ လေးကို ပြန်ဖြေလိုက် ဒါမလန်းသွားမယ်”

ကျွန်တော်၏အကျင့်ကား ညကအသောက်များသွား၍ မနက်ပိုင်း

ခေါင်းများမခံနိုင်အောင် ကိုက်နေပါစေ နံနက်ပိုင်းတွင်ပြန်ဖြေသည့် အနေနှင့် မသောက်တတ်။ သို့ကြောင့် ကိုဝင်းအား..

“နေပါစေကိုဝင်း... ဒါနဲ့ကိုဝင်းအောင်တို့ရော...”

“လမ်းဖောက်ဖို့ အလုပ်ထဲသွားကြပြီ”

ကိုဝင်းအောင်က သစ်တောလမ်းတံတားမှ အင်ဂျင်နီယာ။

“ဟိုဆင်ဖမ်းအဖွဲ့သတင်းရော ဘာကြားသေးလဲဗျ”

“ဆင်ကတော့နက်ထဲ ဝင်သွားလို့ ရှာရခက်နေတယ်နဲ့... တူတယ်”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ တောထဲဝင်ဖြစ်ပါ့မလား...”

“ဒီဆင်ကြီး မမိမချင်းတော့ တောမလည်တာကောင်းပါတယ် တော်တော်ကြား တောထဲမှာပက်ပင်းတိုးနေရင် အန္တရာယ်များတယ်”

ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာသစ်၍ အလုပ်သမားများကြော်ပေးသော ထမင်းကြော်နှင့် ဆတ်သားခြောက်ကြော်ကိုစားကာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဆင်သတင်းအား နားစွင့်နေမိတော့၏။

နေ့လယ်တစ်နာရီလောက်တွင် ကိုဝင်းအောင်တို့အဖွဲ့ အလုပ်ထဲမှ ထမင်းစားပြန်လာကြလေ၏။ ကိုဝင်းအောင်တို့အဖွဲ့ ရောက်လာပြီး သိပ်မကြာ ရွာအဝင်လမ်းသို့ ခိုင်းဆင်သုံးကောင် ခလောက်သံတစ်ဝှက်နှင့် နှင့် ဝင်ချလာလေ၏။ ကိုဝင်းအောင်က စခန်းတံဝရံတာမှ လှမ်းကြည့်ကာ...။

“ဒီဆင်သုံးကောင်က ဆင်ဖမ်းတဲ့အဖွဲ့ကပဲ အခြေအနေသိရအောင်... ကုလားရေ အခုဝင်လာတဲ့ဆင်သမားတွေကို သွားခေါ်လိုက်စမ်းကွာ”

ကိုဝင်းအောင်က ကုလားဆိုသောသူတပည့်အလုပ်သမားတစ်ဦးကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ ကုလားဆိုသူကလည်း ဟုတ်ကဲ့ဟုဆိုကာ ဆင်သမားများ ဆီသို့အပြေးကလေးထွက်သွားလေ၏။

သိပ်မကြာလိုက် ဆင်သမားများရောက်လာ၏။ ကိုဝင်းအောင်က...

“ဆင်ရော ပြန်ကောက်လို့ ရခဲ့ရဲ့လားကွ”

ခပ်သွက်သွက် ဆင်သမားတစ်ယောက်က...

“ရခဲ့ပြီဆရာ... ဒါပေမဲ့မလွယ်ဘူးဆရာရေ”

“ဆိုစမ်းပါဦးကွ”

“ဒီကောင်ကြီးက တောဆင်တွေနဲ့သွားပေါင်းနေတာကိုး...”

တောဆင်အုပ်ကွဲအောင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တွေလည်း တစ်ညလုံး တိုရွှေဒီရွှေနဲ့ ရှောင်ပြီးစောင့်နေရတယ်”

“အခုရော ပါလာပြီလား...”

“ပါလာပြီဆရာ... တောစပ်က သျှိုနားက ကျွန်းပင်ကြီးတွေမှာ ထူးတင်နေတယ်ဆရာ”

ကိုဝင်းအောင်က ကျွန်တော်ဖက်သို့လှည့်ကာ...

“ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားပြီးရင် လိုက်သွားရအောင်”

စခန်းမှနေ၍ တောစပ်သို့ရောက်အောင် ကျွန်းတောကြီးကို ပြတ်ကာ မိုင်ဝက်နီးပါးလောက်လျှောက်ကြရလေ၏။ လူနစ်ဖက်စာခန့် ကျွန်းပင်ကြီးများက ဆယ့်ငါးပေခန့်ခြား၍ ညီညာစွာပေါက်နေ၏။ ထိုအပင်များက လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးက အစားထိုးစိုက်ပျိုးခဲ့သော အပင်များပင်ဖြစ်သည်ဟု သိရလေ၏။

ကျွန်းတောကြီးအလယ်မှ ဆင်များ၏အော်သံ တကျီကျီကို ကြားနေရလေ၏။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်းပင်ကြီးနစ်ပင်အကြား ခြေလက်များကို သံကြိုးများဖြင့် ထူးခတ်ထားသော မုံယိုနေသော ဆင်ကြီးအားတွေ့လိုက်ရတော့၏။

နာမောင်းကိုမြှောက်လိုက် သံကြိုးများကို ပြတ်ထွက်အောင် နှိုးလိုက်နှင့် ပါးစပ်ကလည်း သံကုန်ညစ်ကာ အော်ဟစ်ရင်း ဒေါသပူနံ့ထကာနေလေတော့၏။ မြေပြင်အား ရွှေခွာနှင့်ယက်ကာ မြေမှုန်များကိုလည်း နာမောင်းဖြင့်စုပ်ယူ၍ လူများရှိရာလမ်းပတ်နေလေ၏။

တွဲ၍ချည်ထားသော လူကြီးနစ်ဖက်ခန့် ကျွန်းပင်ကြီးများပင် တသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရှုံးကန်နေချေ၏။ ထိုဆင်ကြီးအား ထူးခတ်ထားသောနေရာသည် စခန်းနှင့်လည်းသိပ်မဝေး။ တောဆင်များလည်း လောနိုင်သည့်နေရာ ဖြစ်၍ စိတ်ချရသည်ဟု ဆိုကြ၏။

အားလုံးစိတ်ချရပြီဆိုမှ ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့များရွာထဲသို့ ပြန်၍နားကြလေ၏။ ကိုခိန်ကတော့မပြန်သေး သူဆင်ကြီးအနီးတွင် နေခဲ့လေ၏။ ဆင်ကြီးကလည်း လုံ့များဖြင့်ဝိုင်းကာ ထိုးထားသောကြောင့် သွေးအလိမ်းလိမ်းစီးကျကာ ခြောက်နေသောဒဏ်ရာများက မြင်မကောင်း။ ထိုဒဏ်ရာများကို လောလောဆယ်ဆယ် ဆေးကု၍ မဖြစ်နိုင်သေး။ မုံငြိမ်သွားသောဝါးကုသပေး၍ ရပေမည်။ အခုတော့ဘယ်သူမှမကပ်ရဲသေး။ မုံငြိမ်သွားရန်လည်း အစာမကျွေး၊ ရေမတိုက်ပဲ၊ တစ်ပတ်လောက် ပစ်ထားရဇာ

မည်။ သို့မှသာ သို့ကျားကြီး မှီငြိမ်သွားပေမည်။

စခန်းရုံးကိုပြန်ရောက်တော့ လူကတော်တော်စုံနေပြီ။ ဆင်သမား တစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့အား...

“ကျွန်တော်တို့ကလည်း... သို့ကျားကြီးကို အရှေ့ဘက်သစ်ဝိုင်းထဲ က ဝါးတောထဲမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ သတင်းက အတိအကျရထားပြီးသား ဒီဆင်ကမဲ့သာယိုတယ် တော်တော်လည်တာပဲ သူ့ကိုဖမ်းမှာစိုးလို့ တောဆင်တွေနားမှာ လိုက်ကပ်နေတယ်... ဒီဝါးတောကလည်း တောဆင်တွေရဲ့စာကျက်လေ... ကျွန်တော်တို့လည်း တောဆင်တွေ အဝေးကနေပတ်ပြီး ချောင်းနေရတယ်... လေအောက်ကနေ တစ်ညလုံး တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ရဲဘူး... ပါသွားတဲ့ခိုင်းဆင်တွေကို ဝေးဝေးမှာ သွားထားရတယ်”

ဆင်သမားများ အားပါးတရပြောပြနေပုံများကို ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေတော့လေ၏။ ဖမ်းမည့် မနက်ဝေလီဝေလီ လောက်တွင် ထိုဝါးတောထဲမှ တောဆင်များ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ သို့သော် သို့ကျားကြီးတစ်ကောင်တည်းသာ ကျန်ခဲ့လေ၏။ သို့ကျားကြီးက တောဆင်အုပ်စုထဲသို့ ရဲရဲမဝင်ရဲသေး။ ထိုဆင်အုပ်စုထဲတွင် ဗိုလ်လုပ်နေ သော စွယ်စုံဆင်ကြီးကလက်မခံ။ အစွယ်နှင့်ထိုးကာ တိုက်ခိုက်လွှတ် တတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှသာ နေရလေ၏။

တောဆင်များထွက်ခွာသွားသောအခါ သို့ကျားကြီးမှာ ဝါးတော ထဲ၌ တောဆင်မတစ်ကောင်နှင့် ကျန်ခဲ့လေ၏။ တောဆင်များအဝေးသို့ ရောက်သည်အထိ ဆင်ဖမ်းအဖွဲ့က စိတ်ရှည်စွာဖြင့် စောင့်ကြည့်ကာ စိတ်ချရပြီဆိုမှ အိမ်ဆင်များကို ပြန်ခေါ်၍ တောဆင်မကို လှန်ထုတ်ကာ သို့ကျားကြီးကို ဝိုင်းထားလိုက်လေတော့၏။

သို့ကျားကြီးကား ခိုင်းဆင်တစ်ကောင်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုခိုင်းဆင် များ၏ အမူအကျင့်ကို အမြဲဆေးကုသပေးနေသော ဆင်ဆရာဝန်နား လည်လေ၏။ သို့ကျားကြီးမှာ ခါး၊ လုံး၊ သေနတ်၊ ချွန်း စသည်လက်နက် များစွာထဲမှ လှံကိုကြောက်သော အကျင့်ရှိလေ၏။ သို့ကျားကြီးမှာ လှံမြင် လျှင်ဘယ်လောက်ပင်ဆိုးနေပါစေ ရှေ့သို့ဆက်မတိုးရဲတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ဆင်ဆရာဝန်က သို့ကျားကြီးကိုဖမ်းရန် လိုက်ပါမည် သူများအား လုံများကို ယူလာခိုင်း၏။ လုံနှင့်ပြု၍ ထူးခတ်ကာဖမ်းရန် ဖြစ်လေ၏။ သို့သော် လုံများနှင့်ဝိုင်းလာသော လူများကိုမြင်တတည်းက

ကြောက်၍ငြိမ်သွားသော်လည်း ပါလာသူတစ်ချို့က လုံဖြင့်ဝင်၍ ထိုးပါလေတော့၏။

ဆင်ဆရာဝန်က တားနေသည့်ကြားကနေ ထိုးထားသည့်လုံချက် များကြောင့် သို့ကျားကြီးကတော့ ‘သွေးအလိမ်းလိမ်း။ မလှုပ်ရဲတော့။ သို့နှင့် ခိုင်းဆင်များနှင့် ညှပ်၍ ထူးခတ်ကာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေ တော့၏။

xxxxxxx

ကျွန်တော်လည်း ပေပင်ကြီးစခန်း၌ တောတက်လိုက် စာရေးလိုက် နှင့် သုံးလေးရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုဝင်းအောင်က...

“ကျွန်တော့်အလုပ်က နောက်နှစ်ရက်လောက်ဆိုရင်ပြတ်ပြီ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်ကိုသွားစရာရှိလို့ ကျွန်တော်တို့အတူသွားကြရ အောင် သည်းခံပြီးစောင့်လိုက်ပါဦးဗျာ”

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ကိုဝင်းအောင်နှင့်အတူ တောအတွင်းရှိ သူ၏လုပ်ကွက်ထဲသို့ လိုက်သွားလိုက်၊ စာရေးလိုက်၊ တောလည်လိုက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းနေရပါတော့၏။ တောထဲသို့ဝင်တိုင်းလည်း ဆင်ကြီးသို့ကျား ကို ဖမ်းချုပ်ကာ ထူးခတ်ထားသော ကျွန်းပင်ကြီးများကြားမှ ဖြတ်သန်း ရလေ၏။

သုံးလေးရက်ကြာတော့ ဆင်ကြီးလည်း ငြိမ်စပြုလာ၏။ မာန်လျော့ လာလေ၏။ အစာရေစာလည်း လုံးဝဖြတ်တောက်ထားသောကြောင့် အားအင်များလည်း ကုန်ခန်းစပြုလာလေ၏။ ဆင်ဆိုသည်က သူတို့၏ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော အစာအိမ်အတွက် တစ်နေ့လျှင် အစာတစ်တန် ခန့် စားတတ်ကြလေသည်။ အချိန်ပြည့်လည်းစားနေတတ်၏။

ရေဆိုလျှင်လည်း တစ်နေ့လျှင် ဂါလင်းဆယ်ခန့် သောက်တတ် ကြလေ၏။ ရေနှင့်အစာကိုပါ သုံးရက်ခန့်ဖြတ်ထားလိုက်သောအခါ ဆင်ကြီးမှာအားအင်များ ပြတ်လပ်လာနေတော့၏။

ထိုဆင်ကြီးအနားသို့ မည်သူမျှမကပ်ကြသေး။ သူ၏ဆင်ဦးစီး မောင်ခိန်တစ်ယောက်သာ ဆင်ကြီးနားသို့သွားကာ ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်ပေးတတ်၏။ ဆင်ကြီးကမုန်ငြိမ်စပြုလာသော်လည်း စိတ်မချရ သေးပေ။ အစာအဟာရပြတ်၍ အားအင်ကုန်ခန်းနေသောကြောင့် ဆင်ကြီးမှာ မတုံ့ပြန်သည်သာဖြစ်မည်။

နောက်နေ့မနက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း ယခုပေပင်ကြီး ဆင်စခန်းမှ ထွက်ခွာကြတော့မည်။ ပေပင်ကြီးသို့ ကျွန်တော်ရောက်နေ ခဲ့သည်မှလည်း တစ်ပတ်ခန့်ပင်ရှိနေတော့မည်။ ပြန်မည်သာပြန်ရသည်။ ဒီရွာကြီးထက် မုန့်ယိုနေသော ဆင်ဆိုးကြီး သိုကျားအပေါ် သံယောဇဉ် ရှိနေသလိုပင်။ မုံငြိမ်သွားလျှင် ဒီကောင်ကြီးအဘယ်သို့ ရှိနေမည်ကို ကျွန်တော်စိတ်က သိချင်နေလေ၏။

ဆင်လုပ်သားများက “မုန့်ယိုခင်တုန်းကတော့ ဒီဆင်ကြီးကသိပ် လိမ္မာတာပေါ့ဗျာ။ ခိုင်းလိုကလည်းကောင်း၊ ခိုလည်းမခို ကပ်လည်း မကပ်နဲ့... ဖုံယိုတယ်ဆိုတာကလည်း မေ့တာပဲလေ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဒီကောင်ကြီး လူသတ်တယ်ဆိုတာကလည်း အသိစိတ်ကင်းမဲ့နေတုန်း အပိုက်မို့ပါ”

ထိုသို့ပြောတတ်ကြလေ၏။

ဥပမာ ကျွန်တော်တို့တွေ ကိုဝင်းအောင်၏ စခန်းရှေ့ ကျွန်းပင် ကြီးများအောက်၌ ဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်ကြလေ၏။ ကွက်လပ်လေးပတ်လည်၌လည်း အောက်လင်းမီးအိမ်ကြီး နှစ်လုံးကြောင့် လင်းထိန်နေလေ၏။

စခန်းရှိလူများနှင့်အတူ ဥပမာစားရန်ကိုဝင်းအောင်က ရွာထဲမှ ကြက်သုံးကောင်ဝယ်ကာ သူ၏တပည့်များအား ကြက်သားကာလသား ဟင်းချက်ခိုင်းထားလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ထန်းလျှက်အရက်လေးမော လိုက် ကြက်ရိုးကိုက်လိုက်နှင့် ကိုဝင်းအောင်နှင့်အတူ မယ်ဒလင်လေး တီး၍ သီချင်းဆိုကာလောကကြီးကို မေ့နေချေတော့၏။

ဥရုဗနာရီထိုးခါနီးလောက်တွင် ကျား“တစ်သံ”သဲ့သဲ့ကြားရ၍ ကျွန်တော်တို့ နားစွင့်လိုက်ကြ၏။ ကိုဝင်းအောင်က...

“ဒီကျား တစ်တဲ့အသံက သိပ်တော့မဝေးဘူးဗျ... တောစပ်လေး တင်ပဲ”

ထိုသို့ပြော၍မယ်ဒလင်ကို အတီးရပ်ကာ သူတပည့်ကရင်ကြီး စောသားဒီးဆက်သို့လှည့်ကာ...

“စောသားဒီးရေ ဟိုတစ်နေ့က တို့တွေတောထဲက လုပ်ကွက်ကို သွားကြတုန်းက တောထဲမှာမင်းတွေ့ခဲ့တဲ့ ကျားခြေရာဆိုတာ ဒီကောင် ကြီးပဲနေလိမ့်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ဆရာ... ဒီကောင်ဆိုရင်တော့ အကောင်က တော်တော်ကြီးလိမ့်မယ်ဆရာ... ကျွန်တော်စိတ်ထင်တော့ ကျားအိုကြီး

ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆရာ တောထဲမှာ အစာရွာရတာမလွယ်တော့လို့ ရွာနားကပ်လာတာနေမယ်ဆရာ”

“အေးကွ... တောထဲဝင်မယ့်သူတွေ... ဟိုရွာဒီရွာကူးမယ့်သူတွေ ကို သတိပေးထားလိုက်ဦးဟေ့”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ... ဆရာတို့လည်းမနက်မြို့တက်ရင် သတိ ထားပြီး ဒီတောလမ်းက ဖြတ်မှဖြစ်မယ်”

စောသားဒီးပြောလိုက်သော စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကြက်သီးထသွားလေတော့၏။ ကိုဝင်းအောင်ကတော့...

“ရပါတယ် မနက်တို့တွေက အုပ်စုလိုက်သွားကြမှာဆိုတော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး... ဒါပေမယ့် လက်နက်တွေတော့ ဆောင်သွားမှဖြစ်မယ်”

လက်နက်ဆို၍ ဒီစခန်း၌ တုတ်၊ ခါး၊ လှံ၊ လေးခွလောက်သာ ရှိ၏။ သေနတ်နှင့်တူတာဆို၍ စောသားဒီးတောတက်လျှင် ကိုင်သော ပွိုင့်တူးတူးသေနတ်တစ်လက်သာလျှင် ရှိလေ၏။ ထိုပွိုင့်တူးတူးသေနတ် မှာလည်း လေသေနတ်သာသာ။ ကျားသေဖို့နေနေသာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပစ်လျှင် အရေခွံပင်ဖောက်ဖို့မလွယ်။

သို့သော်ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်တိုက်ခိုက်နိုင်လျှင် အားကိုးရသောငါးဆယ် သားခန့်လေးသည် လုံကြီးများတော့ ရှိလေ၏။ ရွာသားတိုင်းက ထိုလုံကြီးများကို ကိုင်ဆောင်လေ့ရှိကြ၏။ တော်တန်ရုံသားကောင်ဆိုလျှင် ငါးပေလောက် က လှမ်းထိုးရုံဖြင့် ထုတ်ချင်းပေါက်နိုင်ပေ၏။

လေးခွဆိုလျှင်လည်း ဘတ်ခွဆိုသည် ရာဘာကြိုးဖြင့် ဆွဲ၍ ပစ်ရသောခွတစ်မျိုးနှင့် လေးကိုင်းကိုလွန်းကြီးဆင်ကာ လောက်စာအိမ် ထည့်၍ လောက်စာလုံးကိုလေးသဖွယ် ပစ်ရသောခွမျိုးသာရှိလေ၏။ ထိုခွကလည်း ပစ်သောသူက အင်မတန်ခွန်အားဗလကောင်းသူများသာ ဖြစ်လေ၏။ လောက်စာလုံးကို လောက်စာအိမ်ထဲထည့်ကာ ရင်ဘတ်နှင့် ကပ်ပြီးလေးကိုလက်တစ်ဆန့်ဆွဲ၍ ပစ်လွှတ်ကြရလေ၏။

ထိုလေးကိုကိုင်သောသူက သူ၏အားနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုအရ လက်မုန်းနှင့်ပစ်အားက သန်သလားမပြောနှင့် ဂျီ၊ သမင်၊ဆိုင်၊ ဆတ်၊ အစရှိသော အလတ်စားသတ္တဝါများလောက်ကတော့ ချက်ကောင်းထိ လိုက်သည်နှင့် အသက်ပါ ပါသွားနိုင်လောက်လေ၏။

ကျွန်တော်လည်း တောတွေးတောင်တွေးဖြင့်ရှိနေခိုက် နုန့်ယိုနေ သောဆင်ကြီး၏ ဆင်ဦးစီးကိုခိန်ရောက်လာကာ...

“ဆရာ... အခုကျားဟိန်းသံက ကျွန်တော့်သို့ကျားကြီးနဲ့ သိပ်မထေးဘူး... ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆရာ”

ကိုဝင်းအောင်လည်း ကိုခိန်၏စကားကြောင့် ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ ထိုကိစ္စမျိုးက သူလည်း တစ်ခါမှမကြုံဘူးနဲ့။ ဆင်ဆရာဝန်ကလည်း တာဝန်အရ ကွတ်ကြီးစခန်းသို့ ရောက်နေလေ၏။ သို့ကြောင့် ကိုခိန်အား...

“တောကောင်ကတော့ သို့ကျားကြီးကိုရန်မှလောက်မယ် မထင်ပါဘူး... ဒါပေမယ့် သတိလေးတော့ထားနေလိုက်ပေါ့ ပြီးတော့ လူစုထားလိုက်... အရေးအကြောင်းကြုံလာရင် လူအင်အားနဲ့သွားကြတာပေါ့”

ကိုခိန်က နားစွင့်ရင်းဖြင့် အမှောင်တွင်းသို့ တိုးဝင်ကာပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ကိုဝင်းအောင်လည်း မယ်ဒလင်ကိုပိုက်ကာ...

“ကျားတွေရဲ့သဘာဝက လူတွေရဲ့တုံ့ပြန်မှုတွေနားကို ကပ်ခဲ့တယ်... အခုကျားကတော့ ထူးခြားတယ်... ဒီကျားကတော့ ကျားနာ ဒါမှမဟုတ် ကျားအိုပဲဖြစ်ရမယ်... တို့ သို့ကျားကြီးကို လာချောင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်... စောသာဒီးရေ မင်းလူတွေကိုလည်း သတိထားပြီးအိပ်ခိုင်းထားဟေ့... အခြေအနေဆိုးတာနဲ့ လူစုပြီးထွက်ကြမယ်”

စောသာဒီးကလည်း...

“ဖြစ်နိုင်တယ်ဆရာ... ဒီကျားက တောထဲမှာအစာရှာရမလွယ်တော့လို့ စားရချောင်မယ့်ရွာတွေနားကပ်လာပြီး သို့ကျားကြီးကိုမြင်သွားတော့ အပိုင်ပဲထင်ပြီး လှည့်ပတ်ချောင်းနေတာပဲဖြစ်မယ်”

စောစောက ပျော်ပျော်ပါးပါးသောက်စားခဲ့သည့် အရသာလေးများလည်း ပျောက်ကွယ်ခါ အားလုံးကမျက်လုံးအပိုင်းသားဖြင့် နားစွင့်ကာ ကိုဝင်းအောင်အားဝိုင်း၍ ကြည့်နေကြလေ၏။

အားလုံးထမင်းစားပြီးသွားတော့ ညဆယ်နာရီကျော်လေပြီ။ ကျားသံက ပျောက်တစ်ချက်ပေါ်တစ်ချက်။ ထိုနေရာတွင် ချည်နှောင်ထားသည့် သို့ကျားကြီး၏အသံကတော့ မကြားရသေး။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တိုက်ခိုက်ကြပြီဆိုလျှင်ဖြင့် နှစ်ကောင်လုံး၏အသံတော့ ကြားနိုင်လောက်ချေ၏။

သို့နှင့် စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့၏။ စားသောက်ထားသော အရှိန်ကြောင့်လည်းကောင်း နဂိုအအိပ်မက်သော အရှိန်ကြောင့်လည်းကောင်း မေးကနဲအိပ်ပျော်၍

သွားလေ၏။

ကျွန်တော်မှာ မူလကအအိပ်ဆပ်သောကြောင့် စခန်းနဲ့ရှေ့လူသံများကြားရသောအခါ ပြန်၍နီးလာရပြန်လေ၏။

မှီစခန်းရှေ့တွင် ရွာသားအများက မီးတုတ်ကိုယ်စီ၊ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုကြကာ စုရုံးနေကြလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့၏အလင်းရောင်ဖြင့် လက်မှန်ရံအား ကြည့်လိုက်ရာ ည တစ်နာရီခွဲတော့ချေမည်။

ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာမှလူးလဲထ၍ အကြောင်းစုံကို သိရန် အိပ်ပွဲနံ့များဖြင့် စခန်းတံရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ တစ်ဆယ့်ငါးယောက် အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသော ရွာသားများနှင့်အတူ ကိုဝင်းအောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သို့မှသတိရ၍ နားစွင့်လိုက်သောအခါ... ကျားဟိန်းသံကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားလိုက်ရချေ၏။ ကျားကား အစာသို့မဟုတ်ရန်သူကိုတွေ့၍ ဟိန်ဟောက်နေသည့်အသံ။ ထိုအသံနှင့်အတူ ထိုးညှင်းအား ပျော့သော ဆင်အော်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ကျားနှင့်ဆင်တွေ့ပြီ။ တွေ့သည့်နေရာကလည်း လယ်ပြင်မှာလွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့ရခြင်းမဟုတ်။ တောစပ်၌ မလှုပ်နိုင်အောင်ကြိုးတုပ်ကာ စာစာဖြတ်ခံထားရ၍ အားပြတ်နေသောဆင်နှင့် တောကောင်တို့ကို လိုက်လံချောင်းမြောင်းသတ်ဖြတ်ကာ စားနေသော ကိုးတောင်ပြည့်ကျားကြီး။ ဒီပွဲကမမျှ။

ကိုဝင်းအောင်တို့အဖွဲ့က ထိုနေရာသို့သွားကာ ကျားအားလူအင်အားဖြင့် ချောက်လှန်မောင်းထုတ်ကြမည်။ သို့ကြောင့် လူစု၍အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာရန်ပြင်ဆင်နေကြသည်။

ရွာသားများက လုံ့လကိုယ်စီကိုင်း၍ မီးတုတ်များနှင့်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းအုံးဘေးတွင်ချထားသော ဓါတ်ခဲသုံးတောင့်ထိုးအားရယ်ဒီ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူ၍ ထရံတွင်ထိုးထားသော ဓားရှည်ကို ဆွဲနှုတ်ကာ စခန်းတံပေါ်မှဆင်းပြီး လူအုပ်စုနောက်သို့ပြေး လိုက်ခဲ့တော့၏။

ရှေ့ဆုံးမှ ကိုခိန်က မီးတုတ်တစ်ဖက်လှံတစ်ဖက်နှင့် အပြေးအလွှားသွားနေလေ၏။ အားလုံးကလည်း သူ၏နောက်မှ အပြေးအလွှားလိုက်နေကြ၏။ ကျွန်တော်လည်း နောက်တွင်တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မည်

စိုးသောကြောင့် သူတို့ခြေလှမ်းကိုမိရန် ကြိုးစားကာလိုက်နေရတော့လေ၏။

တောစပ်ကျွန်းတောကြီးနားသို့ရောက်လေ ကျားနှင့်ဆင်တိုက်ခိုက်နေသည့်အသံက ပို၍ပီပြင်လာလေ။ ကျား၏ဟိန်းသံဟောကသံတို့နှင့်အတူ ဆင်ကြီး၏အော်သံ။ အနှောင့်အယှက်လွှတ်မြောက်ရန် အားသွန်ခွန်စိုက် ရုန်းကန်သဖြင့် တုတ်နှောင်ထားသော သံကြိုးတို့၏ရိုက်ခတ်သံများက တောလုံးပျက်မတတ်ကြားနေရလေ၏။

မြင်သာလောက်သော နေရာလောက်ရောက်သောအခါ လဆန်းရက်မို့ ညဉ့်လယ်ပိုင်းမှထွက်လာသော လရောင်အောက်တွင် တဖက်သတ်ဆန်သော ကျားနှင့်ဆင်တို့၏တိုက်ပွဲကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

ကျားကား ဆင်၏လယ်ကုပ်ပေါ်တွင်ရောက်ကာ လယ်ကုပ်ကိုခဲထားလေ၏။ ဆင်ကလည်း အင်အားရှိသလောက် အစွန်းကုန်ကြိုးစား၍ ခါချသော်လည်း ကျားကဆင်၏လယ်ကုပ်ပေါ်မှ ကျားကုတ်ကျားခဲမြဲအောင်လက်သဲနှင့်ကုတ်ခါ ခဲထားလေ၏။

ဆင်ကရှေ့ခြေများကို ညွတ်ချည်ဆန့်ချည် ရှုံးကန်သော်လည်းမရ။ ဦးကိုမော့၍နာမောင်းဖြင့် ကျားကိုလှမ်းဆွဲသော်လည်း ဆင်၏နာမောင်းမြောက်လာတိုင်း ကျားကလက်ဖြင့်ပုတ်ပုတ်ထုတ်လေ၏။ ထိုတိုက်ပွဲကား တစ်ဖက်သတ်ဆန်နေလေ၏။ အင်အားချည်နဲ့နေသောဆင်ကြီး၏ နာကျင်လွန်း၍အော်ဟစ်ကာ သံကြိုးတို့ကို ပြတ်ထွက်မတတ် ရုန်းကန်နေသောကြောင့် ထူးခတ်ထားရာခြေချင်းဝတ်တို့လည်း သွေးအလိမ်းလိမ်း။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ပေလေးငါးဆယ်အကွာလောက်ရောက်သောအခါ ဝိုင်း၍ညာသံပေးကာ အော်ဟစ်ကြလေ၏။

“ဝေး... ဟေး... ဟေး...”

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း...”

“ခုံ... ခုံ... ခုံ... ခုံ...”

လူသံနှင့်အတူ ယူဆောင်လာသောသံပုန်းများဝါးပိုးဝါးဆစ်ပိတ်များ၊ သံချောင်းများကို စုပေါင်းတီးကာ ကျားကိုလှန်ထုတ်ကြလေ၏။

ကျားက လူသံများအော်ဟစ်ဆူညံစွာကြားရ၍ ဆင်ကိုခဲထားရာမှ ခေါင်းကိုထောင်ကာကြည့်လိုက်၏။ ဆင်ကလည်း လူသံများကြား၍ အားတက်သွားသည် ထင်သည်။ နောက်ဆုံးအားစိုက်ကာ ဦးကင်းကိုမော့

လိုက်၏။ ထို့နောက်နာမောင်းဖြင့် ကျား၏ဗိုက်အောက်မှ ကိုထည်အားပတ်ကာရှိသမျှအားထည့်၍ ကျားကိုဆွဲယူပစ်ပေါက်လိုက်လေတော့၏။ ဆင်ကြီးက ဦးပိုင်းတစ်ခုလုံးနှင့် အသန်မာဆုံးသောရှေ့ခြေပါ မြေပင်နှင့်ကပ်လုမတတ် ညွတ်အောင်အားစိုက်ကာ ကျားကိုပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ကျားကားအငိုက်မိသွားချေပြီ။

အရှိန်နှင့်လွင့်ထွက်လာသောကျားက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အား ဟန်ချက်ပြန်ထိန်းချိန်မရမီမှာပင်၊ ဆယ်ပေခန့်အကွာရှိ လူကြီးနှစ်ဖက်ခန့်ရှိ ကျွန်းပင်ခြေရင်းနှင့် ခါးလယ်မှနေ၍ ကန်လန်ဖြတ် ရိုက်မိသွားပါလေတော့၏။

“ဝေါင်း” ခနဲလည်ချောင်းသံကြီးဖြင့်အော်၍ ကျားကြီးက ရှေ့လက်နှစ်ချောင်းနှင့်ထောက်ကာ ပြန်ထမည်ဟု အားယူလိုက်၏။ သို့သော်ပြန်၍မထနိုင်။ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းနှင့်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးက လှုပ်၍မရတော့။ စွဲစွဲတိုက်ဆွဲနေလေ၏။ ကျားကြီးမှာ ခါးရိုးကျိုးသွားလေပြီ။

ကျားကြီးက ဒေါသမာန်ကြီးကာ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် မြေပြင်ကိုကုတ်ခြစ်၍ ကြိုးစားကာထနေသော်လည်း မရ။ မြေပေါ်၌ပင် ပတ်ချာလည်နေ၏။ ရှေ့လက်ဖြင့် မြေကြီးများကို ကုတ်ခြစ်နေသောကြောင့် ဖုန်များလည်း တလိမ်းလိမ်းထနေ၏။

ထိုအခိုက် ကြီးမားသောလုံကြီးတစ်ချောင်းက ကျားကြီး၏လက်ပြင်အောက်မှာ ဟိုဖက်ဒီဖက်ဖောက်ထွက်သွားလေတော့၏။ ဆင်ဦးစီး ကိုခိန်ကဝင်၍ ထိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။ ကျားကြီးကလည်း မာန်ဖီ၍ ဝေါင်းခနဲအော်ကာ လှံတံတိုလက်ပြန်ရိုက်လိုက်၏။ ကိုခိန်လည်း နောက်သို့ ဖင်ထိပ်ကာ လဲကျသွားလေတော့၏။

“ဝေါင်း”

“ဝေါင်း”

ကျားကြီးလည်း ချက်ကောင်းကိုထိသွားသော ကိုခိန်၏လုံချက်ကြောင့် လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် နှစ်ကြိမ်ခန့်အော်ကာ အကြောဆွဲ၍ သွေးအိုင်ထဲတွင် ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

သို့ကျားကြီးလည်း စိုက်ကျသွားသော ဦးကင်းနှင့်နာမောင်းကို ပြန်မထောင်နိုင်တော့ချေ။ ဟပြည်းပြည်း ဖင်ထိုင်သွားလေ၏။ ဆင်တစ်ကောင်လုံးနှင့် အနီးနားမြေပြင်ပေါ်တွင်လည်း သွေးများကအိုင်ထွန်းနေချေပြီ။

၂၃၆ ၇ ဟိန်းထက်နေဝတ်

မောင်ခိန်နှင့် ဆင်သမားများက ဆင်တွင်ခြည်ထားသောကြိုးများနှင့် ထူးများကိုဝိုင်းဖြည်းပေးကြသော်လည်း ဆင်ကြီးကမလှုပ်နိုင်တော့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့ခြေများပါညွတ်ကျလာလေ၏။

ရွာသားတစ်ချို့က ရွာသို့ပြန်ကာရေပြေးယူကြလေ၏။ ဆင်ကြီးကတော့ အသက်ကိုပြင်းစွာရှုနေလေ၏။ မြေပြင်ပေါ်သို့ခေါင်းချပြီးဝပ်ကာ အမောဖောက်နေလေတော့၏။ ကိုယ်အပူရှိန်ကလည်းတက်လာ၏။ ကိုယ့်လုံးနှင့် ရွာသားများက ဆင်ကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ဝိုင်းပွတ်ပေးကြသော်လည်း ငြိမ်၍နေ၏။

ဆင်ကြီးက တဖြည်းဖြည်းဘယ်ဘက်သို့ စောင်းကာလဲကျသွားတော့၏။ ကိုခိန်က ဆင်ကြီး၏ဦးကင်းရှေ့တွင်ထိုင်ကာ နှာမောင်းရင်းအား ပွတ်သပ်ပေးနေလေ၏။ ပါးစပ်ထဲသို့ ရေကိုဖြည်းညှင်းစွာ လောင်းထည့်ပေးနေ၏။

အရှေ့ဘက်မှ ရောင်နီယိုး၍ ဖာလင်းရောင်ကတက်လာနေပြီ။ သူ၏သခင်၊ သူ့ကိုငယ်စဉ်ကတည်းက လုပ်ငန်းခွင်ထဲဝင်ရန် ထိန်းကျောင်းလေ့ကျင့်ပေးခဲ့သော ကိုခိန်အား ဆင်ကြီးကမျက်လုံးလေးမှေး၍ ကြည့်နေသပေမည်။

သို့ပေမယ့် သိုကျားကြီးဟူသောဆင်ကြီးကား သူမိုက်ခဲ့၍ တင်ခဲ့ရသော အပြစ်ဒဏ်တို့ကို ပေးဆပ်ခဲ့ကာ လုံးဝငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

ဟိန်းထက်နေဝတ်

ဧကန်တရား ဘုန်းမောင်
မီးခိုးကြွက်လျှောက်

မိုးခိုးကြွက်လျှောက်

တက္ကသိုလ်ဘုန်းငစင်

နံနက်ငါးနာရီ။ မိုးလင်းလှသော်လည်း မိုးမလင်းသေးပါ။ ရွှေမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်ပြထားနေသည်။

မာဇဒါငျစ်က တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီသို့ နီးနီးသွားတော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်မုန်း ဇော်မြင့်သိရတော့သည်။ ကားကိုစက်မသတ်ဘဲ သူ့အနားမှာရပ်လိုက်သည်။

“ခရီးကြုံလိုက်ပါရစေရှင်”

အကူအညီတောင်းပုံက ယဉ်ကျေးသည်။ ဇော်မြင့်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အရင်ဆုံး တိုဖက်ရေမွှေးနံ့က သင်းသင်းမြဲမြဲမွှေးလာသည်။ သူ့ဘေးမှာမိန်းမသားဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နံနက်ခင်းသည် ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးစရာကောင်းသွားတော့သည်။

အန္တရာယ်သိပ်မရှိနိုင်တော့၍ ဇော်မြင့်လက်တစ်ဖက်မှာ အသင့်ရှိနေသည့် သေနတ်ကို အမျိုးသမီးမမြင်သာအောင် ဇော်မြင့် သူ့ဂျာကင်ထဲသိမ်းထားလိုက်သည်။

ရွှေသို့ကားမရွေ့မီ ဇော်မြင့်က မိန်းမလူတို့ကြည့်သည်။ စူးစမ်းဟန်တူသော မိန်းမလူနှင့် အကြည့်ချင်းဆိုင်သွားကြသည်။ အပြုံးဖြင့်ဇော်မြင့် ကိုကြည့်သည်။ အသက်(၂၅)နှစ်အရွယ် မိန်းမလူသည် စွဲမက်လောက်သည့် မျက်နှာပေးရှိသည်။ ပြုံးလိုက်လျှင် ချစ်စရာကောင်းသည်။ စကားပြောလျှင် ချွေ့ဟန်ရှိသည်။ တမင်လုပ်၍ ချွေ့သည့်တော့ဟုတ်ဟန်မတူပေ။ ပင်ကိုမွှေးရာပါဖြစ်ပုံရသည်။

မျက်နှာကခပ်ဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံကချွန်သည်လည်းမဟုတ် ကြည့်ကောင်းရုံကလေး မည်းနက်သောမျက်ခုံးအောက်မှာ မျက်လုံးသည် အရည်လဲနေသလား ထင်မှတ်ရသည်။ ပိုက်ဆံအိပ်အရွယ် ဓာအိပ်ရှည်ကလေး ကိုကိုင်ထားသော သူ့လက်သည် အနုပညာရှင်များမှာသာ တွေ့ရသော လက်ချောင်းမျိုး။ သို့သော်အတန်အသင့်နွမ်းနယ်နေဟန်ရှိသည်။

“ဘယ်အထိသွားမှာလဲ”

“တောင်ဥက္ကလာဝေယန္တရားနဲ့ ပါရမီလမ်းဆုံပါ”

“ကိုယ်သွားမှာက ပန်းနုရိပ်၊ သိပ်လည်းမဝေးတော့ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်လေ”

ဦးတည်ရပ်သို့ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းရင်း အမျိုးသမီးအနေအထားကို ဇော်မြင့်စူးစမ်းမိသည်။ သူ့ဝတ်စည်သည် ညကဝတ်ထားသောဝတ်စည်ဖြစ်ပုံရသည်။ ပန်းနုရောင်အနွေးထည်သည် မဆီသလောက် တွန့်ကြေနေသည်။ လေတိုက်၍ပဲလားမသိ။ ဆံမြိတ်တို့က ပြေလျော့နေသည်။ နံနက်(၅)နာရီ လမ်းမပေါ်ရောက်နေသည်က ခရီးတစ်ခုကိုအလျှင် စလိုသွားဖို့ထွက်လာခြင်း ဖြစ်နေလေသလား။ သို့သော် ခရီးဆောင် သေတ္တာထားလို့ ဝတ်စည်တစ်စုံစာမျှသော ဝတ္ထုပစ္စည်းကိုပင်မတွေ့ရပါ။

အမျိုးသမီးကလည်း သူ့ကို ဇော်မြင့်အကဲခတ်နေကြောင်း ခိပ်မိပါသည်။ သို့သော်သူ့မှာလည်း သူ့အပူနှင့်သူ။

ပါရမီလမ်းဆုံမှာ ဝိသကြံအဝေးပြေးကားဂိတ်ရှိသည်။ သည်ကားဂိတ်ကနေ၍ နံနက်ငါးနာရီခွဲနှင့် ခြောက်နာရီခွဲတွင် ကားနှစ်သုတ်တို့ တစ်နာရီကြားတစ်ခါ ထွက်လေ့ရှိသည်။ တစ်သုတ်က ပုသိမ်ဘက်၊ နောက်တစ်သုတ်က အမှတ်သုံးလမ်းမကြီးအတိုင်း ပဲခူးဘက်။

အမျိုးသမီးက ဇီဝေါ၊ ဇီဝေါသွားမှာက ပဲခူးဘက်။ ယင်းကြောင့်
ဇော်မြင့်ကို ဤကားဆိပ်သို့လိုက်ပို့ခိုင်းခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘာကိုတွေ့မိသွားသည်မသိ။ ဇော်မြင့်သည် ဇီဝေါကို ကောက်ကာငင်ကာ
မေးခွန်းတစ်ခုမေးလိုက်သည်။

“မြို့မထားနိုင်လို့မေးရတာကို စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ညီမဘယ်သူလဲ၊
ဒီကားဆိပ်ကနေ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ စေတနာနဲ့လိုက်ပို့သူအနေနဲ့
သိကောင်းတယ်ထင်လို့ မေးရတာပါ”

အမှန်အတိုင်းဖြေလိုက်ရင်တော့ ပြဿနာဖြစ်လျှင်မီးခိုးကြွက်
လျှောက် သူနောက်လိုက်လာမည်ကိုလည်း ဇီဝေါရိပ်တွေးမိတာသည်။
ဖြေတော့ဖြေမည်။ မုသားပြောရတော့မည်။ သို့သော် ယုတ္တိရှိအောင်ပြော
နိုင်ဖို့တော့လိုပေလိမ့်မည်။ မာလဒါကျစ်ကားနှင့်ကိုယ်တိုင်မောင်းပို့သော
ယောက်ျားပီသသူသည် သာမန်လူထဲက မဖြစ်နိုင်။ ယင်းကြောင့် ယုတ္တိ
ရှိရှိပြောနိုင်ဖို့တော့လိုပေလိမ့်မည်။

“မမေးဘဲပြောရတာ အားနာစရာဖြစ်မှာစိုးလို့ပါအစ်ကို၊ ညီမ
နာမည်ထားပါ။ ထားထားဦးသွားမှာက ပန်းတနော်ပါ။ ဒါကြောင့်အစ်ကို
ကို ဝိသုကြာကားဂိတ်ထိ လိုက်ပို့ခိုင်းရတာပါ။ ခဏတစ်ဖြုတ်ခရီးဖြစ်လို့
အဝတ်အစည်သေတ္တာပါမလာတာကိုလည်း နားလည်စေချင်ပါတယ်”

မုသားသုံးလိုက်ရပြီး အင်းတကော် သွားမည့် ဇီဝေါသည်
ပန်းတနော်သွားမည့် ထားထားဦးဖြစ်လာသည်။ အပိုခရီးဆောင်မပါသည်
ကိုပင် ယုတ္တိရှိအောင်ပြောလိုက်ရသေးသည်။ နောက်မှဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပဲ။
လောလောဆယ်တော့ ကိုလူချောယုံနိုင်လောက်ပါရဲ့။

ဇော်မြင့်ကလည်းယာယီယုံလိုက်ပါသည်။ သို့သော်ဇော်မြင့်အတွေး
ထဲမှာ သံသယအစကလေးတစ် ဖျတ်ခန့်ဝင်ရောက်လာသည်။
“ခဏတစ်ဖြုတ်ခရီးဖြစ်လို့ ဝတ်စည်သေတ္တာပါမလာတာကိုလည်း
နားလည်စေချင်ပါတယ်” ဟု မိမိအမေးမှာမပါဘဲ ဘာကြောင့်ထည့်
ပြောပါသနည်း။ မိမိသံသယမရှိအောင် ကာကွယ်ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်
ဆိုလျှင် ဇီဝေါတွင် အားနည်းချက်တစ်ခုခုရှိနေပေသည်။ ဒါမှမဟုတ်
အခက်အခဲတစ်ခုခုရှိနိုင်သည်။

ဖြစ်စဉ်တိုင်းတွင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုပြုသူတိုင်း မိမိအားနည်းမှုကို
လုံခြုံမှုရအောင်ဆိုတတ်ခြင်းကို ပြုကြလေသည်။ မိမိအားနည်းချက်ဆိုသို့

မိမိအားနည်းချက်အပေါ်ကောက်ကွက်လုပ်မည်သူကို မိမိဆီရောက်မလာ
အောင် တားဆီးရသည်ချည်းပင်။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် ဇီဝေါသည်
သူ့အားနည်းချက်ဆိုသို့ ဇော်မြင့်ရောက်မလာအောင် ကာကွယ်ခြင်းသည်
တစ်နည်း။ ဇော်မြင့်ယုံထိုက်အောင်ကာကွယ်ခြင်းသည် ဇော်မြင့်မယုံထိုက်
သည့်အကြောင်းတစ်ခုခုသည် ဇီဝေါမှာရှိနေပြီလော?

ဇော်မြင့်ဖွင့်ဟမေးလိုက်ချင်၏။ ဇော်မြင့်ဆင်ခြင်တုံတရားက
ချက်ချင်းတားမြစ်၏။ ခရီးကြုံလိုကားနဲ့လိုက်ပို့ရုံနဲ့ မသင်္ကာစရာကောင်း
သည်ဟုထင်ရသော သူတစ်ပါး၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မမေးသင့် ဟု
ဦးခေါင်းထဲမှာ ပြက်လက်လာသည်။

စင်စစ်ဇီဝေါသည် နံနက်လေးနာရီသာသာလောက်ကပင်
လမ်းမကြီးပေါ်သို့ရောက်နေခဲ့သည်။ နောက်ကြောင်းမအေးသူဖြစ်၍
လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကြာကြာရပ်တန့်နေရမည့် အနေအထားကို မိမိကိုယ်
မိမိ လက်မခံနိုင်ပေ။ ကင်းလှည့်ရဲက သင်္ကာမကင်းဖြစ်၍ လိုက်ခဲ့ပါဟု
ဆိုပါက ဇီဝေါတစ်ဘဝလုံး ကိုယ်ကျိုးနည်းပေတော့မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လမ်းပေါ်က၊ အထူးသဖြင့် စန္ဒကူးဧည့်ရိပ်သာနှင့်
နီးသောနေရာမှ ဝေးဝေးရောက်သွားဖို့မှာ ဇီဝေါအဖို့ သိပ်အရေးကြီး
နေလေသည်။

ဇီဝေါဆန္ဒပြည့်ဝသွားသလိုပင် တောင်မှမြောက်သို့သွားမည့်ကား
တစ်စီးကိုလှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ဇီဝေါသွားချင်သည်က မြောက်မှတောင်သို့
ဇီဝေါသွားချင်သည်နေရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ခရီးကို ဦးတည်လာသော
ကား။ ကိစ္စမရှိ၊ ဒီနေရာကတစ်မိုင်လောက်ဝေးသည့် နေရာသို့
ရောက်လျှင်ပင် တော်လှပြီ။

ဇီဝေါရှေ့မှာ တက္ကစိကားရပ်သွားသည်။

“ခြောက်ဂိတ်သွားချင်လို့”

ယာဉ်မောင်းက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ယာဉ်မောင်းဘေးမှာဝင်ထိုင်
သည်။ အသက် ၅၀ ဝန်းကျင်ယာဉ်မောင်း ခြောက်ဂိတ်ဆီသို့ကား
ရွှေ့လျားသည်။ ကားသမားက စပ်စုတတ်ဟန်မတူ၊ ခပ်ရိုးမိုးပုံသဏ္ဌာန်
ရှိသူ။ တစ်ထောင်တန်ကို ဇီဝေါထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ပြန်အမ်းဖို့ကို မပါဘူးကွယ်”

“ယူလိုက်ပါနော်၊ အမ်းဖို့မလိုပါဘူးရှင်”

“ကျေးဇူးပါပဲသမီးရယ်”

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမိမိထွက်ခွာလာရာနှင့် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ဝေးဝေးသောခရီးသို့ရောက်လာ၍ တစ်ထောင်ကုန်ကျသည်ကို ဇီဝါမနေမြှော့ပါ။
ခြောက်ဂီတရောက်တော့ နံနက်လေးနာရီမိနစ်ငါးဆယ်။

တ/ဥက္ကလာဝိသကြိုက်သို့ရောက်မည့် တက္ကသိုလ်သမားတစ်ဦး တစ်လေမျှပင် ဇီဝါမတွေ့ပါ။

ယင်းမှာမြောက်မှတောင်သို့ မောင်းလာသော ဇော်မြင့်ကို လမ်းတွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး။ ယခုဝိသကြာသို့ လိုက်ပါဖို့အခွင့်သာသွားပြီ။

စင်စစ် ဇော်မြင့်ကလည်း နံနက်(၃)နာရီကျော်ကျော်တတည်းက သူ့သူငယ်ချင်းရေတာရှည် စခန်းမှာဖေညွန့်နှင့်အတူ အောင်မင်္ဂလာကား ဂီတသို့ ခရီးထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဇော်မြင့်သည် ဖေညွန့်အပြန်ခရီး စီးသွားမည့် မြမန္တလာကားအဖို့လိုက်ပါခြင်း ဖြစ်သည်။ နည်းနည်းစောနေသေး၍ လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်ကြသေးသည်။ ဖေညွန့်ကားပေါ်တက်၍ ဇော်မြင့်ပြန်ထွက်လာတော့ နံနက်လေးနာရီလေးဆယ်။

နံနက်လေးနာရီမိနစ်ငါးဆယ်တွင် ခြောက်ဂီတမှာ ဇော်မြင့်နှင့် ဇီဝါတို့ ဆုံတွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဇော်မြင့်မောင်းလာသည်ကားသည် တစ်စတစ်စ ဂန္ဓမာလမ်းဆီသို့ နီးလာ၏။ ယင်းအခိုက်ဂန္ဓမာလမ်းထဲက ကားတစ်စီးသည် အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့်မောင်းလာသည်။ ဇော်မြင့်ဦးတည်ရာဝေယန္တရားလမ်းတည့်တည့်မှာ မီးကစိမ်းလာသည်။ ဇော်မြင့်က မီးအစိမ်းကိုဖြတ်မည်အပြု မီးဝါသွားသည့် ဂန္ဓမာလမ်းဘက်ကကားကား အတင်းမောင်းထွက်တော့သည်။

အကယ်၍ဇော်မြင့်သာ ဘရိတ်အုပ်ပြီးလွှတ်အောင်မရှောင်လိုက်ပါက ဤနံနက်ခင်းသည် အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးသွားပေ လိမ့်မည်။

ဇော်မြင့်ကလည်း သတိရှိပါသည်။ ရှေ့ကားနှင့်တိုက်မိအောင် ခပ်ဆဆကလေး ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည်။ သတိရှိမနေသကဲ့သို့ ဇီဝါ။

ဇီဝါသည် သူဦးတည်မည့်ခရီးကိုသာ စိတ်စောပြီး ရောက်ချင်တောကြီးသည်အတွက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သတိမျက်ခြေပြတ်သွားလေသည်။

သတိမျက်ခြေပြတ်သွားသည်အတွက် ဇီဝါနဖူးမှာ ခက်ရာရသွား

သည်။ ရှေ့မှန်ကာအောက်ပိုင်းနှင့်ဆောင်မိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“အို” ဟူသော နာညည်းသံပင်ဇီဝါနှုတ်က ခပ်ဖွဖွကလေးပေါ်လာသည်။ “သတိပေးဖို့ထိ အချိန်မရတာကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ တဖွတ်ထိုးမောင်းဝင်လာတဲ့ကားကို ရှောင်ဖို့ ဒီနည်းလဲရှိလို့ပါနော်”

နာပြီးမျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ဇော်မြင့်ကကြင်နာစွာ တောင်းပန်လာ၍ အားနာပြီးကလေးပင် ဇီဝါမျက်ဝန်းပေါ်မှာ ပေါ်လာလေသည်။

ဇော်မြင့်ဘရိတ်အုပ်လိုက်ချိန်မှာ ဇီဝါလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် စာအုပ်ကလေးကြားက ကတ်ပြားကလေးတစ်ပြားသည် ကားခြေခင်းပေါ်သို့ ထွက်ကျသွားသည်။ ယင်းကို ဇီဝါလည်းမသိ။ ဇော်မြင့်လည်း မသိပါ။

ဝိသကြာကားဂီတသို့ ဇီဝါကိုပို့ပြီးသွားသည့်တိုင် ဇော်မြင့်ဘေးကားရှေ့ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်မှာတော့ ကတ်ပြားကလေးတစ်ပြားက ဇော်မြင့်နှင့် အတူ လိုက်ပါလာလျက်ရှိသည်။

xxxxxxxx

ပန်းနုရိပ်သို့ဇော်မြင့်ရောက်ရောက်ခြင်းပင် လက်ကိုင်ဖုန်းကမြည်လာသည်။ ဇော်မြင့်နားထောင်သည်။ အမင်္ဂလာသတင်း။

“ဦးဩဘာအသတ်ခံရလို့” တဲ့

သူနာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ နံနက်ငါးနာရီ၂၇မိနစ်။ ဦးဩဘာအသတ်ခံရသည့်ဆိုသော စန္ဒကူး ဧည့်ရိပ်သာကို ဇော်မြင့်ရောက်လာတော့သည်။

ဧည့်ရိပ်သာဒုတိယထပ်မှာ အလွန်သားနားသော အခန်းကြီးတစ်ခန်းရှိသည်။ ဤအခန်းသည် သီးသန့်အခန်းဖြစ်သည်။ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ၊ ချက်ပြုတ်စားသောက်နိုင်သည့် မီးဖိုပါရှိသည်။ အခန်းခဏ္ဍေးကြီးသည်။ သို့သော် ကြိုတင်၍ ဘုတ်ကင်လုပ်အခန်းဦးငှါးသူတွေရှိသည်။ မိုးကုတ်၊ မန္တလေးဘက်က ကျိကျိတက်တွေ။

စင်စစ် ဤအခန်းသည် ကျိကျိတက်ချမ်းသာသော လူကြီးလူကောင်းတို့၏ မွေ့လျော်ပျော်ဖွယ်ရာအခန်းဖြစ်သည်။ မိန်းမလှချော့ချော့လှလှကလေးတွေသည် ဤအခန်းထဲတွင် လူကြီးလူကောင်းတို့ကို

ကြိုက်ချေးယူပြီး ပျော်တော်ဆက်လေ့ရှိသည်။ ယင်းအပျော်မယ်တို့ကို ဧည့်ခံပိုင်သာက စီစဉ်ပေးသလို၊ ဧည့်သည်လူကြီးလူကောင်းတို့ကလည်း သူတို့နည်းသူတို့ဟန်ဖြင့် ခေါ်ယူလာသည်လည်း ရှိ၏။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လွန်စွာချေးကြီးသော၊ ခမ်းနားသော၊ အိမ်ကပ်ညက်ညောသောအခန်းကို တစ်လမျှဆက်တိုက်ငြိုးရမ်းလိုက်ပါက တည်းခိုခန်းတစ်လုံးစီရိတ်စက ကြေရုံသာမက တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံးအတွက် အသားတင်ဝင်ငွေသည် သိန်းချီရှိနေပေသည်။

ယင်းအခန်းထဲတွင်လူကြီးလူကောင်းဦးဩဘာသည် ယခု သေဆုံးနေသည်။

ဦးဩဘာသည် ကျောက်သံပတ္တမြားနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဟု ကျော်ကြားသည်။ ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် ငွေကိုရေလိုသုံးနိုင်သည်ကား တော့ အထင်အရှားပင်။

ဦးဩဘာသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသလောက် မိန်းမလှတွေကို ထည့်လဲနှင့်တွဲသည်။ တစ်ခါက ဆိုတတ်ကတတ်တီးမှုတ်တတ်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို အခန်းထဲသို့ခေါ်ယူပြီး တစ်ညလုံး ဖျော်ဖြေခဲ့င်း၏။ နံနက်လင်းသော် ထိုအမျိုးသမီးငယ်ကို လုပ်အားခငွေ တစ်သိန်းချီဖြင့် လိုက်သည်ဟုဆိုသည်။ ဦးဩဘာကို အားကျ သူတို့၏ဩဘာသံတို့က ညံ့နေတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ချောချောလှလှအမျိုးသမီးငယ်ငယ်ကလေး နှစ်ယောက်သုံးယောက်ကို အခန်းထဲသို့ ခေါ်ပြီးနောက် အပြန်မှာ တစ်ဦးလျှင် ငါးသောင်းကျပေးပြီး၊ တက္ကစီငါးပေးပြီး အိမ်တိုင်ယာရောက် ပို့ပေးတတ်လေသည်။

ဦးဩဘာသည် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်သည်တိုင် အသက်ငါး ဆယ်ကျော်ဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ကြံ့ခိုင်သည်။ အသားအရေ ညိုပြီး၊ ချောပြောင်နေ၍ သူ့ရုပ်ရည်ကြည့်တာနဲ့ နောက်ထပ်အသက် ၂၀ နေရတော့မယ်ဟု အံ့ကျူးလိုက်သည်နှင့် စားပွဲထိုးအခန်းထိန်းကလေးတွေကို ငွေလေးငါးထောင် ချီးမြှင့်တတ်၍လည်း သူ့ကို စားပွဲထိုးချင်သူ၊ နှိပ်ပေး ချင်သူတို့တန်းစီနေလေသည်။

ခြံ၍ပြောရလျှင် ဦးဩဘာသည် အလွန်မိမိခံတတ်သူဖြစ်သည်။ သူသည် မိန်းမချောကလေးတွေကိုခေါ်ပြီး အနှိပ်ခံတတ်၏။ တစ်သောင်း

နှစ်သောင်း၊ သုံးသောင်း၊ စွန့်ကြဲတတ်၏။ ထို့ကြောင့်သူသည် ဤအခန်းထဲက ဆိုင်ဖုန်းတွင်လည်းကောင်း၊ သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းတွင် လည်းကောင်း နံနက်မိုးသောက်ချော်ကသည်နှင့် လာလိုသည် ချောကလျာတို့၏ ဖုန်းဆက်သံသည် သောသောညံ့နေတော့သည်။

ယခု ဦးဩဘာသေနေပြီ။ ခေါင်းမှာသွေးထွေသွေးတွေနှင့်။

အခန်းထဲသို့ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း၊ အမျိုးသမီးရန်တစ်မျိုးကို ကော်မြင့် ရရှိသွားလေသည်။ ဤရန်မျိုးရသည်မှာ စင်စစ်မဆန်းပါ။ ဤအခန်းထဲ သို့ ညက အမျိုးသမီးအနည်းဆုံးတစ်ယောက်လာသွားခဲ့သည်ကို သက်သေခံလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဦးဩဘာသည် မသေမီက အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့်အတူအတူရှိနေခဲ့ပါသည်ဟု သက်သေခံ ကို ထင်ရှားစွာပြသလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤအခန်းထဲတွင် ထူးခြားမှုနှစ်ခုရှိသည်။ တစ်ခုသည်အလွန်လှ ညှပ်ဖြင့် တွဲထားသော “လင်ဝယ်ရန်” အမည်ရှိသီချင်းစာရွက်ဖြစ်၍ အခြားတစ်ခု မြန်မာနိုင်ငံတွင် ယခုအခါ အလွယ်တကူသုံးစွဲနေကြသော တစ်ပေပွဲအရှည်ရှိ (၈)သံထွက်သည့် ဘွဲ့ငါးစောင်ဝင်ပြားကလေး တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

လင်ဝယ်ရန်သီချင်းသည် ဂန္ထဝင်ခေတ်ဟောင်းစိန်ပါတီ သီဆို သောသီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ် မတိုင်မီက မြန်မာ့ အသံတွင် ထိမှင့်ပွဲပြီးတိုင်း ဤသီချင်းကို မကြာခဏ ထုတ်လွှင့်လေ့ရှိ ခဲ့သည်။ ထုတ်လွှင့်တိုင်းလည်း လူကြီးများနှင့် အမျိုးသမီးသောတရှင်တချို့ ပြုံးကြရသည်။

ဘာကြောင့်ပြုံးကြသနည်းဟု အမေးရှိခဲ့ပါလျှင် ဦးဩဘာအခန်း ထဲက လေးကြောင်းမျှသောလင်ဝယ်ရန် သီချင်းစာသားက အဖြေပေးနိုင် ပေလိမ့်မည်။

သီချင်းစာသားလေးကြောင့်ကို ကွန်ပျူတာဖြင့်သေသပ်စွာ စီထားခြင်းအားဖြင့် ဤသီချင်းကို သာမန်ထက်ပို၍ များစွာတန်ဖိုးထား သည်မှာ သေချာလှသည်။

“ခင်ကွယ်တန် × အပလီဆန်းတဲ့ဉာဏ်စွမ်းရည် ×
‘လင်ဝယ်ရန်’ ရည်မှန်းလို့ကစမ်းမည်
မိဖုရား သောတရှင်များ × နားနဲ့မနာ ဖဝါနဲ့သာ ×

နာစေချင်ပါသည်။ ကျွန်မတစ်တိုယ်တည်း *
 အပျိုကြီးမဖြစ်အောင် *
 သိန်းထီကိုသာပေါက်စေချင်ပါသည် *
 လင်တစ်ယောက်တော့ ခေါင်းခေါက်လို့ဝယ်မည်”

ဘယ်သူပြုံးပြုံး မပြုံး ပြုံး၊ သီချင်းစာသားကို ဖတ်ပြီး စိတ်ထဲက
 ဇော်မြင့်ပြီးမိသွားသည်။ သီချင်းစာရွက်ပေါ်မှာ လက်ငွေရာရှိသည်ကို
 လည်းကောင်း၊ ဘွိုင်အော်ဂင်ပြားကလေးပေါ်မှာလည်း သေချာပေါက်
 လက်ငွေရာရှိကြောင်း စာတုပေမနည်ဖြင့် ဖော်ထုတ်နိုင်မည်ဟု ဇော်မြင့်
 သိလိုက်သည်။

အဖြေက ရိုးရိုးကလေးသီးချင်းစာရွက်ပေါ်က လက်ငွေရာက
 မိန်းမ၊ အော်ဂင်ပေါ်က လက်ငွေရာကယောက်ျား၊ ဇော်မြင့်က ယင်းသို့
 လက်ငွေရာပေါ်တွင် အခြေခံ၍ ဖြန့်ကျက်တွေးသည်။ မိန်းကလေးက
 သီဆို၊ ဦးဩဘာက အော်ဂင်တီးမည်။

ယင်းသို့တွေးနေခိုက် ဟော်တယ်အခန်းထိန်း ဦးအံ့ကျော်
 ရောက်လာသည်။

“ဆရာဇော်မြင့်” ဟု စခန်းမှူးက ခေါ်လိုက်ပြီး “ဦးအံ့ကျော်က
 အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်” ဟု ပြောပြီး
 ဦးအံ့ကျော်နှင့် ဇော်မြင့်ကို တွေ့ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုအမျိုးသမီးလဲ၊ ချောချောလှလှလဲလား၊ ဦးအံ့ကျော်ကော
 သဘောကျလိုက်သေးလား၊ ပြောပါဦး၊ ကြားရအောင်”

ဇော်မြင့်သည် ယင်းသို့ပျော်သွားစေတတ်သော အပြောကလေး
 တွေနှင့် သဲလွန်စပေးမည့်သူကို ရွှင်ကြည်စွာ ပြောဆိုတတ်လေ့ရှိသည်။
 ဦးအံ့ကျော်တော်တော်စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

“ချောဆိုဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်လည်းအတွေ့ သူညဝတ်အင်္ကျီက
 လည်း ပြုတ်ကျသွားတော့...”

အားလုံးဝါးခနဲရယ်ကြသည်။

“ဆရာတို့က ရယ်တော့ ဘာဆက်ပြောရမလဲတောင် မသိတော့
 ဘူး၊ ပြုတ်ကျသွားတော့အတွင်းခံဘောင်းဘီကလေးက ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်

ပါဆရာ”

အားလုံးမျက်နှာပိုးသပ်ပြီးဆက်နားထောင်ကြသည်။

“ချက်ချင်းညဝတ်အင်္ကျီကြီး ပြန်ဝတ်လိုက်တော့ ပပဝတီမဟုတ်
 တော့ဘူးပေါ့ခင်ဗျာ”

အားလုံးတစ်ဝက်ရယ်၊ တစ်ဝက်ပြုံးနှင့်။ ပပဝတီသည်ခုနစ်ဆောင်
 တိုက်ခန်းမီးမထွန်းဘဲလင်းသည်ဆိုလျှင် ဦးအံ့ကျော်မြင်လိုက်သော
 အမျိုးသမီးနှင့် ဘယ်လိုသက်ဆိုင်ပါသနည်း။ မေးလျှင်အမူဘေးရောက်
 သွားမည်စိုး၍ ဘယ်သူမျှမမေးတော့ပါ။

ဦးအံ့ကျော်ပြောပုံက ဤသို့ဖြစ်သည်။

“အမျိုးသမီး၏မျက်နှာပေးသည် ချောမြူလေဟန်စွဲမက်ဖွယ်
 ကောင်းသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီကနဲ့သာရောင်၊ အမျိုးသမီးအနီးသို့
 ဦးအံ့ကျော် ကပ်သွားတော့ သင်းသင်းမြမြအမွှေးနံ့ကို ရပါသည်တဲ့”

ဇော်မြင့်တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်လိုအမွှေးနံ့လဲ”

“ယောက်ျားသားတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့Opex တိုပက်ရေမွှေး
 နဲ့ပါ”

တိုပက်၊ တိုပက်၊ တိုပက်၊ လျှပ်တစ်ပြက်မှာပင် ဇီဝေါကို ဇော်မြင့်
 တွေးမိသွား၏။ တိုပက်ခံရေမွှေးကို ဇီဝေါသုံးရုံမျှဖြင့် ဦးဩဘာကို
 သတ်သွားသူဟုတော့ ဇော်မြင့် မစွပ်စွဲလိုသေးပါ။

ဇီဝေါကိုစန္ဒကူးနှင့်တစ်ဖိုင်ကျော်အကွာမှာ တွေ့ခဲ့ခြင်းကိုလည်း
 ဇော်မြင့် မေ့မထားပါ။

“အဲဒီအမျိုးသမီးအခန်းထဲက ထွက်မလာခင် (၁၅)မိနစ်က
 ဦးဩဘာအခန်းထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်သံလိုလို ကြားမိပါတယ်
 ဆရာ”

ဦးအံ့ကျော်ပြောပုံက မသက်သာရာလိုလို။

အမျိုးသမီးဝတ်သွားသည့် နံ့သာရောင်ညဝတ်အင်္ကျီကို ဦးဩဘာ
 အခန်းထဲကတွေ့ရသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီမှာ ဖြူရောင်ရောက်စေးထန်းသော
 အရည်အချိုးစွန်းပေနေသည်။ စကားမပြောသော ညဝတ်အင်္ကျီသည်
 ဦးဩဘာနှင့်အမျိုးသမီးတို့၏ ဤတစ်ညအတိတ်လမ်းကို ပြောပြ နေလေပြီ။

၂၄၈ ၀ တက္ကသိုလ်ဘုန်းမောင်

ထူးခြားသည်ကတော့ နံ့သာရောင်ညဝတ်အင်္ကျီမှာလည်း တိုပက်ရံ ရေမွှေးနံ့က သင်းယုံထုံလှိုင်နေလေသည်။ ယခုနံ့သာရောင် ညဝတ်အင်္ကျီရှင် ပျောက်နေပြီ။

သွယ်နွဲ့၍ အနုပညာဆန်သောလက်ချောင်းပိုင်ရှင် ဇီဝေါ၊ တိုပက်ရံရေမွှေးနံ့သင်းသော ဇီဝေါ၊ ဇီဝေါမျက်နှာကို မြင်လာရင်း “ဟုတ်ပြီ” ဟု ဇော်မြင့်နှုတ်က ထွက်သွားလေသည်။

“စခန်းမှူး”

“ဆို”

“ရဲကြပ်ဘအေးပါခေါ်ခဲ့ဗျာ”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“တရားခံသွားဖမ်းမလို့”

“ဟင်”

စခန်းမှူးတံ့အားသင့်နေသည်။ စီအိုင်ဒီက ဇော်မြင့်သည် မပိုင်ပဲ မပြောတတ်သူမှန်း သူသိထားသည်။ ယင်းကြောင့်ဇော်မြင့်ကားပေါ်သို့ တပည့်ကျော်တပ်ကြပ်ဘအေးနှင့်အတူ စခန်းမှူးလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ထမင်းစားကောင်း၊ အချက်အပြုတ်ကောင်း၊ ဓမ္မသိုက်ရှေးဟောင်း စေတီတော်တည်ရှိရာ အင်းတကော်ရွာ၊ ရန်ကုန်မန္တလေးကားလမ်းမဘေး မှာ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် သပ်ယပ်သော တစ်ထပ်အိမ်ကလေးရှိနေသည်။

ဇော်မြင့်ကတားကို ခြံဝင်းပေါက်ရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်သည်။ တံခါးရှေ့သို့ ဇော်မြင့်လျှောက်သွားသည်။

“ဇီဝေါ၊ ဇီဝေါ”

ဇော်မြင့်အသံကို ကြားရပ်ရသည်။ ဇီဝေါအသော့အနှင်ထွက် လာသည်။ အဝတ်လဲပြီးကာစ လှနေတုန်း။ စခန်းမှူးနှင့် တပ်ကြပ်ဘအေး တို့ကို ဇော်မြင့်နောက်မှာ တွေ့လိုက်သည်နှင့် အခြေအနေကို ဇီဝေါ ရိပ်စားမိသည်။

ဇီဝေါသွေးမနည်းပါ။ လေးစားစွာခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“အိုးကျူးပါတယ်အစ်ကို၊ အစ်ကိုချက်ချင်းလိုက်လာနိုင်တာကို...”

နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးတော့၊ ဇီဝေါက ယင်းသို့ထောပနာ စကားဆိုသည်။

“နောက်တော့ အဲဒါကိုအစ်ကိုပြောပြပါ့မယ်၊ ကဲပြောဦးဩဘာကို

ဇီဝေါဘာလို့သတ်တာလဲ၊ ဟင်”

“မိုးသားတဲ့အဖေကို သတ်ခဲ့တာဦးဩဘာ၊ ၁၄-၅ နှစ်ပဲရှိသေးတဲ့ သမီးကို မတရားကျင့်ခဲ့တာလည်း ဦးဩဘာလေ”

မျက်ရည်နှင့်ငိုသံတို့သည် လက်တွဲဖော်ညီအစ်ကိုပမာ ဇီဝေါဆီက ထိခိုက်ဖွယ်ရာ ထွက်လာလေသည်။

နောက်တော့ ဇီဝေါက ဖြစ်စဉ်ကို ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ ပြောပြရသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်က ဇီဝေါတို့ရွာကလေးသို့ အလစ်မှာ မမြေတွေဝင်တိုက်သည်။ ဇီဝေါဖခင်ကရပ်ကွက်လူကြီးဦးဘအောင် မောင်းတီးပြီး ဓမြတိုက်နေသည်ကို သတိပေးသည်။

သို့သော်ဓမြတို့က လက်ဦးမူရသည်။ ဇီဝေါဖခင်ကို ဖမ်းမိသည်။ ပစ္စည်းယူရုံသာမက ဖခင်ကိုသတ်ပစ်ကြသည်။ ဇီဝေါက(၁၄)နှစ်သမီး အရွယ်၊ အလှရည်တို့နုနယ်ဖျံ့ဖြစ်စရာရွယ်၊ ဦးဩဘာကိုယ်တိုင် ဇီဝေါကို မတရားပြုကျင့်သည်။

ယင်းကစ၍ဇီဝေါဘဝပျက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဇီဝေါက ဦးဩဘာ ကို ခြေရာခံလိုက်ရှာခဲ့ရာ (၁၁)နှစ်ကြာတော့ ခြေရာခံမိသည်။

အဆိုပိုင်သော မိန်းမတို့၏အလှရှိသောဇီဝေါသည် နောက်ဆုံးတွင် ဦးဩဘာနှင့် ချိတ်မိသွားသည်။

“လင်ဝယ်ရန်” သီချင်းကို ဇီဝေါက ဦးဩဘာအကြိုက်ဆိုပြသေး သည်။

“ခြောက်ခါဆိုပြရတယ် အဲဒီနောက် ပီစကီကို မျှင်းမျှင်းသောက် တဲ့ ဦးဩဘာလေ၊ မနက်သုံးနာရီကျတော့ မှေးခနဲအိပ်ပျော်အသွားမှာ ချက်ကောင်းကို ဆောင့်ရိုက်ချလိုက်တာ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ငြိမ်ကျသွား တော့တာပါပဲ”

“ညဝတ်အင်္ကျီကြီးနဲ့အပြင်ထွက်လာတာကကော”

အဲဒီအင်္ကျီနဲ့အလစ်ထွက်ပြေးရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ ထွက်လာမှာ အဲဒီပစ္စည်းထိန်းကြီးနဲ့တွေတာနဲ့ သဲလွန်စမကျန်အောင် ညဝတ်အင်္ကျီကြီးကို မယူနိုင်လို့ ထားခဲ့တာပါ”

“စန္ဒကူးနဲ့တစ်မိုင်ဝေးတဲ့ ခြောက်ဂီတိမှာ ရောက်နေတာကကော”

“အရေးကြီးဆုံးကလေ စန္ဒကူးနဲ့အဝေးဆုံးနေရာမှာ ရောက်နေမှ

၂၅၀ ၀ တက္ကသိုလ်ဘုန်းမောင်

မြစ်မှာမို့ ကြုံရာတက္ကစီကားကို တစ်ထောင်ပေးပြီး ခြောက်ဂိတ်ကို ရောက်လာတာပါ။

“သေသပ်ပါပေတယ်၊ ကဲဒီဝေါဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

ဒီဝေါဘက်ကလည်း မေးစရာရှိနိုင်လေသည်။

“ကဲ၊ အစ်ကိုညီမတော့ ဝန်ခံထွက်ဆိုပြီးပြီ ၊ နာရီပိုင်းအတွင်း ညီမကို ခြေရာခံနိုင်တာကိုလည်း ပြောပြပါအုံးနော်”

ဒီဝေါသိပ်သိချင်မှန်း၊ ဇော်မြင့်နားလည်သည်။ နံနက်ငါးနာရီ ၂၅မိနစ်၊ ဒီဝေါကို ဝိသကြံကားဂိတ်သို့ ခို့ခွဲပြီးနောက် ဧည့်ရိပ်သာရွှေ ရောက်တော့၊ ကားရပ်သည်။ ဇော်မြင့်သည် ကားရှေ့ခန်းအတွင်းမီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ယင်းမှာဒီဝေါကျခဲသော ကတ်ပြားကလေးကို တွေ့သည်။ ကောက်ယူဖတ်ကြည့်သည်။ သုခုမအနုပညာအဖွဲ့ ချုပ်ပါကတ်ပြားပင်။ ထားထားဦးဟု ပြောခဲ့သုဇ် ခါတ်ပုံပင်။

တေးသံရှင်ဒီဝေါ ၁၂၃၊ ရန်ကုန်ပဲခူး လမ်းမကြီး ဓမ္မသိုက်စေတီ လမ်းထိပ်၊ အင်းတကော်၊ ပဲခူးမြို့နယ် ဟူသော သက်သေခံတကန်းက ထင်ထင်ရှားရှား ယခုဇော်မြင့်ကမ်းပေးသည့် ကတ်ပြားကလေးကို ဒီဝေါကိုင်ရင်း

“အစ်ကိုကို ဒီဝေါညာခုံတယ်။ သွားမည့်ခရီးကိုလည်း ပန်းတနော် လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အယ်လိုညာညာ အယ်လိုလို့လွှဲ ပြောပြော၊ အမှန်တရား က အစ်ကိုတို့ရဲတွေဘက်မှာ ရှိနေတော့ ဝိကတ်ပြားကွေ့ကွန်ခဲ့ရတယ်။ ကားဘရိတ်အုပ်မိရသေးတယ်နော်” ဟု မချီ တင်ကပြောပြသည်။

ဦးဩဘာလို့လူယုတ်မာ၊ လူ့အမှိုက်သရိုက်ကို အပြီးအပြတ် ရှင်းလင်းလိုက်သည့်အတွက် ဒီဝေါလို ရင်နှင့်စွာခံစားရသူတစ်ဦးအနေနှင့် မည်ကဲ့သို့ခံစားနေလေမည်နည်း ?

တက္ကသိုလ်ဘုန်းမောင်

ရင်လှိုက်သည်းမို ရသဝတ္ထုတိုများ

စုစည်း ထုတ်ဝေရာတွင် ပါဝင်ရေးသားလိုသော
တပေပညာရှင် / တရေး ဆရာများ အနေနှင့်
မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် ရေးသားသော
ဝတ္ထုတိုစာမူများ ပေးပို့လိုပါက
မိမိတို့၏ အမည်ရင်း၊ ကလောင် အမည်၊
အမျိုးသား၊ မှတ်ပုံတင်အမှတ်၊
နေရပ်လိပ်စာ အပြည့်အစုံ၊ ထိပ်မြဲလက်မှတ်၊
တို့နှင့် အတူ အောက်ပါလိပ်စာအတိုင်း
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။
ထိုက်သင့်သော စာမူများ ချီးမြှင့်ပါမည်။

The Light Arts Media

၄၂/၇ သီရိဂုဏ်ရည်မြို့ဆရာဝန် (၁/၄) ဝဟန်း၊ ရန်ကုန်၊
Tel: 01-557565